

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ

ГОРЧИВ ТРИУМФ

Превод от английски: Пенка Стефанова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Ню Йорк, март 1990 г.

От всички неща, които ѝ бе сторил в миналото, от всичко, което не ѝ бе сторил, би могъл или трябваше да ѝ стори, това му предателство беше най-жестокото. Хилъри продължаваше да гледа втренчено към празния екран много след като образът на мъжа беше изчезнал оттам. Съзнанието ѝ беше също тъй празно, потресено от неверието и болката.

Тя отмахна дългите кестеняви къдрици от лицето си, обърна се и се втренчи в килима, но не можа да намери никакъв отговор в тъмночервената му повърхност.

Сгоден? Джон беше сгоден?

Хилъри преглътна, изправи се и дистанционното падна от скута ѝ на пода. Тя се заразхожда разсеяно из кабинета. Стаята не беше голяма, както и останалата част от апартамента, но това бе всичко, което Хилъри можеше да си позволи в тази част на Манхатън. Искаше да живее точно тук и именно тук искаше да бъде с Джон. Беше наела това жилище колкото да задоволи собствената си гордост, толкова и да му подхожда. Той беше богат и нямаше да му хареса някой апартамент в по-скромен квартал.

Ако ѝ беше дал пари, тя щеше да е в състояние да си позволи по-голямо жилище, но пък сега щеше да се чувства още по-голяма курва.

Хилъри забави стъпка. Никога не беше се продавала. Чувствата ѝ към Джон винаги бяха дълбоки. Независимо дали го обичаше, мразеше, уважаваше или презираше, тя му бе останала вярна в продължение на много години. Не беше курва. Глупачка — може би, но не и курва.

Отиде до облегалката на тапицирания с басма стол, после до другия и накрая се спря пред масичката от черешово дърво, която използваше за писалище. Пръстите ѝ пробягаха разсеяно по книжата и списанията, разпръснати върху плота. Знаеше съвсем точно какво има там. Джон никога не бе успял да разбере това. За него организацията

беше нещо от решаващо значение, а редът — нейна първа предпоставка.

Хилъри спря пред библиотечката, докосна компактдисковото устройство, което Джон ѝ бе подарил миналата Коледа, след това пеещата кукумявка отпреди две Коледи и най-накрая снимката, която му беше направила няколко Коледи преди това. Беше красив, дяволът с тъмни коса и очи, с черти, достатъчно аристократични, за да контрастират с вътрешните му примитивни страсти. Хилъри го беше наблюдавала как узрява през годините, как раменете му се разширяват, как брадата му се сгъстява и накрая как бакенбардите му посребряват. Двадесет и седем години са напълно достатъчни, за да опознаеш един мъж, макар че до този момент не беше ги броила.

Стомахът ѝ се сви на топка.

Не беше възможно той да се е сгодил. Джон не беше бе типа хора, които се женеха. Бе станал на петдесет, без да даде обет на някоя. Бе постигнал невероятен успех, без да се осланя на съпруга. Нямаше причина на света, поради която сега да иска да се жени, а Джон никога не правеше нищо безпричинно.

Дали не беше се влюбил? Не, не и Джон.

Но все пак бе казал, че се е сгодил. Беше обявил по Националната телевизия, че се е сгодил.

Хилъри почувства остра болка под лъжичката, обърна гръб на надменното лице на снимката и продължи да крачи. След няколко минути спря до вратата на спалнята си, облегна се уморено на касата и се втренчи в леглото. То бе внимателно покрито с бяла копринена кувертюра, за разлика от миналия уикенд. Тогава нямаше нужда да го оправя. С Джон почти не станаха от него.

При спомена дишането ѝ се учести. Джон беше невероятен любовник. Изискваше, но и даваше много, и ако понякога бе малко груб, това също и харесваше. Бе нещо съвсем различно от цивилизованата маска, която показваше на света. Хилъри се гордееше, че може да извади на повърхността тази грубост. Това бе доказателство за сила, доказателство, че тя прави за Джон неща, които никоя друга жена не може да направи.

В неделя следобед той беше заминал за Бостън, към седалището на „Фасетс“. Оттогава не бяха се чували, но това бе напълно в стила на Джон. Тъй като не можеше да промени положението, с годините тя се

бе примирила. Джон правеше това, което искаше, и не отговаряше пред никого.

Сгоден ли? Невъзможно.

Дали?

Тя закри с нарастващо вълнение. Нямах да му обърне внимание, ако го беше прочела в „Нешънъл Инкуайърър“. За Бога, та булевардната преса го беше съобщила много преди това! Но винаги бяха налудничави измислиците да го свързват с жени, които той едва познаваше или би търпял.

Но интервюто на „20/20“ бе нещо различно. Това шоу беше солидно, както и Джанет Къри. Тя беше зряла елегантна жена с постоянно присъствие в бостънското общество, в средата на четиридесетте, наскоро овдовяла и финансово осигурена. Хилъри знаеше, че някога Джон се беше срещал с нея. Самият той ѝ го беше казал. Само че никога не бе споменавал за годеж — нито когато го бе видяла преди месец и когато бе снимано шоуто, нито миналия уикенд.

Колкото повече осъзнаваше случилото се, толкова повече я болеше. Ако всичко беше вярно, значи Джон се бе любил с нея доста след обвързването си с Джанет, което правеше любовта на Хилъри, а и нея самата, да изглеждат евтини. Още повече, ако той се оженеше, до него и в леглото му щеше да има стабилна жена. Истинска законна съпруга. И това нямаше да бъде Хилъри.

Направи усилие да потисне паниката си, отиде до нощното шкафче, вдигна слушалката и бързо набра номера на Пам. Пам сигурно знаеше истината. Все пак беше сестра на Джон. Той вероятно бе споделил с нея.

А можеше и да не го е направил. Хилъри остави слушалката. Въпреки че Пам беше доста намесена в семейния бизнес, с Джон не бяха близки. И нищо чудно, Джон беше такава копеле!

А кой най-добре можеше да потвърди намеренията му, ако не самото копеле? Хилъри набра номера на къщата на Джон в Бийкън Хил и изчака трите дълги сигнала. Безпокойството ѝ нарастваше с всеки от тях.

— Резиденция „Сейнт Джордж“ — отговори един глас. Наоколо се чуваше шум.

— Кристиян, тук е Хилъри Кокс — опита се да прозвучи колкото може по-властно. Предполагаше, че ако вече беше минало в живота на

Джон, прислужникът му щеше да го знае. — Джон там ли е?

В няколкото секунди, които му бяха необходими да отговори, тя различи шума, който се чуваше на фона. Там имаше хора. Гласовете им се сливаха в монотонно бръмчене.

— Той е тук, госпожице Кокс, но в момента е зает — Хилъри чу взрив от смях. — Да му кажа ли, че сте се обаждали?

Завладя я обезпокояващото подозрение, че там има парти.

— Сега — настоя тя. — Кажи му, че съм на телефона и искам да говоря с него сега.

— Може би ще бъде по-добре...

— Моля те, Кристиян! Важно е.

Той като че ли долови част от отчаянието ѝ и след кратка пауза я помоли да почака.

Последвалата тишина беше още по-лоша след гласовете, които беше чула преди това. Те я преследваха, караха я да се чувства изолирана. Много пъти в миналото се беше чувствала по този начин, но сега бе най-трудно. Беше едно нещо да си изключен заедно с всички останали и съвсем друго — да си изключен, когато останалите явно не бяха.

— Хилъри? — долетя гласът на Джон, тих и сдържан, както обикновено. Глъчката от веселбата вече не се чуваше. Тя си го представи в библиотеката, обграден от цели стени с книги, които никога не беше чел. Пръстите му сигурно бяха облепени върху лъскавото махагоново бюро. Вероятно бе затворил вратата, за да може да разговаря на спокойствие, и в тази му необходимост внезапно се почувства отгънък на вина.

— Ще ми кажеш ли какво става, Джон?

— Как си? — отвърна той, сякаш не бе забелязал напрежението в гласа ѝ.

— Джон...

— Гледа ли шоуто? — говореше бавно и подчертано.

— Разбира се. Точно това...

— И какво мислиш за него?

— Не знам. Затова...

— Не беше лошо — по тона му обаче личеше тъкмо обратното. — Тези шоута могат да бъдат истинска отрова. Този, който интервюира, може да бъде много чаровен като човек, но щом веднъж

всичко е заснето и започне монтирането, и най-интелигентният може да изглежда като бавноразвиващ се.

Хилъри почувства, че губи и последните си остатъци от самообладание.

— Джон, какво беше...

— Все пак мисля, че звучах убедително. Доволен съм.

— Както и много други хора, ако се съди по шума, който чух, когато Кристиян вдигна слушалката — после прибави бързо, преди Джон да я прекъсне: — Какво става?

Той не отговори веднага.

— Няколко приятели се отбиха да го отпразнуваме.

— Улучили са времето съвсем точно. Шоуто свърши преди петнадесет минути — което, разбира се, можеше да означава само едно. — Гледахте го заедно, нали?

— Да, с някои от тях.

— Някои? Трима? Осем? Двадесет души? — Хилъри вече не се опитваше да прикрива обидата си. — Джон, и аз щях да дойда, ако знаех, че организираш парти, но не бях поканена. Не си искал да бъда там. Всъщност рядко го искаш. Както и сега — тя си пое дълбоко дъх. — Истина ли е? Сгоден ли си за Джанет?

Той се поколеба.

— Ще ти се обадя по-късно, Хилъри.

— Не, сега! Сгоден ли си? — той не отговори. — Ще се жениш ли за нея? — пак никакъв отговор. — Каж ми, Джон!

— Ще го обсъдим по-късно.

— Трябва да знам сега! Достатъчно ми беше, че го чух по телевизията. Как можа да постъпиш така с мен? — извика тя. Болката вече беше започнала да я разкъсва и не можеше да бъде спряна. — Как можа да ми причиниш това? След всичките тези години, след времето, което прекарахме двамата, да науча заедно с милиони други хора? Не си ли помисли, че ще ме нараниш?

— Не сега, Хилъри.

Гласът му звучеше раздражено, но на Хилъри вече не й пукаше.

— Ти не я обичаш. Познавам те, Джон. Обичаш само себе си и проклетите си магазини. Тогава защо се жениш за нея? Имаш властта, която винаги си искал. Боже мой, след тази вечер журналистите от вестниците и списанията постоянно ще ти досаждат за интервюта!

Имаш пари, имаш и слава, тогава защо ти е тя? Не е красива, аз изглеждам по-добре от нея. И не може да ти даде това, от което имаш нужда. Аз съм тази, която го прави. И го правих единствено аз, през всичките тези години!

Гласът му прозвуча по-твърдо:

— Хилъри, сега не е нито времето, нито мястото.

— И ако говорим за време и място, за какво беше миналият уикенд? Ти беше с мен, Джон! Беше с мен цели четиридесет и осем часа и правеше всички малки нещица, които сме правили от години! Ако си бил сгоден за нея, тогава какво, по дяволите, правеше с мен? — тя постави трепереща ръка на стомаха си. — Каж ми, Джон! За какво беше миналият уикенд?

— Миналият уикенд си беше за нас — отвърна той, очевидно ядосан от това, че го принуждават да говори. — Това е, което винаги сме правили.

— Но ти си сгоден за друга!

— Е, и?

Хилъри зяпна от изненада.

— Значи... Значи й изневеряваш?

— Джанет ще извлече голяма полза от този брак. В него ще намери защитата, която е загубила със смъртта на Търнър. Ще има някой, който да управлява живота ѝ, а тя се нуждае именно от това. Никога не съм ѝ обещавал вярност, нито пък тя е искала подобно нещо.

— Но ако смяташ да продължаваш с мен, защо тогава се жениш за нея?

— Тя няма да има нищо против.

— Е, да, но аз ще имам!

— Не виждам защо — гласът му беше абсолютно сериозен. — С теб сме били заедно и преди, когато съм се виждал с други жени.

— Но никога не си се женил за някоя от тях!

— Откога стана толкова праведна? Хайде стига, Хилъри. Какво ще промени фактът, че съм женен?

— Страшно много неща.

— Не, нищо няма да се промени. Ще се виждаме, както и преди. Отношенията ми с Джанет са на разумна основа. Удобни са. Избавят и двамата ни от досадници. Затварят устата на скептиците. Не търся страст в нея, защото я получавам от теб.

— Да, но се жениш за нея!

— И ти отказваш да продължаваш връзката си с женен мъж? Я пак си помисли? — гласът му прозвуча грубо. — Какво искаш? Пари? Бижута? Акции от компанията?

Думите му я зашлевиха като шамар. Джон беше толкова далеч от целта, толкова малко я разбираше, дори и след всичките години, в които се бяха познавали! Докато беше любовница на мъж, който отбягваше брака, тя можеше да се примири с жените, които идваха и си отиваха от неговия живот. Все пак тя беше тази, която оставаше. Джон винаги се връщаше при нея и това ѝ беше като компенсация за всичко друго, което не получаваше от него. А сега той даваше името си на друга жена, поставяше я на пиедестал, който преди това беше празен. Тук вече нещата опираха до самоуважението.

Хилъри бе твърде горда, за да позволи връзката ѝ да бъде нарочно и окончателно сведена до най-ниския общ знаменател.

Внезапно присъствието му на другия край на жицата започна да я дразни. Като се имаше предвид колко наранена се чувстваше, това вече беше твърде много.

— Върви по дяволите! — промърмори тя и затвори. След това се втрени в телефона, като се молеше да звънне, Джон да ѝ се обади отново.

Но знаеше, че той няма да го направи. Нямахте да ѝ даде и най-малкия знак, че го е грижа. За Хилъри беше истинско мъчение да си го представи в гостната, пълна с хора, един, от които със сигурност беше годеницата му, и всички несъмнено бяха изпълнени със страхопочитание към него заради страхотния му рекламен удар по националната телевизия. Хилъри обгърна с две ръце раменете си и както беше седнала на ръба на леглото, се залюля напред-назад, но това не можа да ѝ помогне да се почувства по-малко окаяна. Не успя да го направи и безцелното ѝ бродене из апартамента. Чувстваше се самотна, толкова празна, че чак стомахът ѝ се свиваше, и все пак пълна с чувства, които не я оставяха на мира: мъка, болка, гняв, самота, страх — просто не знаеше към кое да се обърне първо.

Тя навлече дългото си палто и потърси убежище в мартенската нощ. Въздухът навън беше хладен, но приятен. Хилъри се загърна по-добре и закрачи бързо по тротоара покрай фасадите от кафяв камък, витрините и множеството хора, които също като нея се разхождаха в

полунощ. Тъкмо сега страшно я радваше фактът, че Ню Йорк никога не заспива. Като виждаше, че толкова други хора бяха самотни, тя се чувстваше някак по-добре.

И все пак винаги се беше гордяла, че тази градска изолация не я засяга. Независимо колко време прекарваше сама, а като писателка то беше доста — винаги знаеше, че има Джон. Дори и през месеците между неговите посещения тя знаеше, че го има. Не говореха по телефона, не си пишеха писма, но знаеше, че когато той бъде готов, ще дойде при нея.

Сега с това беше свършено.

Хилъри продължаваше да крачи. Накрая, измръзнала въпреки усилието, тръгна обратно към апартамента си. В телефонния ѝ секретар имаше едно-единствено съобщение. Мислейки си, че сигурно е от Джон, тя почувства прилив на дива радост и включи апарата.

„Здравей, Хилъри — сърцето ѝ изстина. — Тук е Пам. Много искам да говоря с теб, но не съм у дома, така че не можеш да ми се обадиш. Ще се опитам да ти звънна утре сутринта.“

Апаратът изпиука. Ако беше Джон, Хилъри сигурно щеше да запази съобщението, за да може да слуша отново и отново гласа му. Вместо това, се почувства вцепенена от разочарованието. Обичаше Пам, но в момента копнееше тъкмо за гласа на Джон.

Искаше да говори с някого, да покреци и поплаче на нечие приятелско рамо, но Пам не си беше вкъщи, а толкова късно не можеше да безпокои приятелите си.

Всъщност, с изключение на Пам, Хилъри не би посмяла да се обади на никой от тях. Джон беше щекотлив въпрос, който тя отдавна се бе научила да отбягва. Малко от приятелите ѝ го познаваха лично. Някои от тях дори не знаеха името му, а само, че Хилъри има любовник от много години. Никой от тях не можеше да разбере как успява да се примирява с него. Смятаха я за луда, задето изчакваше покорно мълчанието между посещенията и му позволяваше да идва и си отива без каквото и да било официално обвързване. Заявяваха, че всяка жена има право да защитава интересите си, и макар тя винаги да

твърдеше, че е достатъчно самостоятелна, за да има нужда от това, може би щяха да се окажат прави по отношение на Джон. Ако сега се обадеше и им се оплачеше, щеше да се натъкне на отговори от рода на: „Нали ти казвах!“ Нямаше да може да го понесе.

Нощта изглеждаше безкрайна. Хилъри беше твърде наранена, за да спи, твърде наранена дори и да остане неподвижна за известно време. Нищо не помагаше. Пусна си тиха музика, изпи чаша отлежало вино, кисна се във ваната, което би трябвало да я поотпусне, но през цялото време си мислеше за Джон и болката в гърдите ѝ не стихваше.

Малко преди зазоряване Хилъри вече представляваше кълбо от нерви. Видя как първите лъчи пробиват бетонните каньони на нейната улица, как камионът докара вестниците. Слезе да вземе своя, качи се горе, отвори на светската страница и сякаш отново умря. Статията не беше голяма, все пак Джон все още не бе кралска особа, но въпреки това го споменаваха — цели четири пасажа относно предстоящия брак на един от ергените, представляващи най-добра партия в Ийст Коуст. С пръсти, разтреперани от отчаяние, Хилъри скри вестника под вчерашния брой на плота в кухнята. След това си взе горещ душ, облече се и погледна часовника си. Беше едва седем и половина. Пам сигурно вече се беше събудила, но Хилъри не искаше да ѝ се обажда. Беше твърде разстроена, за да разговаря. Отиде до бюрото си, решена да работи, но умът ѝ не можа да роди и един пасаж.

Имаше нужда от чист въздух. Грабна палтото си от мястото, където го беше захвърлила през нощта, и отново излезе на разходка. Дишаше дълбоко, поглеждаше бегло малкото ранни съботни пешеходци и ги подминаваше, държейки главата си гордо изправена. Въпреки това на всеки ъгъл, на всеки павилион вниманието ѝ биваше привличано от вестниците. Накрая, неспособна да се сдържи, тя си купи един от тези, които не получаваше, пъкна го под мишница и се върна у дома.

И там имаше статия за годежа на Джон.

Отвратена, тя го бутна настрана, взе куфарчето си и излезе отново. Този път отиде в библиотеката. Остана там през по-голямата част от деня, не защото щеше да свърши кой знае колко работа, а защото не можеше да понесе мисълта да остане сама вкъщи с горчиво-сладките спомени и самотата.

Когато най-сетне се върна, в секретаря имаше още едно съобщение от Пам. Този път беше по-настойчиво:

„Здравей, Хилъри, пак съм аз. Слушай, трябва да се видим! В сряда ще летя за Ню Йорк, имам среща с клиент. Хайде да обядваме заедно. В един часа, в «Четиристе годишни времена». Ако няма да можеш да дойдеш, обади ми се. В противен случай ще се видим там.“

Съобщението беше точно в стила на Пам — кратко и сбито. Тя винаги знаеше какво трябва да се направи и го правеше. Зад тази сбитост се усещаше настойчивост, но тя бе породена не от нахалство, колкото от страстно убеждение. Това беше една от разликите между Пам и брат ѝ — Пам беше същество, способно да изпитва чувствата обич и болка.

Точно като Хилъри.

И за разлика от Джон.

Тази мисъл, повече от която и да било друга, продължи да се връща и да я терзае в дългите самотни часове на уикенда. Чувствата ѝ се мятаха между неверие и обида, объркване и отчаяние. Опитваше се да си представи бъдещето, но сивотата му я караше да извърща поглед. Не беше честно. Толкова много години беше прекарала в сянка и нагаждаше живота си към този на Джон! Все пак не трябваше да ругае толкова ядно само него, а и себе си. Той я беше използвал, защото тя му бе позволила.

В края на уикенда от гнева ѝ се роди идея. Нямахте защо повече да се тормози с Джон. Животът продължаваше, а заедно с него — и възможностите ѝ за израстване. Не ѝ пукаше, че гневът ѝ беше послужил като катализатор, нито пък — че Джон щеше да е бесен от това, което беше намислила. Хилъри нямаше какво повече да губи.

Беше време да направи нещо голямо в живота си и използването на Джон за тази цел щеше да бъде като справедливо възмездие.

ВТОРА ГЛАВА

Памела Сейнт Джордж беше от типа жени, които несъзнателно излъчват класа. Самоувереността не бе нещо, на което тя обръщаше особено внимание, нито пък красотата, но притежаваше и двете. Можеше да прихване дългата си черна коса в дебела плитка, да комбинира това с костюм от „Армани“ — и следващата седмица в обществото вече имитираха тоалета ѝ. Не че тя го забелязваше или я интересуваше. Имаше неща, които бяха от първостепенно значение в живота ѝ, но налагането на стил не беше от тях.

Освен когато ставаше дума за бижута. Бижутата имаха значение. Особено бижутата, които носеха нейното име. Тя беше жива реклама на уникатите „Памела Сейнт Джордж“ и макар хиляди жени да копнееха за тях, тя никога не пропускаше възможността да ги направи още по-желани. Вярваше, че властта идва от вътрешната сила, и макар Хилъри да не знаеше защо Пам имаше нужда от цялата тази власт, не намираще нищо нередно в това. Пам бе понесла своя дял от трудности в живота и все още носеше кръста си.

Сега, когато Хилъри я гледаше как се приближава, следвайки оберкелнера, почувства познатата смесица от завист и привързаност към жената, която ѝ бе по-близка и от сестра. Искаше ѝ се да я мрази — заради хубостта, грацията и успеха, но не можеше. Пам бе твърде добра, топла и непосредствена, твърде предана приятелка.

Както винаги, излъчваше обаяние. Беше прихванала косата си над едното ухо със сребърна шнола и изглеждаше много артистична. Бохемският ѝ вид се подсилваше от велурения ѝ костюм, чийто разнищен подгъв докосваше обувки от подобен материал, но колкото повече се приближаваше Пам, толкова вниманието на Хилъри се приковаваше към шията ѝ. Подобно на шнолата, огърлицата беше сребърна, украсена с мозайка от камъни, които се преливаха от розово до пурпурно. Полускъпоценните камъни бяха турмалини — запазената марка на Памела.

Тя плъзна ръка около раменете на Хилъри, наведе се и я прегърна дълго и многозначително. След това отпрати кратка усмивка към чакащия оберкелнер, настани се на стола си и постави менюто върху малката китайска покривчица пред себе си, без да сваля поглед от Хилъри.

— Добре ли си? — попита тихо.

Не бяха разговаряли от появяването на Джон по телевизията. Даже и след цели четири дни Хилъри все още се чувстваше съсипана.

— Няма да умра. Гордостта има начини да накара човек да гледа към бъдещето.

Пам я гледа изпитателно цяла минута. След това каза все още тихо, но вече със стоманен блясък в очите:

— Ужасена съм. Знаеш това, нали?

— Много любезно от твоя страна.

— Любезността няма нищо общо. Всичко е въпрос на здрав разум, съчувствие и любов. Трябваше да бъдеш ти! — Хилъри понечи да възрази, но думите на Пам просто се лееха от устата ѝ. — Казвам това, защото го вярвам и наистина трябва да го споделя с някого: Ако той трябваше да се ожени, беше редно да е за теб.

— Но не би.

— За което трябва да благодариш на щастливата си звезда, но сигурно няма да го направиш. За Джон винаги си била една жертва, само Господ знае защо. Той е нагъл, егоцентричен, деспотичен и потаен. Притежава всички черти на противния съпруг. Помисли малко и ще видиш, че съм права — тя докосна главата си. — Поне тук — след това сложи ръка на сърцето си. — А това тук е друга история. Никога не сме говорили точно за любов.

— Аз не го обичам.

— Нима?

— Не.

— Но бяхте заедно страшно дълго време.

— Навик — каза Хилъри и се усмихна горчиво.

Пам улови ръката ѝ и я стисна.

— Ти заслужаваш нещо по-добро. Може Джон да ми е брат, но смятам, че ти трябва да получиш повече. Но всяко зло за добро. Може би това ще ти отвори очите за другите мъже.

— Не търся друг мъж.

Някога се беше опитала да го направи, но никой от тях не можеше да се мери с Джон. Не че би го казала на Пам. Това щеше да означава да анализира отношението си към Джон извън физическото влечение, а дори и самата Хилъри не разбираше това. Имаше нещо повече от навик, нещо почти налудничаво, което я връщаше отново и отново към него.

— Нямам нужда от мъж, за да оцелея.

— Знам. И все пак...

— Ще се оправя. Просто съм шокирана, това е всичко.

— Е, да, но доколкото те познавам, само след седмица ще започнеш да го защитаваш.

— Този път не. Съгласна съм с теб, Пам. Той отиде твърде далеч.

— Не ти ли е казал предварително?

Хилъри поклати глава.

— Копеле! — прошепна ядно Пам. — Но това не е нищо ново. Новото е неговият годеж. След всичкото това време, след всичко, което е постигнал, изглежда някак нелепо — в гласа ѝ се почувства настойчивост. — Какво ли цели? Опитвам се да разбера, но не мога. Джон не е от тези, които се женят. Той е единак. Винаги е заобиколен от хора, но пак е сам, това е Джон в неговата черупка. Не би могъл да живее с някого задълго. Така че какво ли се е променило?

От предаването „20/20“ насам Хилъри си беше задавала стотици пъти този въпрос.

— Може би в момента преживява кризата на средната възраст, за която нямаше време преди десет години.

— Може би. Или пък неочаквано се е сетил, че е смъртен и му се е приискало на надгробния му камък да пише „любимият ми съпруг“. Но ако е така, сбъркал е адреса. Познавам Джанет Къри. Репутацията ѝ е безупречна. Тя е като онези стари мраморни сгради на Комънуелт Авеню — гладка, величествена и студена. Не мога да свържа думата „любим“ с тях двамата — Пам въздъхна. — Джон никога не е постъпвал неочаквано, но този път наистина го направи.

— Говори ли с него? — попита Хилъри, като се опитваше да не показва вълнението си. През всичките тези години беше използвала Пам като източник на информация за Джон. Пам никога нямаше нищо против, особено когато обменът беше взаимен.

Тя кимна.

— В събота, съвсем за малко. Прие поздравленията ми така, както прави всичко останало — като някакво задължение. Разбира се, помисли, че го поздравявам за шоуто. Той направо е невероятен! — това не беше комплимент, но всъщност Пам никога не говореше за Джон така. Въпреки че с лекота раздаваше добри думи за всички, тя намираше твърде малко неща, които да харесва в него. — Той като че ли не е като другите хора. Независимо че сме от един баща, казвам ти, имам чувството, че идва от друга планета. Току-що беше направил съобщението на века, а всичко, за което искаше да говори, беше шоуто.

— Мога да разбера защо.

По лицето на Пам се изписа отвращение.

— Аз също. Виждала ли си някога нещо по-несправедливо? Той се справи с интервюто така, както и с всичко останало в живота си. Истински майстор е на манипулациите. Никога не навлиза в някоя ситуация, без тя да е напълно под негов контрол. Сигурно е поставил някои условия на „20/20“, ако изобщо искат да вземат интервюто.

— А те сигурно страшно са го искали.

— Убедена съм. И имат причини. Бяхме помолени да осигурим бижутата за пътуването на президентското семейство до Москва.

Хилъри чуваше това за пръв път.

— Страхотно! — каза тя в наистина беше искрена, макар и да почувства още един пристъп на завист. Звездата на Пам се издигаше, наистина се издигаше, докато тази на Хилъри все още чакаше да се отдели от земята.

— Ще се снима на живо — обясни Пам, — а това означава, че репортерите ще трябва да запълват дупките с дреболии като дрехи и бижута.

— Дреболии?

Въпреки че Хилъри не се интересуваше от бижута и беше в толкова лошо настроение, не можеше да нарече работата на Пам „дреболии“. Уникатите бяха твърде красиви и твърде скъпи. Единствената причина, поради която Хилъри носеше уникат „Памела Сейнт Джордж“ — пръстен със смел дизайн, зелен турмалин в керамичен обков — беше, че Пам ѝ го бе подарила. Не Джон, а Пам.

— Повярвай ми, страшно ми харесва да ме считат за дребна риба! — каза Пам. — Можеш ли да си представиш каква реклама си правим? И то безплатна! Така че „20/20“ решиха да грабнат историята

за „Фасетс“ под носа на репортерите. Очевидно продуцентите са били готови на компромиси.

— И са играли по правилата на Джон?

— Ти виждаш ли друго обяснение? Джон има врагове. И защо тогава „20/20“ не са ги открили?

— Сигурно им е дал списък на хората, с които могат да говорят.

— И моето със сигурност не е било сред тях — каза провлачено Пам.

— Ако беше, щеше ли да се разприказваш?

— Несъмнено! — възкликна тя с характерната си импулсивност, след това се овладя и се отпусна уморено назад.

Хилъри не се изненада. От една страна, оплакванията на Пам от Джон не бяха незначителни. Тя го смяташе за плъх и го бе наричала така стотици пъти, особено по времето, когато не беше достатъчно отракана, за да ѝ идват други думи на езика в безумните ѝ пристъпи на гняв. Хилъри беше тази, която защитаваше Джон, като изтъкваше, че той беше удвоил, а след това утроил и учетворил чистата печалба от бизнеса, че плащаше данъците си до последния цент, че даваше солидни суми за благотворителност. Беше негов защитник за всичко, освен за най-отвратителните му деяния, някои от които бяха насочени срещу Пам.

От друга страна, Джон все още беше на върха в компанията „Сейнт Джордж“, а оттам и във „Фасетс“. Пам лесно можеше да вземе идеите си и да отиде другаде, но Хилъри се съмняваше в това. Даже и да не беше уважението към паметта на баща ѝ и компанията, която беше създал той, Пам се страхуваше от гнева на Джон.

— Ти се боиш от него — отбеляза Хилъри повече съчувствено, отколкото обвинително.

— Не колкото преди.

— Но нямаше да говориш с „20/20“. Твърде добра си. Ако се беше съгласила на това интервю, щеше да ти се наложи да избираш между възможностите да наклеветиш Джон или да лъжеш, скърцайки със зъби. Нямаше да можеш да правиш и двете едновременно — тя замълча, облегна се назад, склучи здраво пръсти и си пое дълбоко въздух. — Аз мога, Пам. И ще го направя. Ще напиша книга за него.

Пам изглеждаше шокирана.

— Шегуваш ли се?

— Не.

Пам помисли за момент и след това попита предпазливо:

— Каква книга?

— Биография. Аз го познавам по-добре от много други. И имам пълни основания да го направя.

— Но всичко това те засяга лично.

— Вече не.

— Само така приказваш — Пам направи пауза. — Не знам, Хилъри — говореше бавно и явно се колебаеше. — Не мисля, че това е чак толкова добра идея.

Хилъри погледна изпитателно лицето на Пам и долови посоката на мислите ѝ. Една книга за Джон щеше да означава и книга за компанията „Сейнт Джордж“. Също, така до известна степен и за Пам, майката на Пам — Патриша, и Кътър.

— Бих искала да не го правиш — каза тихо Пам.

— Трябва. Това е единственият начин, по който мога да изляза от цялата тази ужасна история. Трябва, за да си докажа коя съм.

Пам се замисли. Изглеждаше притеснена.

— Джон ще побеснее.

— Знам, но вече нямам какво да губя.

— А аз имам. Имам съпруг, дете, репутация. Майка ми няма нужда от скандал. Нито пък Кътър.

— Никой от вас няма да бъде засегнат. Никой от, вас не е направил нищо лошо.

— И все пак... — започна Пам, но беше прекъсната от един мъж, който се беше приближил до масата. Тя вдигна изненадано поглед, но веднага след това се усмихна, протегна ръка и подложи бузата си за целувка.

— Видях те да влизаш и не можах да се стърпя да не ти се обадя — каза мъжът. — Изглеждаш страхотно, Памела. Как си?

— Чудесно, Малкълм. Радвам се да те видя. Да те представя на моята приятелка, Хилъри Кокс. Хилъри, Малкълм МакКрей. Продадох някои от най-любимите си уникати на съпругата му — след това се обърна към Малкълм. — Как е Лорейн?

— Забавлява се страхотно във Върмонт сега, когато тълпите от скиори са си отишли. И аз заминавам за там в петък. Това е единственото място, където мога да си почина.

Хилъри можеше да го разбере. Името на този човек ѝ беше известно, ако не лицето му. Преселник от Сан Франциско, Малкълм МакКрей притежаваше някои от най-новите и разкошни хотели в Ню Йорк. Той и жена му, ако можеше да се вярва на медиите, също така се занимаваха с организиране на благотворителни балове. Хилъри не беше изненадана, че Пам ги познаваше, кръгът ѝ от познати бе станал още по-широк и пъстър през последните няколко години. Издигащите се звезди по правило си имаха такива опашки.

— Ще я поздравя ли от мен? — попита Пам.

— Разбира се — отговори Малкълм и понижи глас: — Какво става с Брендън? По-добре ли е?

Пам се усмихна тъжно:

— Има си своите добри и лоши дни.

— Следващия път, когато е по-добре, елате да ни видите. Провинцията ще му се отрази добре. Там и въздухът лекува.

Усмивката на Пам си остана тъжна.

— Благодаря, много съм ти задължена за загрижеността.

Мъжът стисна още веднъж ръката на Пам, кимна към Хилъри и си отиде. Пам отвори менюто, но си личеше, че мислите ѝ бяха в Бостън.

— Как е той?

— Брендън ли? — Пам затвори менюто и ръката ѝ потрепери. — Лечението може да бъде по-лошо и от самата болест. Трудно е да не се отчайваш.

— А докторите отчаяни ли са?

— Кой знае? Невинаги получаваме прями отговори от тях.

— А задават ли прями въпроси?

— Разбира се, че не. Има неща, които не искаме да чуваме.

— Все пак продължаваш да се усмихваш.

— Трябва. Заради Брендън, ако не за друго. Пък и положението не е чак толкова лошо. Заета съм с работата и това е едно бягство. Другото е Ариана — при споменаването на дъщеря ѝ лицето ѝ се просветли. — Тя е истински ангел! Честно, не знам какво бих правила без нея. Означава толкова много за мен — надежда, любов и още хиляди други неща. Тя е... Божи дар!

Хилъри помълча малко и попита:

— Поддържаш ли връзка с Кътър?

Пам се втренчи замислено в нежната резба върху крайчеца на ножа за масло.

— Говорим си. Не съм го виждала отдавна — заради болестта на Брендън. Но... — тук гласът ѝ потрепери — ... не знам какво щях да правя, ако бях напълно откъсната от него — после си пое въздух. — Този разговор започна да става много съзлив. Хайде да поръчаме — тя погледна към келнера и той веднага се озова до нея.

Но Хилъри нямаше намерение да оставя нещата така. Веднага щом келнерът се отдалечи, тя остави чашата си с вино на масата и каза:

— Знаеш, че ти би трябвало да му имаш повече зъб от мен.

— На Джон ли?

Хилъри кимна:

— Животът ти щеше да бъде съвсем различен, ако не беше той.

Пам се замисли за момент, облегна лакти върху облегалките на стола си и погледна Хилъри право в очите.

— Вярно е. Той е нищожество, а това е много забавно, като се има предвид, че е прекарал целия си живот да доказва на другите какъв аристократ е.

— Време е вече някой да разкрие истината — каза Хилъри, като мислеше за книгата си.

И Пам мислеше за същото, ако се съдеше по сериозния ѝ тон:

— Има и други начини. По-малко скандални, но по-силни. Ще го ударим, Хилъри. Ще го ударим право там, където ще го заболи.

Хилъри видя упорито стиснатите ѝ устни. Беше виждала това изражение и преди, но не му бе обръщала внимание. Сега, с измяната на Джон, нещата се бяха променили.

— Гладна кокошка просо сънува, а?

— Повярвай ми, той ще си го получи.

— По отношение на бизнеса ли?

— В бизнеса, извън него или където и да е. Това ще дойде съвсем скоро, Хилъри.

— И какво е то?

— Възмездие, сладкото възмездие.

Но Хилъри имаше нужда от много повече, затова се опита да я предизвика да говори:

— Какво става, Пам? И преди си намеквала за това. Виждала съм този израз на лицето ти и с всеки път е все по-силен. Намислила си нещо, нали? Заедно с Кътър?

— Джон сам ще го направи.

— Това е най-глупавото нещо, което някога съм чувала — и когато Пам не отрече, Хилъри я притисна. — Ти нямаше да отидеш при „20/20“. Нямаше да се изправиш публично срещу него.

— Телевизията не е най-добрият вариант.

— А кой е най-добрият тогава? — Хилъри смяташе, че това беше книгата ѝ. Явно обаче Пам не беше съгласна с това.

— Има такъв, повярвай ми. Той ще си получи заслуженото.

— Кога? — Хилъри помълча няколко секунди и отново попита: — И как?

Пам въздъхна:

— Сега не мога да ти кажа нищо повече. Но си помисли за това. Напълно логично е, когато един човек живее като Джон и наранява най-близките си хора, в даден момент те да му отвърнат. Ти искаш да удариш сега — както много от нас са искали от години, — но има начини и начини. Някои са подобри от други. Може да отнеме време да се изпълни както трябва, но ще стане. С Божията помощ — ще стане!

Хилъри не беше особено убедена. Искаше да напише книгата си. Не желаше да чака, докато Пам и Кътър или който и да е друг организираха отмъщението към Джон. Тя имаше свой начин да си върне и искаше да го използва точно сега.

— Не се тревожи — каза Пам, разбирайки погрешно изражението ѝ. — Няма да е евтино. Не става дума за публичен скандал.

— Един публичен скандал не би бил чак толкова ужасен — възрази Хилъри. — Когато човек е известен, той си остава известен. Що се отнася до миналия петък, Джон игра честно. Искаше нещо и си го получи, като си пое риска да му се случи и нещо лошо.

— Съмнявам се дали той го вижда по този начин.

— Вероятно не, надутият му задник.

Пам се усмихна сухо.

— Сега вече знам, че той ще си има неприятности. Щом започна да го наричаш с обидни думи, значи се намира на топа на устата.

— Това със сигурност — каза Хилъри. — Само аз си знам какво съм преживяла през последните дни. Сигурно е било нещо, което на теб ти се е събирало с години.

Пам кимна мъдро.

— Гняв, чувство за несправедливост, нужда да отвърнеш на удара... Усещала съм всичко това. Но ти го знаеш. Виждала си ме да ритам и крещя, да си удрям главата в стената заради нещата, които Джон ми е правил.

Хилъри си представи изтънчената Пам да си удря главата в стената и се усмихна:

— Доста отдавна мина времето, когато риташе и крещеше. Спомням си първия път, когато те видях да го правиш. Тогава едва ли беше на повече от осем. Беше дошла в Тимини Коув за ваканцията. Джон постоянно се караше с баща ти и затова времето, което трябваше да бъде нещо специално между теб и Юджийн, беше развалено.

Пам си спомняше много добре ако не точно този момент, то поне стотици като него.

— Двамата бяха като свещ и буре с барут. Беше достатъчно да прекарат десет минути в една и съща стая и вече имаше проблем. Ако аз съм била на осем, значи Джон е бил на двадесет и четири и вече е работил в компанията. Мислеше си, че знае как да се оправя с нещата там, но начините му бяха противоположни на татковите. Джон беше нагъл още тогава. На двадесет и четири вече искаше да управлява положението. Наглостта си му беше в кръвта.

— На теб също, предполагам. Имаше вид на разглезено дете в пристъп на гняв.

— Бях ужасно разстроена.

— Беше бясна от това, че някой или нещо може да обърка плановете ти.

— Моята връзка с татко беше нещо специално — защити се Пам. — Докато ходех на училище, живеех в Бостън. Татко делеше времето си между нас и Мейн, така че не го виждах много, но всяка ваканция отивах в Тимини Коув. Мама оставаше в Бостън и двамата с Юджийн бяхме сами. Тогава той караше Джон да го замества на мините и направо го вбесяваше.

Хилъри можеше да разбере и това.

— И той като майка ти не харесваше Тимини Коув.

— Не. Той искаше да бъде в града. Казваше, че там е центърът на събитията. В пущинаците не се случвало нищо.

Хилъри се засмя при спомена.

— Пущинаците...

— И ти не обичаше да стоиш там. Задаваше ми хиляди въпроси за живота в града. Спомняш ли си?

— Аха. Трябва да ти е изглеждало доста странно. Бях с десет години по-голяма от теб, но жадувах за информация. Джон ми даваше по малко, но никога достатъчно. Винаги премълчаваше по нещо, за да подклажда любопитството ми. А ти ми казваше всички новини.

— Които не бяха кой знае колко много.

— За мен бяха. Освен това те харесвах.

— Защото бях сестра на Джон ли?

— Не. Е, да, в началото може би, но наистина те харесвах. Притежаваше някаква искра, с теб беше забавно. Хубаво.

— Освен когато изпадах в пристъпите си на гняв — каза шеговито Пам. След това придоби замислено изражение. — Обожавах времето, което прекарвах в Тимини Коув! Къщата беше голяма и просторна, а хората — приятелски настроени и интересни.

— Интересни?

— Бяха колоритни.

— Колоритни ли?

— Наистина, Хилъри. Как по друг начин можеш да охарактеризираш Фийби Ханкс, Руфъс Хакет или Дуейн Уордуел? Господи! — въздъхна усмихнато тя. — Те бяха страхотни. Фийби с нейната кука за плетене правеше една след друга онези свои ужасни чехли, Руфъс с неговите бузи като на катеричка и беззъба усмивка, и вицовете, които объркваше на най-интересните места, Дуейн, който изглеждаше толкова строг с късо подстриганата си коса — но всички те имаха златни сърца! Понякога с татко играехме покер с Руфъс и Дуейн. Спомням си го толкова ясно...

И се започна. Хилъри не го правеше нарочно, но беше толкова лесно да накараш Пам да говори. Един въпрос тук, невярващ поглед там и от време на време някоя шеговита забележка — и уникалните спомени на Пам от Тимини Коув започваха да се изливат. Освен това въпросите, които Хилъри задаваше за Юджийн Сейнт Джордж и, разбира се, за Джон, изглеждаха съвсем естествени.

Тя слушаше внимателно и паметта ѝ запечатваше всяка подробност. Едно скрито ъгълче от мозъка ѝ вече виждаше други обеди, сутрини, следобеди и вечери, които щеше да прекара с Пам, Патриша и Кътър. Щеше да им съобщи намеренията си, защото ги ценеше дълбоко, и ако те се страхуваха, тя щеше да пропусне някой или друг от разговорите си с тях в книгата. Щеше да бъде състрадателна, що се отнасяше до тях.

Но щом станеше дума за Джон, щеше да бъде безмилостна.

ТРЕТА ГЛАВА

Тимини Коув, 1964 г.

Пам се научи да блъфира на осем години, когато играеше на покер в задната стая на смесения магазин на Лерой Робишод. Отначало не го правеше нарочно. Беше наивна и ентузиазизирана, затова се осмеляваше да рискува центовете за карти, за които никой друг не би рискувал. Тя не знаеше какво е да броеш стотинките, за да оцелееш.

Но другите мъже знаеха. Руфъс Хакет и Дуейн Уордуел все още го правеха, макар и не толкова, колкото преди откриването на турмалиновото находище. Юджийн пък, е, Юджийн поне си спомняше. Той често разказваше на Пам за времето, когато бе живял ден за ден. Тя слушаше тези истории с разширени детски очи, но и се струваха нереални. Нейният живот ни най-малко не наподобяваше на онези трудни времена през 20-те и 30-те. През 40-те Юджийн беше превърнал турмалиновите мини в доходоносно предприятие, а през 50-те, когато се роди Пам, той вече притежаваше градска къща на Бийкън Хил в Бостън, солидният тухлен дом в Тимини Коув и кадилака. Но тя слушаше тези истории с часове, защото и ги разправяше баща и защото го обожаваше.

— Хайде да те видим, малка госпожичке — каза Дуейн и хвърли два цента в купчинката залози, след като огледа мрачно картите в ръката си.

Пам огледа своите. Не беше особено добра ръка, нямаше от картите с картинки, които тя толкова харесваше, но все пак имаше чифт четворки. Един чифт все пак бе по-добре от нищо.

— Влизам — реши тя, бутна един цент към средата на масата и се усмихна на Дуейн.

— Трябваше да си траеш като татко ти и Руфъс — осведоми я той.

Когато Юджийн се наведе по-близо да погледне картите и, Пам ги дръпна и прилепи към предницата на гащеризона си.

— Мога да го направя, татко — прошепна тя.

— Знаеш ли как? — отвърна той също така шепнешком.

— Да — тя извади двойка спатия и тройка каро от ръката си, постави ги внимателно на масата и взе двете карти, които Юджийн ѝ подаде. Бяха деветка купа и тройка спатия, не ѝ помагаха въобще. Все пак тя разшири очи, сякаш беше развълнувана. След това се престорите се овладява и погледна спокойно към Дуейн.

Той я наблюдаваше изпитателно, а Пам искаше точно това. Познаваше го добре. Той можеше да бъде измамен най-лесно от тримата, просто защото нямаше свои деца, които да види как хитруват. Знаеше само, че децата обичат сладки неща, и затова винаги носеше бонбони в джоба на избелялата си фланелена риза и ги даваше на Пам на сбогуване.

Докато той изучаваше картите в ръцете си, Руфъс се наклони към нея:

— Ще ти разкажа един много смешен виц, Пам, за пътуващия търговец.

— Добре — каза Пам. Понякога Руфъс се опитваше да отвлече вниманието ѝ с вицове, но тъй като сега Дуейн беше този, който се съсредоточаваше върху картите, прииска ѝ се да чуе. — Разкажи ми го.

— Ами имало едно време един пътуващ търговец, той си имал кон. Двамата били в Рамфорд, когато старият кон взел, че умрял.

— Шшт — промърмори Дуейн. — Не мога да мисля.

Руфъс сниши глас:

— Старият кон умрял на улица „Пискатауоуг“. Събрала се цяла тълпа и не щеш ли, дошъл един полицай да напише рапорт за случилото се. Тогава попитал как се пише „Пискатауоуг“ и всички наоколо взели да се ослушват. Разбираш ли, никой не знаел как се пише!

— Руфъс! — рече недоволно Дуейн.

— И тъй като не знаел как се пише „Пискатауоуг“, полицаят затворил бележника си и казал на тълпата: „Добре, момчета, хайде да ми помогнете да пренесем този кон на съседната улица.“

Пам замълча за момент и погледна първо към баща си, а после и към Дуейн за помощ. Дуейн долепи картите към гърдите си и промърмори:

— Не, не, не! Не го каза както трябва! Трябваше да кажеш: „Добре, момчета, хайде да ми помогнете да пренесем този кон на

главната улица.“

Едва тогава Пам се разсмя, защото даже и тя знаеше как се пише „главна“, а и защото Юджийн се разсмя, което винаги ѝ доставяше удоволствие.

Тогава Дуейн започна. Той хвърли три карти, обърнати с лице към масата, взе други три от Юджийн и ги подреди в ръката си. Изражението му веднага стана мрачно. После погледна отвратно към Руфъс, събра картите си и ги хвърли на масата. Бяха чифт седмици, дама купа, поп пика и асо каро.

Пам разпери картите си до неговите и позволи на останалите да видят нейния чифт четворки, докато прибираше центовете с малките си ръчички.

Този път Юджийн се разсмя още по-сърдечно.

— Ти си истинско чудо, Пами, моето момиче! — каза той, събра колодата, разбърка я и раздаде отново.

Пам грейна. Тя обичаше баща си. Той беше човек, на когото трябваше да се угажда. Гласът му можеше да гърми из цялата къща, когато нещо не беше наред, но никога не викаше на нея. Можеше да вика дори на майка ѝ и често го правеше на Джон, но никога на нея. Казваше ѝ, че тя е неговият най-скъп камък, и въпреки че вече беше твърде голяма, за да я носи на раменете си, както когато я водеше с него да види мините, той все още го повтаряше. Веднъж преди време той взе в ръка едно изцапано с пръст парче турмалин, полюбува му се за момент и каза:

— Ти обаче си моята най-голяма скъпоценност, Пами, моето момиче!

А през очите на майка си Пам го виждаше като мъж.

— Баща ти е най-красивият мъж на света — каза веднъж Патриша, когато Пам беше на три или четири годинки. — Никога няма да забравя първия път, когато влезе в банката и го видях. Беше толкова широкоплещест и уверен, че направо ми спря дъха!

— По това време майка ти нямаше и деветнадесет — подразни я Юджийн. — Тогава почти всичко беше в състояние да ѝ спре дъха. Но беше голяма хубавица и все още е, пък и изглеждаше много красива с онези нейни розови бузи.

— А ти на колко години беше, татко?

— Аз бях просто един старец.

— Не беше — възрази Патриша, приемайки обидата като лична. — Беше на четиридесет и седем и много по-млад по тяло и душа от много двадесет и пет годишни мъже. Когато влезе в банката, знаех, че той е това, което искам, въпреки че не бях и сънувала, че ще мога да се добера до него.

— Тя се влюби в къщата ми — вметна Юджийн с немирен блясък в очите. Патриша побърза да отговори, че не било само заради това, въпреки че Пам знаеше колко майка и обожаваше Бийкън Хил. Удоволствието на Патриша беше очевидно, когато се връщаше у дома си и изкачваше каменните стъпала под завистливите погледи на минавачите.

За Пам това беше живот, като в приказка, особено когато родителите ѝ се обличаха за излизане. Майка ѝ беше толкова красива, колкото казваше и баща ѝ, дребна и грациозна, с нежни черти и разкошна дълга руса коса, също толкова права, както на Пам, само дето Пам беше тъмнокоса. Може би заради тази разлика в цвета, момиченцето никога не правеше сравнения между себе си и майка си. Просто приемаше, че двете бяха различни, но еднакво хубави. Баща ѝ казваше така и тя винаги му вярваше.

Баща ѝ беше нейният герой. Беше по-висок от повечето ѝ познати мъже, а и имаше повече коса от тях — гъста сребърна коса — и по-червени бузи. Майка ѝ често го наричаше червендалест и здрав, докато той се оглеждаше в огледалото на вратата на гардероба. А когато връзката му биваше завързана и смокингът прилепнеше идеално по раменете му, Пам и сама можеше да види това. Изглеждаше величествен като бащата на Уенди Дарлинг в „Питър Пан“.

Пам знаеше, че майка ѝ го харесва най-много, когато биваше нагласен и двамата излизаха.

— Да видим света и светът да ни види — обичаше да казва Патриша. — Това е много важно. Името на баща ти едва сега става известно. Един ден той ще бъде много важен човек в този град.

— Какво искаш да кажеш? — питаше Пам с малко несигурен глас, защото по очите на майка си познаваше, че нещата можеха да се променят, а момиченцето не искаше това. Тя харесваше живота си такъв, какъвто беше. Не можеше да си представи как така нещата щяха да станат по-добри.

— На първо място ще бъде богат.

— А сега не е ли?

— Сега просто сме добре.

— Но нали имаме две къщи? Мелиса Джентайъл казва, че това ни прави богати. Тя няма две къщи.

— Но има една, която е по-хубава от нашата.

— Аз си харесвам нашата.

— Тази на Мелиса е по-голяма. Тяхното е имение, с много земя.

— И ние имаме много земя в Тимини Коув, а нашата къща там е най-хубавата в цялото градче.

Патриша изсумтя презрително:

— В Тимини Коув е мръсно, опърпано и бедно!

— Аз обичам Тимини Коув — възрази Пам, въпреки че от най-ранна възраст беше научила, че няма начин да промени мнението на майка си за Тимини Коув. — И какво друго ще прави татко?

— Освен много пари ли? Ще има по-хубав офис от сега. Даже може да притежава цялата сграда, ако не нея, то поне много други. Недвижимите имоти са добра инвестиция и добър начин да се правят пари.

— Но той има много пари, защо са му още?

— Нужна му е сигурност — каза Патриша с тон, който не оставяше съмнение във важността на проблема. — Ти си дете с късмет, Памела! Не знаеш какво е да нямаш. Аз обаче знам. Спомням си как трябваше да нося един и същи чифт обувки по три години, макар че ми ставаха малки още на първата. Спомням си как майка ми ме изпращаше при месаря за парченце месо, като знаеше, че нямахме достатъчно пари, но се надяваше той да се съжали и да ни даде малко повече. Спомням си...

Когато това „спомням си“ идваше от баща ѝ, историята винаги беше изпълнена с топлота и смях. Въпреки трудностите, които описваше, в гласа му се чувстваше привързаност към времето, когато бе направил възможно най-доброто със слабите карти, които му бе дала съдбата. Когато Патриша говореше за миналото, в гласа ѝ нямаше топлота и смях. Тонът ѝ ставаше твърд. Всичко в нея ставаше твърдо. Когато говореше за миналите времена и ако тогава Пам се беше облегла на нея, веднага се отдръпваше и отиваше да седне на пода или се разхождаше из стаята. Майка ѝ не беше щастлива, когато

говореше за миналото. Понякога не беше щастлива и когато говореше за настоящето:

— Никога не съм имала сигурност, преди да срещна баща ти. Сега имаме някаква, но не е достатъчна. Бъдещето е в недвижимата собственост. Ще накарам баща ти да говори в четвъртък вечерта с Франклин Дауд на концерта, Франклин натрупа доста пари през последните години.

Пам беше твърде малка, за да знае кой е Франклин Дауд, защо бъдещето беше в недвижимата собственост и каква е ползата да се трупат богатства. Но беше чувствителна към простиците чувства, изразявани по лицата и в тона на гласа. Точно поради това разбираше, че майка ѝ се вълнува, когато говори с баща ѝ за бизнес, също така разбираше, че баща ѝ остава абсолютно спокоен. Той беше съгласен с Пам. Животът му бе просто чудесен. Обичаше нещата, които можеха да се купят с пари, и се възползваше от тях както намереше за добре, но беше най-щастлив и се усмихваше най-много, когато беше в Мейн, носеше гащеризон, следеше работата на мините или посещаваше приятелите си — хората, които бе познавал през целия си живот.

Пам също ги познаваше. Когато отидеше в Мейн, Юджийн я водеше навсякъде със себе си, перчеше се с дъщеричката си и я учеше да обича мъжете, мините и чистия свеж въздух на нощите там. Някои от нещата, които двамата правеха заедно, като например да се измъкват посред нощ, за да поплуват в потока, бяха тайна, защото Патриша нямаше да ги разбере. Други, например да обядват заедно с управителя на мината, също бяха тайна, защото Джон нямаше да ги разбере.

Изобщо Джон не разбираше много неща, поне що се отнасяше до Пам. Той беше с шестнадесет години по-голям от нея, рожба както от първия брак на Юджийн, така и на съвсем друг свят. Може и някога да е бил дете, но Пам не виждаше никакви признаци за това. Той не си играеше на нищо, не разказваше вицове, не гледаше телевизия. Още повече не обичаше турмалина, нито Тимини Коув, Юджийн, Патриша или Пам. „Той ревнува“, казваше понякога баща ѝ, когато Джон биваше най-лош с Пам. Тя разбираше това по свой наивен начин. Топлотата, която момиченцето споделяше с баща си, липсваше между него и сина му. Когато Юджийн и Джон застанеха един срещу друг, никога не се докосваха. Когато говореха, рядко се усмихваха. И двамата често избухваха, но и Пам го правеше, макар и след време да се научи да се

контролира. Но на осемгодишна възраст, когато играеше покер, все още не можеше.

Играта беше продължила почти час, когато Джон връхлетя в задната стая.

— Имаме проблем — съобщи той без никакво предисловие. — Твоят управител краде от камъните.

Юджийн отправи мрачен поглед към сина си, след това бавно сведе поглед към Руфъс и Дуейн.

— Това е доста сериозно обвинение — каза той, присви устни и отново се втренчи в картите си.

— Прегледах счетоводните книги — продължи Джон, без да си даде труд да погледне към Руфъс и Дуейн. Според Пам така беше най-добре. Погледите, които обикновено им отправяше, не бяха от най-любезните. — Там цари страхотна бъркотия. Кога си ги преглеждал за последен път?

Юджийн хвърли цент в купчинката, за да изравни залога си с този на Дуейн.

— Няма нужда да преглеждам книгите. Имам си счетоводител за тази работа.

— Тогава твоят счетоводител е също толкова нечестен, колкото и Блейз — бе краткото заключение на Джон. — До складовете стига по-малко от това, което изваждаме от земята.

— Друг път, Джон. Хайде да раздадем пак.

— Саймън знае, че е бил открит.

Юджийн вдигна поглед.

— Ти ли си му казал?

— Беше там. Не видях никакъв смисъл да го усуквам.

— Уволни ли го?

— Не, помислих си, че може би ти ще искаш да направиш това.

— Е, аз пък не искам. Саймън Блейз работи за мен от двадесет години, което прави много повече от теб, дявол да го вземе! Кое ти дава правото да влизаш просто ей така и да тормозиш хората ми?

Джон хвърли бегъл поглед към останалите в стаята, явно ядосан, задето го унижаваха в тяхно присъствие. Но Пам изобщо не се притесняваше от това. Джон беше започнал пръв и сам си бе виновен.

Очевидно Джон беше разбрал, че няма връщане назад и затова се нахвърли срещу баща си:

— Ти сам ме искаше тук, когато на мен ми се оставаше в Бостън. Там имаше достатъчно неща, с които можех да си запълвам времето, но ти ме довлече тук, за да можеш да се измъкваш и да си прекарваш времето с нея — хвърли злобен поглед към Пам. — Аз имам интереси в тази компания и именно ти си този, който постоянно ми го напомня. Затова поисках отчет от един нечестен служител. Блейз краде!

— Според теб. Правим пари с бясна скорост, а според теб някой краде от камъните. Държавата ни дава награда за коректност, а ти казваш, че в книгите ни цари абсолютна бъркотия. Е, аз пък казвам, че Саймън Блейз е добър човек.

Дори да беше глуха, Пам щеше да разбере, че баща ѝ беше ядосан по здраво стиснатата му челюст. Затова се ядоса, на свой ред. Това беше нейното време с баща ѝ и не искаше Джон да ѝ го разваля.

Но Джон изглеждаше решен да направи тъкмо това.

— Той ни чака. Казах му, че ще се върнем. Ако се забавим още малко, ще офейка от града.

Четиримата около масата все още държаха картите си, но вече никой не обръщаше внимание на играта. В момента, в който Юджийн остави своите и се изправи, Пам застана на колене върху стола и запротестира:

— Но ние играем, татко!

— Това е по-важно от покера — каза ѝ Джон.

— Само защото ти го представяш по този начин — рече Юджийн. Изправен, той беше с няколко сантиметра по-висок от Джон, но все пак приликата си личеше. Огнените очи, здраво стиснатата челюст, войнствената стойка — двамата мъже определено бяха син и баща. — Не трябваше да казваш нищо на Саймън, Джон. Нямам навика да хвърлям празни обвинения, особено когато става дума за моите хора. Ако става нещо странно, то значи има причина за това.

— Алчността не ти ли се вижда достатъчна причина?

— Някак си не се връзва със Саймън. Би трябвало да знаеш това, Джон. Работиш в тази компания на пълен работен ден от две години, а през лятото — и повече от това. Досега би трябвало да си разбрал на кого можеш да имаш доверие и на кого не — след това се обърна към останалите и каза: — Трябва да поговоря със Саймън и да го убедя да не напуска. Пами, Руфъс ще те изпрати до вкъщи.

— Но ние току-що започнахме! Искам да играем още!

— Скоро ще стане време за лягане — каза Джон.

Пам не му обърна внимание.

— Татко, а защо не те изчакам тук и като свършиш, да се върнеш?

— Защото не знам кога ще свърша, благодарение на брат ти. И тъй като така и така вечерта ми е развалена, по-добре да взема да прегледам тези книги — той се наведе и я прегърна. — Утре пак ще играем. Нали така, Руфъс?

— Уха!

Дуейн прибави своето „уха“ и извади бонбончето от джоба си, но Пам вече не го искаше. Взе го само за да не го обиди, но го държа здраво в ръка през целия път до дома, без да го развие.

Когато стигнаха там, Пам изтича вътре, но не откри Марси, при която щеше да намери съчувствие. Вместо нея там беше Хилъри Кокс.

— Джон го няма! — викна момиченцето и ритна яростно стълбите. — В момента създава проблеми на татко!

— Къде е Марси? — попита Руфъс.

— Отби се да види майка си. Няма да се бави много. Казах й, че ще наглеждам тук, докато се върне.

Пам се сви в ъгълчето от долната страна на стълбището и не пожела да каже довиждане на Руфъс. Когато той тръгна по градинската пътечка, въпреки че бе съдържала гнева си доста дълго, Пам извика:

— Мразя го! Мразя го!

— Руфъс ли? — попита Хилъри.

— Джон! Той е плъх! Разваля всичко и аз го мразя! — подчерта думите си с още няколко гневни ритника по стъпалото. — Трябваше да си остане в Бостън. Не обичам, когато е тук! Всичко разваля!

Хилъри напусна мястото си до свода на гостната и седна на стъпалото над Пам.

— Какво е направил?

— Ядоса татко. Винаги прави така! — тя обърна блесналите си очи към Хилъри. — Знаеш ли какво си мисля? Той е една грешка!

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че са го сбъркали в родилния дом. Той не е син на татко.

— Такива неща не се случват.

— Случват се. Приятелката ми Шарън ми каза за едно такова бебе и звучеше правдоподобно. Джон и татко не се разбират. Винаги се карат.

— Но си приличат като две капки вода.

— Не е вярно. Татко се усмихва.

— Но това е външно, както дрехите. Тези на баща ти са по-стари и износени, защото ги е носил дълго време. Джон е по-млад, затова неговите са по-нови и твърди. В града той носи костюм. Но ако погледнеш стойката и чертите им, те определено са син и баща.

— Горкият татко — каза Пам и когато Хилъри понечи да защити Джон, побърза да продължи: — Ти го харесваш, защото си мислиш, че е красив! Дошла си да го видиш, нали така?

— Знаеш ли кога ще се върне?

— Не и не ме е грижа! Той е плъх!

— Не знам дали е така.

— Ти негова приятелка ли си?

— Не знам.

— А аз знам! — извика Пам. — Той мрази да идва тук! Ако си негова приятелка, и ти няма да останеш дълго, защото той си отива.

— Е, значи и аз ще направя същото — отвърна веднага Хилъри.

Това отвлеche вниманието на Пам за малко, макар че не беше изненадана. Всички знаеха, че Хилъри Кокс се различава от останалите хора в Тимини Коув. Най-напред изглеждаше различна и екзотична с тъмната си къдрава коса и светла кожа. От друга страна, беше много сдържана. Цялото й семейство бяха такива. Пам отдавна беше решила, че са странни, защото никак не можеше да разбере как така едно семейство от Тимини Коув няма да отиде на пролетния пикник. Баща й казваше, че Кокс били изключителни хора, но това все още не обясняваше на Пам защо бяха толкова затворени.

— Къде отиваш? — попита тя.

— В колежа в Бостън. Може би тогава ще те виждам по-често.

Ако не изключителна, Пам поне беше хитра:

— И ще бъдеш по-близо до Джон.

— Отивам да уча.

— Каква глупост! Джон е плъх! Той разваля всичко, до което се доближи, и ако ти се доближиш до него, ще развали и теб!

— Надявам се да стане така — усмихна се Хилъри.

Пам не беше достатъчно голяма, за да разбере усмивката на Хилъри. Освен това, когато спомена Джон, тя се сети, че искаше да играе на покер с баща си, че играта беше развалена, и то защо!

— Е, щом си толкова глупава, че сама да си търсиш неприятностите, взимай си го! Защото Джон е един плъх и аз го мразя. Това е той! Мразя го и в червата!

След това метна бонбончето на Дуейн към отсрещната стена, скочи и хукна нагоре по стълбите към стаята си да се наплаче.

На другата сутрин сълзите на Пам отдавна бяха пресъхнали. Беше ритала яростно по леглото си и сега беше изтощена. Джон се беше върнал в Бостън и, въпреки че заради това Юджийн нямаше чак толкова много свободно време, спокойствието в Тимини Коув и в живота на Пам се възстанови. Когато ваканцията свърши и тя се върна в Бостън, мирът в душата ѝ не се изгуби. Радваше се да види майка си и с лекота се плъзна плавно в другия живот, който Патриша налагаше.

Пам харесваше и този живот — училището, приятелките, пазаруването с майка ѝ, яденето навън, партитата. Животът в Бостън беше изпълнен до последната минута, в прекрасен противовес с разхвърляната спонтанност на Тимини Коув.

Това, което момиченцето си пожелаваше при първата звезда всяка нощ, беше Юджийн да се върне скоро. Страшно ѝ липсваше, когато ходеше в Мейн, а с течение на времето той го правеше все по-често и по-често. Идваше си вкъщи за всички важни дати — Деня на благодарността, Коледа, Великден — и тя отиваше на север всяка ваканция, но все пак все по-рядко правеха разни неща като семейство — само тя, Патриша и Юджийн. Това бяха най-щастливите моменти за Пам. Именно по тази причина обичаше и рождените си дни. Когато навърши девет, Юджийн се върна у дома и ги заведе заедно с Патриша на специална вечеря в „Риц“. Когато стана на десет, дойде и ги заведе в Ню Йорк. Обикновено Джон успяваше да е навън, когато Юджийн идваше, което беше просто чудесно. Пам реши да го удари с ръжена от камината, ако се опиташе да развали рождения ѝ ден.

За щастие той не го направи, а и през повечето време я избягваше. Имаше си свои собствени приятели. Работеше в главния офис на „Сейнт Джордж Майнинг“ в Бостън, но през уикендите ходеше на места като Лонг Айленд, Нюпорт и Бар Харбър със синовете на съдии, адвокати и банкери. Патриша го окуражаваше да

прави това, а Пам нямаше нищо против отсъствията му, защото винаги когато си беше у дома и ѝ казваше нещо, то обикновено беше жестоко.

Дали защото Патриша харесваше Джон, или заради вътрешния си глас, Пам никога не обсъждаше това с майка си. В подобни случаи отиваше при Марси.

Марси Уилоу беше тънка като тръстика и бледичка, но въпреки боязливия си външен вид, като че ли знаеше всичко за живота. Когато веднъж Пам попита Юджийн как така някой може да знае толкова много само на шестнадесет, той ѝ обясни, че Марси беше видяла живота от най-лошата му страна, без финтифлюшките и възглавничките, които Пам бе имала.

Но даже и без този зов за състрадание, Пам пак щеше да харесва Марси. Първо, защото Марси беше от Тимини Коув и въпреки че домът ѝ там представляваше просто една колиба от катранена хартия, малкото момиченце обожаваше всичко, свързано с това място. Второ, Марси беше стеснителна, непретенциозна и невзискателна, което правеше даването на малки подаръчета и воденето на разни места истинско удоволствие за Пам. Въпреки че беше дошла да работи в дома на семейство Сейнт Джордж като прислужница, за момиченцето тя беше като по-голяма сестра. Именно пред нея Пам можеше да излее сърцето си, ако се чувстваше склонна за това в момента, и тя ѝ помагаше да разбере подмятанията на Джон.

— Какво искаше да каже с това? — попита Пам. С Марси седяха на ръба на жабешкото езерце в Бостънския парк. Връщаха се от пазаруване на Чарлз Стрийт и ядяха шоколадов сладолед, който Пам беше купила от един продавач наблизо. — „Петмесечно бебе“. И преди го е казвал. Какво означава?

Марси не бързаше да отговори, което беше част от нейния чар в очите на Пам. Притежаваше същия флегматичен маниер на хората от Мейн, които винаги мълчаливо размишляваха над отговора, преди да го дадат.

— Майка ти говорила ли ти е за това?

— Тя изобщо не говори за бебета, освен когато казва, че няма да си има второ. Това означава ли, че не може да си има?

Марси близна бавно сладоледа си.

— Може би. А може и да означава, че не иска второ, защото знае, че то никога няма да бъде толкова добро като теб.

— Аз не съм добра, поне невинаги. И какво е „петмесечно бебе“?
Марси се наведе над циментовия парапет до езерцето и се загледа в минувачите.

— Майка ти разправяла ли ти е как се правят бебетата?

— Не, но аз знам.

— Откъде знаеш?

— Говорихме с Мелиса за това. Тя има една книга, която прочетохме — Пам се приближи още повече до Марси и снижи глас:

— Има и друга, за месечния цикъл. Джанис Брукс вече има. Помислихме си, че трябва да знаем и за това.

— Джанис Брукс е на дванадесет, а ти си само на десет.

— Това няма значение. В книгата се казваше, че едно момиче може понякога да го има на десет или единадесет години.

— Невинаги. Може също така да бъде и на шестнадесет. Има доста да чакаш.

— А ти имаш ли?

Марси помисли малко и после кимна.

— Значи ако искаш, можеш да си имаш бебе?

Марси отново кимна.

— И ще му трябват девет месеца, за да порасне. Но в книгата не се казваше нищо за петмесечни бебета. Джон изглеждаше отвратен, когато ме нарече така. Каж ми какво означава това?

— По-добре попитай майка си.

— Не мисля, че ще ми отговори.

— Защо не?

— Не знам. Просто мисля, че няма да ми отговори. Сигурно ще ми се смее. Тя не смята, че Джон е чак толкова ужасен. Затова питам теб, Марси. Хайде, ти си най-добрата ми приятелка и знаеш много неща! Какво означава „петмесечно бебе“?

Марси близна отново сладоледа си и чак след това извърна слабичкото си тяло към Пам.

— Петмесечно бебе е бебе, което се е родило само пет месеца след като родителите му са се оженили.

На Пам не й отне много време да схване за какво ставаше дума. Беше добра по математика.

— Значи Джон казва — започна бавно тя, — че моите родители са ме направили, преди да се оженят.

— Може и така да е.

— И че са се оженили, защото са щели да имат мен?

— Най-важното е — каза Марси, — че когато си се родила, вече са били женени.

— Да не би да са го направили само заради мен?

— Не.

Убеждението в гласа беше някаква утеха, но Пам искаше да задава още въпроси:

— Откъде знаеш?

— Защото те обичат и се обичат един друг. Хората, които се обичат като тях, се женят, независимо дали има бебе или не — и тъй като Пам продължаваше да гледа скептично, тя прибави: — Знаеш, че се обичат.

— Но понякога си мисля, че не се обичат. Татко прекарва толкова много време в Мейн!

— Това е заради мините. Той трябва да бъде там.

— Не — каза Пам, но вече не толкова убедено.

— Да, разбира се, че да. Ако той не прекарваше толкова време в Мейн, ти нямаше да имаш толкова много хубави неща. Твоят татко е чудесен човек, най-чудесният, когото някога съм виждала. Сигурна съм, че ако имаше някакъв начин, той щеше да прекарва цялото си време тук с теб. И с майка ти.

Пам не възрази повече, макар и да ѝ се струваше, че това последното, „майка ти“, да бе добавено, след като Марси си помисли малко. Момиченцето не можеше да разбере защо приятелката ѝ толкова държеше да подчертае, че Патриша и Юджийн все още се обичат силно. Родителите на Марси имаха доста непостоянна връзка, ако можеше да се съди по крясъците, които бе чула, когато веднъж ѝ отиде на гости. В сравнение с нейното, всичко друго изглеждаше по-добро.

Обаче моделът за сравнение на Пам беше различен, друг. Тя все по-често се връщаше към ранните си спомени, и въпреки че вземаше предвид наивността си от онези години, все пак можеше да види промяната в отношенията на родителите си. Хубавите моменти бяха все по-малко и по-редки. Ако Патриша и Юджийн се обичаха, то във всеки случай не беше така, както преди.

Пам бе убедена, че нещо не е наред и случилото се през последните месеци не опровергаваше това ѝ впечатление. Юджийн беше почти постоянно в Мейн, което толкова дразнеше Патриша, че тя самата предприе няколко пътувания дотам.

— Можеш ли да ми се сърдиш, че ми е чудно? — попита тя кисело една петъчна вечер. Беше взела Пам направо от училище и предприе тричасовото пътуване, без да предупреди Юджийн.

Според дванадесетгодишното дете той ги посрещна с неподправена радост, точно както ѝ се искаше. Тримата излязоха да вечерят в най-хубавия ресторант на двадесет мили от Коув и когато се върнаха, седнаха в кабинета и всеки заразправя какво му се беше случило от последния път, когато бяха заедно. След като разговорът се насочи към бизнеса, Пам тихичко се измъкна, но гласовете на родителите ѝ се чуваха съвсем ясно на стълбите, които водеха към хола. Тя се облегна на щампованите с цветя тапети и се заслуша.

— Да, сърдя ти се — възрази Юджийн. — Когато ти казвам, че съм тук, защото така се налага, това трябва да ти е достатъчно. Няма нужда да се бърдиш дотук само за да се увериш, че наистина работя.

— Дойдох, защото ми липсваше. Станаха вече три седмици!

— Не е за пръв път.

— Но не трябва да бъде така! Не трябва! Имам нужда от теб там!

— Ти ме дърпаш натат. Постоянно ме караш да се обличам и да излизаме всяка вечер на някое парти, бал или изложба.

— Те са важни.

— Те са скучни, Патриша!

— Тези партита, балове и изложби са местата, където правиш своите контакти, за да разшириш дейността си. Именно това трябва да сториш.

Бащата на Пам отговори и в гласа му се чувстваше напрежение:

— Моята работа е да вадя турмалин от земята и да го продавам, и правя това доста добре.

— Но можеш да го правиш още по-добре. Не виждаш ли? Не разработваш всичките си активи. Продаваш камъните, плащаш на работниците си, от време на време купуваш ново оборудване и слагаш останалите пари в банката. Джийн, те се трупат там, когато би трябвало да печелят двойно повече в някое друго предприятие.

— Това ми звучи познато. Да не би да си говорила с Джон?

Пам облегна гръб на стената. Знаеше отговора на този въпрос. Беше забелязала как напоследък Патриша бе започнала да очаква Джон да се върне от работа. Бе чувала разговорите им, които често водеха по време на аперитива преди вечеря.

— А с кого да говоря? — изстреля в отговор Патриша. — Теб никога те няма!

— Защо трябва да говориш с когото и да било? Не можеш ли просто да ми имаш доверие?

— Имам ти доверие, но се изнервям. Всичките ни яйца са в една кошница. Ами ако тук се случи нещо? Ами ако мината хлътне или стане наводнение, или пък извадиш и последното парче турмалин от земята и не можеш да намериш повече? Какво ще правим тогава?

— Ако това се случи — каза Юджийн, вече възстановил търпеливия си тон, — което няма да стане, но ако стане, ще знам, че имам всичките онези пари в банката и ще мога да ги използвам, за да не гладуваме.

Пам си представи ясно широката му уверена усмивка. Тя се облегна на стената и също се усмихна, но скоро лицето ѝ помръкна, защото Патриша не можеше да бъде убедена толкова лесно.

— А защо да не вложим някъде парите и да печелим още повече? Защо не влагаме в различни предприятия? Ако навлезеш в ново поприще, ще бъдеш нещо повече в Бостън. Имам нужда от теб там, Джийн. Когато съм сама, какво ли не ми идва в главата! Изнервям се! — сега говореше още по-бързо, но даже и от това разстояние Пам чуваше потреперването на гласа ѝ.

Юджийн, изглежда, също го беше усетил, защото се трогна:

— Хайде, хайде, Патси...

Той продължаваше да говори, но гласът му се сниши до нежно мърморене и Пам не можеше да го чуе от стълбището.

Тя си каза, че положението беше овладяно сега, когато баща ѝ знаеше за страховете на майка ѝ, и отиде да си легне. Не чу повече гласове и ако родителите ѝ си бяха легнали заедно в голямата спалня, Пам беше заспала, преди те да се качат по стълбите.

Двете с Патриша останаха през уикенда и по времето, когато вече трябваше да си тръгват, Пам беше изпълнена с оптимизъм, че различията между родителите ѝ са изгладени.

— Ще дойдеш ли да ни видиш скоро? — попита тя Юджийн, след като го беше прегърнала и целунала за довиждане.

— Скоро, Пами, мойто момиче, съвсем скоро!

И удържа на думата си. Следващата седмица се върна в Бостън, но само за една нощ. След това си отиде. Този път Патриша бе повече разочарована от обикновено и следователно още по-нервна. Това засилваше разочарованието на Пам, защото когато Патриша беше нервна, се обръщаше към Джон.

За Пам той беше един от най-студените хора, които познаваше. Косата му беше винаги сресана, вратовръзката — безупречна, както впрочем и стойката му, с едната ръка в джоба, за да може да изглежда небрежен дори когато бе напрегнат.

Пам си мислеше, че можеше да му се прости това, но не можеше да му прости, че той сякаш винаги знае как да успокоява Патриша, а това изобщо не беше правилно, защото си беше работа на Юджийн. Но Юджийн го нямаше и колкото повече Джон запълваше празнината, толкова повече Патриша го търсеше.

Пам не знаеше какво да прави. Всеки път, когато говореше с баща си, го умоляваше да се върне вкъщи, но той винаги си намираще извинение. След това дойде ваканцията и тя отиде в Тимини Коув. Патриша дойде при тях за няколко дни и докара Джон, когото Юджийн беше повикал. Но когато Джон се върна в Бостън, Патриша замина заедно с него.

Докато ги гледаше как си отиват, Пам почувства празнота. Вече не беше близка с майка си, както преди. Не си говореха много. Не се смееха, не мечтаеха, не прекарваха дните си заедно, само те двете, както правеха някога. Патриша изглеждаше много далечна даже и когато бяха в една и съща стая. Пам виждаше как майка ѝ се отдръпва и разбираше, че връзката им се бе променила.

Неспособна да обвинява Юджийн, когото обожаваше, или Патриша, която изглеждаше толкова отвлечена, Пам стовари цялата отговорност върху Джон.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джон не можеше да бъде сигурен кога беше моментът, в който страхът от баща му се беше превърнал в презрение. Това беше постепенен процес, започнал в ранните му юношески години, когато си създаваше елитна група от приятели, продължил през пубертета, когато височината му даваше чувство на увереност и равенство с Юджийн, и стигнал кулминацията си при развода на родителите му и последвалата смърт на майка му.

Джон не съжаляваше, че страхът си беше отишъл. Доста след детството можеше да си припомни съвсем ясно трепета, който изпитваше, когато гласът на Юджийн му показваше, че отново е разочаровал баща си. Понякога беше заради външния му вид: „Твърде модерно е, за Бога!“ Понякога заради начина, по който действаше: „Момче, недей да бъдеш такова дърво, къде остана чувството за авантюра?“ Понякога бе свързано с бизнеса: „Какво искаш да кажеш с това, че не искаш да работиш в мините?“ Не само гласът го караше да трепери, а също гневно проблясващите очи и бузите, които почервенияха ядно.

— И без това имаш пред себе си цяло лято, в което няма какво друго да правиш. По дяволите, когато бях на твоята възраст, вече бях ринал три години тор във фермата на Грейди!

Тогава Джон се отдръпна назад към облицованата с дърво стена на стаята си, но боядисаният бор не предлагаше никаква защита срещу бащата, който не го харесваше.

— Защо трябва да работя? — попита той с тъничкия си глас на осемгодишно момче.

— За да се учиш. Освен това няма да правиш нищо убийствено. Ще помагаш на другите с някои дреболии, като носене на вода и изпълняване на дребни поръчки. За Бога, че аз да не съм надзирател на роби?

Това изобщо не прозвуча утешително за Джон, тъй като и без това си нямаше представа какво означава „надзирател на роби“.

Думата „работа“ беше достатъчна. А думите „Тимини Коув“ звучаха още по-ужасно. Първият му спомен от това място беше, когато се изгуби в гората, затова винаги когато отидеше там, изпитваше същото чувство, че се е изгубил. В Тимини Коув беше пълно с хора, които се обличаха различно от него, не живееха като него и не харесваха нещата, които той правеше.

— Искам да остана тук — възрази той, но гласът му прозвуча пискливо редом с въпроса на баща му.

— И какво ще правиш?

— Ще си играя с Тими и Дъг.

— С Тими и Дъг? И защо?

— Харесвам Тими и Дъг.

— Е, това е чудесно, защото те са ти братовчеди, но това, което можеш да научиш от тях, не струва и пукната пара. Моето уважение към семейството на майка ти, но те имат богатството си, откакто пуританите са се заселили по тези земи. Затова и няма нужда да работят, за разлика от нас, семейство Сейнт Джордж — гласът му прогърмя така, че Джон подскочи. — За Бога, достатъчно си си играл тук! Майка ти постоянно те кара да се разкарваш напред-назад с цяла тумба други момчета с интересни имена! Е, стига ти толкова! В Тимини Коув също има интересни имена, но момчетата там могат да те научат на много повече неща за живота, отколкото който и да било Салтънстол. Така че това лято ще си играеш с Дъфи, Гринлийф и Пелетие и междувременно ще схванеш това-онова.

Тъй като нямаше друг избор, Джон положи всички усилия. Той работи за баща си през цялото лято, колкото и да не му се искаше. Не му харесваха мръсотията, миризмата и мъжете там. Най-вече не му харесваше и това, дете Юджийн постоянно му крещеше. Според баща му той не можеше да направи нищо както трябва. Ако го изпратеха да донесе някакъв инструмент, Джон донасяше друг. Ако го изпратеха за аптечката, донасяше я твърде бавно. Ако го изпратеха за вода, разливаше по-голямата част от нея по пътя. Джон знаеше, че Юджийн крещи и на другите, но никога толкова високо, колкото на него.

Все пак момчето се научи. През това и следващите няколко лета изучи всички процеси в мината: кога се използват чук и длето, как се отваря с взрив нов джоб, как трябва да се полагат грижила всяко кристалче, което бива извадено от земята. Също така научи, че не иска

да прекарва остатъка от живота си в семейния бизнес, ако това означава да бъде постоянно с мъжете от мината, и със сигурност не го иска, ако това означава да работи с баща си.

Баща му и мъжете от мината си приличаха. Юджийн беше един от тях, кореняк. Нямаше значение, че той беше шефът, че живееше в най-голямата къща в града, и че притежаваше даже още по-голяма в Бостън. Той пиеше, разказваше вицове, прекарваше с останалите съботните утрини на изтърканата кафява пейка в градската градина и се поздравяваше с всички. Пасваше си на Тимини Коув така, както можеше да пасне само един местен.

Джон никога не успя. Беше роден в Бостън и прекара първите години от живота си в спретнатата малка къщичка близо до Бруклин, преди баща му да купи Бийкън Хил. Джон обичаше града. Намираще го величествен и аристократичен, цивилизован по начин, по който Тимини Коув никога не можеше да бъде. Разбираше, виждаше това през очите на един Райт, а Райт означаваше човек с положение.

Юджийн Сейнт Джордж нямаше никакво положение. Може и да беше израснал малко, след като се беше оженил за майката на Джон, но когато ходеха някъде семейно, се виждаше, че Сибил е тази, която печели уважението. Не че Юджийн не притежаваше свое собствено достойнство. Той изглеждаше както трябва и говореше каквото трябва. Джон винаги се чудеше как баща му прави това, след като произхождаше от това диво място и всичко останало, докато един ден не намери книга за етикета, разтворена на масата в библиотеката. И така, Юджийн никога не ги поставяше в неудобно положение, но и не правеше впечатление на обществото в Бостън.

Джон разбра твърде рано колко неприятно е да си Сейнт Джордж. Много пъти, когато отиваше в дома на някой приятел, чуваше вик от вратата: „Дошло е момчето на оня Сейнт Джордж!“ с тон, който го караше да преглъща мъчително и да вирва още по-високо брадичка. Според него името трябваше да звучи кралско, но на езика на хората със синя кръв не беше. Още тогава разбра, че му предстои тежка битка за място под слънцето.

Това, което никога не му стана ясно, като се имаше предвид семейството на майка му, беше как така ѝ бяха позволили да се омъжи за човек като баща му. Сибил и Юджийн принадлежаха към съвсем различни светове. Сибил беше истинска дама, а Юджийн, колкото и да

се стараше да бъде джентълмен, достоен за нея, като че ли никога не успя да изглежда кой знае колко обучен.

— Силата — бе казала веднъж навремето майка му и се беше усмихнала широко. — Силата е нещо много вълнуващо в един мъж.

Но Джон не можеше да разбере това. Не намираше нищо вълнуващо в мръсотията или потта. Семейство Райт нямаха нищо общо с тези неща и живеяха достатъчно вълнуващо, като прекарваха времето си между Бостън и Кейп Код. Понякога сякаш и майка му виждаше това, защото имаха ужасни спорове с баща му относно купуването на лятна къща и присъединяването им към клуба. Юджийн не искаше да прави нито едното от двете. Казваше, че имал достатъчно време в Тимини Коув и Бостън. Ако искала да летува в Кейп, Сибил можела да отиде там с родителите си.

И тя го направи през следващите едно-две лета, докато Джон се измъчваше с Юджийн в Мейн. По времето, когато беше достатъчно голям, за да разбере какво имаше предвид майка му като говореше за „силата“ в един мъж, родителите му се разделиха.

Това беше неизбежно, но начинът, по който стана, не беше както трябва. Дори и на петнадесет Джон успя да го усети. Един ден Юджийн просто заяви, че искал развод и щял да плати на Сибил да подаде първа молбата, също така щял да плати и пътя ѝ до мястото, където щели да им го дадат без отлагане. Каза, че ако възразяла, той просто щял да се премести в Мейн и да ѝ предостави възможността или да дойде с него като добра съпруга, или да поеме вината за този развод. Всичко зависело от нея, дали щяло да бъде рано или късно, повече или по-малко болезнено.

Сибил беше просто съсипана. Тя не искаше развод. Такива неща просто не се правеха. Те бяха признак за провал.

Но семейство Райт, които никога не бяха харесвали Юджийн, мислеха другояче. По тяхно мнение Сибил се беше омъжила много под нивото си и сега просто се освобождаваше от мъж, който с течение на времето щеше да се превръща в неин товар. Това беше и версията, която разпространиха сред приятелите си. Джон я чу неведнъж. Тъй като живееше с майка си през цялото време, освен през лятото, той беше изложен на влиянието на семейство Райт много повече от преди. Не се обиждаше, когато хората критикуваха Юджийн. Юджийн беше от по-ниска класа, фактът, че Джон беше избрал да живее с майка си в

Бостън, означаваше, че той беше неин син, както и истински Райт по всичко, освен по името си.

Постоянно си повтаряше това, макар и огледалото да му показваше точно обратното. Вече бе станал доста едър, висок и широк в раменете, очите му проблясваха живо, когато беше ядосан, и гласът му звучеше уверено дори и когато не се чувстваше такъв. Беше красив дявол и го знаеше, но на шестнадесет години изглеждаше точно като баща си на тази възраст, ако наблюденията на кореняците, които се изтягаха на верандата пред пощата в Тимини Коув, бяха верни. Но според него еlegantността му се състоеше в кожата, по-малко червендалеста и по-гладка от тази на баща му, и косата, по-тъмна, по-мека и по-лесна за поддържане.

И, разбира се, от него се излъчваше класа, физическите качества сами по себе си не означаваха нищо. Джон си казваше, че по-важно в живота е какво можеше да направи с физиката си и именно в това отношение превес взимаха гените на семейство Райт. Момчето смяташе, че на шестнадесет излъчва повече класа, отколкото баща му изобщо някога щеше да има. Можеше да отиде навсякъде, да прави всичко и да бъде уверен в себе си заради средата, в която живееше. Познаваше хората, които трябваше, и ако някои от тях все още се отнасяха към него с подозрение, той си казваше, че това ще отmine с времето.

Животът в Бостън му компенсираше всичко. Джон посещаваше най-престижното подготвително училище, носеше най-хубави дрехи, играеше редовно тенис на кортовете в клуба на дядо си и ходеше на партита колкото му душа искаше. Юджийн му купи кола, с която да ходи до Мейн и обратно, но Джон изпитваше перверзното удоволствие да я използва за всичко друго, но не и за тази цел. Колата беше нова и лъскава, точно какъвто не беше Тимини Коув, и момичетата просто си припадаха по нея. Джон нито за момент не се почувства виновен, че се фука с нея. Все пак той беше един от привилегированите.

Безгрижното пируване му даваше известна утеха в това, че само седмица след развода Юджийн се ожени повторно. Това беше изненада за Джон, чието внимание беше съсредоточено върху собствената му, а не върху тази на баща му сексуалност. И през ум не му беше минавало да свързва баща си с друга жена.

Преди да успее да реагира по какъвто и да било друг начин на този брак, Джон вече трябваше да се справя с реакцията на майка си. Първо беше слисана, след това ужасена и най-накрая бясна от това, че не беше разбрала какво става. След като подреди частите от мозайката, тя осъзна, че Юджийн е имал връзка с Патриша в продължение на повече от година. Болката от това сякаш я съсипваше много повече от самия развод. Като че ли нещо в нея се пречупи и тя загуби желание да се занимава с каквото и да било, включително с Джон.

Той също беше бесен. Отдавна бе решил, че баща му не струва кой знае колко, но след повторния му брак това мнение падна още пониско. Джон се чувстваше лично обиден от постъпката на баща си. Болката, която изпитваше майка му, изобщо не можеше да се сравни със собственото му унижение, защото слухът се разпространи бързо. За няколко седмици целият Бостън разбра, че Юджийн си е взел втора жена, че тази жена била много по-млада от него и явно в напреднала бременност. Джон получи немалко закачки от приятелите си в училище, даже и от родителите им. Въпреки че преглъщаше всичко с подходящия за случая аристократичен хумор, вътрешно кипеше.

Юджийн явно беше забелязал това, защото преди да представи сина си на Патриша, го отведе настрана и го предупреди:

— Не го казвай, Джон. Не го казвай, ако си знаеш интересите. Нямам нищо против да изпитваш лоялност към майка си. Обратното щеше да бъде странно. Но няма да ти позволя да разстройваш жена ми. Ще ѝ засвидетелстваш нужното уважение дори това да те кара да се задавяш!

— И сигурно ще е така — промърмори Джон.

— Я пак повтори, синко?

Джон трябваше да знае по-добре, трябваше през тези години да е разбрал, че не може да спечели, но бе сдържал гнева си твърде дълго време.

— Ти си я чукал още докато си бил женен за майка ми! Затова ли се ожени за нея, защото е бременна от теб?

Юджийн го погледна гневно, със свити юмруци и зачервено лице.

— Ожених се за нея, защото я обичам.

— А майка ми? Какво стана с любовта, която би трябвало да изпитваш към нея?

— Понякога нещата се променят и любовта си отива.

— Ако си отива, тогава не струва и пет пари! Значи ще обичаш тази жена, докато любовта с нея отново си отиде, и ще я захвърлиш, така ли? И няма ли тя да изпитва същата болка като майка ми? Тази...

— Името ѝ — процеди бавно Юджийн — е Патриша.

— ... сигурно е адски глупава...

— Внимавай, момче!

— Искаш от мен да я уважавам, когато е отнела женен мъж от съпругата му? Кои жени правят това, ще ми кажеш ли? Майка ми все още беше твоя съпруга. Ти уважаваше ли я, докато се въргалаше в леглото с Патриша?

Въпреки че беше толкова страстен и импулсивен, Юджийн никога не използваше юмруците си като отдушник на гнева. Джон го усещаше подсъзнателно и като потвърждение на това баща му държеше ръцете си плътно до тялото.

— Стъпваш на несигурна почва, момче!

— Защо, какво още можеш да ми направиш? Да крещиш? Давай! Викай, колкото си щеш! Свикнал съм. Не можеш ли най-сетне — дръзна да добави той в яда си — да разбереш какво си направил и защо вече изобщо не ме интересуваш? След две години ще стана на осемнадесет. Тогава дори няма да има нужда да идвам, когато ме повикаш.

Но Джон беше подценил баща си, който процеди все така бавно и зловещо, със здраво стиснати зъби:

— Не бъди толкова сигурен. Аз съм твоето бъдеще, Джон. „Сейнт Джордж Майнинг“ е твоето бъдеще.

— Не и ако не го искам.

— Ще го поискаш, и още как! — изрева Юджийн. — Защото в момента, в който ми обърнеш гръб, ще те отпиша! И парите ще секнат, синчето ми! И недей — вдигна той предупредително пръст — да си мислиш, че Райтови ще те издържат, както на теб ти се иска. Има нещо, което не знаеш за хора като тях. Мислиш, че живеят в разкош? Я погледни по-отблизо! Къщата в Кейп е тяхно притежание от три поколения насам и е порутена до крайност. Членството в клуба е било откупено някога за вечни времена от един Райт, който е бил негов учредител. Виждал ли си някога леля ти и чичо ти да си купуват луксозни дрехи? Или да отидат със самолет до Ню Йорк за уикенда?

Братовчедите ти не получиха коли за рождените си дни. Всъщност, синчето ми, тези хора имат произхода, миналото и парите, но никога не се разпускат. Така че, ако си мислиш, че можеш да разчиташ на тях да те издържат, докато ти си пилееш времето и си вириш носа, грешиш — след като видя, че отново е взел надмощие, Юджийн си пое дъх и продължи: — Ти имаш нужда от парите ми, Джон. Помисли малко и ще видиш, че съм прав.

Джон понечи да възрази, но не му достигна смелост. Не знаеше дали наистина семейство Райт е пресъхнал кладенец, но знаеше, че в „Сейнт Джордж Майнинг“ имаше пари. Той обичаше хубавите неща, а те струваха пари. Така че, докато не намереше друг вариант, нямаше нужда да рискува да бъде обезнаследен.

Така че се запозна с Патриша и трябваше да мобилизира всичките си натрупани през годините задръжки, за да бъде учтив. Ключката обаче не го беше подготвила напълно. Че Патриша беше омъжена, беше, потвърждаваше го халката, която блестеше на пръста ѝ. Че беше бременна, беше, това пък се потвърждаваше от изпъкналия ѝ корем. Но Джон си бе представял жените, които крадат чужди съпрузи, по-нахакани. А Патриша беше хубава и нежна, омразно хубава и нежна.

Също така и много, много млада. Ключката беше намекнала за това, но Джон не бе подготвен за възраст, по-близка до неговата, отколкото до тази на баща му. Оказа се, че Патриша е на двадесет, а Юджийн — на четиридесет и седем, което беше най-странното, най-гадното нещо в цялата история.

Джон не можеше да се върне достатъчно бързо в Бостън, не толкова, за да докладва какво е научил, тъй като беше твърде отвратен, за да го признае. Имаше нужда да се върне към собствения си живот и да окаля баща си и неговата много млада и много бременна жена.

Може би щеше да успее, ако Сибил не се беше разболяла внезапно. Диагнозата беше рак, а прогнозите — сдържани. Направиха ѝ операция, после още една и въпреки че Райтови често идваха на свиждане, Джон бе този, който постоянно седеше до нея. „Толкова приличаш на баща си!“, казваше тя с усмивка в мъглявите моменти точно преди да потъне в наркотичните си сънища. Въпреки че Джон мразеше сравнението, знаеше, че може да го понесе, стига то да ѝ дава някаква утеха. Явно нищо друго не можеше да направи това.

Летаргията, която я беше налегнала след женитбата на Юджийн, сега се беше удесеторила. Докторите ѝ казваха да се бори, Райтови и казваха да се бори, Джон ѝ казваше да се бори, но тя не искаше.

Седем месеца след като ракът беше открит, тя почина. Така Джон, едва на седемнадесет години, беше зашлевен в лицето от истината за живота и смъртта. Мъката му беше силна и сложна. Испитваше страх, объркване, гняв и гордост, която го спираше да не споделя чувствата си с другите, за да не го помислят за слаб. Той криеше добре чувствата си, натикваше ги дълбоко в едно мрачно кътче на съзнанието си, покриваше ги с грижи, свързани с оцеляването. Защото сега това беше името на играта. Не само че Сибил си беше отишла, но и никой от семейство Райт не покани Джон да отиде да живее при тях. Младежът беше изненадан, когато разбра, че нямаше нужда да уважават Юджийн, за да се страхуват от него. Заобикаляха Юджийн отдалеч, което означаваше, че не си пъхат носа в работите, свързани с Джон.

Всички илюзии на младежа бяха напълно разбити. Чудеше се какво става с пословицата, че кръвта вода не става. Не беше ли достатъчен фактът, че е син на майка си, за да остане в кръга на Райтови? Но те го оставиха да си отиде. Джон трябваше да си признае, че онова, което му беше казал баща му онази вечер в Мейн, е вярно. Когато ножът допреше до кокала, помощта нямаше да дойде от семейство Райт, не и сега, когато Сибил си беше отишла.

Няколко седмици след смъртта ѝ Юджийн премести Патриша и новородената ѝ дъщеря в градската къща Бийкън Хил, на която така и никога не смени името. Ако бе способен на някаква благодарност, Джон може би щеше да благодари на баща си, задето го бе издържал през последната година в гимназията, вместо да го принуди да отиде да живее в Мейн. Но Джон не беше способен на такова нещо. Той виждаше преместването на Патриша като обида към паметта на майка му. Нещо повече, виждаше го като неприятелска окупация. Враговете бяха Юджийн и Патриша. Сибил беше мъртва и те бяха виновни за това. Дори и бебето носеше някаква вина. Макар и Юджийн да отричаше, Джон все още беше убеден, че това бе най-сигурният начин една жена да накара мъжа да се ожени за нея.

Само че беше като в капан. Искаше му се да си събере багажа и да се махне, но парите бяха в ръцете на баща му. Седмичната издръжка

на Джон нямаше да му стигне задълго. Това, че скоро щеше да навърши осемнадесет, нямаше никакво значение. Двадесет и пет беше магическото число, както и „скромната сума“, както се изразяваше баща му, когато назоваваше парите, които Джон щеше да получи на тази възраст, ако не желаше повече да се занимава със „Сейнт Джордж Майнинг“. В противен случай издръжката щеше да продължи до завършването на колежа, а след това му се полагаше заплата от компанията. Сумата щеше да бъде достатъчно щедра. Джон нямаше да има основания да се оплаква, докато беше в семейния бизнес.

Би крещял от гняв, ако не се срамуваше от това. Разбира се, в дълбините на съзнанието си продължаваше да сипе ругатни. Имаше богати приятели, приятели с възможности, приятели, които трябваше да впечатлява. Това, че живееше с баща си, изобщо не подпомагаше изграждането на репутацията му. Юджийн беше и щеше да си остане миньорът от Мейн в съзнанието на тези, които имаха значение. Джон знаеше, че щеше да му се наложи да работи с двойно усърдие, за да измие това петно и да докаже на градските си приятели, че струва нещо. Трябваше да си изгради образ на самоувереност, богатство и изтънченост.

Значи имаше нужда от пари. Беше като просякът от поговорката, който не можеше да избира харизаното му, и той страстно мразеше тази си роля. Ежедневието му се превърна в истинско мъчение. Въпреки че прекарваше колкото се може повече време извън къщи, неизбежно се сблъскваше с Патриша. Тя го притесняваше повече от Юджийн и бебето, което не правеше почти нищо друго, освен да яде и спи. Презираше я, презираше я за това, че беше впримчила баща му, за това, че в началото на брака си е била бедна, отчаяна и бременна, и че оттогава не се е отделяла от Юджийн. Презираше я и за това, че беше изненадващо вежлива с него. Но най-вече я презираше заради младостта ѝ хубостта ѝ.

В началото му беше твърде трудно да се отнася учтиво с нея. След време тази учтивост му стана навик. Реши, че е по-лесно да съдържа чувствата си и да прави, каквото се очаква от него, вместо да предизвиква гнева на баща си. Но някой ден щеше да го направи. Нямаше намерение да стои в сянката на Юджийн до края на живота си, нито пък да се откъсне от компанията с нищо повече, освен с една

„скромна сума“. Според него заслужаваше нещо повече и смяташе да си го вземе.

Но първо трябваше да завърши гимназията, което той направи с необходимите отличия. Знаеше, че Юджийн няма да оцени това, както и факта, че синът му е приет в колежа „Уортън“ към Пенсилванския университет. Ако питаха Юджийн, всяко училище, което можеше да даде на сина му необходимата основа за бизнеса, беше чудесно, след като имаше работа, която да го чака след завършването.

Но Джон положи максимални усилия — разбира се, пред приятелите си демонстрираше небрежност и лекота — за да влезе в този престижен колеж, защото си имаше цел. Академичните отличия и приемането в Пенсилванския университет бяха допълнителни препоръки, които можеше да прибави към името си. Те довършваха образа му на аристократ, на човек, който се стреми към величие и го постига без забележимо усилие. Колежът „Уортън“ беше престижен, удобен за контакти и най-вече далеч от Бостън.

По време на тези четири години той рядко си идваше вкъщи, освен през летата, когато разделяше времето си между града и Тимини Коув. Така му харесваше. Не му се искаше особено много да вижда Патриша и Юджийн, и със сигурност не искаше да вижда бебето. Начинът, по който я глезеха го отвращаваше, въпреки че, трябваше да признае, имаше и много забавни моменти. Когато Юджийн я подхвърлеше във въздуха, Патриша страшно се ядосваше, но не повече от Юджийн, когато тя обличаше малкото момиченце като кукла. Двамата постоянно спореха кое е добро за нея и кое не. Джон сигурно щеше да изпитва състрадание към детето, ако то не беше такава чаровница. От най-ранна възраст тя се подмазваше и на двамата си родители, усещаше какво искаше всеки от тях от нея и му го даваше. Можеше да ги накара да се усмихват, което, що се отнасяше до Юджийн, Джон никога не бе успял да направи.

Не че ревнуваше. Според него никой не можеше да ревнува от едно дете. Той си имаше свой живот, свое бъдеще. Не можеше да си позволи да кара всички да се усмихват. Скоро щеше да дойде и неговият ред.

Затова чакаше. Когато завърши колежа, пое офиса, който Юджийн беше предназначил за него в седалището на „Сейнт Джордж Майнинг“ в Бостън. Ако имаше шанс, щеше да работи в друга

компания и в друг град, но възможностите му за избор бяха доста оскъдни. Нито контактите, които бе направил в „Уортън“, нито собствените му приятели в Бостън — повечето от които бяха заети да намерят престижни места за себе си — му дадоха по-добро предложение от това на Юджийн. В някои кръгове беше доста трудно да се проникне, особено на един Сейнт Джордж. Можеше да получи някъде място на начинаещ и дори след време да се изкачи с едно стъпало по-нагоре по стълбицата, но нищо не можеше да се сравни с титлата на вицепрезидент, която го очакваше в Бостън.

И отново всичко беше въпрос на показност. Впечатляващият офис и също тъй впечатляващата длъжност бяха ценни сами по себе си. Те бяха част от образа, който той се стараеше да си изгради, и вървяха ръка за ръка с вечерите в „Лок Обер“, тениса в „Крикет Клъб“ и уикендите в Нюпорт.

Освен това се оказа, че знае много повече за работата в „Сейнт Джордж Майнинг“, отколкото за което и да било друго, и за пръв път в живота си беше силен. Не кой знае колко, но все пак беше нещо, и колкото повече го използваше — а той го правеше добре — толкова повече то работеше за него. Хората в компанията се мъчеха да му угодят.

Придържайки се към тази идея и към задоволството, което тя носеше в неговия живот, Джон прекара следващите няколко години в усъвършенстване на интересите си. Въпреки че не беше близък с никого, той имаше много приятели, включително и сред жените. Изглеждаше добре, беше състоятелен, имаше солидна професия и достатъчно чар, за да задоволи всяка жена, с която излизаше. И той се възползваше от това. Ако беше започнал да отбелязва завоеванията си с чертички по колана си, щеше да го покрие целия.

Повечето от жените, с които се срещаше, бяха дебютантки, неделима част от обществото, в което и той участваше в представите си. Не беше лудо влюбен в никоя от тях, но всъщност любовта не представляваше кой знае каква ценност за него. Не я търсеше и нямаше нужда от нея. Това, което искаше, беше да бъде виждан в точното време и място с точните хора.

И все пак в средата на двадесетте си години започна да се нуждае от нещо друго. Жените, с които спеше, бяха достатъчно хубави и

сговорчиви и достатъчно умни, но не бяха непринудени, вълнуващи и агресивни. Той усети, че мечтае за такива жени.

Жени като Хилъри Кокс. На Джон не му беше приятно да го признае, тъй като тя беше от Тимини Коув, а той не искаше да има нищо общо с градчето, но в леглото Хилъри беше нещо съвсем различно.

Джон се запозна с нея през лятото след първата си година в колежа. Тя беше на петнадесет, а той — на двадесет и една. Момичето като че ли висеше на всички места, където ходеше Джон — пред пощата, когато той излизаше оттам, до будката за списания, когато той си купуваше цигари. Беше винаги сама и докато другите момичета му хвърляха потайни погледи, тя не се стесняваше да го гледа право в очите. Различаваше се от останалите и по други неща. Дрехите ѝ бяха по-хубави и нови, далеч не по последната мода, но интересни. Имаше по-тъмна коса, по-бяла кожа и притежаваше някаква циганска грация.

Тъй като нямаше какво друго да прави, докато привършеше работата си в Тимини Коув, той се сближи с нея. Тя не беше стеснителна. Едва се беше представил; чиста формалност, защото всеки в града го познаваше, но така налагаше етикетът, а Джон можеше да се похвали, че го спазва даже и в забутано място като Тимини Коув; тя започна да му задава въпроси. Искаше да знае всичко за живота в големия град. Смяташе го за много вълнуващ.

Джон се заприказва с нея, защото беше по-различна, и защото го заинтригува. Другите в градчето го караха да се чувства чужденец, а тя — като страхотен тип, за какъвто и той самият се смяташе. Това беше хубаво за егото му. Искаше да вярва, че същото важеше и за нея, но не бе сигурен. Тя като че ли не се притесняваше, когато хората ги виждаха да си говорят. Изглежда, основният ѝ интерес бе да научи колкото се може повече за живота, който той водеше.

Джон ѝ даде информация, върху която да мечтае, и след това момичето го търсеше често, винаги с любопитство в тъмните очи и въпроси, каквито само един човек с ясно поставена цел можеше да задава. Каза му, че възнамерявала да отиде в Бостън, даже може би в Ню Йорк в някой колеж или след завършването му. Искаше да стане писателка и да си създаде име.

Джон се отнасяше снизходително към тази ѝ идея. Дълбоко се съмняваше, че това младо момиче от Тимини Коув щеше да постигне

възвишените си мечти, но треската в очите ѝ, когато говореше, го заинтригуваше. Когато я приеха в „Радклиф“, той се учуди. Тази треска явно можеше да прави чудеса. Джон се почуди дали Хилъри не притежава същата треска и в други отношения.

Не му представляваше никаква трудност да установи. Хилъри явно здравата бе хлътнала по него. Една вечер той я взе да се повожат по закътаната алея зад голямата тухлена къща на Юджийн, спря колата на едно възвишение с изглед към долината и целуна момичето. То му отговори горещо, с невинна жажда, на която той не можа да устои. Взе девствеността ѝ на задната седалка на колата си, а след това се любиха още два пъти, преди да я закара у дома ѝ. С всеки път тя ставаше все по-смела и по-смела. Той насърчаваше буйните ѝ изблици и същевременно ги откриваше в себе си. За пръв път достигаше такова мощно освобождаване.

Не се виждаха често дори и когато на следната година тя дойде в Бостън. Стилът му на живот не позволяваше да си има постоянна приятелка, а репутацията не му позволяваше тя да бъде от Тимини Коув. Но от време на време се нуждаеше от нейната първобитна страст. Хилъри нямаше равна на себе си като отдушник на сексуална агресия.

Също така тя се оказва единственият човек, с когото той можеше да говори. Не че ѝ казваше много, по природа беше доста сдържан. Но все пак бе човек и изпитваше необходимост да излее някои неща. Може би щеше да бъде по-внимателен, ако Хилъри се движеше в обществото, но тя беше от Тимини Коув. И без това познаваше семейството му, следователно каквото и да кажеше за тях, нямаше да промени мнението ѝ за него.

Така започна да се оплаква от баща си. Въпреки че Юджийн доста честото оставяше да се оправя сам с официалната част от бизнеса, ставаше все по-трудно, когато двамата бяха заедно. Джон все повече навлизаше в работата, забелязваше силните ѝ и слаби страни. Наистина предприятието беше стабилно и доходоносно, но той виждаше в него възможности за много повече. Юджийн обаче не се интересуваше от тези неща. Той беше напълно доволен от положението и не виждаше смисъл от излишни рискове. Джон понякога спореше с него за важността на постоянното израстване, но

Юджийн не го разбираше. Всъщност изобщо не разбираше нищо от това, което му казваше синът му. Беше твърде зает да се фука с Пам.

Джон изобщо не се стесняваше да изказва пред Хилъри мнението си за момиченцето:

— Тя е истинска кучка.

— Хайде, Джон, та тя е само на дванадесет.

— Опитай се да ѝ го кажеш. Разглезена е колкото си искаш и нищо чудно — той така трепери над нея. Може би на теб ти се струва, че в нея има нещо особено, но аз наистина не го виждам. Не е вундеркинд, нито пък е красива.

— Хубавичка е.

— Просто повечко се усмихва.

— Но не и на теб. С теб се държи предпазливо.

— Знае, че не съм глупак и не може да ме върти на малкия си пръст, както прави с него.

— Мисля, че ревнуваш.

— За какво?

— За близостта между тях.

Но Джон не вярваше в това. Той щеше да ги задмине всичките в живота.

— Грещиш, Хилъри.

— Мисля, че е много хубаво баща и дъщеря да са толкова близки. Бих искала и аз да бях така с моя баща.

— Ако беше така, нямаше да бъдеш толкова независима. Именно това харесвам в теб. Можеш сама да се оправяш, без да висиш на врата на някого. Имаш си свой собствен живот и ме оставяш да си живея моя.

— Трябва ли това да ме кара да се чувствам щастлива?

— Определено. Виж Патриша. Тя е твоя пълна противоположност и се чувства ужасно.

— Тя ревнува ли от връзката между Юджийн и Пам?

— Не съвсем. Радва се, че са толкова близки. Това ѝ отнема част от товара, а той не е малък.

Но това беше предмет от съвсем друг разговор, който Джон предпочиташе да не води с Хилъри. Патриша го тревожеше посвоему, и то много повече от Юджийн и Пам. В началото отношенията им бяха доста тромави. В резултат на приблизително еднаквата им възраст,

противопоставянето на Джон и съответно нейното страхопочитание, се получаваше напрежение. Дватамата се заобикаляха на разстояние в продължение на години.

След това Джон влезе в бизнеса и Патриша сякаш неочаквано намери в негово лице приятел. Бизнесът я засягаше. Искаше да знае накъде върви всичко. Юджийн не само прекарваше все повече и повече време в Тимини Коув, но и когато се върнеше в Бостън, не проявяваше особено търпение към въпросите ѝ.

Джон разбираше защо тя се обръща към него. Той знаеше какво става в компанията, можеше да отговори на въпросите ѝ, а и винаги бе там, за да го направи. След известно време осъзна силата да притежаваш и споделяш информация, особено такава, която засягаше Патриша и Юджийн. Така че благоволяваше да отговаря на въпросите на Патриша и колкото повече го правеше, толкова повече тя ги задаваше. С течение на времето Джон забеляза, че го чакаше да се прибере у дома, разстроена от нещо, което бе казал или направил Юджийн, отчаяно търсеца някой да я успокои. Джон ѝ даваше това и когато бе възможно, говореше против баща си.

Патриша изненадващо често го подкрепяше, особено що се отнасяше до разрастването на бизнеса. Тя също искаше Юджийн да разшири дейността си, но той явно не я слушаше. Разстроена и объркана, Патриша започваше да спори с него, но в резултат той хукваше обратно към Мейн, което още повече я разстройваше и объркваше.

А Джон беше винаги там.

Първия път стана съвсем спонтанно, в една тъмна и дъждовна петъчна вечер, скоро след като Патриша и Юджийн се бяха карали. Юджийн бе грабнал Пам и я беше отвел с него да прекара уикенда в Мейн, като бе оставил Патриша да кипи от гняв сама. Джон се върна от работа и я намери страшно объркана. Тъй като беше истински джентълмен, когато тя обвини ръце около кръста му и заплака, той започна да я утешава. Докато правеше това, се случи нещо. Ръцете му се плъзнаха по нежното ѝ и красиво тяло. Устните му я докоснаха веднъж, после отново и отново. Тялото му отговори по единствения начин, по който можеше да отговори един двадесет и осем годишен мъж със здрав сексуален апетит.

Макар и кулминацията, която достигна през тази нощ, да не беше най-сладката или най-огнената, беше уникална. Тя задоволи тъмните копнежи на съзнанието му, даде му извратеното удоволствие да сложи рога на собствения си баща.

ПЕТА ГЛАВА

— Мамо! — развика се Пам веднага щом отвори входната врата.
— Мамо?

Още преди да се захлопне вратата, момиченцето захвърли училищната си чанта и хукна към дневната. Там нямаше и следа от Патриша. Не беше нито в салона, нито в библиотеката.

— Мамо? — Пам надникна в кухнята. — Хети, мама вкъщи ли си е?

Хети беше огромна, много черна, идваше от Ямайка и готвеше приказно.

— Оо, да, госпожице Памела. Отиде горе да си подремне — после протегна към нея един поднос. — Таралежчета. За теб съм ги направила.

Пам я дари с една усмивка, взе си сладка от подноса и я напъха в устата си, докато летеше към вратата. Момиченцето мина през салона и когато изкачи половината стълби, Джон се появи отгоре и ѝ препречи пътя. Това беше последният човек, когото Пам желаше да види в момента.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Ако си спомняш, живея в този дом.

— Би трябвало да си на работа.

Тя се опита да го заобиколи, но той опря ръка на стената и отново ѝ препречи пътя.

— Трябваше да се преоблека. Ще има коктейл в „Паркър Хаус“.

Пам се опита да мине от другата му страна, но Джон хвана махагоновия парапет.

— Дръпни се, Джон. Трябва да се кача горе.

— Защо си се разбързала толкова?

— Трябва да видя мама.

— Тя си почива.

Пам направи опит да се промуши под ръката му, но вече не беше толкова дребна като преди. През последните няколко месеца беше

доста изхвъркнала нагоре. Това сигурно нямаше да ѝ харесва, ако Юджийн не се гордееше с височината ѝ, за която казваше, че била наследена от него. Пък и след като в седми клас имаше повече приятели от когато и да било, Пам смяташе, че е по-хубаво да е висока и слаба, отколкото пищна.

Но все пак не беше толкова висока, а и нямаше достатъчно физически сили, за да избута брат си. Нещо в него я накара да почувства безпокойство. Въпреки че беше облечен в панталоните и ризата, с които ходеше на работа, ризата му беше разкопчана и откриваше гърдите му, а косата му беше разбъркана. Не изглеждаше безупречен, както обикновено.

— Трябва да говоря с нея. Моля те, Джон, пусни ме да мина!

— За какво трябва да говориш с нея?

— За нещо.

— И какво е то?

Пам нямаше намерение да споделя с него вълнението си:

— Нищо особено.

— Май си прекалено забързана за нещо, което не е „нищо особено“. Не можа ли поне да се спреш да си свалиш палтото?

Палтото беше последната ѝ грижа в момента.

— Пусни ме да мина, Джон — после извика към горния етаж: — Мамо? Мамо?

— Казах, че тя си почива.

— Просто трябва бързо да я попитам нещо — Пам се опита да избута ръката на Джон, но тя не се помръдна. След това си пое дълбоко въздух и викна: — Мамо?

— Млъквай, Пам, и я остави на мира — той я хвана за ръката и я забута надолу по стълбите.

— Остави ме! — запротестира тя и се затърчи като червей. След една-две стъпки се нахвърли върху него. — За какъв се мислиш? Да не си ми пазач или баща? Тя е моя майка, не твоя! Имам право да я виждам, когато си искам!

— Не и когато е заета.

— Тя е винаги заета, защото когато си идваш у дома, говориш с нея само за работа, работа, работа! Да, но сега е важно! Трябва да говоря с нея сега. Спешно е!

— Ще трябва да почакаш, принцесо, защото точно сега няма да се качиш горе...

— Джон? — извика Патриша отгоре. Беше облечена в копринена роба и оправяше косите си с пръсти. — Всичко е наред, Джон. Какво има, Памела?

Пам усети в гласа ѝ раздразнение и реши, че вината беше на Джон.

— Искан да те попитам нещо, но той не ме пуска! — тя се опита още веднъж да се промуши покрай него, но той ловко застана на пътя ѝ. Пам осъзна, че брат ѝ нямаше нужда да прави това, след като майка ѝ вече беше на горния край на стълбите, но просто се забавляваше. Забавляваше се на нейното объркване. Тя веднага спря да се бори и слезе няколко стъпала по-надолу, откъдето можеше да погледне майка си, без да ѝ пречи високата му фигура. — Семейство Клафлин ме поканиха да отида с тях в Северен Конуей за този уикенд. Заминават веднага след вечеря и ще се върнат в неделя вечерта. Мога ли да отида?

— Какво има в Северен Конуей? — попита Патриша.

— Там имат къща. Лори казва, че е на не повече от пет минути път от планината.

— Ще ходят на ски — каза Джон на Патриша, а после се обърна към Пам: — Не можеш да отидеш. Никога преди не си ходила на ски. Може да си счупиш крака.

Без да му обръща внимание, Пам се замоли на майка си:

— В подножието на планината има ски училище. Ще взимам уроци. И Лори прави така. Моля те, мамо! Винаги съм искала да отида на ски!

— Не си — възрази Джон, — но и ти като всяка тийнейджърка си мечтаеш да се сблъскаш на пистите с Жан Клод Кили^[1]. Само че той няма да бъде там, принцесо, а момчетата, които ще са, ще ти се смеят, като паднеш — на вратата се позвъни. — Ако си искала да караш ски, трябвало е да започнеш още от малка — и когато Пам се обърна и изтича към вратата, той се намръщи: — За бога, Пам, имаме иконом за тази работа!

Но Пам не желаше да спазва тези церемонии и отвори вратата сама.

— Хилъри! — въздъхна тя облекчено. Въпреки несигурните им отношения в началото, сега двете бяха станали приятелки. Хилъри не спадаше към каймака на обществото, но откакто посещаваше колежа, доста беше се поотракала. Според Пам тя изглеждаше чудесно. Очите ѝ бяха подчертани с черна линия, дългата ѝ коса беше разделена на две и спусната, а палтото ѝ разкриваше рокля, много по-къса от това, което Патриша би позволила на Пам да носи. — Радвам се, че си тук! Ходила ли си някога на ски?

Хилъри погледна въпросително първо към нея, а после към Джон. Когато видя небрежния му вид, в очите ѝ се появи интерес.

— На ски ли? — след това зърна Патриша на горния край на стълбите и отново върна погледа си на Пам. — Разбира се, че съм била. Страхотно е!

— Кога отиде за пръв път?

— Преди три години, когато бях за първа година в колежа.

— И счупи ли си крака?

— Разбира се, че не.

Пам се усмихна триумфално към Джон, а след това отправи усмивката, но без триумфа, към Патриша:

— Видя ли? Напълно безопасно е. Лори казва, че там могат да се наемат ски и други такива. Вече си имам парка. Всичко, което ми трябва, е панталони за ски, дебели чорапи и топло бельо.

— Но те заминават тази вечер — възрази Патриша.

— Имаме цял следобед.

— Не мога сега да те заведа на покупки. Трябва да се обличам. В колко часа е партито, Джон?

— В пет и половина.

— И ти ли ще ходиш? — попита учудено Пам, изненадана както винаги, когато Патриша правеше нещо с Джон.

— Разбира се, че ще отида. Аз съм в комитета. Ще поднесат коктейли и ордъври в „Паркър Хаус“, а след това ще ходим на театър. После в хотела ще има лек бюфет.

— А татко защо няма да ходи?

— Защото е в Мейн — отговори Джон.

Пам обаче продължаваше да отправя въпросите си към Патриша:

— Той знае ли за партито?

— Разбира се — отговори майка ѝ, — но няма възможност да дойде, затова Джон се съгласи да ме придружи. Честно, Памела, не виждам какво те засяга това.

— Засяга ме. Искам да отида на ски, но няма да мога, ако не отидем първо да напазаруваме. Няма да ни отнеме много време да изтичаме до магазин „Филийн“.

— Наистина не мога, Памела!

— Аз ще я заведа — обади се Хилъри.

Когато Пам погледна към нея, видя, че очите ѝ бяха приковани в Джон, което изобщо не беше за чудене. Хилъри винаги гледаше в Джон. Това, което изненада Пам, беше странната острота в погледа ѝ.

— Няма какво да правя до довечера. Ще се радвам да заведа Пам на покупки. Ходила съм на ски и знам какво ще ѝ трябва.

Пам погледна колебливо към майка си. Харесваше Хилъри, но все пак повече ѝ се искаше да отиде с Патриша. Не го бяха правили заедно от много време.

Но Патриша вече приемаше предложението на Хилъри:

— Ако си сигурна, че нямаш нищо против...

— Патриша — намеси се Джон. — Не мисля, че идеята е чак толкова добра.

— Няма да ѝ навреди. Ще си има приятно занимание за през уикенда. Хилъри, почакай малко. Ще ти донеса кредитната си карта — и се отдалечи.

— Много ти благодаря, Хилъри — каза студено Джон.

Хилъри заобиколи Пам и се приближи до него, като допря длан до голите му гърди и разпери широко пръсти. После каза тихо, с равен глас:

— Пам не бива да страда заради това, че ти трябва да придружиш някого. Нито пък аз. Харесвам сестра ти. Тя е забележителна. Ще се забавляваме чудесно, даже може да успеем да вечеряме заедно, преди да замине.

— А след това къде ще ходиш?

Преди Хилъри да успее да отговори, Патриша се върна и протегна кредитната си карта през парапета. Хилъри изкачи няколко стъпала и я взе от ръката ѝ.

— Ще ѝ взема нещо хубаво.

— Гледай да не е много скъпо и да е прилично. Памела, скъпа, бъди добра с Хилъри, също и със семейство Клафлин. Беше много мило от тяхна страна да те поканят. Кажи на Хети да ти увие малко сладкиши. Или даже не, минете покрай „С. С. Пиърс“ и вземете нещо сладко. Ще бъде чудесен подарък.

— Ще се върнем, преди да сте тръгнали — започна Пам, но Патриша вече се беше упътила към спалнята си. Джон отново представляваше непреодолима пречка на стълбищата и този път не си струваше усилието да се бори с него. И без това вече беше спечелила в спора за ските. Нямаше нужда да изпитва късмета си.

— Трябва да се обадя на Лори да ѝ кажа, че ще отида с тях — рече тя на Хилъри. — Веднага ще се върна.

След като се обади, Пам се отби в кухнята за още една сладка. Когато се върна в салона, там нямаше и следа от Джон.

— Къде отиде той?

Хилъри хвърли красноречив поглед към горния етаж.

— Помислих си, че ще остане тук да ти прави компания.

— Да, и аз така си помислих.

— Той е плъх.

Хилъри плъзна ръка върху рамото на Пам.

— Нищо ново не ми казваш.

— Крайно време е да го пратиш по дяволите.

— Боже мой, какъв език от едно младо момиче!

— Наистина смятам така. Не ти ли е неприятно, че те пренебрегва така?

Хилъри се усмихна.

— Не, Джон просто си е такъв.

Пам обаче не повярва нито за секунда, че на Хилъри не ѝ беше неприятно. Можеше да го види в тъжната ѝ усмивка. На момичето му се прииска да я ободри, затова каза:

— Но ти имаш планове за по-късно, значи Джон губи. С кого излизаш?

Хилъри я ръгна шеговито с лакът и отговори едва когато пече бяха навън:

— Едно момче от училище. Казва се Том Ръш и свири в кафенето на площада.

Двете заслизаха заедно по стълбите към улицата.

— Кой е Том Ръш?

— Кънтри певец.

— Да, но кой е той?

— Съвсем обикновено момче.

— Ау, Хилъри! Ами че ти би трябвало да се срещаш с някой забележителен човек! Вече ти е време.

Хилъри се засмя, докато завиваха към Маунт Върнън Стрийт.

— Кой ти каза това?

— Марси. Вече си за последна година в колежа. Скоро ще трябва да се омъжиш.

— Не и аз. Няма да се омъжвам.

— Никога ли?

— Не бих казала. Просто няма да е скоро.

— Защото и Джон няма да се жени ли? Какво става с него, Хилъри? Всичките му познати се женят. Той постоянно ходи по разни венчавки, а когато не ходи по венчавки, ходи на кръщенета. Така че не мога да разбера какво му става.

Хилъри сви рамене.

— Той може ли поне да отиде да живее някъде другаде?

— Още ли ти създава трудности?

— Да. Защо не му предложиш да се ожени за теб? Може би той просто има нужда малко да го попритиснеш. Кажи му, че скоро ще завършиш и че вие двамата трябва да се ожените. Кажи му, че си лудо влюбена в него...

— Няма. Не искам да се омъжвам. Имам други планове.

— И какви са те?

— Заминавам за Ню Йорк — Хилъри се поизвърна към Пам, докато вървяха по улицата. — И да не вземеш да кажеш на Джон? Още няма нищо определено. Ще трябва да си намеря някаква работа, но дали ще бъде тази година или другата, ще отида в Ню Йорк — след това отново се обърна с лице към пътя и хвана Пам за ръката. — Джон не знае. Ще му кажа, когато съм сигурна.

— Защо искаш да отидеш в Ню Йорк?

— Защото именно там се случват големите неща.

— Но ти си писателка. Можеш да пишеш навсякъде.

— Искам да го правя в Ню Йорк.

— Но тогава няма да те виждам! И Джон няма да те вижда. Ти също няма да го виждаш — и когато Хилъри не отговори, Пам добави: — Тази идея е адски противна, Хилъри!

— Сигурно и Джон ще каже така. Ще каже, че никога няма да се справя сама в Ню Йорк и че ще бъде глупаво да се опитвам. Но всъщност той не ми предлага нищо по-добро, нали?

Те завиха надолу по Джой Стрийт и продължиха да крачат. От Комънуелт Авеню зашиба леден вятър и двете се наклониха по-близо една към друга.

— Ще ми липсваш, когато се преместиш в Ню Йорк.

— Все още не съм го направила.

— Да, но скоро ще стане и какво ще правя аз тогава? Кой ще ме защитава, когато Джон ми прави мръсотии?

— Ще разчиташ на себе си. Ти вече го правиш, Пам, и аз се гордея с теб!

— Но днес той не искаше да ме пусне да мина по стълбите и аз не можех да направя нищо.

— Само почакай. Не след дълго ще пораснеш и той вече няма да може да ти препречва пътя. Сега просто се възползва от възрастта ти. Ще видиш, само почакай!

Щеше да бъде едно дълго, дълго чакане. Пам разбра това, когато Хилъри я остави пред дома ѝ. Момиченцето изтича вътре и намери бележка от Патриша. Тя и Джон вече бяха заминали.

„Скъпа, Джон е прав — се казваше в бележката. — Наистина не бива да отиваш на ски за пръв път така изведнъж. Ако толкова много ти се иска да отидеш, Джон каза, че ще те заведе някой път. Обадох се на семейство Клафлин и им обясних. Казаха, че разбират. Лори ще ти се обади в неделя вечерта, когато се върнат. Не се тревожи за нещата, които сте купили на Хилъри. Другата седмица ще накарам Марси да отиде да ги върне. Надявам се, че с Хилъри сте прекарали добре. Не стой будна да ме чакаш. Ще закъснея. До утре.“

Пам смачка ядно хартията в шепа:

— Не! Не! Не! — извика тя няколко пъти, преди да профучи като буря през стаите. Хети си беше отишла отдавна, а Реймънд, икономът, не се виждаше никъде. Още по-добра Пам не искаше да види нито единия от двамата. Имаше нужда от Марси.

Намери я по миризмата на кола. Гладеше ризи в подземната стая на пералнята.

— Знаеш ли какво направи той? — извика Пам без всякакъв предислов. — Отмени моето пътуване! Убедил е мама, че не трябва да отивам! Защо го е направил, Марси? Какво щеше да го сбърка, ако бях отишла? Аз не му се меся в живота! Защо тогава той трябва да го прави? Джон никога няма да ме заведе на ски! Не ме интересува какво е казал на мама и какво ми пише тя в бележката! Той никога няма да ме заведе на ски! Никога никъде не ме е водил, макар че и без това не бих отишла с него! — остана неподвижно няколко секунди с разкрячени крака, задъхана от усилието да разбере причината за промяната в плановете ѝ. — И знаеш ли защо не ми даде да замина днес? Защото той е казал, че не може. Това е всичко. Той каза „не“ още когато го споменах за пръв път и иска думата му да е закон. А когато двете с Хилъри отидохме на пазар, тук е нямало никой, който да му възрази. Той е змия, Марси. Не е честно!

Марси придвижи бавно ютията по яката на ризата, която беше просната върху подплатената дъска.

— Понякога животът е такъв — каза накрая тя.

— Да, но не трябва! — възрази Пам и се запъти към стълбите. — Ще се обадя на татко. Ако каже, че мога да отида, отивам!

— Пами?

Пам остана неподвижна, с ръка върху перилото.

— Какво?

Марси я погледна с тъжните си мъдри очи. Пам отдръпна ръката си от парапета и бавно се обърна обратно.

— Трябва да го направя! Хубавичко ще наглася Джон!

— Той ще се разсърди.

— Това си е негов проблем.

— Не, твой е. Ако се разсърди, ще се разсърди и майка ти. Даже и да отидеш на ски, в понеделник сутринта ще бъдеш отново с тях двамата. Тогава ще си платиш за удоволствието.

Но и двете знаеха, че това е само една от причините, поради които Пам нямаше да се обади на Юджийн. Другата беше свързана с инстинкта на дванадесетгодишното дете за това кое щеше и кое нямаше да помогне на осакатения брак на родителите му. Както обикновено, мисли като тази караха стомаха на Пам да ври и тя ставаше раздразнителна.

— Не ми пука! Искам да отида на ски!

— Ето че сега се инатиш.

— Е, и? След като Джон може да го прави, защо да не мога и аз?

— Да, но ти си по-добра от него.

— Ако е така, защо мама прекарва повече време с него, отколкото с мен?

— Защото той разбира от бизнеса и е нещо като помощник на баща ти.

— Но аз съм нейна дъщеря и понякога също имам нужда от нея! — гневът ѝ започна да затихва. На негово място дойде тревогата. Пам приседна на столчето до дъската за гладене и каза: — Ужасно е, Марси! Понякога ѝ казвам нещо, тя кима и се усмихва, но не ме чува. Мога да ѝ говоря за училище, а тя само кима и се усмихва и след десет минути ме пита какво е станало днес в училище.

— Тя те обича.

— Може би, но според мен става нещо — Пам погледна мрачно към ръкавите, които Марси гладеше в момента. — Може би ще се разведат.

— Няма.

— Откъде знаеш?

— Защото на майка ти ѝ харесва да бъде омъжена за твоя татко.

— Нямаше да приказваш така, ако я беше чула как говори. Някога, когато татко се ядосваше, тя се разстройваше, но вече не.

— Свикнала е.

Но Пам мислеше другояче:

— Сега тя има Джон. Той може би я убеждава, че е по-добре татко да бъде в Мейн, така както я е убедил, че не трябва да ходя на ски. Защо мама го слуша, а, Марси?

— Защото той има отговор на всички въпроси, които тя задава.

— Но защо не пита баща ми за тези неща?

— Защото той е в Тимини Коув.

— Може да му се обади, ако иска. Винаги може да го направи. Но май че ѝ харесва повече да бъде с Джон.

— Но обича баща ти, а това е нещо съвсем различно.

— Никога не са заедно.

— Но когато са, не е лошо, нали? — Марси помълча, изпъна маншета и го натисна здраво с горещата ютия. — Видяла съм много по-лошо и знам.

Пам си припомни крясъците, които беше чула някога.

— У вас ли?

Марси придвижи напред-назад ютията по маншета, остави я на подложката и обърна маншета обратно.

— Марси? — и когато не последва никакъв отговор, Пам попита: — Наистина ли е толкова лошо у вас?

Ютията започна да се движи по обратната страна на маншета.

— Лошо е.

— Защо? Какво става?

Марси помълча малко и отговори:

— Бият се. Мама ходи на работа във фабриката...

— А защо не работи в мините?

— Защото това е мъжка работа.

— Не вярвам. Щом жените могат да вършат същото като мъжете, не виждам защо да не получат тази работа. Някой ден аз ще стана президент на „Сейнт Джордж Майнинг“.

— Татко ти ли ти каза това?

— Каза ми, че мога да стана каквато си искам, а аз искам точно това.

— Ами Джон?

— Какво Джон?

— Той вече е тук. Компанията няма ли да бъде негова?

— Ще го уволня. Това ще бъде първото нещо, което ще направя. И второ, ще наема майка ти. Тя ще може да сортира камъните.

Но Марси си знаеше своето:

— Мама не би правила нищо по-различно от другите жени, а те не работят в мините. Освен това тя няма нищо против фабриката. Там ѝ плащат достатъчно, за да имаме храна на масата, нищо, че не остават пари за друго.

Настъпи мълчание. По лицето на Марси, което обикновено не издаваше твърде много, сега беше изписана тъга. Това, което в момента казваше това лице, караше Пам да се чуди какво точно бе имал предвид Юджийн, когато бе казал, че Марси е видяла живота от най-пошлата му страна.

— И заради това ли е лошо? — попита предпазливо Пам. — Защото няма пари ли?

Все още гладейки, Марси наклони глава на една страна:

— Това е едно от нещата.

— А кое е другото?

— Той.

— Баща ти ли?

— Той не ми е баща. Моят баща е загинал в Корея. Мама се омъжила за Джарвис две години след това.

— А Лизи и Томи негови деца ли са?

Марси кимна. Ютията засъска върху влажния плат. Обаче по нищо не може да се познае.

— Той бие и тях.

— Пляска ли ги? — Пам никога в живота си не беше пляскана. Понякога ѝ викаха, но никога не я пляскаха.

— Не ги пляска — поясни Марси. — Бие ги. Понякога е пиян, понякога не, но когато го прави, го прави здравата — тя показа с ръка. — Ей така, бам!

Пам трепна:

— Удрял ли те е някога така?

— Много пъти. Затова татко ти ме доведе тук веднага щом можех да напусна училище.

Пам не знаеше това и се почувства ужасно.

— О, Марси!

— За мама е най-лошо. Аз можех да избягам от него, но мама вече нямаше много сили, след като се роди Лизи. Връща се от работа съсипана, а той иска да яде. Ако не му донесе яденето веднага...

— Я бие?

Марси кимна.

— И крещи. Или хвърля нещо по нея през стаята — тя дръпна бързо ризата от дъската за гладене, изправи я и посегна да вземе една телена закачалка. — Ей това е най-лошото.

Ето че Пам разбра и както Марси се надяваше да стане, почувства по-малко съжаление към себе си. Въпреки че в дома им имаше спорове, нямаше никакви крясъци, биеници и хвърляния. Патриша държеше на спокойствието и благоприличието толкова, колкото и на благополучието.

Пам продължи да си мисли за това и разбра, че имаше много причини да бъде благодарна. Наистина мразеше Джон, но обичаше майка си. Освен това обожаваше Юджийн, който беше мил и нежен и по нищо не приличаше на Джарвис Уилоу. Може би Марси беше права, може би родителите на Пам нямаше да се разведат, може би просто се чувстваха удобно, като живееха разделени.

Но родителите на никоя от приятелките ѝ не живееха така.

Е, това си имаше и своите добри страни. Подобно на турмалините, които Юджийн я беше научил да обича, животът беше многоцветен — сега блестеше в един цвят, акогато го обърнеш на светлината — в друг. Когато Пам живееше в Бостън, тя беше малката дама, както майка ѝ искаше: посещаваше частното училище с приятелките си, взимаше уроци по танци и пиано, ходеше на училището към музея в събота сутрин, което много обичаше да прави, хранеше се в най-добрите ресторанти на града, ходеше на театър и балет. Понякога ѝ се струваше, че играе някаква игра, но след като го правеше добре, нямаше нищо против. Пък и винаги можеше да отиде в Тимини Коув, да свали копринената панделка от косите си, да се облече в джинси и дълга риза и да прави всичките забавни неща, които Патриша не харесваше.

Пам не можеше да си представи да живее в Тимини Коув, без да се връща в Бостън, нито пък обратното. Мейн беше нейното спасение. Там беше Юджийн. Там всеки я познаваше и харесваше, както тя познаваше и харесваше всички. Хората бяха близки, като едно семейство.

А и Кътър беше там.

[1] Известен френски скиор алпиец, трикратен световен шампион. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Кътър Рейд винаги бе знаел името Сейнт Джордж. Бе роден и израснал в Тимини Коув и въпреки че баща му беше изритан от компанията скоро след като синът му се появи на бял свят, присъствието на „Сейнт Джордж Майнинг“ в града беше твърде осезателно, за да остане незабелязано. Това обаче не означаваше, че Кътър го уважаваше. Той не уважаваше никого, а като се имаше предвид, че беше син на баща си и свой най-лош враг, никой и не го уважаваше.

През 1965-а Кътър беше на шестнадесет, но с опита на двадесет и осем годишен, ако да бъдеш известен в уличните среди се броеше за опит. Когато момчето стана на девет, баща му един ден се напи до смърт, а не след дълго и майка му намери мястото си в съседния гроб. От тринадесетгодишна възраст Кътър се грижеше сам за себе си. От време на време се хващаше на работа, докато напуснеше или го изгонеха, ходеше на училище само когато главният учител идваше да си пъха носа и бе извършил достатъчно дребни престъпления, за да се попадне твърдо в категорията на трудните деца. Беше прекарал повечето от нощите си в местния затвор и успяваше да се измъкне от по-сериозна присъда на косъм.

Именно затова когато Юджийн Сейнт Джордж го спипа в задната алея зад закувалнята „Пакет“, Кътър не очакваше никаква милост. Току-що беше изпразнил съдържанието на касата на бензиностанцията в центъра на града. Внезапно обаче се оказа преследван не само от продавача, а и от Юджийн Сейнт Джордж, който бе спрял да зареди.

Кътър се изруга наум, задето не беше забелязал големия син линкълн, но валеше силно и видимостта беше сведена до нула, поради това момчето си помисли, че ще може да се измъкне с плячката. Даже и когато Юджийн го съгледа и изскочи от колата, Кътър не се разтревожи. Беше по-млад и по-лек, можеше да го надбяга. Обаче, когато подминаха една пресечка, вече знаеше, че е попаднал в беда. През март в Мейн беше кално и в проливния дъжд бягането по

размекнатата земя бе в най-добрия случай несигурно. Тъй като не можеше да бяга повече по тротоара, който щеше да го отведе право към центъра на града покрай стотици любопитни очи, той пое по черните пътеки. Ето как се намери проснат по очи в калта в задната алея и под надвисналата над него скромна фигура на Юджийн. Едва успя да си поеме дъх и вече беше вдигнат за яката.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, момче? — изрева Юджийн. Дишаше тежко, но усилието ни най-малко не беше намалило възмущението му.

Кътър изви тялото си надясно, като се надяваше по този начин да изненада Юджийн и да се освободи, но не успя. Юджийн го държеше здраво.

— Хвана ли го? — попита задъхано Джуд, който излезе иззад ъгъла толкова бързо, колкото позволяваше куцията му крак. — Ах, Кътър Рейд, разбойник такъв!

Кътър се изви наляво, но ръката на Юджийн се беше вкопчила като стоманена в яката на мокрото му палто. Момчето направи опит да се отскубне и когато не успя, започна да рита. Но Юджийн беше поедър, а явно и по-лукав, и Кътър се озова проснат в калта, преди да разбере какво става. Този път обаче в слабините му беше притиснато коляно и го принуждаваше да стои неподвижен. Юджийн пребърка подгизналите му джобове и извади оттам парите, които Кътър отричаше да е взел.

Като капак на всичко алеята изведнъж се изпълни с повече хора, отколкото бе имало от дни. От тях най-се набиваше в очи Върн Уокър, полицаят на Тимини Коув. Той хвърли поглед към окаляното лице, на Кътър и рече уморено:

— Какво е направил тоя път?

Но в начина, по който Джуд размаха парите, върнати с помощта на Юджийн, нямаше нищо уморено.

— Окраде ме, мръсният му пропаднал крадец! Трябва да направиш нещо, Върнън! Той става все по-нагъл и по-нагъл. Просто влезе и грабна парите от чекмеджето на касата. Ако не беше Юджийн, щеше вече да се е измъкнал.

Кътър понечи да възрази, но слабините го боляха непоносимо. Всичко, на което беше способен, бе да си поема дъх от време на време и да се прави, че му няма нищо. Бе твърдо решен да прави именно

това. Нямахме намерение да им позволява да го мислят за мамино дете, освен всичко друго.

— От известно време се навърташе покрай тази бензиностанция — каза някой зад Върн, като гласът му се извиси над чуването на дъжда по някакъв ръждив улук наблизно. Някой друг се обади:

— Последния път беше складът за търговия на едро. Едва ли е било преди повече от два месеца.

Трети глас каза:

— Само създава проблеми от деня, в който се е родил. И нищо чудно, баща му пиеше толкова много...

Кътър не обръщаше внимание на разговора. Беше чувал тези думи и преди. Очите му бяха приковани в Юджийн, който също го гледаше втренчено. Кътър започваше да се чувства леко зашеметен.

Върн се наведе над него, а от козирката на шапката му се стичаха дъждовни капки.

— Е, какво ще кажеш в своя защита, синко? Май просто не можеш да стоиш настрана от такива работи, а? Ще трябва отново да те затворя, а ако Джуд подаде жалба, ще те изпратим в Портланд. Имаш ли адвокат? Този път май наистина ще имаш нужда от такъв.

— Той няма адвокат — промърмори Юджийн. Беше приковал поглед в Кътър, по чието чело бяха избили капчици пот, а лицето му бе станало мъртвешки бледо. — Няма родители, няма пари, а както изглежда, няма и какво да яде — коляното се отдели от слабините на Кътър. По силата на безпомощен рефлекс той се претърколи встрани и седна с мъка. Ръката на Юджийн го хвана за рамото, като видимо го възпираше да не избяга. — Поеми си дълбоко въздух — каза тихо той.

Кътър направи, каквото му беше казано веднъж и после втори път, когато първият дъх излезе доста накъсан. След третото вдишване шеметът му започна да минава. В следващия момент ръката на Юджийн охлаби натиска си. Тъй като всички погледи бяха вперени в тях, Кътър отдръпна рамото си от протегнатата му за помощ ръка.

— И какво ще кажеш в своя защита, синко? — повтори Върн.

— На теб нищо — отвърна Кътър, като нарочно се стараше гласът му да звучи по-дебел.

— Искаш да го кажеш на съдията ли?

— Няма значение. И на него като на теб хич не му пука за мен.

— Е, но поне бихме могли да се опитаме — заключи Върн и се изправи. — Добре, хора. Върнете се към това, което правехте, преди Кътър Рейд да ви изкара навън на дъжда — той почака, докато първите зяпачи се обърнаха да, си вървят. — Джуд, ще предявиш ли жалба?

— Проклет да съм, ако не го направя! Няма да му позволя повече да ме разиграва по този начин! Изкарвам си прехраната с труд. И той може да се опита да направи същото, макар и само за разнообразие.

Върн отново се обърна към Кътър, който в момента се изправяше предпазливо на крака. Когато беше прав, той бе по-висок от полицая. Знаеше го от личен опит и искаше да се възползва от това си предимство.

— Чу ли, синко? Този път май наистина си навлече неприятности, а това, което си правил в миналото, няма да подобри нещата.

— Нищо не може да ги подобри — каза Кътър. Беше го обхванало познатото му мрачно настроение. — Кажи ми нещо, което още не знам.

— Знаеш ли какво е в затвора? — попита Юджийн.

Кътър извърна очи встрани. Нямаше значение какво щеше да види там, само да не гледаше към Юджийн. През последната година може и да беше надхвърлил Върн във физическо отношение, но имаше да расте още много, докато стигнеше едрият мъж, който притежаваше половината град.

— Гадно е — продължи Юджийн. — По-гадно от всичко, което някога си виждал. По-гадно от всичко, което си сънувал. Там е трудно, тъмно и няма милост. Когато веднъж влезеш вътре, си затворник, когато излезеш, си бивш затворник. Мислиш си, че е трудно да живееш с името на баща си? Е, тогава прибави отзад прозвището „бивш затворник“ и ще видиш как е.

Кътър си помисли за голямата къща, голямата кола я още по-голямата банкова сметка на Юджийн и издаде презрителен звук:

— А ти откъде знаеш?

— Някога имах приятел. И той като теб беше роден тук. Алви Джоплин, спомняш ли си го, Върн? Не, мисля, че той беше тук много преди теб — и отново се обърна към Кътър: — Неговата специалност беше кражба на коли, само че не го правеше тук, а в Бостън. След време го хванаха и го прибраха на топло. Когато излезе, се опита да си

намери работа, но беше бивш затворник, а хората не обичат да наемат бивши затворници. И тъй като не беше добър в нищо друго, освен в краденето на коли, опита се да го прави отново и пак го прибраха. Този път му отне повече време, докато излезе. Вече не беше дете, беше пораснал и закоравял, така че когато имаше нужда от пари за храна, избра лесния начин за изкарването им. Случи се малко по-надолу по тази улица. Той отново крадеше кола, но този път, за да помогне на двама свои приятели, които току-що бяха обрели банката.

— И какво стана после? — попита Върн, силно заинтригуван от историята. Но Юджийн продължи да гледа към Кътър, който, от своя страна, също бе приковал поглед в него.

— Ченгетата го хванаха. Застреляха го. Прочетох във вестника, че състоянието му е много лошо и отидох да го видя в болницата. Не можах да го позная. Не бях го виждал от десет години, а изглеждаше по-стар с тридесет. Не можа да остарее повече. Умря на другия ден.

Кътър беше свикнал да му четат нравоучителни лекции. В историите им винаги имаше поука, създадена сякаш точно за него. Твърде удобно.

— Хубава приказка — каза той.

— Е, синко, може би ще си извлечеш някаква поука от това? — попита Върн.

Веднага след думите на Юджийн злорадият глас на полицаия прозвуча неприятно в ушите на Кътър.

— Няма к'во да науча от теб — процеди той.

— Чудесно — каза Върн, — но ще дойдеш с мен, независимо дали ти се иска или не — той го хвана за лакътя, но Кътър отблъсна ръката му. — Внимавай, синко. Никак не ми се ще към обвинението ти да се прибави и съпротива при арестуване — този път обаче, когато отново посегна да хване ръката на Кътър, Юджийн беше този, който го спря.

— Искам го, Върн.

Кътър погледна бързо към Юджийн, а Върн попита:

— Какво?

— Искам го. Ще ми го оставиш ли до края на деня?

— Да не си мръднал?

— Приличам ли ти на такъв? — попита Юджийн напълно сериозно.

— Какво ще правиш с него?

— Това си е наша работа. Ще има ли някакъв проблем?

— Вземи го, щом искаш. Но на твоето място бих внимавал. Само да се обърнеш с гръб към него, той ще избяга.

— Няма да се обръщам с гръб към него — отвърна Юджийн и хвана Кътър за ръката. — Да вървим.

Кътър не оказа никаква съпротива. Не знаеше защо, дали заради избора между Юджийн и Върн, заради болката от коравото коляно в слабините му, заради любопитството какво беше намислил мъжът или заради нещо друго. Така че продължи, макар и тремаво Юджийн се държеше много по-властно от Върн. Също така беше по-бърз, по-силен и по-хитър. Нямаше да бъде лесно да му се изплъзнеш. Не че Кътър искаше да го направи, поне не веднага. Може би си струваше да се навърта наоколо, след като надуваше нещо добро в цялата работа.

— Къде ще ме водиш? — попита той.

— Ще видиш.

— Искам да знам.

— Ако искаше да знаеш къде отиваш, трябваше да тръгнеш с Върн.

Прикован към Юджийн само от една силна ръка, Кътър нямаше друг избор, освен да върви до него в дъжда и калта обратно към сцената на престъплението си.

Не си говореха нищо. Кътър и без това не беше добър в разговорите. Когато стигнаха до колата, Юджийн отвори вратата от страната на мястото до шофьора и бутна момчето да влезе вътре. Кътър се дръпна назад:

— Целият съм в кал.

— Аз също.

— Ама колата ти е нова и чиста.

— Е, и? Нямам намерение да стоя в този дъжд за вечни времена, а още по-малко — да вървя цели мили под него. Ти може да си млад и издръжлив, но на мен ми е студено. Хайде, влизай.

И той отново бутна Кътър, този път по-силно. Момчето влезе в колата.

Юджийн затръшна вратата, заобиколи колата и се качи зад волана. След това хвърли бърз поглед към Кътър.

— Изпусна шанса си. Ключовете бяха тук. Можеше да тръгнеш, докато заобикалях.

Но Кътър беше измръзнал и уморен. Изобщо не му бе дошло наум да бяга. Е, все пак нямаше намерение да казва това на Юджийн.

— Не знам да карам!

— Така ли? Как тогава се придвижваш?

— С моторетка — изсумтя момчето. — Само че сега заради теб нямам бензин.

— Ако искаш бензин, можеш да си спечелиш пари и да си го купиш.

Кътър отново изсумтя, но не каза нищо. Помисли си, че беше много префинено и елегантно от страна на Юджийн да говори за изкарване на пари. Той си живееше лесно, ако искаше нещо, трябваше само да бръкне в касата на компанията и да си вземе пари. Никой нямаше да го нарече крадец. Никой нямаше да го подгони и да го заплаши със затвор. На някои хора просто им вървеше в живота, това беше всичко, а Кътър не бе от тях. Не можеше да печели колкото му трябваше, защото, по дяволите, не беше научен на това. Единствената работа, която можеше да получи, спокойно можеше да бъде дадена на някой идиот. Той винаги се отегчаваше до смърт и напускаше.

Юджийн насочи колата към покрайнините на града, не към голямата тухлена къща, нито към мините, а в обратната посока, позната на Кътър.

— Къде отиваме?

— У вас — Юджийн се взря през предното стъкло. — Тук ли да завия?

Кътър веднага застана нащрек. Хората от града идваха у тях само когато нещо не беше наред, например, когато баща му беше налетял с камиона си в едно дърво или когато майка му беше умряла.

— Защо ще ходим у дома?

— За да си смениш дрехите. Попитах те това ли е завоят?

Причината звучеше достатъчно правдоподобна.

— Тъхъ.

Веднага щом зави, линкълнът заподскача по неравния път и подскачаше още по-силно, колкото повече навлизаха в гората. От време на време тръскането преставаите, когато колелата забуксуваха в калта,

но гумите бяха нови и всеки път отново успяваха да се измъкнат. И подскачането продължаваше.

— Боже мой! — възкликна учудено по едно време Юджийн. — И ти минаваш всичко това на мотор?

— Имам здрав задник.

— Трябва да имаш и здрава глава. Защо, по дяволите, не живееш в града като всички?

— Защото тази къща е моя и е всичко, което имам.

— Много е отдалечена.

— Точно така ми харесва.

— Трябва да бъдеш с хората.

— Не ги обичам.

— Тогава не си избрал подходящата планета, момче — изсмя се Юджийн.

— Не съм избирал каквото и да било — измърмори Кътър. — Някой я е избрал вместо мен. Изобщо не съм имал думата. Даже и тая къща... — сега тя се изправи пред погледа им и изглеждаше жалка и разнебитена в дъжда — ... ми беше натрапена; но тя е единственото, което имам.

Колата спря. Кътър натисна рязко дръжката на вратата, изхвърча навън и зацапа през калта към входа на жилището си. Влезе, както обикновено, с ритник и остави вратата да се затръшне след него, също както винаги правеше. В следващия момент Юджийн я отвори.

— Нямаш никакви обноски! — изръмжа той.

Кътър не беше очаквал Юджийн да влезе. А и нямаше нужда от помощ, за да се преоблече.

— Какво търсиш тука?

— Искам да поогледам — той наистина оглеждаше стаята с неодобрителен поглед. — Тук ли живееш?

— И какво лошо има в това? — попита Кътър. И той самият не обичаше жилището си, но нямаше друго.

— Разбира се, че има. Тук е страхотна кочина — заключи Юджийн. Придвижи се от очуканата маса, покрита с мръсни картонени кутии и пластмасови чинии, към тапицирания стол, чийто омърлян вид не можеше да бъде скрит от купа протрити дрехи. — Мръсно е и мирише. Нямаш ли все пак някаква гордост?

— Не очаквах гости.

— Това, за което говорим, няма нищо общо с гостите — Юджийн погледна към сенчестите ъгли на стаята, които не бяха малко, и се намръщи. — Къде спиш?

— Какво те засяга?

— Попитах къде спиш!

Кътър посочи с глава към най-тъмния ъгъл на стаята, където тясна стълба водеше към нещо като подиум. На слабата светлина можеше да се види, че подиумът не беше много широк. Юджийн несъмнено си беше помислил същото.

— Побираш ли се там?

— Справям се някак си.

Юджийн погледа още малко към подиума, а след това сведе очи към мръсната тумбеста печка близо до едната стена.

— Това ли ти служи за отопление?

— Когато имам дърва.

— А когато нямаш?

— Оправям се някак си.

— И мръзнеш, а?

— Ей, човече, не съм само аз така. Доста хора наоколо не живеят на топло.

— Не и ако аз мога да им помогна — промърмори Юджийн и дръпна верижката на лампата. Нищо не се случи. — Я, май не си си платил сметката за електричеството, а?

— Не можах да я платя. Освен това за какво ми е електричество? Когато се стъмни, просто си лягам.

— И как четеш тогава? — за най-голямо неудоволствие на Кътър, Юджийн беше зърнал книгите, които се показваха изпод купа дрехи на един от столовете. — Откраднал ли си ги?

— От библиотеката са.

— Попитах дали си ги откраднал.

— Не.

Юджийн вдигна една от тях.

— „Спасителят в ръжта“. Как ти се струва?

— Добра е.

— За какво се разправя?

— За едни деца — Кътър се молеше наум Юджийн да не започне сега да задава въпроси. Момчето харесваше книгата и усещаше

някакво родство между себе си и бунтовническият дух на Холдън Колфийлд. Все пак имаше чувството, че пропуска много от това, което искаше да каже авторът. И наистина учителката вечно му повтаряше, че пропуска разни неща. Всъщност не му пукаше. Обичаше да чете, но не и да се вглежда прекалено много във всеки ред. Бил изпуснал някакво си там скрито значение, и какво от това?

Мъжът хвърли книгата обратно на стола и Кътър изпита облекчение, но за кратко. Юджийн скръсти ръце на гърдите си и се облегна на вратата.

— Има ли нещо сухо и чисто в тази бъркотия?

Кътър знаеше, че може да намери нещо сухо, но проблемът бе дали щеше да бъде чисто. Той порови в купа дрехи и измъкна най-доброто, което имаше — джинси и риза, които все още ставаха за нещо. Момчето вдигна глава и видя, че Юджийн го гледа.

— Имам.

— Облечи ги.

— А ти ще стоиш да ме зяпаш ли?

— Аха.

— Я, кой тръгнал да ми говори за обноски!

— Зависи как ще го погледнеш — каза Юджийн. — Ако беше в затвора, щеше да го правиш, и то пред още дузина очи. Хайде, побързай! Не ми става по-топло, като стоя в този клозет.

Същото важеше и за Кътър. Той съблече подгизналото си яке, после ризата, избърса калните пръски от лицето си с вътрешната ѝ част и си сложи суха. После, без да вдигне поглед към Юджийн, се зае с панталоните. Когато ги смени, нахлузи и чифт сухи чорапи, само че отново трябваше да обуе мокрите си работни обувки. Нямаше други. Грабна якето, което беше свил два месеца преди това от закачалката на един магазин за сода, и се приближи към Юджийн.

— Знаеш ли, моята бърлога не е чак толкоз лоша. Има и по-зле.

— Само ако хората, които живеят в тях, са слабоумни или недъгави. Е, да чуем твоето оправдание? Че вашите ги няма? Че си просто дете? Че не знаеш какво е обществена пералня? Че нямаш време да отидеш дотам? Ами на това аз ще кажа, че са глупости! Ти си един мързелив задник без капчица достойнство! — той отвори вратата и излезе навън.

— Не съм мързелив! — извика след него Кътър. — И имам достойнство!

— Връщай се в колата! — изрева Юджийн.

Едната част от Кътър се изкушаваше да се обърне и да изчезне в гората. Като се имаше предвид, че я познаваше като дланта си, щеше да му бъде лесно да избяга от Юджийн. Другата му част обаче си мислеше, че Юджийн сигурно вече беше огладнял.

Затова Кътър влезе обратно в колата. Юджийн запали двигателя и след известно сложно маневриране в калта я обърна обратно и заподскача по неравния път към главното шосе. Кътър гледеше втренчено през предното стъкло и се чудеше къде ли щяха да отидат след това. От време на време хвърляше по един бегъл поглед към Юджийн, като се надяваше да открие отговора на този въпрос. Но лицето на мъжа не му казваше нищо и тъй като Кътър нямаше намерение да попита, също мълчеше. Несъмнено имаше своето достойнство.

След като пое по главното шосе, Юджийн насочи колата право към центъра на града и се спря пред голямата тухлена къща на няколко пресечки от градската градинка.

— Слизай.

— Искаш да вляза тук?

— Защо не?

— Аз съм крадец. Може да ти свия сребърните прибори.

Юджийн му хвърли самодоволен поглед.

— Няма да го направиш.

И без да каже нито дума повече, той слезе от колата. Кътър го последва по каменните стъпала. Двамата минаха през голямата дъбова врата. Момчето обхвана с поглед обширния, преден салон, преди Юджийн да го поведе към по-малкото помещение на кухнята. Няколко минути по-късно мъжът сложи пред него на плота един хляб, кутия с шунка и резен сирене.

— Направи си сандвич — каза Юджийн и сложи нож до храната. — Изглежда, често гладуваш. Ей сега ще се върна — и изчезна.

В първата минута Кътър остана неподвижен, заслушан в стъпките, които прозвучаха по стълбите и заглъхнаха. Очите му не се отделяха от плота. Почуди се какво ли толкова можеше да се случи, ако изядеше храната, която му беше предложена от Юджийн Сейнт

Джордж. Никой досега не му бе давал храна безплатно. Не можеше да няма някаква цена.

Само че беше твърде гладен, за да разсъждава върху това. Без да губи повече време, той си направи възможно най-дебелия сандвич и го погълна, както си стоеше прав.

— Искаш ли още един?

Кътър се извърна. Не беше чул Юджийн да слиза по стълбите, но ето че той стоеше там, на вратата, облечен в чисти дрехи и с мрачна физиономия.

— Растеш, момче, а си слаб като чироз. Не мога да си спомня кога за последен път съм виждал толкова много ребра — Юджийн посочи с глава към плота. — Направи си още един. Хайде, безплатно е!

На Кътър не му пукаше дали беше безплатно или не. Както и да е, сандвичът, който беше изял, го беше накарал да се чувства още по-гладен. Затова се обърна и си направи още един. Този път го изяде по-бавно. Когато стигна до половината, се обърна към Юджийн:

— Къде са другите?

— Кои?

— Семейството ти. Знам, че имаш семейство.

— В Бостън са.

— А защо не са тук?

Юджийн помисли малко и накрая каза простичко:

— Защото така.

Кътър нямаше намерение да пита какво означава това. По лицето на Юджийн се изписа тъга. Доста странно, като се имаше предвид силата, която се излъчваше от него.

— Значи живееш сам?

— Чак толкова ли те изненадва това?

— Аха. Мислех, че Дийни Крокър ти е готвачка.

— Така е, но няма защо да идва да готви само заради мен. Същото е и с чистенето. Един мъж не бива да бъде безпомощен.

Кътър отново се зае със сандвича си. Баща му някога беше безпомощен, също и познатите му мъже, поне що се отнасяше до дреболии като готвене и чистене. Имаше някои неща, които мъжете не вършеха и за които съществуваха жените. Кътър не разбираше защо жената на Юджийн Сейнт Джордж не вършеше тези неща вместо него и защо, щом трябваше да си стои в Бостън, мъжът и не си вземеше

друга на нейно място. Кътър смяташе за въпрос на гордост един богат мъж да няма нужда да се грижи сам за себе си.

Но в кухнята беше спретнато и чисто. Беше много приятно с голямата кръгла маса в единия ъгъл, удобните столове с облегалки и широките прозорци, които гледаха към задния двор. Ако тази кухня принадлежеше на някое друго семейство от Тимини Коув, тя щеше да бъде пълна с хора.

— Не ти ли е самотно понякога? — чу се да пита той. Не беше сигурен откъде беше дошъл този въпрос, тъй като думата „самота“ бе рядко използвана в неговия речник. Погледна Юджийн право в очите.

Юджийн се извърна настрани.

— Ами че как! Доста пъти — след това се упъти към вратата и каза през рамо: — Пъхни тия неща обратно в хладилника и тръгвай с мен.

Кътър го направи, като се спря само за момент да надигне четвъртлитровата бутилка с мляко, която намери на единия рафт на хладилника. Когато стигна до предния салон, Юджийн вече беше в колата. За секунди Кътър се поколеба. Запита се дали следващата спирка нямаше да бъде арестът. Някак не му се искаше да бъде така. Ама никак. Не беше чак толкова лошо под крилото на Юджийн, защото мъжът явно знаеше какво прави. Държеше се като настойник на Кътър, а ако това означаваше да се возят през дъжда в голямата топла кола и да има достатъчно храна, за да са им пълни стомасите и да не къркорят червата, той нямаше нищо против. Обикновено животът не беше толкова хубав.

Следващата спирка се оказа магазинът на Лерой Робишод. Юджийн паркира до тротоара, изгаси двигателя, извади портфейла си и подаде на Кътър две едри банкноти. Кътър погледна изненадано първо към парите, а после към Юджийн:

— Това пък за какво е?

— За дрехи. Искам да влезеш и да си купиш два чифта джинси, две ризи, яке и някакви обувки.

— Не мога да си купя тия неща.

— Е, дявол да те вземе, нямам намерение да ходя аз да ти ги купувам. Щом не си достатъчно голям, че...

— Не мога да си позволя да си купувам толкоз много дрехи на един път. Нямам пари.

— Аз имам. Хайде, върви.

— Ама аз не мога да ти ги върна!

По лицето на Юджийн плъзна тънка усмивчица:

— Наречи го подарък. Хайде, мърдай! Няма да се мотаем цял ден я!

Тази усмивчица притесни Кътър. Той не обичаше да се подиграват с него.

— Нямам нужда от милостиня.

— Дявол да те вземе, имаш, щом не можеш сам да се грижиш за себе си! Но скоро това ще се промени. Върви сега да вземеш дрехите. И бельо, имаш нужда от бельо!

— Знам! — озъби се Кътър.

— Не бях сигурен в това.

Кътър още повече се раздразни:

— Може би просто ще взема парите и ще избягам.

— Няма да го направиш.

— Откъде знаеш?

— Защото досега имаше достатъчно шансове да грабнеш нещо мое и да избягаш, но не го направи. Не си глупав. Можеш да надушиш миризмата на нещо хубаво, когато то ти се пъхне под носа. Все още не си готов да избягаш от него, независимо какво ще се окаже.

Кътър беше бесен, задето мъжът бе успял да проникне така дълбоко в мислите му.

— Да ме вземат мътните, ако го направя! — рече той натъртено.

— Когато намеря някоя шушумига, гледам да я изстискам добре — и затръшна вратата на автомобила, като остави смеха на Юджийн да заглъхне в дъжда.

Разбира се, Лерой Робишод се отнесе подозрително към Кътър:

— Чух, че преди малко си се опитал да ограбиш Джуд, Кътър Рейд. Ако мислиш да направиш същото и в моя магазин, да знаеш, че ще си имаш неприятности. Няма да се помръдна от тази каса, докато не излезеш оттук.

Парите даваха на човек увереност. Банкнотите на Юджийн караха Кътър да усеща джоба на джинсите си топъл и пълен, затова момчето не отговори на предизвикателните думи на Лерой. Вместо това избра дрехите, от които имаше нужда, приближи се до тезгяха и

извади парите, сякаш бе най-обикновеното нещо те да бъдат в неговия джоб.

— Откъде имаш тези пари, Кътър Рейд? — когато момчето посочи с глава към улицата, Лерой проточи врат, за да погледне през прозореца, без да напуска касата. — Юджийн ли ти ги е дал? Че как я мисли този човек, да ти дава пари ей така?

Кътър не отговори. Вместо това взе един двоен пакет сладкиши от изложените на тезгяха и каза:

— Прибави и тях — после го отвори и изгълта набързо съдържанието му.

Тъй като не можеше да отрече, че колата на Юджийн беше паркирана навън пред магазина и самият Юджийн седеше вътре — очевидно здрав и читав, Лерой пресметна бързо сумата и върна рестото на Кътър.

— Е, чувам, че ти предстои пътуване към Портланд. Опитваш се да се издокараш за съдията ли? А, Кътър Рейд? Да не би Юджийн да ти наеме и адвокат?

— Не е твоя работа — отвърна Кътър, прибра рестото и излезе наперено от магазина с покупките в ръка.

Юджийн огледа пакетите.

— Къде е храната?

— Каква храна?

— Не си ли си купил нищо за ядене?

— Ти не ми каза нищо такова.

— За Бога, момче, къде ти е умът? Трябва да ядеш, нали така, или може би обичаш стените на стомаха ти да се стържат една в друга?

— Ако ще ходя в затвора, защо ще ми е да си купувам храна?

— Ако щеше да ходиш в затвора, защо щеше да ти бъде да си купуваш и дрехи? — отвърна Юджийн и протегна длан. — Къде ми е рестото?

Кътър бръкна неохотно в джоба си и подаде парите. Юджийн слезе от колата и се отправи към магазина на Лерой. Този път момчето погледна към ключовете, които се полюшваха на таблото. Беше излъгал Юджийн, можеше да кара. Сега, ако искаше, можеше да избяга.

Все пак нещо го задържаше. Юджийн имаше план, който като че ли не включваше ходене в затвора. Кътър искаше да разбере какъв

беше този план. Ако се окажеше, че е по-лош от затвора, момчето щеше да открадне колата. Юджийн вече му беше дал достатъчно възможности за това и сигурно щеше да го направи отново.

След малко мъжът се върна, хвърли един плик с продукти на задната седалка, седна зад волана и запали двигателя. Спряха едва в покрайнините на града. Кътър разпозна точно пред тях ниския склон на връх Лампет. Пред него имаше купчина пръст, която изглеждаше разкаляна и самотна в дъжда. Въпреки че прозорците бяха затворени, в колата се процеждаше мирис на мокра пръст.

— Бях на десет години, когато баща ми намери първия камък — започна Юджийн, като се облегна назад и протегна, доколкото му беше възможно, дългите си крака. — Не беше тук, а близо до Мауцт Блу. Той казваше, че това е най-хубавото нещо, което някога е виждал. Само че не знаеше какво да прави с него. Занесе го в Бостън и го продаде на безценица и никога повече не му хрумна да търси още. Обаче на мен ми хрумна. Започнах да прекарвам цялото си свободно време, като се разхождах наоколо, ровех из пръстта и си отварях очите на четири. Продължавах да си мисля, че това е един доста лесен начин за печелене на тези пари, и че ние със сигурност имаше за какво да ги използваме. Бяхме бедни като църковни мишки.

На Кътър не му се вярваше. Доколкото можеше да си спомни, Юджийн винаги е бил богат. Не че приличаше на такъв — продължаваше да се държи както преди със старите си приятели — но от него се излъчваше увереността на уреден в живота човек. Кътър не можеше да си го представи без тази увереност.

— Година след година — продължаваше Юджийн — не преставах да си мечтая да намеря още от ония неща. Малко след като навърших двадесет, се хванах на работа при Грейд. Вършех това-онова, но и Грейдови бяха почти толкова бедни, колкото и останалите. Не можеха да ми плащат добре, татко бе започнал да ослепява, а майка ми се грижеше за по-големия ми брат, който също беше болен. Положението изглеждаше доста зле, но тъй като всички наоколо живееха горе-долу по същия начин, това като че ли нямаше голямо значение. Майтапехме се за това, което ни липсваше. Заедно с всички от компанията седяхме на пейката в центъра на града и си мечтаехме как ще спечелим много пари. Аз обаче не им казвах моите мечти, защото те изглеждаха още по-откачени и от тези на другите.

След това, през есента на 32-ра, дойдоха дъждовете. Казваха, че това било опашката на ураган, но всичко, което видяхме беше тридневният дъжд без ветровете. Слънцето се показва чак след седмица и тогава успях да отида до Блу. Дъждът беше изровил голяма яма от едната му страна. И те бяха там.

— Просто си стояха там на слънцето? — попита Кътър. Беше виждал картинки на скъпоценни камъни в градчето — всички в Тимини Коув разбираха от турмалин, тъй като от това си изкарваше прехраната целият град — и се опита да си представи ямата, пълна със смарагдовозелени камъни, който се показваха на повърхността и чакаха някой да дойде да ги вземе.

— Не че лежаха там! Не и както ти си мислиш. Турмалинът се намира в джобове от пегматит. От време на време естествената ерозия може да се окаже достатъчна, за да се покаже някой кристал на повърхността. Но обикновено трябва да знаеш какво търсиш, за да можеш да го намериш. Точно в това отношение имах предимство пред всички останали. Знаех какво търся. Първото нещо, което направих, бе да регистрирам мястото като моя територия. Второто — да науча нещо повече за тези камъни. Искях да знам колко от тях има по тези места и дали се търсят на пазара. Нямах намерение да ги продавам на безценица, както направи някога баща ми.

Кътър си помисли с ирония за голямата къща в градчето и тази, която се намираще в Бостън и беше поне толкова голяма. Помисли си за колата и портфейла от фина кожа, за парите, които Юджийн беше извадил оттам, и за парите, които несъмнено бяха останали.

— Със сигурност не си направил това.

Юджийн го погледна остро.

— Работих упорито, за да постигна това, което съм сега. Извадих толкова камъни, колкото можах, почистих ги и тръгнах да търся най-добрите купувачи. Когато уредих всичко това, веднага се върнах обратно и продължих да търся още.

— А защо хората от половината окръг не са тръгнали да търсят теб? — попита Кътър. Той самият със сигурност щеше да го направи. Ако се беше родил по време на златната треска, щеше да е поел към Калифорния при първия слух за златна жила.

— Защото се погрижих да не го направят. Създадох организация. Знаех всичко за турмалина, знаех как се образува и къде може да бъде

намерен. По онова време даже вече имах създадена верига за продажба на камъните на възможно най-добрата цена. Турмалинът не е толкова скъп като диамантите. Един камък не би могъл да направи някого богат. Случайно открит турмалин може да ти донесе малко пари, но големите пари идват от стабилния добив. Затова наех всичките си приятели да работят за мен и им гарантирах доход, какъвто нямаше да получат никъде наоколо.

— Толкова ли беше сигурен, че ще продължаваш да откриваш още камъни?

— Не, но предвидих, че една седмична заплата щеше да бъде нещо повече от нищо, затова им плащах от седмица на седмица. И бизнесът продължава до ден-дневен — той се поизправи на седалката и сложи ръцете си една върху друга върху кормилото. — Мислим да отворим мини и на връх Лампет. Тази пръст е от началните разкопки. Ще трябва да извадим още, ако искаме да добием много камъни. Ще имаме нужда от помощ — ръцете му се плъзнаха надолу. Едната посегна към ключовете и запали двигателя. С другата обърна колата обратно и се отпрати към главния път.

Кътър го гледеше предпазливо. Чудеше се дали току-що не му беше предложена работа. Не бе много сигурен дали щеше да я приеме, ако беше така.

Сякаш усетил, че Кътър щеше да възрази, Юджийн каза:

— Баща ти работи за мен известно време, но не това го уби. Уби го пиенето. То така му разкапа мозъка, че не можеше да вижда и мисли, както трябва. Беше започнал да пие много преди да дойде да работи за мен, много преди да се ожени за майка ти, много преди ти да се родиш — той направи пауза и след това изрече почти нехайно: — У вас не видях да се търкалят бутилки. Да не би да бяха скрити някъде из бъркотията?

— Мислиш, че щом баща ми е пиел, значи и аз трябва да правя същото?

— Не знам. А ти как мислиш?

— Ако нямам пари за ядене, откъде ще намеря за алкохол?

— Хората, които искат, намират — Юджийн му хвърли бегъл поглед. — Не искаш ли сега да ми се похвалиш какъв голям мъж си и колко носиш на пиене?

Кътър извърна поглед към страничното стъкло.

— Че защо ще го правя? — измърмори той. — Нали вече ме видя без гащи?

— Да не би да имаш проблеми по тая част?

— Нямам проблеми!

— Твърде много жени, а?

Кътър изсумтя:

— Ами!

— Ако се поизкъпеш, ще ги имаш. Иначе не изглеждаш зле. Яж малко повече и ще заякнеш. Ще наддадеш малко. Трябва да дадеш шанс на тялото си да израсне.

Кътър отново изсумтя. Този разговор за тялото му започваше да го притеснява. Пък и от устата на Юджийн всичко звучеше правдоподобно.

— Виж сега, ще ме караш ли в затвора или не?

— Не си ли разбрал вече, момче?

— Няма ли да го направиш?

Юджийн не отговори. Без да каже нито дума повече, той закара Кътър до дома му. Когато спряха, отново проговориха:

— Искаш ли работата?

— Не знам.

— Това „не знам“ няма да те доведе доникъде в този живот. Искаш ли все пак да посетиш някои други места, не само съдилища и затвори?

— Сигурно.

— Тогава искаш работата. Утре в седем да си до връх Лампет. Започваме рано. Да се нахраниш добре, преди да дойдеш, иначе ще огладнееш много преди обяд. И почисти тази кочина тук. Срамота е?!

Кътър понечи да възрази. На върха на езика му имаше много неща, най-първо „върви на майната си“, но не ги каза. Вместо това рече:

— Как ще уредиш тая работа с Върн?

— Върн не е проблем. Ще се радва да се отърве от теб. Проблемът е в Джуд. Ще трябва добре да си поговоря с него. Но Господ ми е свидетел, момче, ако някога стъпиш отново в тази бензиностанция за нещо друго, освен да си купиш бензин със собствените си пари, повече няма да работиш за мен. Моите хора не

крадат. Когато имат проблем или се нуждаят от нещо, идват при мен — той направи пауза, за да си поеме дъх. — Знаеш ли да готвиш?

— Ще се оправя някак си.

— В багажника има наръч дърва. Виж да си запалиш печката. Има и туба с бензин за мотора ти. Ще ти трябва, за да се придвижиш утре до връх Лампет.

Кътър се почувства объркан.

— Защо правиш това?

Юджийн го погледна насмешливо.

— Защото съм шушумига. Нали така каза?

— Ако беше шушумига, нямаше да бъдеш това, което си сега — призна Кътър. Чувстваше, че някак си го дължи на Юджийн след всичко, което се беше случило през този ден. — Защо тогава поемаш този риск?

— Може би защото така искам. Може би защото си мисля, че ти щеше да имаш по-добър старт в живота, ако бях успял да помогна на татко ти. Може би, защото го харесвах, а той не е тук да те наглежда сега.

За Кътър разговорът бе започнал да става твърде сантиментален.

— Нали знаеш какво мислят за мен хората в града? Ако нещо не е наред в мините, веднага ще обвинят мен, а след това теб, задето си ме взел на работа.

— Това е моя грижа. Само гледай да не си виновен за нищо в мината и ще си живееш чудесно.

— Сигурен ли си?

— Да. Никой няма да те обвини в нищо, което не си направил, не и в моята мина. Много ценя честността и лоялността. Аз съм лоялен с моите хора и те ми отвръщат със същото.

— Не ги разбирам тези работи.

— Значи ти е време да ги научиш. Освен ако не си мислиш, че няма да можеш. Така ли е, момче? Действително ли смяташ, че няма да се справиш?

— Ще се справя.

— Тогава се измитай от колата ми и виж да си приведеш къщата в ред. Имаш доста работа до утре сутринта.

СЕДМА ГЛАВА

Когато записаха Кътър Рейд във ведомостта на „Сейнт Джордж Майнинг“, той започна да работи от чист инат. Никой на света, било то Юджийн Сейнт Джордж или пък някой друг, не биваше да му казва, че не може да се справи. Всички си мислеха, че Кътър е негоден за нищо. Превърна се в цел на живота му да им докаже, че грешат. Колкото по-подозрителни погледи му хвърляха и колкото по-неодобрителни бяха мърморенията им, толкова по-усърдно работеше той. Измина седмица, след това месец. Погледите станаха по-малко подозрителни, а мърморенето стихна. Не се почувства никакво затопляне в отношенията, но всъщност Кътър не можеше да ги обвинява за това. Той странеше от тях. Годишите физическа и духовна самота не го бяха подготвили за другарските отношения, които царяха между останалите. Кътър пристигаше точно навреме и се прибираще у дома веднага след края на работния ден; в своята колиба в гората, при своите книги.

Въпреки че никога не изгуби напълно този си елемент на предизвикателство, с времето работата го заинтригува. Наистина нямаше нищо привлекателно в това да изкопаваш тонове пръст или да дълбаеш около камъните, но когато откриваха нов джоб или пък някой по-особен кристал, ровенето и дълбаенето биваше забравено.

Кътър дължеше на Юджийн благодарност за всичко това. От самото начало — съвсем дискретно, за да не се обидят другите миньори — мъжът започна да го учи на нещо повече от обикновените умения. В края на деня, когато повечето от хората си отиваха, той го отвеждаше настрана и му показваше камъните, които бяха изровени през този ден. Обясняваше му как кристалите се образуваха милиони години от течности, попаднали в джобове в средата на богати на литий пегматити. Показваше му камъни с различни цветове и обясняваше какво причиняваше млечните петна в едни, като например в турмалина „котешко око“, или двуцветния ефект при динения турмалин. Даваше

му книги за геоложката история на земята, в които местата, имащи нещо общо с турмалина, бяха подчертани.

До голяма степен интересът на Кътър се формираше от това, че Юджийн го третираше като голям и интелигентен човек. Мъжът беше повярвал в него, преди Кътър да бе повярвал в себе си. Изглежда, Юджийн се забавляваше чудесно, когато двамата бяха заедно, и не след дълго Кътър също започна да се отпуска и да се чувства приятно. Юджийн беше единственият човек, на когото момчето можеше да се довери, и това доверие не бе излъгано нито веднъж. Двамата можеше да не се видят с дни, но Кътър непрестанно имаше чувството, че Юджийн го наблюдава. В замяна момчето влагаше в работата цялото си съществуване. Той решително стана най-отдаденият служител, който компанията някога бе имала.

Извън мината метаморфозата му протичаше по-бавно. Хората продължаваха да го смятат за хулиган и той не правеше нищо, за да ги опровергае. Спазваше стриктно съвета на Юджийн да не се забърква в нищо, което би могло да се счете за противозаконно, но все пак всички придобиваха мрачно изражение, когато се появяваше на главната улица. Кътър отговаряше на неодобрителните коментари с неприлични жестове и форсираше моторетката си из градчето така, сякаш самият дявол го гони по петите. Хората го бяха считали за боклук в продължение на години и той не виждаше причина сега да променя мнението им. Не прощаваше лесно и според него нямаше нужда да започва да се отнася приятелски с тях. Не им дължеше нищо.

Беше задължен само на Юджийн. Извън мината мъжът му даде повече, отколкото собствените му родители някога му бяха дали. Няколко дни след като Кътър започна работа, той уреди да му пуснат тока, да се поправи течащият покрив и да се подновят водопроводните тръби. Редовно му носеха храна. Също така Юджийн купи на Кътър брадва, за да може да си сече дърва. Още преди деня на първата си заплата момчето живееше много по-удобно от всякога, а когато това стана, Юджийн сложи парите му в банката и му откри сметка. Кътър нямаше достъп до нея цели три месеца, но през това време нито веднъж не почувства нужда от неща от първа необходимост.

За пръв път Кътър усещаше някаква сигурност. Имаше дрехи, които побираха вече израсналата му фигура, храна, с която да запълва бездънната яма на стомаха си, пари, които се трупаха и му печелеха

лихви в банката. Беше наддал на тегло, изглеждаше някак по-висок и изправен и говореше без носовия акцент на горските пущинаци, който обикновено използваше. Изпитваше дълбока гордост, задето се издържаше сам.

Юджийн беше неговият модел за подражание, пример за човек, успял в живота, разчитайки единствено на решителността и здравия си разум. Кътър се отнасяше лоялно с него, както той изискваше, и даже още повече от това. Момчето откри, че изобщо не беше чак толкова страшно да посещава веднъж седмично обществената пералня, че храната траеше повече, когато биваше увита и сложена в хладилника, че имаше светлина, когато си плащаше редовно тока.

Юджийн се оказа прав и за жените. Колкото по-висок и широкоплещест ставаше Кътър, колкото потъмняваше брадата му и колкото по-често се къпеше, толкова повече го заглеждаха. Засега той нямаше намерение да се забърква с никоя жена, за да не си нарушава усамотението. След това дойде денят, когато библиотекарката го помоли да ѝ помогне да пренесат някакви книги до дома ѝ — малката къщичка зад главната улица. Там изведнъж се оказа притиснат до стената в салона и ръцете на жената се плъзнаха по тялото му. Беше красива, в края на двадесетте си години и явно знаеше какво прави. Кътър почувства топлите ѝ влажни устни зад ухото си, а пръстите ѝ зашариха под ризата му. После се плъзнаха надолу ѝ се справиха без проблеми с копчето и ципа на джинсите му, проникнаха под тях и поеха без колебание втвърдената му мъжественост.

През следващия един час жената направи за него неща, за които само бе мечтал, а през следващите дни и седмици го научи на всичко, което знаеше. Това беше идеалната връзка. Жената беше също толкова дискретна, както и той, и нямаше желание да се обвързва. Радваше се да го обслужва в замяна на малкото моменти бясна любов, които подвижното ѝ тяло и ловък език неизбежно му донасяха. Кътър знаеше, че тя води и други мъже в леглото си, но това само го караше да се чувства още по-зрял.

Не каза на никого за Ленор. В градчето като че ли се знаеше, но не му пукаше. Това, което се случваше между тях двамата, си беше негова работа. Ленор беше като парите в джоба му — пъхната там, където никой не можеше да я види, но където я усещаше и се наслаждаваше, че я има.

Тя беше едната от тайните му. Другата беше, че му се искаше Юджийн да му беше баща. Третата — че бе благодарен, задето това не беше истина, защото иначе Кътър щеше да се окаже брат на Джон Сейнт Джордж. Ако в мините имаше нещо неприятно, това беше именно Джон.

Говореше се, че Джон имал офис в Бостън и не обичал да идва в Тимини Коув, и Кътър напълно вярваше в това. Този човек беше мрачен и горделив. Смяташе турмалина за стока, а не за скъпоценност. Подобно беше и мнението му за хората. Докато Юджийн се караше само когато нещо го дразнеше, Джон винаги си оставаше заядлив. Никога не намираще добра дума за миньорите, но незабавно откриваше грешки на места, където нито Юджийн, нито управителят откриваха. Когато Джон беше там, атмосферата в мините ставаше по-напрегната от обикновено.

Също така в такива моменти Юджийн се мяркаше по-рядко. Джон пристигаше само когато баща му му наредеше — когато не можеше да дойде сам или когато малкото момиченце му идваше на гости. Тогава положението ставаше още по-трудно за Кътър. Джон не го обичаше. Дали заради възрастта, защото беше надежден работник, или защото Юджийн го харесваше — Кътър не знаеше, но Джон правеше какво ли не, за да го унижи пред останалите работници. Ако някога самообладанието на Кътър бе подлагано на изпитания, то беше в моментите, когато единственото му желание бе да замахне и зашлеви Джон през лицето. Но Юджийн никога нямаше да одобри такова нещо, затова момчето се сдържаше. Самообладанието също се превърна за него във въпрос на гордост.

Кътър се чудеше как човек като Джон можеше да бъде син на Юджийн. От друга страна, малката дъщеричка на мъжа, Памела, се държеше също толкова приятелски, колкото баща ѝ, и беше поне десет пъти по-сладка. Кътър беше очарован от нея още първия път, когато я видя на мините. Тогава той спря да работи, не беше способен на каквото и да било, докато я наблюдаваше как поздравява и прегръща познатите си мъже. Когато стигна до него, Юджийн ги представи един на друг. Разбира се, тя не го прегърна и внезапно стихна, но срамежливата усмивка, която му отправи, когато Юджийн я смушка с лакът, завладя сърцето на Кътър.

Тогава тя беше на девет години и изпълнена с безгранична енергия. От време на време Кътър се улавяше, че започва да се грижи за нея, както и другите. Ако случайно извикаха Юджийн някъде, когато тя беше на мините, момиченцето имаше богат избор от покровители. По същия тактичен начин, по който баща ѝ обръщаше внимание на Кътър, тя го откриваше. Усмиваше се и се шегуваше с останалите работници, но неусетно се придвижваше към мястото, където се намираше той. Там заставаше със склучени на гърба ръце и го питаше с нежния си глас, почти шепнешком, как е и дали може да види кристалите, които бе изровил този ден, и дали не мисли, че са прекрасни. Винаги на тръгване му се усмиваше с онази срамежлива усмивка, която оставаше с него до следващата им среща.

Когато стана на единадесет, тя му дойде на гости за пръв път. Беше в една съботна сутрин и Кътър спеше здрав сън, когато неочаквано чу името си:

— Кътър? — гласът звучеше тихо, почти изплашено. — Тук ли си, Кътър?

Въпреки че се беше задържал на работа в мините вече почти две години, той не бе успял да се сближи с местните хора. В дома му, както и преди, рядко идваше някой. Затова му трябваше цяла минута, докато осъзнае, че не сънува гласа. Когато отново чу тихия въпрос, той се измъкна от леглото, нахлузи джинсите си и надникна през прозореца. Няколко секунди по-късно вече беше отворил вратата.

Пам седеше високо върху голия гръб на коня, който Кътър бе виждал да пасе на моравата недалеч от голямата тухлена къща на Юджийн. Момиченцето изглеждаше толкова мъничко горе, че той се усмихна неволно:

— Какво правиш, Памела Сейнт Джордж?

— Дойдох ти на гости.

— Не знаех, че си в Тимини Коув.

— Пристигнахме снощи. Днес е Денят на падналите войници^[1].

В понеделник не сме на училище и Джон ни докара с Марси.

— И ти измина целия този път на кон?

— Беше приятно, освен това само той вървеше.

— Татко ти знае ли къде си?

— Той излезе с Джон. Само Марси е у дома, казах ѝ, че излизам да поаядя. Искан да видя къде живееш.

— Изобщо не прилича на твоята къща, а?

— Според мен е по-интересно да живееш в гората. Мога ли да вляза?

— Малко ще ти е трудно с този кон.

— Помогни ми да сляза.

Тя хвърли юздите и протегна ръце към него. Кътър я свали долу и завърза коня за брезата от едната страна на къщата. Когато се обърна, Пам вече изкачваше тичешком предните стъпала.

— Ау! — ахна тя, когато надникна през вратата. Очите ѝ се разшириха от изненада. — Супер е!

След това му се усмихна и влезе вътре. Тази усмивка на единадесетгодишното момиче накара Кътър да се почувства горд от това, което беше направил в къщата. Масата беше чиста, изтъркана и лакирана. От двете ѝ страни имаше по един стол. Тумбестата печка беше почистена от мръсотията, рафтовете около нея — поправени и подсилени, а върху тях бяха подредени съдовете. Стените, някога покрити с обелена боя, бяха изстъргани и наново боядисани. Кътър си беше измайсторил и малка библиотечка, на която сега имаше не само книги, но и радио. На стария подиум, където Кътър беше спал толкова дълго време, сега имаше голямо легло с балдахин. Там осемнадесетгодишното му тяло се побираше съвсем спокойно.

— Това ми е познато — каза Пам и посочи леглото. — Преди беше на нашия таван. Принадлежало е на баба и дядо.

— На баба ти и дядо ти ли? — попита Кътър. Юджийн не му беше казал това.

Тя кимна:

— Те са умрели много отдавна. Аз не ги помня. Чудех се къде ли е отишло леглото. Радвам се, че татко ти го е дал — и отново се усмихна срамежливо. — Тук наистина е прекрасно, Кътър! Прилича на тайно скривалище в гората. Ако беше мое, щях да прекарвам цялото си време тук. Как ти се ходи на работа?

— Ако не ходя, татко ти ще ме уволни. Какво ще правя тогава?

— Ще работиш за някой друг. Но тогава няма да те виждам, затова недей да бъдеш уволняван — Пам отново излезе навън. — Какво има в гората?

— Дървета.

— Знам това, но има ли някакви поляни и хълмове?

— Има поток.

Очите на Пам светнаха.

— Ще ми го покажеш ли?

— Само ако почакаш тук, докато се облека. Вдигна ме от леглото.

— Радвам се — каза тя без капка разкаяние. — Никой не трябва да спи в ден като този.

— Това твои думи ли са или на баща ти?

— Той пръв ги каза, но е прав. Побързай, Кътър. Аз тръгвам. Накъде да вървя?

Кътър си я представи как се изгубва в гората и каза:

— Чакай ме тук, докато изляза, иначе няма да те заведе никъде — след това я погледа известно време, за да се убеди, че тя няма да се помръдне, и влезе да си облече риза и кецове. После я поведе през гората по посока на извора.

Беше топъл пролетен ден. Слънцето изпъстряше пътеката пред тях със слънчеви зайчета, които танцуваха между клоните на кленовете и дъбовете над главите им. Кътър вървеше напред, а Пам го следваше. Вместо да говорят, те оставиха чукането на кълвача, куکانето на присмехулника и шепотът на листата в нежния ветрец да кажат това, което имаше да се каже. Когато стигнаха до потока, Кътър клекна на брега му, загреба с шепи и изсипа чистата хладна вода върху главата си. Това беше най-доброто средство след душа за заличаване на следите от съня.

След това вдигна глава и погледна към Пам. Беше клекнала недалеч от него и прокарваше пръстите си по малките камъчета, които блестяха на самия край на водата.

— Тук ми харесва — каза тя.

И на него му харесваше. Беше спокойно и тихо. Той си пое дълбоко въздух, изправи се и отиде да се облегне на едно близко дърво. Пам продължаваше да прокарва пръсти през водата. След малко взе едно малко камъче, застана права и го подхвърли леко към средата на потока. То цопна звучно и изпрати наоколо малки вълнички. Когато изчезнаха, Пам отново се наведе, взе друго камъче и го хвърли след първото. Направи го много пъти, отново и отново. Гледаше като омагьосана как всяко кръгче се разпростира и изчезва.

— Всяко едно е различно — каза тя замислено.

— Това е заради течението на потока. Когато е малко по-бързо или по-бавно, по-вляво или по-вдясно, вълничките са различни.

— Като снежинки.

— Нещо такова.

— Много бързо изчезват.

— Да.

— Но пък са толкова красиви!

Кътър я наблюдаваше, слушаше я и се чудеше на възхищението ѝ. Беше трудно да се повярва, че тя произхожда от богато семейство. Сигурно стаята ѝ в Бостън, а и в Тимини Коув, беше пълна с хубави неща, лично нейни. Това, че можеше да се зарадва на вълничките в потока, както и на снежинки и необработени кристали турмалин, беше качество, присъщо единствено на нея и Юджийн.

Пам се изправи и избърса мокрите си ръце в задната част на панталоните си.

— Трябва да вървя, Кътър.

Той я поведе обратно през гората към мястото, където беше вързан конят ѝ. Когато отново се качи на седлото, Пам каза срамежливо:

— Много ми хареса. Ще ме заведеш ли пак?

Той кимна, пое юздите и я поведе по набраздения път.

— Не е необходимо да ме изпращаш.

— Само до шосето.

— Не е нужно, Кътър.

Но той го направи. Пам не беше коя да е, а дъщеря на Юджийн. Ако ѝ се случеше нещо, Кътър никога нямаше да може да си го прости. Чувстваше се отговорен за нея. Това усещане беше ново, но не го тревожеше ни най-малко.

Пам сигурно също го беше почувствала, защото започна да го посещава често. Винаги идваше сама, но не стоеше дълго и не се натрапваше. Всъщност като че ли се страхуваше да отнема твърде много от времето му, което беше смешно, защото той нямаше нито семейство, нито приятели, чиято компания да предпочете. Искаше му се да ѝ каже да остава колкото си иска и да идва пак колкото се може по-скоро, но не го направи. Не беше редно. Пам бе момиченце, седем години по-малка от него. Кътър не искаше хората да си помислят нещо лошо.

Приятелството им беше невинно. В началото даже не говореха много. Скитаха се из гората, слушаха радиото на Кътър или просто седяха на предната веранда и на Кътър това му харесваше. Въпреки че с другите Пам беше истинско кречетало, с него се отнасяше спокойно и невзискателно. На Кътър му беше приятно да си мисли, че го харесва, че ѝ се нрави домът му, че избира неговата компания пред много други. Пам му имаше доверие. Искаше му се да вярва, че след тези гостувания и тя се чувства толкова добре, колкото и той.

Постепенно започнаха да говорят. Това се случи в годината, когато Пам навърши дванадесет и в продължение на няколко поредни посещения вече не беше жизнерадостна, както обикновено. Кътър започна да се страхува, че е направил нещо не както трябва или че посещенията при него са започнали да ѝ досаждат и тя не знае как да ги прекъсне. Попита я.

— Няма нищо — каза тихо тя.

— Изглеждаш потисната.

— Така е — усмихна се тя, но някак вяло.

— Ако искаш да се върнеш вкъщи при татко си...

— Той е с Джон — прекъсна го тя и усмивката ѝ веднага се смени с намръщена физиономия. — Когато излизах, двамата спореха. Винаги го правят, Кътър — след това думите ѝ се отприщиха и тя се спря едва когато остана без дъх.

Кътър почувства, че не ѝ се струва много хубаво, дето говори така за Джон, и затова не я поощряваше. Но на другия ден Пам се върна и му каза малко повече. Изглежда, имаше нужда от отдушник и въпреки, че Кътър не можеше да ѝ даде отговор, тя беше доволна, че някой я изслушва.

Доказателството за това дойде през следващите няколко месеца, когато разговорите се превърнаха в съществена част от техните отношения. В началото говореше само Пам, споделяше какво става в дома ѝ. Кътър нямаше навика да се доверява, откакто се помнеше, бе пазил мислите си само за себе си. Но скоро Пам започна да задава въпроси за живота му — целенасочени въпроси, които като че ли водеха стъпка по стъпка към изкуството на изповедта. Ако идваха от някой друг, тези въпроси щяха да го накарат да застане нащрек, но от Пам не го дразнеха. Така както тя му се доверяваше, започна да ѝ се доверява и той.

— Дочух Лерой да разправа на Руфъс за нещо, което се случило на мината вчера. Ти си бил там, Кътър. Казаха, че веднага си надигнал глас. Лошо ли беше?

Кътър сви рамене:

— Нищо особено. Всичко свърши добре.

— Какво се случи?

— Джетро падна. Сега вече е добре.

— Но отначало не е бил. Руфъс каза, че не могъл да стане. Горкият Джетро! Той не може да върви добре. И този път ли беше заради краката му?

— Много го мъчи артритът. Щом веднъж успее да се изправи, няма му нищо. Но въпросът е да го направи.

— И какво се случи вчера?

Кътър много добре си спомняше инцидента. Затова само каза съдържано:

— Саймън и Джон тъкмо минаваха. Джетро беше седнал и си почиваше. Обикновено Саймън не му казва нищо, когато го види да прави това, защото старецът все още си върши работата. Но тогава Джон беше там и Саймън се развика. Джетро побърза да стане, загуби равновесие и падна.

— И ти си му помогнал.

— Руфъс ли ти каза?

— Да, и че си отвърнал нещо на Саймън.

— Да, дявол да го вземе, това не беше честно — каза разпалено Кътър. — Старият Джетро се старее. Прави всичко, което е по силите му. Идва на работа всяка сутрин и стои до края на работния ден, освен това е добър. Никога не съм го виждал да повреди някой камък. Юджийн знае, че той не се чувства много добре, Саймън също. Обикновено и двамата гледат да не го претоварват. И сега изведнъж Саймън се развика. Джон се впрегна и заразправа пред стареца, че не трябвало да работи повече там. Така че аз отвърнах на Саймън, че Джетро разбира от турмалини най-много от всички, освен от Юджийн, и че той е човекът, който ни казва какво да правим, докато Саймън излиза на поредната си кафе почивка — Кътър се изкикоти. — На Саймън никак не му стана приятно.

— Да, но няма да те уволни.

— Може и да го направи, но няма да е сега, защото бях прав. Пък и знае, че Юджийн ще се съгласи с мен. Джетро работи за него от много повече време, отколкото Саймън. Е, сега не е добре с краката — и какво трябва да направи? Не може да върши нищо друго, пък и никой няма да го наеме. Твърде стар е, а все още трябва да яде.

Пам се ококори:

— Наистина ли каза всичко това на Саймън?

— Не, разбира се. И без това достатъчно се подразни от забележката ми за кафе почивките. А и Джон беше там и вече ми беше казал да си гледам работата. Нямаше нужда да изпитвам късмета си.

— Ти не харесваш Джон, нали?

От всички въпроси, които беше задавала до този момент, на този бе най-трудно да се отговори. Искаше му се да каже твърдо не, но все пак не биваше да забравя, че Джон е брат на Пам. И тя самата не го обичаше, беше го казвала съвсем ясно преди, но Кътър не можеше да си позволи да говори лошо за него. Ако Пам беше на неговата възраст или по-голяма, нещата щяха да бъдат различни. Но тя беше просто едно дете.

Така че Кътър сви рамене и каза:

— Е, ядва се.

— Ти го харесваш? — попита невярващо тя. Внезапно сякаш доверието ѝ към Кътър беше разклатено.

— Не съм казал такова нещо. Казах, че се ядва. Не се навърта много наоколо. Освен това не ми е работа да го харесвам или да не го харесвам. Той е твой брат и син на шефа ми. Това означава, че донякъде ми е шеф.

— Но как можеш да го харесваш?

— Не го харесвам — изстреля в отговор той. Това бе доказателството, че в ръцете на Пам Кътър беше податлив като мека глина, макар и да го осъзна по-късно.

Тя въздъхна с облекчение и каза, като изглеждаше твърде стара за възрастта си:

— Радвам се да го чуя. Тъкмо бях започнала да си мисля, че съм единствената, която го мрази толкова много.

„Не — помисли си Кътър, — не си единствената.“ Повечето от работниците на мините, не харесваха Джон, но при Кътър нещата бяха по-сериозни. Джон правеше какво ли не, за да го унижи. Кътър го

понасяше твърде трудно, макар и да си казваше, че Джон просто ревнува. Отношенията на Джон с Юджийн далеч не бяха толкова гладки, колкото при Кътър. Кътър смяташе, че всеки син при това положение щеше да почувства ревност. Но това, разбира се, не даваше право на Джон да го наказва, особено пред всички работници в мината. И той си имаше гордост.

Тази гордост донесе у него някои неочаквани промени през следващите месеци. Инцидентът с Джетро Ламал беше първият от няколкото, когато момчето надигаше глас срещу нещо, което намираще за нечестно. Проблемът никога не идваше от Юджийн. Понякога идваше от Саймън, но преди всичко — под подстрекателството на Джон.

Той беше главният проблем. Кътър беше сигурен, че ако Джон идваше по-често на мините, повечето от работниците щяха да напуснат, фактът, че присъстваше не повече от една седмица в месеца, донякъде компенсираше неприятностите, които причиняваше присъствието му. Той имаше особено мнение за това как трябва да се управлява мината. Въпреки че Юджийн се оправяше с тези неща прекрасно повече от тридесет години, Джон беше убеден, че знае по-добре. Постоянно искаше или мъжете да работят по-пъргаво, или да им плаща въз основа на изработеното. Даже и по-младите работници, които бяха по-силни и енергични и можеха да си докарват повече от по-старите, бяха против това. По-старите бяха техните бащи, братя и приятели.

Кътър не беше брат или син на никого. Също така нямаше семейство, което да трябва да издържа. Нямаше нужда да се тревожи, че ако разсърди някак Джон, отмъщението ще приеме форма на наказание за хората, които обичаше. Нямаше какво да губи, за разлика от другите.

Това беше една от причините, поради които често заставаше в защита на другарите си. Другата беше онова предизвикателство, което толкова често го бе водило в миналото. Не обичаше Джон. Не му харесваше да бъде унижаван от Джон. Когато надигаше глас срещу него пред останалите миньори, изпитваше дълбоко задоволство, особено когато ставаше дума за справедливост, и особено когато ставаше дума за нещо, за което бе сигурен, че е на едно мнение с

Юджийн. Странно, но на Кътър му се струваше, че той беше повече представител на Юджийн в мините, отколкото Саймън.

Останалите работници също започнаха да го усещат и все по-често започнаха да се обръщат към Кътър, когато нещо не беше наред. Въпреки че той нямаше желание да става герой и продължаваше да се държи настрана в края на работния ден, нямаше нищо против да защитава правата на работниците. Това го караше да се чувства добре, да се чувства силен.

Това не се нравеше на Джон и правеше положението още по-приятно. Кътър започна да надига глас срещу Джон само за да му докаже, че работниците го уважават. Саймън също го уважаваше — или поне зачиташе факта, че другите гледаха на него като на свой водач — и често го оставяше сам да се оправя в мината. Това доставяше твърде малко радост на Кътър, тъй като именно тогава Джон го нямаше. Момчето не таеше желание да става управител. Не му харесваше да се разпорежда с останалите. Използваше всичките си възможности за водачество в тихата си борба срещу Джон. Властта в каквото и да било друго отношение не го блазнеше.

— Днес татко и Джон пак се караха — му каза Пам една вечер през късното лято. Кътър беше отишъл до градчето за пакет бира в кутийки и бе намерил Пам да седи пред магазина на Лерой. Кътър не можа да устои и седна до нея. — Този път заради теб.

— За мен? — попита той, полуусмихнат. Тя изглеждаше толкова сериозна и зряла, толкова мила с тениската и отрязаните си джинси, с коса, завързана на конска опашка, и боси крака.

— Татко смята, че някой ден ти ще бъдеш управител на мината. Джон обаче не е на същото мнение.

— О, не се и съмнявам. Но няма защо да се притеснява. Аз не искам да ставам управител на мината.

Пам изглеждаше слисана:

— Защо не? Ще бъдеш началник на всички, ще получаваш повече пари.

— И повече главоболия.

— Сега имаш ли главоболия?

— Не, но Саймън има.

— Това е, защото Джон го изнервя.

— И на мен ми действа на нервите.

— Но ти можеш да се бориш с него — настоя развълнувано тя.
— Саймън не може. Той е твърде стар. Освен това усеща, че има смяна в разпределението на силите.

Кътър винаги се чудеше на инстинкта на Пам по отношение на бизнеса. Той я смушка с лакът и попита:

— Откъде знаеш?

— Ами че то се вижда.

— Малките момиченца не трябва да виждат тези неща, а да бъдат сладки и невинни.

— За бога, Кътър, аз съм вече почти на тринадесет!

Той се ухили:

— Трудно ми е да повярвам. Понякога пък не ми е чак толкова трудно. Зависи как ще го погледнеш — вдигна глава и я погледна любопитно. — Май доста изхвъркна напоследък, а?

— Не ми говори като на малко момиченце — каза тя сериозно.

— Но ти наистина растеш.

— Раста и на години. Освен това разбирам много неща. Наистина, Кътър. А пък ти се опитваш да смениш темата!

— Коя тема?

— За Джон. Ти можеш да се бориш с него, а и татко ще бъде на твоя страна.

— Но Джон е негов син — каза Кътър, вече напълно сериозно.

— Не ми е работа да се намесвам между тях по този начин.

— Даже и за да застанеш начело на мината?

— Не искам да заставам начело на мината. Има много други момчета, които биха се радвали да заемат мястото на Саймън, а пък те работят за Юджийн от повече време.

— Но татко те харесва.

Кътър знаеше това и все пак то не променяше някои неща.

— А щом не искаш да станеш управител, какъв тогава искаш да бъдеш?

Той се подпря назад на длани и впери поглед към отсрещния край на улицата.

— Не знам.

— Да не би да смяташ да отидеш да си намериш работа в града?

— Не знам.

— Цял живот ли ще работиш в мината?

— Не знам.

— Ама ти никога ли не си мечтаеш?

— Не много — отвърна той. Не си мечтаеше да бъде богат и известен. Не си мечтаеше да бъде началник и да командва хората. Животът му беше толкова по-хубав от преди, че го задоволяваше напълно. Понякога си мечтаеше за дребни неща — малко повече пари, малко по-голяма къща, кола, а може би и кола със стерео. Смяташе, че някой ден може да има тези неща.

— Мисля, че трябва да дойдеш да работиш в Бостън. Точно така направи Хилъри. Наскоро си намери работа в един вестник. Казва, че било интересно.

Кътър познаваше Хилъри Кокс, както и всеки друг в града. От известно време тя не беше в Тимини Коув, но слуховете се разпространяваха бързо.

— Хилъри е писателка, а аз не съм.

— Но можеш да станеш. Нали постоянно четеш?

— Четенето няма нищо общо с писането.

— Между другото в училище четохме „Повелителят на мухите“. Не мисля, че ми харесва. Беше доста потискаща.

— Трябва да бъде такава. Тя дава пример за това какво може да се случи, ако в света няма никакъв ред — после попита, като нарочно се опитваше думите му да прозвучат нехайно: — И какво каза учителката за това? — обичаше, когато Пам му говореше за тези неща. Те го караха да мисли. Понякога даже препрочиташе някоя книга, след като я бяха обсъждали.

— Нещо такова, каквото и ти — отвърна Пам. — За реда, правилата и законите. Казва, че авторът заявявал, че дълбоко във всеки от нас имало заложено зло, но аз никога не съм правила като Джак и Роджър.

Кътър едва не се усмихна на ужасената ѝ физиономия, но се сдържа, защото злото не беше нещо, на което трябваше да се усмихваш. Много пъти се беше чудил какво ли щеше да направи, ако се намираще на самотен остров.

— Сигурна ли си? Даже и ако попаднеш в ситуация като тяхната? Даже ако си се изгубила и те е страх, и започнеш да си представяш какво ли не?

Тя поклати глава:

— Нямаше. Не бих могла.

Кътър не беше съвсем сигурен, че и за него важи същото. Като малък бе способен да направи какво ли не, само и само да се почувства в безопасност.

— Може би защото си момиче — каза той някак разсеяно.

— Не... — понечи да възрази тя, но в същия момент Джон пристигна със своя „Тъндърбърд“. — Какво ли иска?

Кътър застана нащрек, но не можа да не се възхити на колата — блестяща и синя, с вдигнат гюрук. Веднага щом Джон слезе от нея, както винаги перфектен в панталоните си с маншети в цвят каки и риза с избродиран малък алигатор отпред, възхищението на Кътър изчезна.

— Аз влизам вътре — промърмори Пам и много бавно се надигна от мястото си. После погледа Джон няколко дълги секунди и с невероятно според Кътър достойнство се обърна и влезе в магазина на Лерой.

— Да не би да преча? — каза Джон с глас, който беше толкова студен, колкото и погледът му.

Кътър бе твърдо решен да остане също тъй спокоен:

— Кое те кара да мислиш така?

— Това, че вие двамата седяхте доста близо един до друг. Какво правиш със сестра ми, Кътър?

— Говорехме си. Точно тук, на главната улица, където могат да ни видят всички.

— Но я виждаш и на други места. Знам, че понякога ти идва на гости. По покана ли го прави?

Кътър не си направи труда да отговори.

— Ако си намислил да я използваш, за да получиш нещо от баща ми, няма да стане.

— Не искам нищо от баща ти.

— Освен работа.

— Вече я имам.

— Да, по наше благоволение.

— Аз си върша работата, и то много добре — каза предизвикателно Кътър. Вече започваше да кипи вътрешно. — Опитай се да ме уволниш без причина и половината ти работници ще напуснат след мен.

— Ще имам съвсем основателна причина, ако те хвана да се мотаеш около сестра ми.

Кипенето се усили.

— Че защо ще ми е да се мотая със сестра ти, щом имам една страхотно секси жена, която прави за мен каквото си поискам?

— Наистина, Ленор не е никак лоша — отвърна самодоволно Джон.

Кътър не можа да се сдържи и изтърси:

— Тя обаче няма толкова високо мнение за теб.

Самодоволството на Джон се стопи:

— Стой надалеч от сестра ми, Кътър. Осъзнаваш, че е непълнолетна, нали?

— Непълнолетна? Та тя е малко момиченце!

— Никое момиченце не е твърде малко за тия работи, но на твое място бих внимавал. Само един косъм да падне от главата ѝ и ще ти се наложи да отговаряш пред мен и всички представители на закона в щата.

Кътър се изправи, като полагаше отчаяни усилия да сдържи гнева си. Беше висок почти колкото Джон и при всяко положение поне толкова силен, и макар да нямаше пари и блясък, си имаше своя гордост.

— Пам е моя приятелка, както е приятелка и на всички в този град. Освен това е дъщеря на Юджийн. Бих си заложил живота за нейната безопасност — дяволът в него обаче не му позволяваше да остави нещата така. — Види ми се, че май би трябвало да се страхува повече от теб, отколкото от мен.

— Какво би трябвало да означава това?

— Ти си по-умният от нас двамата. Сети се сам — каза Кътър и понечи да си тръгне, но Джон го хвана за ръката.

— Търсиш си неприятностите.

Кътър погледна бавно към ръката му и чак след това към Джон.

— Не търся нищо, освен да ме оставиш на мира — и тръсна здраво ръката си. Джон го пусна.

— Стой далече от Пам! — изръмжа той.

Тъй като се съмняваше дали няма да му каже да върви по дяволите, Кътър отиде до мотора си, качи се и запали двигателя. Беше го купил предишната година и никога не му се беше радвал толкова

много, колкото сега. Без да погледне повече назад, Кътър остави на асфалта част от гумите и опашка от прахоляк.

Насочи се с бясна скорост извън града, в противоположната посока на дома си. Натискаше докрай газта, профучаваше покрай колите, които сякаш пълзяха по пътя, вземаш завоите под опасен наклон. Едва когато се размина на косъм да не блъсне едно зайче, което подскачаше по шосето в блажено неведение, се спря.

Намираще се от едната страна на тихата магистрала. Пое дъх, затвори очи и изчака гневът му да се поуталожии. Джон беше копеле във всеки друг смисъл на думата, освен в буквалния. Кътър знаеше това, но то не му помагаше особено срещу обидата, която чувстваше в момента.

Никак не му харесваше предположението на Джон, че се занасял с Пам и можел да ѝ стори нещо лошо. Още повече не му харесаха думите да стои по-далеч от нея, защото — освен ако Джон не ходеше из града да повтаря същото на всички — това означаваше, че Кътър бе по-лош от другите. Но Пам не търсеше другите така, както него, не им казваше нещата, които споделяше с него. Ако Джон чуеше и половината от тях, щеше да побеснее.

Тази мисъл и знанието, че Джон можеше да си заплашва колкото си ще, без това да има значение, накараха Кътър да се усмихне. Ако Пам искаше да му идва на гости, щеше да го прави. Ако искаше да го вижда в мината, пак нямаше да се поколебае. И ако пак я видеше на стъпалата пред магазина на Лерой, Кътър щеше да седне до нея.

Проклет да бъдеше, ако позволеше на Джон да му казва какво да прави, особено що се отнася до Пам. Ако на брат ѝ не му харесва, то това си е негов проблем. Не можеше да уплаши Кътър. След като бе живял на ръба на опасността толкова години от детството си, момчето с радост прие предизвикателството. Щеше да бъде много забавно да дразни противника си.

Всъщност, като си помислеше, сблъсъкът на стъпалата пред магазина на Лерой не беше чак толкова лош. Кътър само съжаляваше, че беше отпрашил с мотора си, без да си купи пакета бирени кутийки, за който бе отишъл.

[1] Официален празник в САЩ в памет на падналите по време на войните. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Когато Кътър си отиде, Джон закара Пам обратно в голямата тухлена къща.

— Събери си нещата — нареди той, докато прекосяваше просторния преден салон. В момента изпитваше към нея все по-малко привързаност и търпение. — До един час искам да бъда на шосето за Бостън.

Пам го последва към дневната.

— За Бостън? Но аз си мислех, че ще останем цялата седмица!

Джон усети разочарованието ѝ, но не се трогна ни най-малко. Изобщо не му пукаше как се чувства тя, особено след надутия начин, по който се беше отдалечила от него, и то точно пред очите на Кътър.

— Плановете се промениха — каза кратко той и посегна към една от трите високи гарафи от стерлингово сребро, които стояха на бара. — Искам да бъда в офиса утре сутринта.

Пам се приближи зад гърба му. Въпреки че беше поизраснала, все още имаше сладък детски вид, който никога не преставаше да го дразни. Може и да изглежда сладка, но само привидно. Всъщност беше хитра като лисица.

— Мислех, че татко ще иска да останеш тук.

— Саймън ще ме замести.

— Но в Бостън няма какво да се прави.

Джон отпи глътка скоч.

— Ти може и да няма какво да правиш, но аз съм предостатъчно зает.

— Добре, тогава защо не се върнеш сам, а Марси и аз да останем?

— Хайде де! Нали трябва да се върнеш до края на следващия уикенд? Нямам намерение отново да пътувам дотук.

— Марси може да ме закара до дома.

— Марси няма кола.

— Ще наемем.

— Няма начин, принцесо — каза той и се отправи към стълбите с чашата уиски в ръка. — След час да си готова. Кажи и на Марси да се приготви.

— Джон!... — последва го жалният ѝ глас нагоре по стълбите. Без да се забави нито секунда и без да погледне назад, той се качи в стаята си и започна да прибира нещата си. Когато вече пъхаше в чантата принадлежностите си за бръснене, Юджийн се появи на вратата.

— Пам каза, че ще си тръгвате.

Джон му хвърли неприязнен поглед.

— Трябваше да се досетя, че веднага ще хукне да ти се оплаква.

— Не го е направила тя. Видях Марси долу. Утре заминавам за Ню Йорк, Джон. Разчитах на теб да наглеждаш нещата тук, докато ме няма.

Юджийн говореше с умерения тон, който използваше доста често напоследък и който Джон намираше прекалено покровителствен. Предпочиташе, гръмовития глас, който толкова пъти го бе разтрепервал някога. Но сега вече не беше дете и не трепереше. Освен това можеше и да отвърне. Един рунд крещене с баща му щеше да му подейства освежаващо.

— Саймън ще го направи вместо мен. Ти си го обучавал. Знае какво се иска от него.

— Държа ти да останеш.

— Имам работа в офиса.

— Искам те тук. Ти си мой син. Искам да си тук, когато ме няма.

Търпението на Джон започваше да се изчерпва. Нямаше никакво значение, че Юджийн остаряваше и посивяваше или че в някои моменти изглеждаше наистина самотен. Той представляваше всичко, което синът му презираше, а Джон не беше способен да прикрива презрението си.

— Нямаш нужда от никого тук. Даже и ти няма нужда да стоиш тук, но това е единственото място, където можеш да бъдеш такъв, какъвто си. Изобщо не си пасваш с града. Тимини Коув е единственото място, където се чувстваш удобно, затова постоянно висиш тук и се самозалъгваш, че имат нужда от теб. Е, трябва да ти кажа, че грешиш. Всъщност миньорите се управляват сами. Щом искаш да си пилееш времето тук, чудесно, но аз нямам намерение да правя същото — след

това Джон изпи чашата си до дъно и изпита леко удоволствие при вида на почервенялото лице на баща си.

— Тези мини ти дават хляба. Изглежда, забравяш това. Без тях сега щеше да бъдеш в града в някой малък офис и да целуваш задника на началника си. Това ли ти се иска?

— Какъв е смисълът да говорим по този въпрос, след като имаме мините?

— Всъщност аз ги имам. Все още не са станали твои.

— Но ще станат, защото аз съм единственият след теб, който знае достатъчно за бизнеса, за да може да го управлява. Ти се погрижи навремето за това. Аз се съпротивлявах, но ти ме принуди да дойда тук и да се включа в работата. Не мога да не ти го призная.

Но Юджийн поклати глава:

— Няма защо да ме величаеш за този ми провал.

Джон се наежи:

— Наричаш ме провал?

— Да, провалих се с теб. Може и да съм те накарал да опознаеш бизнеса, може дори да съм те направил важен за този бизнес, но никога не успях да изтръгна никакво чувство от теб. Ти си студен като риба, Джон, а откакто майка ти умря...

— Не я замесвай! — това беше единственото нещо, които нямаше да може да понесе. Юджийн ѝ беше нанесъл обида. Даже и сега, тринадесет години от смъртта ѝ, Джон изпитваше болка, когато той споменаваше името ѝ.

Но Юджийн продължи, без да му обръща внимание:

— Откакто майка ти умря, ти стана твърд като камък. Може и да познаваш този бизнес по-добре от всеки друг, освен мен, но със сигурност не изпитваш към него любовта, която се надявах да събудя у теб.

Джон не можеше да повярва на ушите си.

— Любов ли? Че какво има за обичане тук? Бизнесът си е бизнес! Отваряме нови мини, ровим се в мръсотията и калта, вадим скъпоценни камъни и след това получаваме фактури от продажбите им. Ако тук има нещо за обичане, то това е крайният резултат — който щеше да бъде много по-внушителен, ако ме беше оставил да разширя компанията. Но ти си толкова ограничен...

— Опаа! — предупреди го Юджийн. Лицето му бе започнало да почервениява.

— Какво, не трябваше да ти го казвам ли? Само че това е чистата истина, но ти все още си живееш като селяндур, затова не го знаеш!

— Внимавай, момче!

Но Джон не се стресна от присвяткващите очи на баща си.

— Отдавна мина времето, когато бях момче. Ако утре имам пълна власт в тази компания, за една година ще я превърна в нещо голямо.

— Ще я съсипеш.

— Ще я накарам да израсне. Сега стои на едно място, както всичко и всички в този проклет град! — Джон не можеше да се сдържи да не засегне този въпрос, тъй като знаеше, че това ще подразни Юджийн. — Тук никой нищо не прави! Малки мозъци, малки мисли. Ако не беше „Сейнт Джордж Майнинг“, тези хора щяха още да си живеят по същия начин, както преди тридесет години. Те не знаят какво е амбиция. Е, аз пък знам! Бих могъл да направя с тази компания неща, за които никой тук не е и сънувал!

Юджийн си пое дълбоко дъх и стисна юмруци.

— Ще доживееш ден, в който тези думи ще ти излязат през носа, момче! Е, тогава няма да бъда тук, за да злорадствам, но бъди сигурен, че ще гледам отгоре, облегат на райските порти, какво прави всеки от вас.

Джон почувства присвиване в стомаха си.

— Кой по-точно? — той предполагаше, че Юджийн щеше да остави по нещо и на другите, но предполагаше, че то щеше да бъде под формата на пари или фондове под попечителство. — Нима ще позволиш на Пам да има думата в управлението на компанията? Или на Патриша? Нито едната от двете не разбира от бизнес.

— Кътър разбира.

Джон остана като втрещен. Не беше сигурен, че е чул добре.

— Кътър? — и когато Юджийн кимна, той повтори: — Кътър Рейд?

— Не познавам друг Кътър.

Джон все още не можеше да повярва:

— Но Кътър Рейд няма нищо общо с това!

— Някой ден ще има. Ще му оставя Малкия Линкълн.

— Ще... му оставиш... Малкия Линкълн? — това прозвуча като твърдение, недоверчиво, но все пак твърдение.

— Точно така.

— На Кътър Рейд?

— Да.

На Джон му ставаше лошо само при споменаването на Малкия Линкълн, който от години искаше да разработи. Още по-лошо му ставаше при споменаването на Кътър Рейд, който му беше като трън в очите. Само че не това, а задоволството в гласа на Юджийн го накара да изгуби самообладание.

— Да не си полудял? — изрева той и някак странно и неволно заприлича на баща си. — Не можеш да направиш това! В Малкия Линкълн се намират най-богатите джобове с турмалин, които някога сме откривали! Не можеш да оставиш този хълм на Кътър Рейд! Той не е от твоето семейство, не е от твоята плът и кръв, а и не разбира нищо от бизнес! Кътър Рейд, Боже мой! Ти направо си откачил!

— Не мисля така. Нито пък Джо Грогън.

— Тогава твоят стар адвокат е също толкова откачен, колкото си и ти! — каза Джон и се обърна с гръб към него. Това, което чуваше, със сигурност беше някаква шега. В следващия момент обаче отново се обърна, вече не толкова убеден. — Шегуваш се, нали?

Юджийн поклати глава.

— Кътър Рейд е един абсолютно безполезен гамен!

— Той е добър работник.

— Мързелив е! Ако останеше на него, щеше да дава почивка на работниците на всеки час!

— Другите го уважават. Притежава способности на водач.

— Той е подстрекател!

— Кътър вярва в човешкото достойнство.

— Затова ли живее в оная мръсна колиба в гората? Затова ли фучи из града с мотора си и вдига шум до Бога? Затова ли години наред крадеше всяка стотинка, до която можеше да се докопа? — и когато Юджийн остана неподвижен, Джон хвърли последния си коз: — Затова ли се навърта около Памела? Току-що идвам от града, той беше там и се опитваше да я сваля пред магазина на Лерой. Казвам ти, той не е наред! Пам е просто едно момиченце, няма и тринадесет, а Кътър е вече на двадесет. Това е гадно!

Юджийн остана абсолютно спокоен.

— Имам му доверие.

— Даже и когато обикаля около дъщеря ти ли?

Юджийн изсумтя:

— Бъркаш. Той харесва Пам. Всички харесват Пам. Тя е любезна и приятна. Освен това е един от малкото хора, които познават Кътър такъв, какъвто е, а не съдят за него по родителите му. Някой ден той ще стане голям човек, Джон, и аз възнамерявам да му помогна.

— Но защо? — извика Джон. — Защо именно Кътър Рейд? Ти винаги си имал нещо предвид за него, още от деня, когато му даде работа! Той ли е твоят малък план? Твоята кауза? Затова ли е всичко? Взе едно хлапе, дете се беше упътило направо към затвора, настани го на работа и го обърна на сто и осемдесет градуса. Значи той е твоето лично вложение. Подхранва егото ти, нали? Но ти няма да бъдеш тук, когато той наследи Малкия Линкълн! Защо, по дяволите, трябва да пропиляваш така този първокласен минен имот?

— Това няма да е пропиляно.

— Но той дори няма да знае какво да прави с него!

— Ще знае — каза Юджийн и погледна Джон с любопитство. — Но не разбирам защо толкова те тревожи мисълта, че ще му дам малко земя. Ти ще притежаваш цялото предприятие, а само един Господ знае колко още собственост включва то. Имаме земи по целия окръг, а Малкия Линкълн, като си помислиш, е само едно хълмче.

— Но е богато!

— За Бога, ще минат години, преди той да го получи! Имаме договори със семействата, които живеят там, че докато не си отидат, няма да разработваме мястото. Това може да стане след двадесет или тридесет години.

Но Джон беше прекарал порядъчно дълго време в мислене как може да се заобиколи този договор.

— Щях да им предложа пари, за да се изнесат по-скоро. Кътър не би го направил. Той няма достатъчно средства.

— Което може би е причината да искам да му дам тази земя — каза Юджийн. — Вече предлагам на тези хора пари, но те не ги искаха. Желаят просто да си останат, където са. Ти сигурно ще се опиташ да ги принудиш, но аз няма да го позволя — той поклати решително глава.

— Не, Кътър е роден и израснал тук. Обича хората много повече, отколкото ти би могъл някога да ги заобичаш.

— Не любовта към ближния движи бизнеса.

— До този момент винаги е успявала да го движи.

— Не особено ефективно, ако питаш мен.

Юджийн се изправи в цял ръст, който, за най-голямо неудоволствие на Джон, не се бе смалил от възрастта.

— Да, но не те питам — и се отправи към вратата.

Но Джон все още не беше свършил с разговора. Трябваше да накара Юджийн да промени решението си, а оттам и завещанието.

— Добре — каза той, като последва баща си в салона. — Ти имаш личен интерес към Кътър. Щом искаш да му помогнеш, остави му малко пари. Той и без това живее като просяк.

Юджийн се поспря на върха на стълбите.

— Ако живее по този начин, то е, защото влага в банката по-голямата част от заплатата си, точно както съм го научил. Той има пари. Ако иска да харчи, може да го направи.

— Окей — Джон бе в състояние да обори и този аргумент. — Значи е благоразумен, както ти си го научил. Остави му малко повече пари и той няма да чувства необходимост да бъде чак толкова благоразумен.

Вече на половината път надолу по стълбите, Юджийн отвърна:

— Той е доволен от начина си на живот. Ако иска да се фука, може да го прави.

Джон сграбчи парапета с две ръце.

— Но все пак ще му бъдат нужни много повече пари. Съвсем скоро ще срещне някоя и ще поиска да се ожени. После около него ще защъкат сума ти деца. Ще има нужда от пари, а ще може да се добере до Малкия Линкълн чак след години, и то ако вложи в него още пари.

Усмивката на Юджийн от подножието на стълбите се заби като нож в червата на Джон.

— Ти май си планирал целия му живот, а? Винаги си обичал реда, още като малък държеше да подреждаш играчките в стаята си. Но животът на Кътър не е като тях. Там нищо не зависи от теб — след това си пое дъх и продължи: — Ако трябва да бъде напълно откровен, не знам какво е планирал Кътър. Пък и едва ли точно сега му се иска да гледа много напред. Именно затова Малкия Линкълн е идеалният

вариант за него. По времето, когато това място бъде готово за разработване, Кътър ще знае какво иска — Юджийн повдигна едната си вежда и каза любезно: — Ще ти дам един съвет. Влагай твоите пари в банката и по това време ще имаш достатъчно, за да купиш мястото. Разбира се, Малкия Линкълн няма да ти излезе евтино. Пък и ако продължаваш в същия дух, тогава Кътър ще те мрази достатъчно, за да те направи въртоглав — след това се обърна към входната врата и излезе.

Гордостта беше едното от чувствата, които не позволиха на Джон да го последва. Другото беше кипящият гняв, който го държа известно време прикован на място, вкопчен в парапета на горния етаж. Осъзна се едва когато пръстите го заболяха. Той се върна в стаята си и продължи яростно да събира вещите си.

— Пам! — изрева Джон, докато се спускаше надолу по стълбите. — Пам, слизай! — ако не представляваше единственият ѝ транспорт до къщи, с удоволствие щеше да замине без нея. Нейната компания му беше достатъчно неприятна и при обикновени обстоятелства, но при сегашното му настроение тя щеше да бъде просто нетърпима. — Пам, тръгваме! — извика той. — Хайде, Марси, изкарай я оттам! Аз ще взема колата! — и изхвъркна от къщата.

Въпреки това успяха да излязат на пътя чак след петнадесет минути. Внезапното решение за заминаване беше заварило Марси да пече шоколадов кейк. Наложил ѝ се да почисти кухнята, да опакова нещата, а след това да изтича и да занесе храна на майка си, която лежеше със счупено ребро.

— Пак ли я е ударил? — попита отвратено Джон, когато найсетне, останала без дъх, тя се качи на задната седалка в колата.

— Тя е добре — отвърна Марси и се сви в едното ъгълче. Пам се обърна от предната седалка:

— Има ли някой при нея?

— Лизи.

— Къде е Джарвис?

— Избягал е. Ще се върне след седмица-две. Винаги така прави.

— Пада ѝ се — озъби се Джон. — Той я биеше още преди да се оженят, а тя продължаваше да се мъкне с него. Как може да е толкова глупава!

— Може да е имала причини да се омъжи за него — наежи се Пам.

— Ами да! Трябвало ѝ е някой да я топли в леглото и затова се е хвърлила на първия срещнат.

— Може да е била самотна. Може да е била изплашена. Марси е била едва бебе. Наистина, Джон, откъде би могъл да знаеш как се е чувствала?

— Вярно, не знам. Но това, което е направила, е било адски глупаво. Затова сега си плаща за грешките.

— Но тя не заслужава това, което той прави с нея!

— Тогава защо не го изрита?

— Правила го е, но той отново се връща.

— Ами да отиде в съда!

— Няма пари за това.

— И затова си седи и го търпи? Сега е точно толкова глупава, колкото и тогава. На някои хора просто никога не им идва умът в главата.

Пам направи гримаса.

— Направо си отвратителен, Джон.

— Чувствата ни са взаимни — каза Джон и настъпи педала на газта.

Стигнаха до Бостън за рекордно кратко време. Скоростта поуталожи гнева на Джон, но не напълно. Сети се за Юджийн, после за Кътър, най-накрая за Патриша и продължи да мисли за нея. Когато паркира колата пред Бийкън Хил вече беше възбуден.

Пам и Марси побързаха да слязат от колата, което беше добре дошло за Джон. Той хвърли чантата си на задната седалка и хукна нагоре по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. Патриша седеше в дневната пред писалището и пишеше покани за партито, което възнамеряваше да даде. Вече беше успяла да поздрави Пам и когато Джон се появи на вратата, тя вдигна поглед.

Той посочи с глава към горния етаж и отново хукна по стълбите със същото темпо. Отиде право в спалнята на Патриша — или по-точно на Патриша и Юджийн — и започна да се съблича. Когато Патриша се промъкна тихичко през вратата, той вече беше гол и напълно възбуден. Тя едва има време за една капризна усмивка, преди

Джон да я притегли към себе си и да започне грубо да смъква дрехите ѝ.

— Джон? — каза въпросително Патриша.

Той знаеше, че я беше озадачил, обикновено се отнасяше поцивилизовано с нея. Също така знаеше, че докато сваляше дрехите ѝ една по една, тя беше леко изплашена и това го караше да се чувства много добре. Положението беше под негов контрол. Юджийн можеше да прави каквото си ще със завещанието си, можеше да бъде самоуверен и надут, да се подиграва с Джон и да го прави за смях, без да го е грижа. Но накрая сам щеше да остане за посмешище, защото жена му се предлагаше на Джон в неговата спалня, между неговите чаршафи.

През следващите няколко месеца Джон все повече и повече търсеше Патриша. Това се превърна в някаква отмъстителна натрапчива идея, единствен източник на удовлетворение във войната, която водеше с баща си. Юджийн не желаше да промени завещанието си, Джон спореше и спореше, опитваше с един или друг аргумент, но колкото повече се стараше, толкова повече се заинатяваше баща му. Положението беше същото и когато ставаше дума за бизнес. Старият не искаше и да чуе да се разширят в други дейности, освен в мината, и напускаше стаята при самото споменаване за реклама.

Така че Джон вдигна ръце, а яда си разтушваше в спалнята на баща си, с неговата жена.

Понякога тя протестираше. В деня, когато той докара Пам и Марси и я облада без каквато и да било предварителна игра, тя се оплака, че не бил внимателен.

— Ще спра — каза натъртено той и се надигна на юмруци, докато беше влязъл дълбоко в нея. — Ще спра, щом искаш. Ще изляза от тази стая и няма да се върна никога вече. Даже ще се изнеса и ще си наема жилище другаде. Отдавна трябваше да го направя.

Патриша, както и можеше да се предположи, отстъпи веднага. Както тя бе станала негова мания, така и той се бе превърнал за нея в натрапчива идея. Юджийн рядко си беше вкъщи, така че Джон ѝ даваше спокойствие на духа. Патриша зависеше от него. Той беше нейният съюзник, този, който щеше да убеди съпруга ѝ да направи стъпките, необходими за тъй желаната ѝ сигурност.

Джон невинаги бе съгласен с нея по въпроса какви точно трябваше да бъдат тези стъпки. Тя продължаваше да държи на недвижимата собственост. Бе виждала някои хора от Бостън да натрупват милиони чрез купуване на сгради, които след това обновяваха или разрушаваха и отново изграждаха от основи. Възстановяването на крайбрежието едва сега започваше. Патриша беше сигурна, че „Сейнт Джордж Майнинг“ щеше да процъфтява, ако се насочеше към недвижимата собственост.

Джон имаше други идеи. Хората, които правеха милиони от недвижимата собственост, бяха по негово мнение просто едни парвенюта. Някои идваха от други градове, останалите бяха местни адвокати и политици, надушили нещо изгодно и вадещи печалба от него. Никой от тях не притежаваше истинска класа, а той нямаше намерение да се приравнява с хора като тях.

Това, което беше намислил, бе много по-изтънчено. Беше прекарал достатъчно време с каймака на обществото, за да знае какво може да ги впечатли. Старото богатство ги впечатляваше, но той не притежаваше такова. Изключителното богатство също ги впечатляваше, но той и такова не притежаваше. Единственото му преимущество беше, че имаше достъп до най-прекрасния турмалин на света. Макар да не беше обожаван като диамантите, рубините и сапфирите, Джон бе вече от достатъчно дълго време в търговията със скъпоценни камъни, за да знае, че хората в нея се разпростираха и по други браншове. Турмалинът едва сега започваше да се налага на пазара. Джон можеше да търгува както с него, така и с други скъпоценни камъни.

Искаше да направи нещо изключително и елегантно, предприятие, което щеше да бъде в бижутерийното изкуство, това, което беше „Диор“ в модата, „Гучи“ в кожените облекла и „Шанел“ в парфюмерията. Патриша смяташе мечтата му за твърде ограничена, но той знаеше, че ако ѝ се предоставеше възможността да избира между неговите планове или нищо, тя щеше да подкрепи него срещу настояванията на Юджийн нещата да си останат такива, каквито са.

Междувременно тя ставаше все по-зависима от Джон и той окуражаваше това. Когато бяха в леглото, Патриша се притискаше плътно до него. Джон едва ли щеше да позволи това на друга жена. Бог му беше свидетел, че Хилъри не правеше така.

В крайна сметка зависимостта на Патриша доведе нещата до положение, което Джон никога не си бе представял. Тя го желаше, а той ѝ отвърщаше със същото заради гнева си към Юджийн през месеците след препирнята за Кътър. Двамата с Патриша станаха непредпазливи. Един ден, вместо да изчака Юджийн да напусне града, Джон си дойде по-рано от работа, направи знак на Патриша да отива в спалнята и започна да я обладава грубо и продължително.

Така ги завари Юджийн. Джон никога не разбра дали това беше съвпадение, или баща му бе започнал да подозира нещо. Очевидно, след като бе свършил със срещата си, бе научил, че синът му си е отишъл и го бе последвал у дома.

Изражението на лицето му, когато отвори вратата и видя какво става вътре, не беше такова, каквото беше очаквал. Не изразяваше нито унижение, нито поражение. Той изгледа двамата в леглото. Джон се беше изтегнал с нарочно нехайство, а Патриша скочи и започна като луда да оправя полусъблечените си дрехи. Чертите на Юджийн се изкривиха от отвращение.

— От колко време продължава това?

— Не е това, което си мислиш! — проплака Патриша, като смъкна полата си надолу от талията и се обърна с гръб, за да върне гърдите в сутиена си. — Изобщо не е това, което си мислиш!

Но той гледаше право към Джон.

— От колко време?

Джон сви рамене. Сърцето му биеше доста по-силно, отколкото преди малко, в момента на оргазъм:

— От малко.

— Отрепка такава!

Патриша започна отново, като закопчаваше трескаво копчетата на блузата си.

— Джийн, мога да обясня! Знам, че това изглежда малко подозрително, но...

— Ако аз съм отрепка — каза Джон, — какъв си ти тогава!

— Никакъв. Няма връзка. Писна ми. Ти си вън.

— Не казвай това, Джийн! Джон е от решаващо значение за компанията. Той просто не се чувстваше добре, това е всичко, и...

— Не искам да слушам — каза Юджийн.

Не я погледна нито веднъж. Погледът му бе прикован в Джон, който започваше да изпитва тревога. Винаги когато си бе представял удоволствието да каже на баща си, че чука жена му, и през ум не му бе минавало, че може да се окаже на улицата. Но сега Юджийн казваше именно това:

— Искам да се махнеш. Искам да се махнеш от тази къща и от живота ми. Още днес.

— Джийн, не...

— Не мисля така — каза Джон, като прекъсна обясненията на Патриша. После бавно се привдигна в леглото. — Аз съм този, който държи нещата в ръце тук и в офиса, докато ти си играеш на покер и билиард с приятелите си в Тимини Коув. Дължиш ми прекалено много.

— Както изглежда — каза Юджийн, като хвърли бегъл поглед към Патриша, — бил си добре заплатен.

— Не достатъчно.

— Джон, обясни ми! — замоли се Патриша.

Но Джон не я слушаше. Това, което ставаше в момента, беше между него и баща му и нямаше никаква връзка с нея. Той уви чаршафа около тялото си и стана от леглото.

— Искам повече. Ако желаеш да си отида от къщата, ще го направя. Даже ще напусна компанията. Но ще ти струвам доста.

— Няма да получиш нищо! — изрева Юджийн.

— Ще ти струвам доста. Искам пари.

— Ще получиш само фъшкии.

— Ако напусна, ще отведа със себе си повечето от управленските кадри. През тези години изобщо не съм си губил времето. Ти може и да даваш мило и драго да се отнасяш към миньорите като към злато, но аз се погрижих движещите сили в офиса да бъдат добре подкупени. Те ще дойдат с мен. Една дума и ще ги загубиш. И тогава твоята верига — той щракна с пръсти — ще бъде прекъсната за секунди. Ще ти отнеме доста време, докато я възстановиш.

— Дявол да го вземе, ти си нагъл, както обикновено! Е, само че този път номерата ти няма да минат — заяви Юджийн, почервенял от гняв. — Ако някой иска да ме напусне, ще му помогна с ритник към вратата! Смятам лоялността за по-важна от всичко друго. Ако те са лоялни към теб, можеш да си ги прибереш — той стисна здраво зъби. — Сега излизам. Когато се върна, да си се изнесъл!

— Джийн, не можеш да... — започна Патриша, като се втурна след него.

— Казах вече!

Джон не се помръдна, просто не можеше. Остана заслушан в Патриша, която се опитваше да спре Юджийн. Тя го последва надолу по стълбите. Гласът ѝ започваше да придобива истерични нотки и това бе напълно в тон с чувството, което вреше в стомаха на Джон. Чу се тръшкане на врата — веднъж, втори, трети път — молбите на Патриша и резките отговори на Юджийн. Джон продължаваше да стои неподвижен даже и когато вратата се затръшна за последен път и настана пълна тишина. Той си стоеше там, в спалнята на баща си, увит само с един чаршаф, и се бореше с обземащата го паника. Около устните му бе започнала да избива пот.

В положението имаше нещо познато — паниката, страха, усещането, че бе изгубил почва под краката си. Беше се чувствал така след смъртта на майка си и беше обещал това да не се повтори. Само че не бе успял. Бъдещето му се намираще пред вратите на ада и Джон изобщо не изпитваше очакваното задоволство.

Пусна като зашеметен чаршафа на пода и посегна към дрехите си. Когато вече навличаше панталона, навън се чу вой на сирени. В града те бяха нещо обикновено и тъй като Джон беше погълнат от собствените си проблеми, не им обърна никакво внимание.

Той закопча ризата си, без да я напъхва в панталоните, вдигна вратовръзката и сакото си от пода, прокара пръсти през косата си и се отби в стаята си, колкото да хвърли дрехите. Имаше нужда да пийне нещо. Не беше в състояние да мисли трезво. Трябваше да реши дали да си отиде, или да остане, какво да каже и направи, как да се оправя с Юджийн. Не беше възможно баща му да мисли всичко това, което каза. Просто беше ядосан и разстроен. Човек не можеше си така да отпише собствения си син, който на всичкото отгоре беше и негов вицепрезидент!

Напълно объркан, Джон заслиза по стълбите и едва на половината път усети течение от входната врата. Марси я беше отворила и надничаше навън. Гледаше към „Маунт Върнън“, по посока на „Чарлз“. Сирените виеха още по-силно.

Джон не знаеше какво го привлече към вратата — дали някакво предчувствие, дали нуждата да се поразсее, или просто любопитство.

В един момент се озова зад Марси и се взря над рамото ѝ в мигащите червени светлини.

— Пожар ли има? — попита той.

Марси поклати глава. Измина цяла минута, докато отговори:

— Светлините идват от средата на улицата. Прилича повече на катастрофа.

Джон почувства леко безпокойство.

— Къде е Патриша?

В последвалата пауза той беше убеден, че Марси знае с точност какво бе ставало зад вратите на господарката ѝ толкова много следобеди и вечери. Само че сега бе твърде обезпокоен, за да го интересува.

— В дневната ли е?

Марси поклати глава. Очите ѝ бяха приковани в мигащите светлини.

— В кухнята?

— Не е ли с баща ти?

— Не знам. С него ли е?

— Чух ги да говорят, след това излязоха. Може би са там, в онази бъркотия.

Сърцето на Джон отново заби силно, не колкото преди, но все пак доста.

— Къде е Пам?

— У приятелката си Синди. Скоро трябва да се върне.

Той се обърна към вътрешността на къщата и извика:

— Патриша? — когато не получи отговор, отиде до подножието на стълбите. Беше сигурен, че щеше да я усети, ако се бе върнала горе след заминаването на Юджийн, но все пак трябваше да провери. — Патриша? — единственият отговор беше воят на сирената.

Изруга тихо, грабна палтото си от шкафа и го навлече, докато препускаше надолу по каменните стъпала.

Колкото повече се приближаваше към светлините, толкова по-бързо вървеше. В синята кола, смачкана между огромния камион и непреклонната тухлена стена на аптеката на ъгъла, имаше нещо много познато.

— Божичко! — каза задъхано той, докато се провираше между линейките. — Божичко!

— Хей, човече! — подвикна един полицай. — По-добре се върни назад.

— Познавам ги — успя да каже Джон, като наблюдаваше задъхан как изтеглят големия камион.

— Знаеш ли кои са? — попита полицаят, но Джон не можеше да отлепи очи от смачканата ламарина, която някога бе представлявала колата на баща му.

— Какво се е случило? — прошепна той.

— Изглежда, са се приближили с голяма скорост от „Маунт Върнън“ и са се поднесли в пресечката. Или пък са минали на червено. Кой са те?

— Джон! — долетя самотен вик от известно разстояние. Джон се обърна и видя Пам, която се приближаваше тичешком с разширени любопитни очи. — Родителите на Синди ме оставиха на две пресечки оттук, за да могат да обърнат и да не попаднат в това задръстване. Какво е станало?

Тя се наклони на една страна, а после се надигна на пръсти в желанието си да надникне зад полицейските коли и линейките.

Джон преглътна мъчително и я прегърна през рамото. За пръв път я докосваше по начин, който можеше да се нарече и покровителствен. Обърна я обратно и я поведе бързо настрани.

— Хей, приятел! — подвикна след него полицаят. — Ще трябва да ми покажеш паспорта си.

Джон не му обърна внимание. Прегърнал Пам, той стискаше здраво рамото ѝ всеки път, когато тя направеше опит да погледне назад. Не знаеше защо я пазеше, рано или късно Пам трябваше да разбере. Но като че ли бе по-добре това да станеше по-късно, когато нещата се подредяха по местата си и се разбереше кой беше ранен и колко.

Пам отново се опита да надзърне, но той я поведе насила нататък. Не беше нужно да поглежда назад, за да види премазаната в стената кола. Картината от това беше ясно отпечатана в съзнанието му. Ако можеше да спести гледката на Пам, щеше да облекчи поне малко чувството си за вина.

— Какво е станало? — попита отново тя, повече изплашена, отколкото любопитна.

— Катастрофа. Не трябва да виждаш това. Ще те заведе до дома и ще се върна тук. После ще ти разкажа.

Пам не възрази, но явно бе усетила странното му държане. Тя се опита още веднъж да погледне назад през рамо, но когато той не й позволи, попита:

— Мама вкъщи ли си е?

— Не мисля.

— А татко?

— Не.

Пам попита с най-треперливия глас, който Джон някога бе чувал от нея:

— Знаеш ли къде са?

— Не съм сигурен. Ще видя къде са — той забърза, а заедно с него и Пам. Марси все още беше на вратата, твърде далеч, за да види цвета на колата или, слава Богу, нейното съдържание.

— Заведи я вътре — нареди той и затича обратно към улицата.

Пристигна точно навреме, за да види как натоварват изпотрошеното тяло на Патриша в линейката, която после тръгна с висока скорост към болницата. Мина известно време, докато измъкнаха Юджийн от бъркотията. Той също бе поставен в линейка, но тя тръгна доста по-бавно. Беше починал още в момента, когато колата се бе ударила в стената.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ню Йорк, май 1990 г.

Хилъри хвърли поглед към Пам, която крачеше бързо до нея по Пето Авеню. Косата ѝ беше напъхана под широкопола шапка, носеше неподлежащи на описание блуза с висока яка и джемпър панталони от трико и обувки с нисък ток. През рамото ѝ беше праметната брезентова чанта с надпис: „Обичам Ню Йорк“.

У друг щеше да се получи безвкусен ефект, но според Хилъри тя изглеждаше страхотно. Очите на Пам бяха закрити от тъмни очила, не толкова да я запазят от силното слънце, колкото да не я разпознае никой. Имаше нужда от анонимност. Бяха тръгнали с шпионска цел на една от скандалните авантюри инкогнито на Пам в света на нюйоркските бижутери. За пръв път двете ходеха така, откакто се беше разболял Брендън. Въпреки че Пам се колебаеше дали да го оставя сам, тя наистина имаше нужда от този ден почивка.

В миналото Хилъри често я бе придружавала на тези екскурзии, просто защото Пам ѝ беше приятелка и ѝ бе приятно с нея. Този път обаче имаше и друга цел.

Току-що бяха излезли от изложението на Дейвид Уеб на петдесет и седма улица и се бяха отправили към магазина на Тифани. Обикновено Пам обичаше да говори, докато разглеждаше произведенията на конкуренцията. Искаше да изглежда нехайна, даже малко незаинтересована. По някакво стечение на обстоятелствата, на идване от летището беше минала покрай автомобилна катастрофа. Макар подробностите да бяха по-различни от тези преди двадесет и една години, мигащите светлини бяха събудили стари спомени. Пам и Хилъри говореха за тези спомени по време на обяда си в „Поло Лаундж“ в Уестбъри и сега, докато вървяха, продължаваха да ги обсъждат.

— Знаех си, че Джон има някакви зародиши на състрадание — отбеляза Хилъри, след като Пам беше съживила подробностите от онези ужасни дни.

Пам я погледна над тъмните си очила.

— Несъмнено обаче до днес са атрофирали напълно. Но наистина в онези три дни между катастрофата и погребението се държеше както трябва. Не мога да не го призная. Изпълняваше чудесно ролята на опечален син и загрижен брат. Без съмнение всичко е било за пред хорските очи.

— Все пак трябва да му отдадеш дължимото.

— Окей, три дни. Давам си му трите дни.

— Много щедро от твоя страна — отбеляза Хилъри, но мислите й бяха заети от нещо, което Пам беше казала в един друг техен разговор, две седмици преди Хилъри да долети в Бостън. — Като говорим за щедрост, какво става с дарението, което баща ти възнамеряваше да даде на Кътър? Той никога не ми е казвал нищо за това и колкото повече си мисля, толкова странно ми се струва. Когато дойде за пръв път в Ню Йорк, той имаше само спестяванията си от банката. Нямахме никакво намерение да се връща в Тимини Коув.

Пам не отговори. Хилъри беше сигурна, че в момента си мислеше за обстоятелствата, които предшестваха пристигането на Кътър в Ню Йорк. Сигурно тези спомени й носеха болка.

Обаче Хилъри искаше да разбере повече за завещанието.

— Ако беше получил Малкия Линкълн, нямаше да бъде толкова отчаян. Щеше да притежава известна увереност, да не говорим за парите. А Малкия Линкълн беше разработен година след смъртта на Юджийн.

Беше научила това, докато миналата седмица се бе навъртала из Тимини Коув.

— Той не получи Малкия Линкълн.

— Защо?

Спряха се на едно кръстовище и се притиснаха плътно една в друга сред хората, които чакаха светлината да се смени. Хилъри усети как Пам сви рамене.

— Защо? — повтори тя.

— И аз знам колкото теб.

— А какво знаеш?

Светлината се смени и те продължиха.

— Джон е променил завещанието.

— Не може да го е направил. Та това е законен документ!

— Не за пръв път се случва един документ да бъде подправен.

— Но Джон не би го направил.

Този път погледът, който дойде изпод широкополата шапка и иззад тъмните очила, беше шеговит.

— Не би го направил, Пам. Това е незаконно. Джон не би рискувал по този начин кариерата и репутацията си. Промяна на завещание е нещо, което се прави по предварително обмисляне. Това е крещящо нарушение на закона. Сигурна ли си?

— Бях там, когато прочетоха завещанието — настоя Пам.

— И изобщо ли не се споменавахе за Кътър?

— Не.

— И за Малкия Линкълн?

— Не.

Хилъри обаче продължаваше да упорства. Не искаше да мисли Джон за престъпник.

— Може тази част от завещанието да е била връчена лично. Може Юджийн да е пожелал дарението да се извърши между адвоката и Кътър. Може Кътър веднага след това да го е продал.

— Всъщност разработването беше извършено от „Сейнт Джордж Майнинг“.

— Джон може да го е купил.

— Съжалявам, Хилъри.

— Сигурна ли си?

— Кътър не получи нищо. Знам това.

— А може би изобщо не е било записано никакво дарение.

— Чух ги да си говорят. Спомням си ясно като бял ден онзи път в Мейн. Татко изглеждаше твърдо решен. Не беше като да спорят ей така. Беше свършен факт и никога след това не се случи нищо, което би могло да накара татко да си промени решението. Той и Кътър бяха в прекрасни отношения до самия край.

Повървяха няколко минути мълчаливо, след което Хилъри промърмори:

— Ах, копелето!

— Аха.

Няколко дни по-късно Хилъри посети Арлън Макгрегър. Той беше нейният издател — мъжът, с когото беше работила върху двете си предишни книги — и неин приятел. Когато вдигна поглед и я видя да

застава на вратата, Арлън побутна очилата на носа си, облегна се назад, скръсти ръце върху шкембенцето, което беше нараснало от последния път, и се усмихна широко.

— Радваш ли се да ме видиш? — попита тя и се усмихна на свой ред. Беше забравила колко много я харесваше Арлън. В момента симпатията просто струеше от очите му. Никой не можеше да извади по-доброжелателен поглед от него.

— Дяволски много. Вече бях започнал да си мисля, че си се изпарила от лицето на земята или че си се преместила от Ню Йорк. Страхотно ми липсваше.

— Аха...

— Наистина. Но човек може някак си да се примири с несподелената любов — той я огледа преценяващо. — Изглеждаш добре, Хили.

Ако беше научила нещо от Джон, то бе да се представя така, както искаше да бъде възприета. Сега носеше елегантен делови костюм с мъжка кройка. Искеше да изглежда уверена, компетентна и хладнокръвна.

— Благодаря, приятелю — каза тя и неочаквано млъкна. Нещо в стаята беше по-различно от обикновено. След това се сети. — Не пушиш ли?

— Отказах ги.

— Много добре, Арлън. Гордея се с теб!

— Страшно ми липсват!

— Ще ти мине. Но изглеждаш добре — след това попита с делови тон: — Как върви работата?

Той сви рамене:

— Ами добре — после погледна към ръкописа на бюрото си. — Зает съм — няколко секунди по-късно се наведе напред и се облегна с лакти на писалището. — Отегчен съм. В последно време се занимавам с какви ли не интересни неща: биографията на оня, дето е изобретил сухия дезодорант, сборник къси разкази, написани от разни педерастички майките им, наръчници за това как гарваните да се държат настрана от хранилките за птички, и книги по обща психология за всичко — от покоя на духа до стомашните проблеми — той ококори очи. — Имам нужда от нещо добро, Хили. Мозъкът ми вече е взел да се сгърчва.

Имам нужда от нещо месесто, в което да си забия зъбите. Кога ще ми го дадеш?

Тя потупа самодоволно чантата-куфарче, която висеше на рамото ѝ.

Арлън още повече ококори очи:

— Сериозно ли?

— Напълно.

— Направила си нещо повече от онези боклуци, дето стават само за списания?

Хилъри не му се разсърди. Той ѝ беше твърде добър приятел, освен това беше дошла да чуе именно такава вълнение в гласа му.

— Тези боклуци, дето стават само за списания, ми помагаша да се изхранвам през последните няколко години, тъй като нищо от това, което съм написала за теб, не успя да подпали света. Но това тук ще го направи! — тя си пое дълбоко дъх и продължи: — Написала съм само първите няколко глави и те са в съвсем груб вид, но можеш да ги видиш.

Арлън вдигна молива си и посочи с него към стола ѝ.

— Затвори вратата. Не искам да чуе никой друг, освен мен.

Хилъри затвори вратата и седна с достойнство.

— През март имаше едно предаване на „20/20“ за Джон Сейнт Джордж. Гледа ли го?

Арлън поклати глава.

— Беше интересно — продължи тя. — Страшно благосклонно. Всъщност направо възторжено. Изкарваха Джон стълбът на обществото, филантроп и предприемачески гений.

Арлън затъркаля молива напред-назад.

— Както чувам, това за гения не е съвсем безпочвено. Магазините му са наистина страхотни. Колко станаха вече?

— Пет. Най-новите са в Лос Анджелис и Лондон.

— Стоката му се купува от доста хора с тежки имена.

— На хората с тежки имена им тежат парите. Какъв по-добър начин да ги похарчат, ако не за бижута? Това е най-висшият израз на лукса. Не че Джон си купува бижута с парите, които печели. Той купува рекламна площ върху сгради, известност за името си и благоразположение. Купува услуги.

— Звучи доста политическо. Докато се усетим и ще е хукнал насам към офиса ни.

Хилъри продължи, без да се помръдне:

— Не и ако остане на мен. Познавам го, Арлън. Познавам човека, познавам и семейството му. Знам страховете и маниите му, знам нещата, които е правил през годините и които ще посрамят „20/20“. Има цяла една страна от Джон, която никой не познава, коренно различна история. Ако искаш гореща книга, ето ти я! Аз мога да я напиша.

Арлън остана неподвижен цяла минута. После отвори разсеяно чекмеджето, напълни шепата си с нещо и го изсипа в устата си.

— Слънчогледови семки — промърмори той и махна няколкото паднали по ризата му. След това повдигна въпросително вежди и ѝ поднесе пликчето.

Тя поклати глава. Арлън си взе още малко и затвори чекмеджето.

— Ти си имала нещо лично с този човек.

— Някои от най-добрите произведения са написани от хора, които са имали нещо лично с обекта. Списъците на бестселърите са пълни с книги от някой син, дъщеря, съпруг, бивша съпруга или любовница.

— Това ще ти попречи да бъдеш безпристрастна.

— Но пък ще ми помогне да направя силно четиво. От години ми казваш, че в работата ми липсвал огън. Тук няма да липсва, повярвай ми!

Арлън се поколеба и отново затъркаля молива напред-назад.

— Вярвам ти, но ми звучи твърде комерсиално. Предишната ти работа беше интелектуална.

Тя вдигна отегчен поглед към тавана:

— Така казваш ти.

— Критиците казаха същото.

— И каква полза имах от това? Колко копия продадохме?

— Изграждането на репутация изисква доста време. Онези книги бяха само началото. Те са интелектуално вълнуващи.

— И тази ще бъде такава — тя се наведе напред и опря лакти в облегалките на стола. — Не виждаш ли? Това е моето умение — да извличам дълбок смисъл от нещо, което на пръв поглед изглежда плитко. Именно такава беше биографията ми на Доротейя Деблоа.

Името ѝ не означаваше нищо. Била е журналистка във вестник и работата ѝ е била погребана. Но преди 1910-та година е писала неща, които са актуални и днес! Имала е доста причини да вижда нещата така, причини, свързани с времето, семейството и мястото, където е живяла. Именно това успях да покажа в книгата и оттам дойде вълнуващата част — след това се изпъчи и погледна Арлън право в очите. — Мога да възпроизведа същото вълнение в тази книга. Тя ще се продава заради човека, за когото се отнася. В момента Джон е стока, която се продава бързо, а аз имам уникален ъгъл на поглед върху живота му. Мога да предложа поглед вътре в него и в съзнанието му. Мога да го анализирам така, както не би могъл никой психолог, защото Джон никога не би се разкрил пред психолог. Обаче пред мен го е правил. Аз съм единствената, която може да предложи такова нещо, Арлън!

Арлън изглеждаше заинтригуван. Личеше му по погледа. И все пак продължаваше да бъде сдържан:

— От колко време познаваш Джон Сейнт Джордж?

— Първия път, когато го видях, бях на дванадесет. Първия път, когато говорих с него, бях на петнадесет. Бях на седемнадесет, когато станаме приятели, а сега съм на четиридесет и четири. Прецени сам.

Арлън повдигна едната си вежда.

— И през цялото това време сте били само приятели?

— Понякога и врагове, но това се случва с всички.

— И любовници?

— Не съм казала, че сме били любовници.

— Но сте били. Да не сте се спречкали нещо?

— Защо питаш?

— Защото ако напишеш книгата, за която говориш, няма да му хареса. Може и да те намрази.

— Ако успея да вляза в списъка за бестселърите на „Ню Йорк Таймс“, ще бъда напълно компенсирана.

— Няма никаква гаранция. Ако напишеш книгата, но не успееш да влезеш в списъка, пак ще си си създала един враг. И какво ще стане тогава?

— Животът ще продължи — изрече безгрижно тя. Бог ѝ бе свидетел, че през последните няколко дни си бе повтаряла тези думи стотици пъти.

— Без Джон?

— За Бога, Арлън, мислиш еднопосочно. Да, животът си продължава и без Джон! Той не е началото и краят на моя свят. Защо се опитваш да го превърнеш в световен проблем?

— Защото не мога да разбера връзката ти с него. Това е още една загадка за мен и, дявол да го вземе, ти си пълна със загадки. Животът ти преди Ню Йорк е едно голямо празно петно и всеки път, когато те попитам, ти се измъкваш.

— Моят живот е Ню Йорк.

— Дрън-дрън. Не може да си изникнала като Топси от някое ъгълче на Сентръл Парк. Преди да дойдеш тук, си живяла шест години в Бостън, а преди това — осемнадесет в Тамъни Хол...

— Тимини Коув — поправи го тя и неволно се усмихна. — Защо винаги го бъркаш?

— Защото името на това място не съдържа никакъв смисъл за мен. Понякога даже се чудя дали не е фиктивно.

— Не е.

— Тогава сигурно е някое малко злобно градче, от което е трябвало да избягаш под страх от смъртна заплаха!

— Не съвсем — отвърна тя и усмивката ѝ помръкна. — Но ние всички се местим. И ти си го направил, когато си напуснал Паукипси. Аз питам ли те какво е било да израснеш там?

— Вече знаеш, че е било отегчително до смърт — каза той и потупа брадичката си с върха на писалката. — Освен това не си в състояние да ме разбереш така, както аз те разбирам, защото те обожавам.

Хилъри въздъхна и погледна към тавана.

— Наистина — настоя той. — И ако нямах една страхотно добра жена у дома...

— Как е тя между другото?

Арлън се облегна назад.

— Бясна е, задето няма да я заведа в Пуерто Валарта другия месец, но иначе е добре.

— И защо няма да я заведеш в Пуерто Валарта?

— Защото всеки път, когато стъпя в Мексико, се разболявам. Казах ѝ да намери някое място във Флорида, може би на някой от

островите наоколо. Но тя иска Пуерто Валарта. Какво толкова интересно има в Пуерто Валарта?

— Човекът, с когото си там — отвърна Хилъри и се спря поразена. Беше прекарала четиридесетия си рожден ден в Пуерто Валарта с Джон. Това бе едно от малкото им пътувания заедно. Джон рядко си позволяваше ваканция. Той беше работохолик в буквалния смисъл на думата. Отначало се беше оправдавал, че трябвало да изгради бизнеса, но бизнесът отдавна вече не изискваше часовете, които той влагаше в него. За него работата беше извинение и бягство, начин да държи хората на разстояние. Въпреки целия си успех обаче, той никога не бе допуснат напълно — и следователно не се чувстваше удобно — в каймака на обществото. Разбира се, това не беше показано в „20/20“. Пришпорена от тази мисъл, Хилъри си пое дъх и каза: — Трябва да напиша тази книга, Арлън. Тя просто не ми дава мира.

— Ей така изведнъж ли?

— Не, и преди съм мислила да го направя — всъщност доста пъти през годините, когато Джон превръщаше „Сейнт Джордж Майнинг“ от дребно предприятие за скъпоценни камъни в изискания родител на „Фасетс“, си беше мислила да документира тази еволюция. — Но никога не бях напълно сигурна. Сега обаче Джон е достатъчно важна личност и ще ми донесе успех. А аз искам успех. Имам нужда от успех! На четиридесет и четири съм и остарявам с всеки изминал ден. Имам две публикувани книги, никоя, от които не вдигна много шум. Също и дузина статии в списания, които може да се прочетат, но може и да не се прочетат. Сигнала съм до плато. Кариерата ми е в застой. Ако в най-скоро време не направя нещо голямо, ще закъснея или ще изгубя силите си. А може и разсъдъка си — тя се намръщи. — Дявол да го вземе, искам си моя пай! Искам да ходя на партита и хората да знаят какво работя, за да свързвам двата края. Искам да бъда някой!

— Като Джон Сейнт Джордж ли?

Думите му я накараха да се сепне.

— Да, като Джон Сейнт Джордж — отвърна тя, без да крие, че беше засегната. — Не мога да отрека това, което е постигнал. Никой не може. Джон пое „Сейнт Джордж Майнинг“ след смъртта на баща си и я превърна в нещо, за което Юджийн не би могъл и да мечтае. В

професионално отношение заслужава аплодисменти, но като човек направо вони!

Тя стана и отиде до прозореца. Гледката навън беше бетонна и мрачна.

— Джон Сейнт Джордж е пълен егоцентрик. Още в ранна възраст е решил какво иска от живота и се е заел да го постигне. Истинската му лукавост не се състои толкова в създаването на „Фасетс“, колкото в начина, по който е използвал хората около него. Никой, който е застанал на пътя му, не се е задържал там дълго време. Той помита всички, заплашва ги, подкупва ги и ги манипулира толкова хитро, че някои от тях дори не се усещат. Може и да е свършил достатъчно работа, за да застане под светлината на прожекторите, но има дяволски много хора, които би трябвало да стоят там рамо до рамо с него.

— Кой например?

— Например Пам, сестра му. Всъщност неговата полусестра.

— Дизайнерката на бижута ли?

Хилъри се усмихна кисело на отражението на Арлън в мръсното стъкло, фактът, че той знаеше коя е Пам, говореше много за известността на фамилията.

— Точно така. Именно нейната работа прави „Фасетс“ толкова изключителна и преуспяваща. Но Джон се прави, че не го забелязва. Той съсредоточава вниманието си върху счетоводните резултати. Бог ми е свидетел, че би трябвало да признае решаващия принос на Пам в тях! — Хилъри се обърна. — Също и Патриша, мащехата на Джон. Няма да започвам да ти разправам какво ѝ е сторил той. Достатъчно е да се каже, че живее в една частна клиника в покрайнините на Бостън. А Кътър, който сега би трябвало да е съпруг на Пам... това, което Джон му е сторил, е просто отвратително!

Това бяха трите най-явни примера. Ядосана и напрегната от тази мисъл, Хилъри продължи:

— И най-гадното е, че се е измъкнал след това. Не му е поискана сметка и за половината неща, които е извършил. Живее си най-безгрижно, сякаш няма за какво да съжاليا. Говорим за изкривени ценности. Този човек няма съвест!

— Какво тогава намираш в него?

Трябваше да се досети, че Арлън щеше да попита. Но как можеше да му отговори? Как можеше да се обясни преклонението пред един идол, превърнало се в мания? Хилъри от години осъзнаваше недостатъците на Джон, но това ни най-малко не намаляваше неговата привлекателност в очите ѝ. Даже и сега, когато я беше зарязал толкова жестоко, не беше сигурна, че ако се изправеше лице в лице с него, щеше да бъде способна да го заплуе в очите.

— Приятели сте от доста време — подкани я Арлън. — На каква основа се гради това приятелство?

— Времето, историята, това, че и двамата обичахме сдържаността... Не знам, Арлън — искаше и се той да не беше толкова настоятелен. Хилъри беше твърде чувствителна на тази тема. — Понякога се стига до положение, че връзката се превръща в основа сама за себе си, в нещо като навик.

— Или натрапчива идея.

— Може би — тя го погледна право в очите. — Но така книгата ще се чете дяволски много. А сега — интересува ли те това или не. Защото ако не, ще я занеса на друго място — Хилъри отново се изпълни с решителност и самообладание. Изпитваше някаква утеха при мисълта, че предателството към Джон все пак щеше да ѝ донесе някаква полза. — Не ми се иска да трябва да отивам другаде. Двамата с теб работим много добре заедно, а и двамата знаем, че това е твоят тип история. Та ще става дума за един самоуверен, красив и богат тип? — тя повдигна примамващо едната си вежда. — Не ти ли се иска да го видиш оклеветен?

Беше улучила право в целта. Арлън Макгрегър имаше приятен външен вид, съвсем леко набит, с чудесна дълга тъмна коса, която не показваше никакви признаци на оплешивяване. Приличаше на плюшено мече и Хилъри го харесваше именно заради това. Даже и без размерите си, той имаше пухкав вид. Макар и Хилъри да не се беше сгушвала в него, често се бе възползвала от неговата любезност. Уважаваше издателските му знания и разбираше нуждата му да задава остри въпроси, но въпреки това той беше много нежен, което за нея имаше много по-голямо значение от страхотния му външен вид.

Не беше особено по любезностите. Бе известен с това, че веднъж бе представил един редактор, когото всички ухажваха, за помощник, и на повече от едно публични места бе разсипвал сос по ризата му.

Не беше и богат. Произхождаше от работническо семейство от Паукипси, беше завършил колежа със стипендия и бе работил десетки работи, свързани със словото, преди да се установи в сегашния си офис. На четиридесет и шест вече беше главен редактор с известен статут и въпреки че от време на време се оплакваше, харесваше професията си. Само че тя никога не бе успяла да го направи богат.

Това обаче не означаваше, че не можеше да се присмива на тези, които бяха богати, или да изпитва известно удоволствие, когато някой от могъщите и високопоставените се сгромолясваше. Джон Сейнт Джордж бе могъщ и високопоставен. Изражението на Арлън показваше, че ако Хилъри можеше да накара Джон да се препъне, той щеше пръв да лансира книгата ѝ.

Посочи с глава към куфарчето ѝ и протегна ръка.

Седмица по-късно тя отново седеше в офиса му, със същото спокойно изражение, въпреки че изпитваше всичко друго, но не и спокойствие. Първата част от книгата ѝ лежеше на бюрото. Арлън се беше облегал назад с ръце, склучени върху корема му по-здраво от обикновено. Хилъри не беше сигурна дали, защото не харесваше работата ѝ и не знаеше как да ѝ го каже, или защото му се пушеше.

— Е? — попита тя, когато вече не можеше да издържа мълчанието.

— Не ми каза, че Джон Сейнт Джордж е сгоден.

Хилъри не беше очаквала да чуе това. Тя положи огромно усилие да остане спокойна.

— Това има ли някаква връзка според теб?

— Би могло да има — отвърна той и се ухили. — Трябва ли да считаме автора за низвергнатата жена?

„Да считаме автора“ беше работната му фраза. Очите на Хилъри светнаха.

— Хареса ли ти?

— Хареса ми и ти го знаеш много добре — сгълча я той. — Но не отговори на въпроса ми. Наистина ли си низвергнатата жена?

— Разбира се, че не. С Джон никога не сме имали официален ангажимент. Ние сме просто двама многогодишни стари приятели — доволна от обяснението си и от хладнокръвния начин, по който го

беше изложила, тя попита: — Защо? Щеше ли да има някакво значение, ако не беше така?

Арлън взе един кламер и започна да почуква с него по бюрото.

— Тази книга ми харесва. Искам да бъде написана. Но ако твоята мотивация да я напишеш не е чисто професионална...

— От години мисля да я напиша. Казах ти вече. Именно предаването „20/20“ ме накара да се размърдам. И се размърдах здраво, Арлън. Историята просто се лее — с думите вълнението ѝ нарастваше. — Прекарах повечето от съзнателния си живот като писател и доста често ми се е налагало да се боря с думи и фрази. Тази книга е нещо различно. Имам чувството, че съм родена, за да я напиша — тя се поспря за момент. — Не ти ли се струва същото?

Арлън остави кламера настрани и се размърда неловко.

— Да, и на мен така ми се струва.

Тя се намръщи.

— Тогава защо се размърда така?

— Защото просто умирам.

Тя се опита да изрази съчувствие:

— Още ли ти се иска да запалиш?

Погледът му в момента показваше, че би убил човек за един фас.

— Твоят ръкопис ми отвлече вниманието за известно време.

Хилъри се ухили доволно:

— Знаех си, че ще ти хареса. Чувствах го. Думите идваха толкова лесно, сякаш бяха свързани една с друга.

Арлън кимна мъдро. Пръстите му се размърдаха като крачета на паяк.

— Това е, защото си свързана лично със ситуацията и героите. Те сякаш са твоето семейство — той направи пауза. — Но не са. Ти си имаш свое семейство. Тогава защо — продължи Арлън, като шляпна с длан върху ръкописа — става така, че в книгата ти се явяваш като някакво сираче?

— Защото не съм главен герой.

— Да, но аз искам да знам къде е твоето място в тази история. Спомням си, че отказа да ни дадеш каквато и да било подробна информация за себе си, която да използваме за другите ти книги.

— Дадох ти автобиография. Имаш цялата информация, която ти е нужна — къде съм родена, къде съм ходила на училище, какви

публикации имам. Това е всичко, което има значение.

Арлън поклати глава и посегна към пликчето със слънчогледови семки.

— Искам да знам повече. Това е част от тази история. Ти си израснала в Камъни Хол...

— Тимини Коув, Тимини Коув!

— Живяла си там, познаваш тамошните хора, но не си като тях, нито пък някога си била.

— Това не е моя грешка.

— Но си живяла там.

— Семейството ми живееше там.

Арлън изсипа няколко семки в устата си.

— Продължавай.

— Наистина не е необходимо, Арлън.

— Искаш ли този договор?

Хилъри знаеше, че той просто се опитва да я дразни, но това беше като удар под пояса. Тя се надигна бавно от стола и каза:

— В живота си винаги съм постъпвала, както съм си искала. Може и да не съм толкова известна, колкото ми се иска, но каквото съм направила, съм го направила сама. Нито веднъж не съм се опитвала да използвам някакви връзки.

— Лошо. Баща ти има доста връзки.

Тя го погледна изненадано.

— Ти си знаел?

— Седни.

Тя се подчини, но беше готова да скочи, ако разговорът придобиеше нежелана за нея посока.

Арлън явно знаеше, че я беше улучил по слабото място, защото внезапно гласът му стана по-мек:

— По едно време прочетох, че Оливър Кокс живеел в малко градче в Мейн, наречено Тимини Коув. Името му привлече вниманието ми, защото ми напомняше за...

— ... за Тамъни Хол?

— След това ти неволно спомена, че си оттам. Започнах да се чудя. Същото име, същият град. Беше нужно само да вдигна телефона.

— На баща ми ли се обади?

— На началника... ъъ... началничката на пощата. Каква любезна дама само! Не ме попита нищо, но ми каза, че си дъщеря на Оливър Кокс.

Хилъри бе твърде заета да осмисля нещата, за да може да се раздражни.

— Значи знаеш от доста време.

Той кимна.

— Предполагах, че си имаш причини да искаш да запазиш анонимността си.

— Със сигурност имах! — извика тя и се отпусна назад. Вярата ѝ в Арлън отново беше възстановена. — Баща ми беше блестящ поет, който печелеше почти всички награди в своята област. По-голямата ми сестра завърши гимназия на четиринадесет, постъпи в Масачузетския технически институт и до ден-днешен извършва секретни изследвания за правителството в областта на ядрената физика. И двамата бяха странни, но най-ексцентрична беше майка ми. Такава и трябваше да бъде, за да може да живее с останалите двама... След това съм се появила аз — продължи, след като си пое дъх. — Нека ти кажа от самото начало, че бях разочарование. Не бях поетеса, нито пък умножавах четирицифрени числа наум на шест години. Когато станах на три, правех всички неща, които правеха обикновените тригодишни. Когато станах на четири, правех всички нормални за четиригодишните неща. Не че хората от градчето го вярваха. Те смятаха, че и аз трябва да бъде странна, така че не мислеха, че съм по-различна от родителите и сестра си.

— Баща ти е известен като отшелник.

— Наистина беше такъв. Изобщо не беше контактен. Мозъкът му бе толкова сложен, че в него имаше някаква странна простота. Можеше да бъде мил, когато се опиташе, но с годините се опитваше все по-малко и по-малко.

— Защо точно Тимини Коув?

Хилъри никога не бе знаела отговора на този въпрос.

— Предполагам, защото е далеч от главния поток на събитията. Всяко едно градче от селски тип щеше да свърши същата работа. Баща ми искаше тишина, за да работи.

— И съседите ви оставяха на мира?

— Напълно. Никога не започнаха да ни смятат за едни от тях. Просто стояха настрана и ни зяпаха. Е, не ми харесваше да ме зяпат, защото съм нейна сестра или негова дъщеря, нито пък ми харесваше да съм разочарование, тъй като не можех да се меря с тях. Така че реших веднага щом стана достатъчно голяма, да си отида и да се опитам да си създам свое име.

— Оливър Кокс от известно време не е сътворявал нищо.

— Не, вече е възрастен — но предишните години все още стояха като живи в съзнанието й. — Знаеш ли какво е да растеш с изключителни хора? Искам да кажа, наистина изключителни.

Арлън се почеса по главата.

— Не мога да кажа, че знам.

Тя продължи, без да обръща внимание на комичното му изражение:

— Ужасно е. Те просто не общуват с никого. Баща ми често седеше с поглед, вперен в пространството. Когато казвах нещо, той не чуваше. След това изваждаше молив и надраскваше нещо на гърба на някой плик, на лентата, с която си отбелязваше в книгата, или на кибритена кутийка, и то биваше невероятно хубаво. Само че когато се опитвах да му го кажа, мислите му вече бяха полетели в друга посока.

— Работата му е високо призната.

— Така и трябва да бъде.

— Следователно и ти не би трябвало да се срамуваш от него.

— Никога не съм се срамувала. Просто бях уморена да ме оценяват по система, далеч над нормалната. Не исках да ме смятат за гениална, след като не бях. Не исках да ме мислят за ексцентрична, след като наистина не бях.

— Явно Джон Сейнт Джордж не те е смятал за такава.

При споменаването на името му Хилъри си пое дълбоко въздух. В съзнанието й ясно изплуваха онези първи дни с Джон. Почувства вътрешна възбуда.

— Не, Джон не ме смяташе за такава. Срецнах го по времето, когато се чувствах вече доста обезкуражена. Не си пасвах със семейството си, не си пасвах с местните хора. С нетърпение очаквах да постъпя в колеж. Джон беше връзката, от която се нуждаех. Той беше от външния свят. И той като мен не си пасваше с Тимини Коув — тя се усмихна. — И знаеш ли какво още? Не му пукаше. Не му пукаше какво

си мислеха миньорите и техните семейства за него, защото си имаше този свой друг живот. И то какъв живот! — Хилъри въздъхна. — Често го разпитвах за него. Искрах да знам всичко. Можех да го слушам с часове — после прибави по-тихо: — Бях превърнала Джон в свой идол. Когато станахме любовници, бях на седмото небе. Джон беше над всички, които познавах.

— Но той си е играел с теб.

— Може би.

— Ти си знаела, че е имал и други жени. Това не те ли притесняваше?

— Тогава не го знаех. Бях седемнадесетгодишна и наивна.

— Не си го виждала толкова често. Ако това, което пишеш, е истина, той е идвал и си е отивал по собствено желание. Обаждаше ли ти се, когато не беше в градчето?

— Не.

— Пишеше ли ти?

— Не — отвърна Хилъри и продължи бързо: — Но аз разбирах. Наистина. Обожавах го. Пък и мислите ми не бяха съсредоточени само около него — когато видя скептичния му поглед, тя настоя: — Не бяха! По това време вече знаех, че искам да стана писателка. Често си мечтаех за това.

— Когато не си мечтаела за Джон. Какво толкова си намерила в него, Хилъри? Изисканост? Лъскава външност? Като се има предвид това, което знаеш сега, този човек явно е истинско чудовище. Какво си видяла в него?

Хилъри се замисли. Какво ли беше видяла в него? Сигурно огъня. Той го притежаваше. В това отношение беше истински син на баща си фините официални дрехи бяха само прикритие. Когато те се смъкнеха, Джон беше земен като греха. Опитваше се да потисне страстта си, но колкото повече го правеше, толкова повече нарастваше тя и с освобождаването си ставаше все по-мощна. Точно тези моменти ѝ харесваха най-много — моментите, когато той беше истинско чудо в леглото.

Само че нямаше намерение да споделя това с Арлън, затова само каза простичко:

— Беше самотен и различен, също като мен. Може би това ни привлече в самото начало. После, когато го поопознах, бях завладяна

от чара му. Да, чар — настоя тя, когато Арлън направи съмнителна физиономия. — Джон можеше да бъде истински чаровник, когато пожелаеше. И беше достатъчно интелигентен. Обичах да бъда с него.

Хилъри знаеше, че далеч не казва всичко, но използването на минало време просто я тормозеше. Тя погледна часовника си и каза:

— Трябва да бягам — и стана.

— Хили, що се отнася до тази книга...

— Ще продължа да пиша.

— Говорила ли си с него напоследък?

— Не. Оставил ми е няколко съобщения на телефонния секретар, но не видях смисъл да му се обаждам.

Всъщност Джон не я беше помолил да го направи, което бе напълно в стила му. Обикновено той определяше условията. Ако ѝ се обадеше и нея я нямаше, той смяташе, че загубата си е нейна.

— Какво стана с годежа? — попита Арлън. — Определиха ли вече датата?

Хилъри подхвърли нехайно на половината път към вратата:

— Още няма дата, но доколкото се знае, годежът е още в сила.

— Мислиш ли, че ще те поканят на сватбата?

— Боже мой, надявам се, че не!

Само при мисълта за това я заболяваше. Щеше да ѝ се наложи да се направи, че има някакъв неотложен ангажимент. Може би щеше да замине извън града по работа. Трябваше да потърси доказателство, че Джон е подправил завещанието на баща си. Идеята ѝ хареса.

— Покажи му, Хили! — подвикна след нея Арлън, докато тя минаваше през стаята.

Хилъри не отговори на забележката, но докато асансьорът се спускаше към фоайето, по устните ѝ заигра лека усмивка. Обаче, когато излезе навън, усмивката ѝ помръкна. Разбираше, че може да го направи. Ако откриеше доказателство, че бе имало дарение за Кътър, това щеше да ѝ даде известно задоволство.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бостън, 1969 г.

Когато Джон каза за пръв път на Пам, че баща ѝ е мъртъв, тя отказа да му повярва. Беше чакала, силно изплашена, в продължение на часове, а сега стоеше в салона и го гледаше невярващо.

— Лъжеш! Не може да е мъртъв.

— За това има медицинско удостоверение.

— Той не искаше да умре!

— Да, но никой не го е питал. Никого не питат, когато се стигне до това.

— Но той никога не би минал на червено! Беше добър шофьор.

— Не знаем дали е преминал на червено, или просто е загубил контрол над колата, но е бил на кръстовището, когато не е трябвало.

Пам направи усилие да разбере накъде бие Джон:

— Говориш така, защото го мразиш!

— Говоря така, защото така казаха и свидетелите. Камионът е минавал на зелено.

— Не може да бъде! — извика тя, но вече се беше натъкнала на най-убедителния аргумент. Джон се държеше странно, по-сдържано от обикновено. Освен това изглеждаше много блед и уморен. Примиряваше се с протестите ѝ, без да вика, без да я нарича разглезена досадница. Това беше най-невероятното от всичко. За пръв път в живота ѝ се прииска той да се държеше гадно.

Сега Джон прокара пръсти през косата си, която изглеждаше доста рошава.

— Той е мъртъв, Пам. Няма го. Не можах да направят нищо, за да го спасят.

Тя поклати глава и започна да отстъпва назад.

— Къде е мама? Тя е била с него, знам, че е била.

— В болницата. Тежко ранена, но е жива.

— Искам да я видя.

— Утре. Току-що я вкараха в операционната. Няма да бъде в стаята си до сутринта.

Пам не попита какво ѝ беше. Не искаше да мисли, че има нещо, не искаше да знае.

— Тогава ще мога ли да я видя?

Той кимна и наистина удържа на думата си. Не че от това ѝ стана по-добре. На следната сутрин в болницата Патриша не можа да говори с нея. Не можа да каже, че всичко ще се оправи. Не можа да каже, че Джон греша, че Юджийн бе отишъл в Мейн и ще се върне след няколко дни. Беше твърде натъпкана с лекарства. Така че Пам се върна у дома не по-малко разтревожена.

След това започнаха да идват телефонните обаждания и посетителите. Обстоятелствата като че ли започнаха да се развиват в полза на Джон. Отбиваха се най-различни хора от офиса, също и от обкръжението на Патриша. Обаждана се от Тимини Коув, даже и някои от майките на Памините приятелки. Джон посрещаше обажданията и посещенията с печално изражение, което Пам намираще за противно. Но той не беше единственият опечален в къщата. По-късно същия следобед Пам слезе в кухнята и завари Марси, обляна в сълзи. Тогава ѝ стана ясно, че Юджийн наистина вече го няма.

Погребението беше в понеделник. Джон се опита да го направи в тесен кръг, като обясни на Пам, че било заради несигурното състояние на Патриша. Пам подозираше, че това беше само извинение. Подозираше, че Джон не иска много хора, защото това щеше да отдаде твърде голяма почит към човека, когото мразеше.

Обаче не можа да установи контрол над тълпите на погребението в Тимини Коув. Целият град, заедно с пълни коли хора от околните територии, даже и от столицата на щата, дойдоха да кажат последно сбогом на Юджийн. Те можеха да дадат някаква утеха на Пам, но веднага след погребалната служба Джон я напъха в черната лимузина и още същата вечер я върна в Бостън.

Пам беше твърде разстроена, за да плаче или протестира. Съзнанието ѝ казваше, че Юджийн е мъртъв, но сърцето ѝ продължаваше да го очаква да се обади или да застане на вратата и да се засмее със силния си смях. Освен това чакаше Патриша да се обади от болницата и да каже, че се чувства добре и че скоро ще се прибере у дома.

Но Юджийн не се засмя, а Патриша не се обади. Остана в сънливо състояние, което приличаше на кома, но докторите го наричаха сериозна депресия. Пам я посещаваше всеки ден, но Патриша нито веднъж не показа, че забелязва присъствието ѝ.

Така че Пам задаваше многобройни въпроси на Джон, но след погребението той беше погълнат от работа. „Опитвам се да събирам парченцата“ беше фразата, която използваше най-често, и Пам много добре усещаше обидата, която се съдържаше в нея. Също така знаеше, че това не беше истина. Предприятието беше стабилно. Джон обаче сега пускаше в действие всички неща, на които преди Юджийн се бе противил. Така че сега имаше твърде малко време за Пам.

Докторите бяха тези, които отговаряха на въпросите ѝ. От тях научи, че майка ѝ има нараняване на гръбнака и е безчувствена от кръста надолу.

— Парализирана ли е?

— Точно така — каза ѝ лекарката, докато двете седяха на креслата в края на коридора.

— За колко време?

— Още не знаем.

— Но нали скоро ще знаете? — попита Пам, без да я интересува, че изглежда изплашена. Тази лекарка ѝ харесваше най-много от всички. Беше млада и говореше тихо. Имаше по-добър подход от мъжете и бе много нежна с Патриша.

— Щом спадне отокът и раната зарасне, ще можем по-добре да преценим състоянието на майка ти.

— А когато това стане, тя ще може ли да ходи?

— Не знаем.

— Ще ходи. Трябва да ходи! Когато се почувства по-добре, ще започне ли и да говори?

— Вероятно — лекарката направи пауза, наклони глава на една страна и попита: — Казала ли ти е нещо досега?

— Не. Тя не спи. Просто гледа към стената.

— Разстроена е.

— Заради мен ли?

— Не. Може би заради себе си.

— Но защо? Катастрофата не е станала по нейна вина!

— Понякога, когато хората преживяват травма като майка ти, не могат да мислят толкова ясно като мен и теб.

— Това нали също ще се промени?

— Надяваме се.

— Кога?

Лекарката сви рамене, усмихна се тъжно и поклати глава:

— Наистина не знаем, Пам.

Пам мразеше такива отговори, също както ги мразеше и Юджийн.

— Не може да няма начин да ѝ помогнем!

— Има. Можеш да я посещаваш, както досега, и да ѝ говориш. Разказвай ѝ какво е станало в училище. Казвай ѝ колко ти липсва и как искаш да се прибере у дома. Питай я дали не иска да ѝ донесеш нещо. Тя ще те чува, дори и да не ти отговаря.

Пам повярва, че това беше начинът, и започна да говори. Разказваше на Патриша какво бе правила през деня и какво възнамеряваше да прави на следващия. Казваше ѝ колко ѝ липсва и колко нека тя да се върне у дома. Казваше ѝ за всички неща, които можеха да правят заедно, когато Патриша се почувстваше по-добре.

За нещастие обаче не можеше да ѝ каже нещата, които наистина искаше да ѝ каже, защото се страхуваше да не я разстрои още повече. Не можеше да ѝ разправи за погребението и за това колко много хора бяха дошли в Тимини Коув. Не можеше да ѝ каже колко много ѝ липсва Юджийн. Не можеше да ѝ каже, че се страхува, задето целият ѝ живот се бе променил, задето никога повече няма да може да отиде в Мейн и да се забавлява, както преди. Не можеше да ѝ каже колко ужасна е къщата, колко тиха и мрачна, или как Джон прави какво ли не, за да я дразни в редките случаи, когато си е у дома. Той не говореше с нея, а на нея. Не го интересуваше какво мислеше или правеше тя. Нямахше търпение да изслуша страховете ѝ.

Но Пам ходеше ден след ден в болницата, която се намираще недалеч от къщата, ден след ден говореше, докато накрая вече нямаше какво да каже. Тогава просто стоеше на стола близо до леглото на майка си, пишеше си домашните или гледаше телевизия. От време на време ѝ се приискваше да се свие до Патриша на твърдото бяло легло и да си поплаче, както отдавна копнееше да направи. Най-често обаче

просто гледаше майка си и очакваше някакъв знак, че тя забелязва присъствието ѝ.

Той дойде след месец. Патриша я погледна и ѝ се усмихна леко и тъжно, а Пам се почувства толкова щастлива, колкото не бе била от много дни. Но новините, които дойдоха почти по същото време, не бяха добри. Гръбнакът беше засегнат завинаги. Патриша никога повече нямаше да може да ходи.

Дали заради тези новини, или заради депресията, в която бе изпаднала след катастрофата, Патриша и след това не показва никакво съществено подобрене. Пам беше сигурна, че майка ѝ се беше предала. Нищо, което момиченцето казваше, за да я окуражи, не постигна резултат. От време на време Патриша я поглеждаше и ѝ се усмихваше кратко, но иначе си оставаше във все същата черупка от мълчание, в която се беше затворила след катастрофата.

Два месеца по-късно лекарите препоръчаха Патриша да бъде преместена.

— Защо да не може да си дойде у дома? — попита Пам Джон, след като той ѝ съобщи решението им. Двамата вечеряха в огромната трапезария, където той винаги настояваше да се храни. Смяташе това за изискано. Пам пък намираще залата за твърде празна.

— Защото тя не е добре.

— Но вече не е на никакви апарати — възрази Пам. Чувстваше, че през последните няколко месеца бе видяла достатъчно, за да заслужава по-смислен отговор. — Някои пациенти са омотани с толкова много тръби, че едва ги виждаш. Мама не е така. Тя не е на апарати, нито в гипсово корито, нито нищо! Даже и не взема много лекарства.

— И все пак не е добре.

— Тогава защо не си дойде у дома и не ѝ наемем сестра?

— Тя има нужда от нещо повече от медицинска сестра.

— Тогава ще наемем всичко, от които има нужда.

— Пам — каза той, като остави вилицата и погледна към сестра си така, сякаш беше малоумна. — Тази къща не е приспособена за парализирани хора.

Пам се вбеси от тона му. Вбесяваше я това, че Джон можеше да яде, сякаш всичко си беше нормално, когато току-що беше станало още по-лошо в трагедията, която като че ли нямаше край.

— Не я наричай така!

— Точно такава е. Не е ли вече време да бъдеш честна със себе си? Майка ти е парализирана.

— Знам това — каза Пам, като се опитваше да звучи възможно най-спокойно и зряло. Щеше да ѝ се наложи да бъде и двете, ако искаше да се пребори с Джон. — Тя никога повече няма да може да върви, но това не означава, че няма да се научи да се движи в количка. И лекарите го казаха. Също и рехабилитаторът. А това, че не може да ходи, не означава, че не може да си дойде у дома. Ние не сме бедни. Можем да си позволим да направим всичко необходимо, за да може тя да се движи из къщата с количка. Бях там, когато рехабилитаторът ѝ каза това.

— И какво отговори Патриша?

Пам много добре си спомняше този момент. Беше толкова сигурна, че майка ѝ ще покаже поне някакво вълнение.

— Беше доста уморена. Бяха работили доста време върху краката ѝ.

— И каза ли нещо?

Пам помълча малко и накрая призна:

— Не.

Джон започна отново да се храни:

— Аха!

— Но ще се чувства по-добре у дома. Сигурна съм, Джон! Ще бъде тук с нас и с вещите си. Можем да превърнем библиотеката в нейна спалня, така че тя няма да има нужда да изкачва стълбите. Повечето от вратите са достатъчно широки и количката ще може да минава през тях. Така че ако се монтират тръби в тоалетната...

— Нещата не са толкова прости. Има и други фактори.

— Какви фактори?

— Психически.

— Депресията ѝ ли? Но има и друг начин да се борим с нея. В болницата при нея идваше психиатър. Може да идва и у дома. Ако спазва предписанията му достатъчно дълго време...

— Пам, разбери най-сетне, тя не иска да си дойде у дома!

Пам обаче отказваше да повярва:

— Разбира се, че иска!

— Казвала ли ти е такава нещо?

— Не, но това нищо не означава. Тя и без това не говори много.

— А това не ти ли говори нищо? — попита той лукаво.

Стомахът на Пам се обърна. Тя положи доста усилия да запази самообладание.

— Говори ми, че е разстроена от катастрофата, но ние вече знаем това. Разстроена е за татко, разстроена е от себе си. Не може да говори с мен, докато не превъзмогне тези неща — една от сестрите ѝ го беше казвала и звучеше съвсем правдоподобно. — Затова и в болницата при нея идваше психиатър.

— И какво според теб му казва тя?

— Не знам. Не съм била там, когато е идвал.

— Казва му — рече той бавно и отчетливо, — че не иска да си дойде у дома. Защо най-сетне не приемеш това? — и пъкна голямо парче месо в устата си.

— А ти как можеш да го приемаш? — извика Пам, като запрати всичките си добри намерения по дяволите. — Как можеш да ядеш така, Джон? Това е отвратително! Не си ли поне малко разстроен? — тя хвърли лепената салфетка на масата и стана. — Не, не си! Тези неща не те безпокоят! Ти превъзмогна смъртта на татко още в минутата, когато го спуснаха под земята, и сега нямаш търпение да изпратиш майка ми по-надалеч!

— Сядай, Пам.

— Не съм гладна!

— Трябва да ядеш. Ако не си здрава, няма да можеш да посещаваш майка си.

Заплахата обаче беше напразна.

— И без това няма да мога да я посещавам. Нали ще я изпратиш някъде си в Уесли. Не мога да ходя дотам пеш.

— Марси ще те кара.

— Но не всеки ден!

— Разбира се, че няма да е всеки ден. И без това не би трябвало да я посещаваш всеки ден. Няма да ѝ се отрази добре.

— Но тя ми е майка!

Тук Джон изгуби търпение. Той постави ръце от двете страни на чинията си и каза:

— Точно сега тя не иска да бъде твоя майка. Не виждаш ли? Има сериозни физически и психически проблеми и за да може изобщо

някога да ги превъзмogne, ще има нужда известно време да е сама. Ти я посещаваш всеки ден и това не ѝ помага ни най-малко. Така че я остави на мира, за Бога. Дай ѝ малко почивка!

Стомахът на Пам се преобърна още веднъж. Джон винаги намираще начин да я накара да ѝ се доповръща. Тя наведе глава и се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — излая той.

— Горе. Не се чувствам добре.

— Това е, защото стомахът ти е празен.

Но Пам продължи, изкачи стълбите до стаята си и се сви в леглото. Не повърна, но и не беше гладна, когато Марси се качи горе с поднос.

— Хайде, миличко, трябва да ядеш.

Пам продължаваше да гледа упорито напред.

— Нищо няма да се оправи. Това е. Няма да се промени.

— Разбира се, че ще се промени.

— Не. И двамата ги няма вече.

— Не е вярно! Майка ти е през една пресечка, а когато я преместят, ще бъде само на известно разстояние с кола.

— Да, но нищо не я интересува, Марси! Вече не иска да ми бъде майка!

— Разбира се, че...

— Не. И това не е просто заради катастрофата. Отдавна не искаше да ми бъде майка. Когато имах татко, това като че ли нямаше голямо значение, но сега нещата се промениха. Аз не я интересувам! Как може една майка да прави така?

— Тя е болна, миличко. Не се чувства...

— Дори и къщата не я интересува. А тя винаги е обичала тази къща. Обичаше я почти толкова, колкото обичаше татко.

Марси отмахна една къдрица от челото ѝ.

— Тя тъгува, Пами. Тъгува за баща ти, а това понякога е страшно трудно.

Пам обърна главата си върху възглавницата и вдигна поглед.

— Ами аз? Аз не съм умряла и имам нужда от нея. Постоянно ѝ го казвам, но тя не иска да ме чуе. Не знае ли, че и на мен татко ми липсва? Не знае ли колко самотна се чувствам без тях двамата?

Единствения, когото имам, е Джон, а той е по-лош от всякога. Радва се, когато съм нещастна. Не мога да повярвам, че ме оставиха сама с него!

— Ти не си сама. Имаш мен. Аз никога няма да те напусна.

Пам хвана ръката ѝ и я стисна здраво. Искаше ѝ се да вярва, но толкова много от нещата, в които бе вярвала, се бяха сгромолясали! Вече не беше сигурна на кое можеше да има доверие. Знаеше, че ако зависеше от Марси, тя никога нямаше да я напусне, но понякога нищо не зависеше от хората. В крайна сметка и Юджийн не бе имал никакво намерение да я напуска.

Все пак прие утехата на Марси, защото нямаше към кого друго да се обърне. На следващата седмица Патриша беше преместена в малка частна болница в Уесли. Пам я посети веднъж, но бе приета с такова безразличие, че не повтори посещението. Това ѝ причиняваше невероятна болка.

С времето болката се превърна в гняв. Пам беше сърдита на Патриша, заедно я отблъскваше, заедно отказваше да се оправи, заедно лежеше в полукататонично състояние в болницата, когато дъщеря ѝ се нуждаеше от нея. Също така се сърдеше и на Юджийн. Той я беше предал, изпречвайки колата си на пътя на камиона, а след това беше довършил предателството, като я бе изоставил. Но най-много Пам се сърдеше на Джон, заедно бе останал жив.

Сега той се явяваше неин законен настойник, което до голяма степен я поставяше в пряка зависимост от благоволенieto му. Той управляваше не само компанията, но и къщата. Държеше се учтиво с Пам, но тя имаше нужда от топлота и смях, от някого, с когото да си говори, от някого, когото да прегръща, когато се чувстваше отчаяна. Марси понякога вършеше това, но тя не беше от нейното семейство.

Джон беше от семейството ѝ и тъкмо това я отчайваше. Чувстваше се самотна и изплашена. Затова известно време тя се опитваше да достигне до сърцето му. Убеждаваше сама себе си, че дори и той да не показва топлота към нея, след време можеше и да започне. Пам се стараше да се държи възможно най-приятно. Чакаше го да се върне от работа така, както някога бе правила Патриша. Интересуваше се как е прекарал деня си. Говореше тихо и избягваше да го ядосва.

Не се получи нищо. Джон като че ли знаеше какво правеше тя и, изглежда, се забавляваше. След това обаче му омръзна и ѝ обърна гръб,

както преди. Никога не я попита как се чувства или как е прекарала деня си, нито пък някога ѝ предложи да прекарат известно време заедно.

Засегната за кой ли път вече, Пам се отдръпна, но болката и гневът ѝ останаха. За да избяга от тях, тя се посвети на училището. Ходеше да играе баскетбол, за да удължи деня, и прекарваше повече време с приятелките си. Когато я поканеха да преспи у някоя за една нощ или за уикенда, тя винаги приемаше. Тринадесетте бяха възраст за общуване, а тя беше доста контактна. В опитите си да отблъсне другите мисли настрани, седеше с приятелките си в техните стаи и поне за мъничко се смееха за това и онова, подиграваха се на учителите, замисляха страхотни експедиции ѝ си мечтаеха да ходят с най-готините момчета от горния клас.

Смехът ѝ угасваше веднага щом влезеше вкъщи. Къщата беше твърде голяма, твърде тиха и твърде празна. Присъствието на Джон бе истинско мъчение. Той продължаваше да бъде все така погълнат от бизнеса и това, изглежда, му се отразяваше добре. Пам бе изпълнена с болка, която се надигаше и спадаше и отново се връщаше, докато накрая момичето добиваше чувството, че ще експлодира от нея.

В началото на март вече копнееше за Мейн. За нея той представляваше всичко, което беше правилно, и макар да знаеше, че без Юджийн там щеше да е различно, се нуждаеше от хората и нещата, които бяха имали толкова голямо значение за тях двамата. Не беше ходила там от погребението. Никога не бе отсъствала от Мейн толкова дълго време. Джон ходеше там само през седмицата, докато тя беше на училище. Беше го молила много пъти да я вземе със себе си, но той винаги отказваше.

— Ваканцията ми започва от следващия петък — каза му тя една сутрин на закуска. В отговор той само обърна страницата на „Уол Стрийт Джърнъл“. — Мислех си дали не бихме могли да отидем с Марси до Мейн — зачака в мълчание, което ѝ се стори безкрайно. — Джон?

— Марси беше там миналия месец, а преди това за Коледа — отвърна той и продължи да си чете вестника, сякаш темата за ходенето на Пам в Мейн за ваканцията не заслужаваше вниманието му.

— Майка ѝ имаше проблеми, затова Марси трябваше да си отиде. Но ти и двата пъти не ми позволи да я придружа. Сега наистина

искам да отида, Джон.

— Няма какво да правиш там.

— И тук няма какво да правя. Ваканцията е цели две седмици. Повечето от приятелките ми ще заминат някъде със семействата си.

Това изобщо не успя да привлече вниманието му. Той спусна вестника надолу и каза:

— Не мога да отделя две седмици, за да те заведа някъде.

— Не те карам да ме водиш — това беше последното нещо, което искаше от него. — Знам, че си зает. Точно затова казах, че бих могла да отида с Марси.

Той я погледа втренчено цяла минута и отново се върна към вестника си:

— Ще си помисля.

— Наистина искам да отида.

— Казах, че ще си помисля.

— И за теб ще бъде добре. Няма да има нужда да се притесняваш, че стоя тук и няма какво да правя — като че ли наистина щеше да се притесни. — Наистина бих искала да отида!

— Кажи го още няколко пъти — заяви той — и отговорът ще бъде „не“.

Тя не рискува да повтори и през следващите дни се надяваше на крехкия шанс, че той ще каже „да“. Джон я държа под напрежение до срядата преди ваканцията, когато тя не издържа и попита:

— Реши ли вече?

— За кое?

— За Тимини Коув. За моята ваканция.

— О! — Джон тъкмо се приготвяше за излизане и нагласяше вратовръзката си пред огледалото с позлатена рамка в предния салон. Пам се надяваше това обстоятелство да ѝ помогне.

— Реших — каза той. — Мисля, че трябва да останеш тук. Хети иска малко почивка, затова ще имам нужда от Марси да ми готви.

Сърцето на Пам се сви.

— Хети каза ли, че трябва да замине другата седмица?

— Аз ѝ казах, че може да замине другата седмица.

— Тогава нека отида в Мейн през седмицата след това.

— Хети няма да я има две седмици.

— Тя никога не си взима две седмици.

— Е, този път ще си вземе, и не ме гледай така. Не са само твоите интереси в тази къща. Хети работи много, всъщност доста повече от теб. Тя заслужава почивка. Наистина ли си мислиш, че плановете на всички трябва да бъдат съобразени с твоите?

— Не, но Хети може да си вземе почивка по всяко време. Тя не е омъжена. Когато си взема почивка, обикновено се качва на автобуса и отива до някое място, където никога не е била. За нея няма никакво значение кога ще го направи.

— Да, но за мен има — отвърна той и посегна за палтото си. — И тя ще го направи следващата седмица — след това отвори вратата и излезе навън.

Пам хвана бравата, преди да се беше затворила, и извика след него:

— Не мога ли да отида с автобуса?

— Не — отвърна той и заслиза надолу по стълбите.

— Кога ще отида в Мейн?

— Когато аз кажа — извика Джон и влезе в таксито, което го очакваше.

Мартенската ваканция беше най-лошата в живота на Пам. Чувстваше се мизерно, което още повече се усилваше от спомените за предишните мартенски ваканции. Опитваше се да си намира работа. Четеше много, драскаше и скицираше и няколко пъти замъкна Марси на кино. Веднъж излезе на покупки с Хилъри, която бе така добра да я заведе, когато Пам каза на Джон, че пролетните дрехи вече не ѝ стават.

Почти през цялата ваканция валя, така че Пам не можеше да излиза много. Прекара един ден под чадъра си, зяпайки във витрините на Нюбъри Стрийт. Но най-хубаво ѝ стана, когато отиде в музея. Там беше спокойно. Благодарение на усилията на Патриша да направи от нея една идеално образована млада дама, Пам знаеше достатъчно за майсторите, за да оцени работата им. За известно време това я поразя.

Джон често го нямаше. От четиринадесетте дни, в които Хети отсъстваше, той се прибра за вечеря само пет пъти. Пам беше бясна, защото знаеше, че той можеше лесно да прекара и тези пет вечери навън и да се справи без Марси. Избягваше го, докато той си беше у дома, защото се страхуваше, че ако отприщи гнева си срещу него, ще последва отведен удар. В гърдите ѝ се натрупваше напрежение. Беше

радостна, когато ваканцията свърши и тя отново можа да се потопи в училищния живот. Чувстваше се добре, когато беше заета. Болката обаче си оставаше скътана дълбоко и Пам продължаваше да копнее за Тимини Коув.

Тогава Джон даде парти. То беше първото му като господар на къщата и беше нещо като негов дебют. Поне така ѝ каза Хилъри в момент на гняв.

— Той е поканил всички, които са нещо. Иска да покаже, че вече е голям човек и че оглавява „Сейнт Джордж Майнинг“. Иска да ги впечатли. Даже е наел хора да организират всичко. Казах му, че мога да го направя и аз, но той ми отговори, че не знам как се прави това. Честно ли е това, Пам? Аз имам добър вкус и съм компетентна. Нямала съм опит в организирането на партита! Че как бих могла да го придобия, ако от време на време не се опитвам?

Пам обичаше Хилъри. Не ѝ беше никак ясно защо тя винаги искаше да се навърта около Джон, но след като вече го правеше, Пам изпитваше болка от начина, по който брат ѝ я третираше.

— Ти щеше да организираш страхотно парти! Много ми хареса онова за Деня на свети Валентин.

Тогава Хилъри беше поканила Джон и няколко свои приятели от „Глоуб“ на вечеря в малкия си апартамент в Бак Бей. И тъй като един от гостите попита дали не може да доведе и дъщеричката си, Хилъри настоя да дойде и Пам. Апартаментът изглеждаше прекрасно, храната беше чудесна, а свежите цветя, които изпълваха жилището, бяха подредени с вкус. Джон, разбира се, не оцени това, но Пам не пестеше похвалите си.

Тя така и не разбра какво мислеше Джон за останалата част от партито. Той никога не споделяше с нея чувствата си към Хилъри, въпреки че Пам при всеки удобен случай подмяташе добри думи за нея. Момиченцето обичаше присъствието на Хилъри и нямаше да има нещо против, ако Джон се оженеше за нея.

Само че тогава бракът му не беше главният проблем. Главният проблем беше партито, което той даваше и за което бе ангажирал Хилъри да снове из тълпата гости и да проверява дали всички имат достъп до бара и до подносите с вино и закуски.

Пам вече започваше да се чуди каква ли роля беше отредена за нея. Не знаеше дори дали ще бъде поканена. Джон не бе казал нищо за

купуването на нова рокля, а момиченцето знаеше, че щеше да има нужда от такава.

Седмица преди партито той постави въпроса така, че прогони всяка мисъл за нова рокля.

— Искам ти и Марси да заминете в Тимини Коув за уикенда. Тук ще бъде истинска лудница и само ще ни се пречкате.

Фактът, че не я искаше за партито, може би щеше да я обиди, ако другият вариант не беше толкова желан. Пам броеше дните до заминаването. Прекарваше времето си в планове какво ще направи първо, после второ и така нататък. Не смееше да сподели вълнението си с Джон, защото ако той разбере колко голямо значение имаше за нея това пътуване, щеше да го отмени от чиста злоба. През тази седмица Пам вървя около него на пръсти, като се стараеше да бъде невидима и да не му дава и най-малкия повод за гняв.

Разкъсвана от вълнение и страх, Пам едва изкара седмицата. Не спеше добре, нито пък се справяше в училище. В четвъртък вечерта, когато беше сигурна, че Джон ще каже нещо, той не го направи. Не си беше вкъщи и когато тя влетя у дома от училище в петък следобед. За половин час двете с Марси се приготвиха и тръгнаха.

Пам се почувства в безопасност едва когато излязоха извън града и поеха по магистралата, която водеше на север. Тя се отпусна назад в седалката. Продължаваше да изпитва същото вълнение. То нарастваше, но не беше единственото чувство. Пам си спомни последния път, когато бе ходила на север, за погребението на Юджийн. Оттогава се бяха случили много неща и в гърдите ѝ се върнаха с нова сила страхът, мъката, гневът, тревогата и самотата. Когато пристигнаха в Тимини Коув, Пам вече имаше чувството, че ще се задуши от тях.

Влетя в къщата, която Дийни поддържаше отворена и почистена, втурна се в стаята си и се преоблече в джинси и стара риза, която баща ѝ й беше дал да боядисва с нея преди години. Не ѝ беше толкова голяма, както тогава, но Пам я обичаше заради палитрата от цветни петна. Тя се върна долу и извади от шкафа старото си яке. То издаваше стара и позната миризма.

— Пами? — каза Марси, когато Пам влезе при нея в салона.

— Трябва да изляза.

— Дийни е оставила вечеря. Да я стопля ли?

— Може ли малко по-късно? — попита Пам и преглътна мъчително заради болката в гърдите си. — Може би искаш да отидеш на гости на майка си?

— Ще те почакам тук.

— Недей, Марси. Ще се позабавя. Иди на гости на майка си. Така ще се чувствам по-добре.

Марси се поколеба.

— Сигурна ли си?

Пам можа само да кимне. В следващия момент вече беше излязла през вратата и тичаше надолу по улицата. В Тимини Коув сега беше време за вечеря. Малкото хора, които все още бяха в дворовете или до портичките, ѝ махваха, когато тя мина тичешком покрай тях, но Пам не се спря. Тичаше, за да потуши страданието в гърдите си, тичаше и тичаше, без да я е грижа, че косата се измъкна от панделката ѝ или че панделката изхвъркна и падна на земята при един порив на вечерния вятър. Не чувстваше хладния въздух, не чувстваше нищо, само нуждата да тича и тича.

Когато стигна до къщата на Кътър, вече беше останала без дъх, но на душата ѝ бе все така неспокойно. Тя потропа на вратата и извика:

— Кътър? — почака задъхана и отново потропа. — Кътър?

Когато не получи отговор, Пам седна на най-горното стъпало, притисна се до колоната, сви колене до гърдите си и зачака. И през ум не ѝ мина мисълта, че той можеше да е излязъл в петъчната вечер по мъжки и лични работи, че можеше да не се върне до късно, до сутринта или даже и след това. Тя просто се притискаше до колоната, свиваше още по-здраво колене до гърдите си и чакаше.

Не след дълго се чу ревът на мотора му. Пам се изправи. Когато я видя, Кътър забави ход и без да сваля поглед от нея, прибра мотора в навеса до къщата. След това взе една кафява хартиена кесия и се приближи. Не каза нито дума, просто я гледаше и поглъщаше чертите ѝ една по една. Най-накрая очите им се срещнаха.

Пам отново почувства същото задушаване. Вълната от емоции, толкова дълго потискани, сега се събра и започна да напирва в гърдите и гърлото ѝ. Тя направи опит да се усмихне, но в изтънелия ѝ пресеклив глас пролича отчаяние:

— Искаш ли да се поразходим, Кътър?

Той я погали с пръсти по бузата.

— Разбира се.

След това остави хартиената кесия на верандата близо до вратата, хвана Пам за ръката и я поведе покрай къщичката към гората.

Пам познаваше добре пътя, в миналото го беше изминавала много пъти. Сега обаче стискаше здраво ръката на Кътър и го оставяше да я води. Пусна го едва когато стигнаха до потока, пристъпи до брега и клекна. Зад себе си усещаше присъствието му. Нещо в неговата здравина и топлота беше толкова истинско, толкова силно и толкова приличаше на Юджийн, че всичко, което тъй дълго беше потискала в себе си, я изпълни и преля. Тя пъхна лице между коленете си и заплака.

Кътър измърмори нещо, но гласът му беше неясен, звучеше някъде иззад дебрите на нейната мъка. Той я прегърна и я притисна към себе си, за да я утеши. Не говореше, не й каза, че не трябва да плаче. Прегърна я още по-здраво, когато риданията се усилиха, галеше я по косата, когато станаха по-слаби, притисна лицето й до гърдите си, когато тихите тъжни стонове се успокоиха.

След малко ръцете й престанаха да стискат толкова здраво ризата му. Притиснала буза плътно до гърдите му, тя прошепна:

— Той ми липсва, Кътър! Страшно ми липсва.

Кътър хвана една къдрица, която беше паднала на бузата й, и я пъхна зад ухото й.

— Знаем. И на мен също.

Пам се досещаше, че е така и може би затова бе изпитвала такава огромна нужда да го види.

— В Бостън чувствам страхотна празнота, когато си помисля за него — тя си пое пресежливо дъх. — Смятах, че тук ще бъде по-добре, но когато днес пътувахме за насам, си спомних всичките пъти, когато ме е очаквал. След това стигнахме до центъра на града и накъдето и да погледнех, той беше там. Но всъщност го нямаше. Къщата си беше все същата, но и някак различна и аз си помислих, че ще умра, ако не те намеря. Тичах през града като луда, сигурно за такава са ме помислили хората.

— Не, те никога няма да си помислят такава нещо за теб. Всички те обичат.

— Обичали са татко.

— И на тях им липсва.

Мислите ѝ полетяха назад, към деня на погребението, когато толкова много хора бяха дошли да се сбогуват с него. Спомни си лицата им, огромния ковчег и как той беше изчезнал в земята. Пам отново заплака.

— Съжалявам — каза тя между две хълцания.

— Недей — каза той и гласът му звучеше също тъй разстроено като нейния. — Имаш нужда от това. Аз също. Това ни помага за всичко, което чувстваме в момента.

— И теб ли те боли?

— Обичах баща ти — каза Кътър с внезапна ярост в гласа. — Той направи за мен повече, отколкото който и да било на тази земя. Обичах го така, както бих обичал и собствения си баща, стига той да струваше пукнат грош... — гласът му пресекна.

Пам продължи да се притиска към него, докато отново възвърна самообладанието си, но даже и тогава не се отдръпна. Пулсът на Кътър бе най-успокояващото нещо, което беше чувала от месеци насам.

След малко той я попита за Патриша и Пам му разказа. Също така му разказа за Джон, как всичко зависеше от него, за Хилъри и за това колко добра беше тя, за училището, за приятелките си и за Марси. После разпита Кътър и той ѝ каза за положението в планината и за това как всичко се беше затегнало под управлението на Джон. Разказа ѝ застарите ѝ приятели, какво правеха и как живееха.

След известно време вече седяха с лице един към друг в тъмнината. Не се докосваха, но се чувстваха по-близки от всякога.

— Какво ще правим, Кътър? — прошепна Пам.

— Ще продължим да живеем. Точно това би искал и той. Ще продължим да живеем и ще се опитваме да се оправяме възможно най-добре.

— Но понякога е толкова трудно! Иска ми се да плача и да викам, толкова се ядосвам. Това, което се случи, не е честно. Не е честно, че татко умря, че мама е в болница и че аз съм принудена да живея с Джон. Животът не би трябвало да е такъв!

— Да, но е, и само силните оцеляват. Ти си силна, Пам! Ще се справиш.

— Но толкова ме боли...

— Знам — каза той и я притегли към себе си за последен път, след това се изправи и я издърпа нагоре. — По-добре да те закарам у

вас.

— Ще бъдем тук през целия уикенд. Мога ли да те видя пак?

— Разбира се.

На половината път към къщичката Пам каза:

— Татко много те обичаше. Наистина.

— Не знам.

— Обичаше те. Искаше да ти остави нещо в завещанието си.

Знаеше ли това?

След известна пауза Кътър отговори:

— Веднъж ми спомена такова нещо. За Малкия Линкълн.

— Не знам какво стана — каза тя, като си спомни кавгата между баща си и Джон. — Чух го да го казва на Джон и беше твърдо решен. Той не би променил решението си, не и по този въпрос. Мисля, че му се искаше ти да си му син, не Джон, и че Джон знаеше това — вдигна поглед към него. Осветеното му от луната лице беше цялото в твърди упорити ъгли, които би трябвало да й изглеждат груби, но не бяха, просто не можеха. За нея Кътър беше нещо специално — Джон ще бъде бесен, като разбере, че първото нещо, което съм направила тук, е да дотичам да те видя.

— Е, ами тогава просто няма да му кажеш — рече предизвикателно Кътър. — Аз също няма да му кажа, така че той никога няма да разбере, освен ако няма шпиони. Прав ли съм?

За пръв път от цяла вечност насам Пам се усмихна.

През този уикенд тя се усмихна още много пъти. Видя се с всичките си приятели и въпреки че не можа да се освободи от чувството, че някой липсва, тяхното присъствие й подежда успокояващо.

Присъствието на Кътър беше най-хубавото нещо. Животът му беше коренно различен от нейния, но въпреки това той я разбираше много добре. Когато беше с другите, тя усещаше, че се грижеха за нея и я пазеха, тъй като обичаха Юджийн, а тя бе негова дъщеря. Но все пак не можеше да се освободи от чувството си за самота. Когато беше с Кътър, това чувство изчезваше. По тази причина започна да използва всяка възможност да се измъкне от Джон и да дойде в Тимини Коув. Оказа се изненадващо лесно, но това нямаше нищо общо с някаква любезност или състрадание от страна на брат й. През уикенда на онова първо парти през април той бе открил, че му харесва да има къщата

изцяло на свое разположение, което не пропусна да ѝ каже грубо. Това обаче не я интересуваше. За нея най-важно беше да ходи в Мейн. Там тя бе по-щастлива, отколкото можеше да бъде, когато и да било в Бийкън Хил с Джон.

Кътър беше най-скъпият ѝ приятел. Понякога си говореха в къщичката му или се разхождаха из гората до потока. Понякога отиваха до планините, където той работеше, и Кътър я развеждаше из новооткритите мини. Понякога той я наблюдаваше как драска с пръчка в пръстта или с молив по гърба на плика от заплатата му. Пазеше всичките ѝ скици, закачени на стената близо до лавицата с книги, и беше особено очарован от тези на турмалините в различни стадии на обработка.

— Бих носила това на пръстен — му каза тя веднъж и когато той я попита как би изглеждал този пръстен, Пам нарисова и него, а след това изпита задоволство от възхищението му. Тя знаеше, че хората го смятат за труден характер, но никога не усети нещо такова. Виждаше как понякога погледът му ставаше по-остър, когато се ядосваше, как заставаше нащрек, когато беше в града, но в следващия момент поглеждаше към нея и всичко в него омекваше. Това я караше да се чувства особено. Харесваше ѝ вълнението, което изпитваше, когато беше с него. Подобно на Юджийн, Кътър беше спонтанен и не се подчиняваше на никакви догми. Обичаше за говори за книгите, които беше прочел, или за това какво възнамерявали да направят във Вашингтон, за да помогнат на местните млекопроизводители. Никога не беше пътувал, никога не беше ходил на театър, опера или балет. Нямаше костюм, нито пък мислеше да напуска Тимини Коув, за да обходи света. И все пак той бе най-интересната личност, която Пам познаваше.

Разбира се, Джон научи за срещите им. Пам не разбра как, но когато той я попита, тя излъга. Заяви, че била срещнала Кътър случайно и че не била нейна грешката, задето вървяла по улицата по същото време, когато и той минавал.

Джон я предупреди това да не се случва отново, а Пам кимна и обеща. Само че усмивката ѝ беше още по-широка следващия път, когато пристигна в Тимини Коув и отиде право в къщичката на Кътър в гората.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шпионинът на Джон беше един мъж на име Силвестър Кроузи, когото хората в Тимини Коув познаваха с котешката усмивка и лукавството му. Някога беше работил за Юджийн, но един ден бе хванат да подправя присъствената си карта, и за да запази моралните принципи пред останалите, Юджийн го уволни. Джон го върна на работа като надзирател в една от най-слабопродуктивните мини и му даде заплата, далеч по-голяма от обичайната за тази длъжност. След като Силвестър свикна на стил на живот, от който щеше да му бъде трудно да се откаже, Джон прибави към задълженията му и тези, заради които го беше наел на първо място. Джон искаше не само откъслечна информация за това, което ставаше на мините, но и да чувства пулса на градчето, без да му се налага да прекарва там повече време от обичайното.

Именно Силвестър му каза, че Пам се среща с Кътър.

Когато чу това, Джон изпита смесени чувства. От една страна, беше вбесен, че Кътър и Пам пренебрегваха тъй явно предупрежденията му. От друга страна обаче, това приятелство му даваше възможности. Колкото по-дълго продължаваше и се засилваше то, толкова по-ефикасно оръжие ставаше. Ако Пам направеше нещо, което не се харесваше на Джон, или ако той искаше от нея нещо, което тя не би му дала охотно, той можеше да я заплаши, че няма да я пуска в Мейн. Също така мисълта, че по всяко време можеше да лепне на Кътър обвинение за блудство с малолетна, му доставяше огромно удоволствие.

Сега обаче Джон не размишлява много върху това, защото шест месеца след смъртта на Юджийн цялата му умствена енергия беше съсредоточена в бизнеса. След като завещанието беше подправено и Кътър Рейд вече не фигурираше в него, Джон получи своята част от предприятието, равна на тези на Пам и Патриша. Трошици от тортата бяха оставени за адвоката на Юджийн, дългогодишния му счетоводител и няколко избрани приятели от Тимини Коув, но, общо

взето, трите семейни дяла определяха основната структура на властта. Според инструкциите на Юджийн акциите на Пам щяха да бъдат под попечителство, докато тя не станеше на двадесет и пет или не се омъжеше. Дотогава Патриша и Джон щяха да контролират по равно нейния дял в компанията. Но Патриша не беше в състояние да управлява и собствените си акции, камо ли тези на Пам, и Джон лесно убеди съда в това. След като му бяха връчени документите, които му осигуряваха попечителството, той имаше пълен и безусловен контрол над всичко. Предприятието щеше да се развива, както на него му се искаше.

Чувството беше опияняващо. Когато вървеше из офисите в Бостън или мините в Мейн, той усещаше силата на тази власт. Хората го гледаха по различен начин, правеха какво ли не, за да му угодят. Джон не се самозалъгваше, че сега го харесват повече, те просто знаеха, че шефът им планираше промени и си гледаха интересите. Но каквато и да беше причината за тяхната почителност, това му харесваше. Беше прекрасно да си шеф.

А още по-прекрасно беше да си господар на съдбата си. Детските мечти вече изплуваха пред очите му и с всеки изминал ден изглеждаха все по-достижими. Партието, което даде в градската къща, беше успех, също както и следващите. В замяна започнаха да го канят все по-често навън. Хората бяха започнали да го забелязват.

Това, разбира се, не означаваше, че е постигнал напълно целта си. Не го познаваха извън Бостън, а и със сигурност не беше толкова богат, колкото му се искаше. Когато правеше списъка на специалните гости за партидата си, желаше да го запълва както трябва не само в Бостън, но и в Ню Йорк, Вашингтон, Палм Бийч и където и на друго място да решише да отиде.

Този успех му се виждаше съвсем достижим. Ако изиграеше правилно картите си, можеше да го има целия. Това обаче означаваше да следва внимателно изработения си план. Джон направи няколко незабавни промени в „Сейнт Джордж Майнинг“. Първо премести главния офис на нов и по-престижен адрес, във финансовия квартал на Бостън. Второ, реорганизира персонала си. Повиши интелигентните и предприемчивите и понижи тези, които бяха просто техници, но необходими за функционирането на офиса. Най-накрая уволни тези, които бяха стари, скучни или все още тъгуваха за Юджийн. Трето, нае

хора, които подбра заради творческия им дух, смелост и връзки и които трябваше да запълнят новосъздадените длъжности за връзки с обществеността и маркетинга.

След като вече персоналът му работеше задоволително, той официално смени името на предприятието на „Сейнт Джордж Кампъни“ и се зае да я рекламира. Това беше сложен процес и включваше адвокати, банкери, брокери, огромни количества документи и маневриране със законите. Все пак Джон беше анализирал отлично пазара. Скъпоценните и полускъпоценни камъни един, от които беше турмалинът, се считаха за солидна инвестиция. В края на първия ден от продажбите той, Пам и Патриша бяха вече неколкостотинкратно милионери.

С приходите от продажбите на акции плюс капитала, който компанията вече имаше на свое разположение, Джон най-сетне можеше да започне работата по онова, което считаше за бъдещето на предприятието. Той нае първокласен магазин на Нюбъри Стрийт близо до „Риц“ и префасонира интериора му според съветите на един от най-вещите дизайнери по вътрешно обзавеждане. Проучи работата на дузина бижутери в Бостън, Ню Йорк и Лос Анджелис. Нае най-младите и талантиливи от тях, организира им студио на горния етаж на магазина и им осигури достатъчно турмалин и всички камъни и метали, от които имаха нужда, за да създават модели, каквито той искаше. Много преди първите уникали да бъдат готови за продажба, Джон нае рекламна агенция, която да лансира кампанията за привличане на първокласни клиенти.

„Фасетс“ беше отворен през май 1971-а година, почти осемнадесет месеца след смъртта на Юджийн. Бе даден гала прием с шампанско, който би накарал стария Сейнт Джордж да изскочи на улицата, облян в пот. Джон обаче беше спокоен, хладнокръвен и в пълното си величие. Списъкът на гостите включваше най-изтъкнатите хора в Бостън — от каймака на обществото до водещи фигури в бизнеса, членове на дипломатическия корпус, светила в различни области и филантропи. Шампанското се лееше изобилно, но беше консумирано с онази увереност, която се очакваше от богати и преуспяващи хора.

Всички страшно харесаха магазина. Джон прекара вечерта, като приемаше поздравления и похвали. Дизайнерите му, облечени във

фракове и вечерни рокли, през цялото време отговаряха на въпроси дали не можеха да изработят уникат като някой от изложените, но със сапфир тук, малко повече злато там или две диамантени лилии на друго място. Търговските му агенти, избрани заради външния вид и маниерите си, и добре обучени във всяко отношение на търговското изкуство, през цялата вечер сновяха из тълпата, усмихваха се, отговаряха на въпроси и канеха хората да дойдат да огледат някой друг ден на спокойствие.

Всички цъкаха от възхищение. Магазинът беше елегантен, бижутата — изящни, настроението — изключително. Всичко това се харесваше на хората, които бяха свикнали с него, но за да го намерят, трябваше да излязат извън Бостън. Джон бе похвален възторжено от повече от един редовен клиент. По времето, когато приемът завърши, той вече беше сигурен, че начинанието щеше да бъде успешно.

През следващите седмици продажбите бяха добри. Джон държеше работата на дизайнерите да бъде достатъчно традиционна, за да се хареса на върхушката в Бостън, но също така им позволяваше достатъчно свобода да творят уникати за по-ексцентричните клиенти. В някои случаи разликата между стиловете беше едва доловима, в други — по-отчетлива, но нямаше нищо радикално и нищо евтино. „Фасетс“ се гордееше с качеството на продукцията си, с обстановката, обслужването и персонала си. Хората желяеха да заплатят добре за привилегията да занесат у дома си кутийка от пурпурно кадифе с малък златен пръстен с камъни и с емблемата на „Фасетс“, гравирани в горния десен ъгъл.

Тази емблема, резултат от продължителни консултации с експерти по изкуството и рекламата, бе струвала куп пари. Същото се отнасяше и за префасонирането на магазина. И докато Джон имаше сравнително лесен достъп до турмалина, разходите по закупуването на останалите камъни за дизайнерите бяха високи, както и оперативните режимни разходи. Той бе поразен от сумите, които беше похарчил. Много по-скоро, отколкото си бе представял, фондовете, събрани след рекламната кампания, бяха изчерпани. Докато това увеличаваше напрежението му за успеха на „Фасетс“, личните му разходи не намаляха ни най-малко. Според него той беше главната фигура, лицето на компанията, човекът, към когото гледаха клиентите. Затова трябваше да се поддържа някакъв образ. Този образ включваше

петзвезден стил на живот — трябваше да носи най-хубавите дрехи, да кара най-новите коли, да се храни в най-модерните ресторанти и да бъде виждана най-помпозните партита.

Сметките пристигаха и напрежението нарастваше, макар никой да не можеше да се досети от спокойното и уверено държане на Джон. Не беше в характера му да проявява тревога. Нито веднъж в разговор той не даде и най-малкия признак, че „Фасетс“ стъпва на несигурна почва. Това си беше само негова работа. И все пак напрежението си оставаше и нарастваше с всеки изминал ден.

Съвсем естествено той започна да изпитва нужда от жена, с която да разсее тревогата си. Въпреки че сексуалните му апетити бяха в застои в месеците след катастрофата, сега се бяха върнали с пълна сила.

Патриша вече беше изгубена за него. Отказваше да го види, макар че ѝ той не искаше да го направи. Тя беше едно петно в живота му, резултат от лошо пресмятане. Всеки път, когато видеше окаяното ѝ състояние, той се сецаше за причината. Разбира се, катастрофата не бе негова грешка. Както любовната му връзка с Патриша, така и катастрофата бяха грешка на Юджийн. Джон не беше карал колата. А и Юджийн ги беше подтикнал да спят заедно.

Сега вече имаше други жени, непознати жени, които Джон водеше в леглото си. Преспиването с различна жена всяка нощ се прибавяше към тайнствеността на Джон Сейнт Джордж. Също така му осигуряваше безопасност. Той не искаше да допусне до себе си никоя жена, която да обърка плановете му за бъдещето. Не искаше да позволи на никоя да му влезе под кожата и да открие нуждите му, както и факта, че и той не бе направен от желязо.

Хилъри вече го знаеше и това бе една от причините, поради които Джон продължаваше да се връща към нея. Тя познаваше миналото му и не беше част от обществото, което той се опитваше да впечатли. Изобщо тя не беше част от никое общество. Въпреки че имаше много приятели, те бяха от различни социални групи. В това отношение бе напълно индивидуална, което отлично пасваше на плановете му.

— Харесвам те, Хилъри — каза ѝ той една нощ. Дватама лежаха между разбърканите чаршафи в леглото ѝ. Току-що бяха свършили да

се любят и телата им бяха още влажни. Тя лежеше по корем, с лице на другата страна, но при тази забележка обърна главата си към него.

— Благодаря ти, Джон. Беше много мило от твоя страна.

— Иронизираш ли ме? — попита той. Обикновено усещаше това, но сега гласът ѝ идваше, приглушен от възглавницата.

— Не, говоря сериозно. Наистина беше много мило от твоя страна да го кажеш. Обикновено не го правиш.

Той дръпна силно от цигарата и задържа дълго дима в дробовите си, преди да го изпусне в ленива струйка:

— Това притеснява ли те?

— Когато го кажеш ли? Разбира се, че не.

— Когато не го казвам. Притеснява ли те фактът, че не съм много по сладките приказки?

— Не. Притесняваме, когато не ми се обаждаш със седмици и очакваш да повярвам, че междувременно не си бил с други жени. Аз не съм глупава, Джон. Знам правилата на играта и ги намирам за чудесни. Наистина! Ти имаш право да правиш каквото си искаш. И аз си имам свой собствен живот. Недей да си мислиш, че когато те няма, седя и си гриза ноктите.

Тонът ѝ не му хареса.

— Срещаш ли се с други мъже?

— Постоянно.

— Искам да кажа, в личните си отношения. Сексуално. Спиш ли с други мъже?

Тя сви нехайно едното си рамо.

— Да, правила съм го.

Той дръпна дълбоко от цигарата си и издиша дима:

— А сега?

— Сега съм с теб.

— Колко? Когато не си с мен, с колко от тях спиш?

— Наведнъж ли? Само с един.

— Знаеш какво имам предвид, Хилъри. Колко други мъже има?

Тя отново сви рамене.

— През последната година двама, може би и трима.

Той се подразни от факта, че това го притесняваше.

— Колкото мен ли са добри?

Тя отново обърна глава настрани, но не толкова бързо, че той да не може да види малкото самодоволно потрепване в ъгълчетата на устните ѝ. Джон загаси цигарата в пепелника на нощното шкафче, изрита настрани усукания чаршаф и легна отгоре ѝ. След това измъкна китките изпод гърдите ѝ и ги прикова встрани.

— Попитах те нещо!

— Тежиш ми, Джон.

— Не ти тежа. Ти си свикнала с тежестта ми. Свикнала ли си и с тежестта на други мъже? Те правят ли ти същите неща като мен?

— Не знам какво имаш предвид — каза строго тя.

— Така ли? — той пусна едната ѝ ръка и плъзна своята под тялото ѝ. Напълни шепата си, с едната ѝ гърда, поигра си със зърното ѝ, след това се плъзна надолу към корема и между краката ѝ. — Палят ли същия огън тук? — промърмори той в ухото ѝ. Гласът му беше станал по-гърлен. Усещаше нарастващата си възбуда до задните ѝ части.

— Огън ли? Ами че трябва да го правят, ако искат да съм влажна, нали?

Галещите му пръсти казваха, че тя беше вече достатъчно влажна за него, но това бе нещо обикновено.

— А свършваш ли?

Тя се забави цяла минута, докато отговори. Гласът ѝ звучеше с един тон по-високо.

— Опитвам се.

Джон бръкна още по-надълбоко в нея.

— Веднъж? Два пъти? Три пъти? — захапа я за ухото и засмука силно.

— Джон — прошепна тя. — Какво правиш?

— Искам да разбера какво ти е с тях. Дали викаш, както когато си с мен. Дали ги молиш да продължават по-силно — той разпери пръсти, но корема ѝ и я принуди да застане на колене.

— Джон, недей — започна тя, но пръстите му продължиха да я гаят и следващият ѝ звук бе просто един безпомощен стон.

— Позволяваш ли им да правят това? — Джон я докосна по мястото, където знаеше, че е най-чувствителна, и в същото време се опита да влезе в нея.

— Джон, недей...

Но той вече беше твърд като скала и искаше да я обладае така.

— Не, не им позволяваш — прошепна дрезгаво, като проникваше все по-надълбоко в нея. — Не им позволяваш, защото това е нашият начин.

— Боли ме — изхленчи тя.

— То е, защото се дърпаш. Недей да го правиш. Отпусни се — той се отдръпна назад и влезе в нея с още по-голяма сила. Испита такова удоволствие, че гласът му заприлича на ръмжене. — Точно така! Точно така! — почувства как тя сложи ръката си върху неговата между бедрата ѝ, натисна я и я потърка и това го възбуди още повече. Когато Хилъри започна да прави насрещни движения, да го притегля още по-дълбоко в себе си и да го задържа, той загуби всякакъв самоконтрол. Виковеите ѝ на удоволствие изпълваха въздуха, Джон влизаше в нея отново и отново, все по-силно и по-силно, докато накрая не доби чувството, че ще я разкъса на парчета. Оргазмът му беше дълъг и горещ. Когато най-сетне се отдръпна, тя трепереше.

— Помогни ми — прошепна Хилъри, като се обърна под него и протегна ръка към главата му.

Той се наведе, целуна я диво и се придвижи надолу по тялото ѝ. Все така диво я доведе до един оргазъм, после до още един. По същото време отново се втвърди като камък и проникна в нея, за да я доведе до трети. Когато накрая двамата се отпуснаха върху възглавниците, телата им бяха горещи, хлъзгави и изтощени.

Джон остави пулса си да се успокои, докато слушаше със затворени очи накъсаното дишане на Хилъри. Въздишките ѝ се смесваха с кратки стонове на удоволствие. Той обичаше тези звуци. Те бяха едно от нещата, които я различаваха от другите жени. Хилъри не се срамуваше да си доставя удоволствие, не се опитваше да го крие. Позволяваше на Джон да прави каквото си иска и изпитваше наслада от това. Не всички жени бяха такива.

— Е? — рече Джон. — Пак те питам. Колкото мен ли са добри?

Отне ѝ цяла минута, докато успокои дишането си и му отговори. Тя вдигна поглед към него — тъмната коса обрамчваше екзотично лицето ѝ — и прошепна:

— Никой не може да се мери с теб, Джон. Бъди сигурен, че ако намеря някой такъв, повече няма да стоя и да те чакам.

И той отново видя онова потрепване в угълчетата на устните ѝ.

— Кучка.

— Днес си пълен с комплименти. И така, кое те накара да изречеш първия? Кое те накара да кажеш, че ме харесваш?

Репликата беше майсторски поднесена точно след опустошителната страст, когато защитните му сили бяха отслабнали. Хилъри се явяваше като отдушник на напрежението, което се бе трупало в него от дълго време. Сега Джон почувства облекчение. Той се надигна, облегна се на таблата на леглото и посегна да си запали друга цигара.

— Просто го осъзнах и си помислих, че ще бъде добре да ти го кажа — Джон щракна със сребърната запалка, която Хилъри държеше наблизо, за да му бъде на разположение, и заговори с цигара в уста: — На човек му е лесно с теб. Не си взискателна и това ми харесва — той дръпна силно веднъж и едва тогава взе цигарата в ръка.

— Продължавай.

Джон се чувстваше достатъчно омекнал и затова благоволи да ѝ отговори:

— Не си някоя лепка. След като правим любов, не лягаш отгоре ми, сякаш те е страх, че мога да избягам.

Тя се засмя гърлено.

— Ако искаше да избягаш, аз нямаше да мога да те спра. Освен това съм потна и ми е горещо. Последното нещо, което искам в момента, е да легна отгоре ти — тя прокара ръка по гърдите си, за да обере влагата. — Продължавай. Кажи ми какво друго ти харесва.

— Ти си независима. Имаш свой собствен живот. Работиш.

— Е, това не е нищо особено. Не съм прокопсала кой знае колко.

Джон не очакваше това да стане. Журналисти, които работеха към някой вестник, се срещаха под път и над път. Тези, които успяваха да се издигнат, бяха агресивни до безскрупулност. Притежаваха воля и кураж. Хилъри може и да бе независима, но не чак толкова нахакана. Не че Джон имаше нещо против това. Той не искаше името ѝ да попада под светлината на прожекторите. По-добре да си останеше никоя. Така не представляваше заплаха.

Но Джон знаеше, че тя няма да може да разбере посоката на мислите му и каза, за да я утеши:

— Все пак не си се занимавала с това достатъчно дълго време.

— От три години. Мисля, че вече станах стереотипна. Задачите, които ми възлагат, са истински боклук. Имам нужда от промяна.

— В някой друг отдел?

— В друг вестник.

— Но ти си в най-добрия в Бостън.

— В Ню Йорк има още по-добри.

— Ню Йорк? — изръмжа той. — Не започвай пак! — после, раздразнен, Джон отново дръпна от цигарата.

— Това е само една идея.

Джон обаче се тревожеше да не би това да стане нещо повече от идея.

— Не особено добра. Животът в Ню Йорк не е като тук, Хилъри. Ще трябва да печелиш двойно повече, за да можеш да поддържаш същия стандарт на живот.

— Не ми пука как ще живея. Това, което искам, е професионална възможност. Искам да съм там, където ще бъда забелязана.

— Мислиш, че ще бъдеш забелязана в Ню Йорк ли? Я пак си помисли! Ню Йорк е голяма работа. Там всеки ден на летището слизат стотици хора, които искат да бъдат забелязани. Ти ще бъдеш най-дребната рибка в най-огромното езеро на света.

— Но аз съм добра писателка. Всичко, от което имам нужда, е шанс да покажа това на света.

— Така казват всички.

Тя се облегна на лакът с лице към него:

— Не ти ли е приятно, че искам да си създам име?

— Разбира се, че не. Но ако отидеш в Ню Йорк, си обречена на провал. Познавам този град, Хилъри. Той не приема момичета от Тимини Коув с отворени обятия.

Тя стисна здраво устни.

— Сега съм от Бостън и ако си забелязал, съм жена.

— Та нали аз те направих такава. Как бих могъл да не забележа? Освен това току-що ти казах, че те харесвам. Защо тогава искаш да променяш нещата?

— Защото искам да бъда някой. Ти най-добре можеш да разбереш това. От години работиш, за да си изградиш име и образ. Какво толкова лошо има, че и аз искам същото?

Той остави цигарата в пепелника и притегли Хилъри към себе си.

— Искам да си останеш такава, каквато си. Именно такава ми харесваш. Защо, мислиш, продължавам да се връщам към теб?

— Защото никоя друга не би те търпяла.

— Другите ужасно биха искали да ме търпят, стига да им позволявах, но аз нямам такова намерение. Никога не съм имал с друга жена връзката, която имам с теб.

— Даже и с Патриша ли?

Джон остана като закован. Разбира се, тя знаеше. Бе идвала достатъчно пъти в къщата и не бе нито сляпа, нито глупава. Само че преди не го беше споменавала. Ако възнамеряваше да го спипа натясно, щеше да остане разочарована. Джон нямаше намерение нито да отрича връзката си с Патриша, нито да се извинява за това.

— Даже и с Патриша — той ѝ обърна гръб, слезе от леглото и отиде до прозореца. Отдръпна прозрачната завеса само колкото да надникне на улицата. Гледката беше мрачна, странно съвместима с чувствата му в момента. Спомените му нахлуваха обратно.

— Патриша беше слаба. Искаше да бъде пазена от всеки свой страх. Искаше да знае всичко за бизнеса, но не можеше да разбере и половината от него.

— А ти обсъждаш ли бизнеса си с други жени?

Той пусна завесата и се обърна:

— Не. Това няма нищо общо с тях.

— Но няма нищо общо и с мен.

Хилъри лежеше, облежната на таблата на леглото, точно както бе застанал преди малко и той и изглеждаше ленива и преситена, фактът, че не бързаше да стане, бе друго от нещата, които Джон харесваше в нея. Тя не скачаше да си реши косата, да си оправя грима или да взима душ. Беше абсолютно доволна да остане още малко със следите и мириса на любовната им игра около себе си и по тялото си.

Докато я гледаше, раздражението му от мисълта за Патриша започна да утихва.

— Разказвам ти за бизнеса, защото ти имам доверие. Имам ти доверие, защото няма да обърнеш думите ми срещу мен.

— Никога не бих го направила!

— Точно това казах и аз — той се върна до леглото и посегна за още една цигара, но Хилъри грабна пакетчето от нощното шкафче.

— Много пушиш.

— Това ме отпуска.

— Защо си толкова напрегнат?

Той я погледна отвисоко и ѝ подаде ръка. Когато тя сложи в нея кутията с цигари, Джон я тръсна, извади една, запали я и седна на леглото с гръб към Хилъри.

— Аз също съм човек и си имам проблеми като всеки друг. Точно сега те са доста тежки.

— Проблеми с „Фасетс“?

— Нищо, което няма да отmine с времето.

— Какво имаш предвид?

Отне му цяла минута, докато отговори. Не изпитваше кой знае какво желание да даде израз на тревогата си, но накрая се примири, тъй като имаше нужда някой да го окуражи.

— Похарчихме много пари, за да започнем. Ще мине време, докато стигнем печалбите, които аз искам.

— Но ти знаеше, че това ще се случи.

— Да очакваш, е едно, а съвсем друго — да го преживееш. Откакто поех бизнеса, направих доста за него, но не ми е лесно. Винаги има риск от нещо непредвидено. А аз нося цялата отговорност и залагам бъдещето си, ако се случи нещо.

Гласът на Хилъри прозвуча отблизо. Някак нелепо му носеше утеха, която не можеха да му донесат нито банкерът му, нито адвокатът му, въпреки всичката им информация и знания:

— „Фасетс“ е страхотна идея и ще бъде огромен успех. Ти я направи точно както трябва, Джон. Не бива да се притесняваш.

— Може би — каза той. Усети върху рамото си ръката ѝ, която сякаш издърпваше напрежението от мускулите му. Не би позволил на друга жена да прави това, но Хилъри знаеше как да го докосва.

— Ще видиш — продължи тя със същия нежен окуражителен глас, — съвсем скоро печалбите ще започнат да ваят, а след това ще можеш да помислиш да отвориш още един магазин. Ню Йорк ли е следващият в списъка?

Джон напоследък беше толкова погълнат от откриването на елитния магазин в Бостън, че от месеци не бе мислил за по-далечното бъдеще. Но наистина Ню Йорк беше наред.

— Ако всичко върви добре...

— Ето какво. Ти ще отвориш магазина в Ню Йорк, а аз ще си намеря работа в някой от тамошните вестници и ще можем да се виждаме, както преди.

Той сграбчи Хилъри за ръката, издърпа я покрай тялото си и я намести в скута си:

— Дявол да те вземе, ти си планирала целия този разговор!

— Не съм.

— Защо тогава нещата застанаха толкова удобно в твоя полза?

— Защото това е логично. Не е ли?

Той не отговори. Голото задниче върху слабините му действаше възбуждащо, както и топлината на тялото ѝ, нежната ѝ кожа и мускусният аромат, който витаеше около двамата. Джон я целуна силно, за да я накаже за здравия ѝ разум, после още по-силно, за да покаже, че съзнава нейната сексапилност, а третия път, когато я целуна силно, бе, за да изрази необузданото желание, което тя запалваше у него. Последната му мисъл, преди двамата да се строполят на пода, беше, че му се иска да я зароби и задържи в Бостън, докато стане готов да я пусне да отиде в Ню Йорк.

Четири месеца по-късно, когато плановете за магазина в Ню Йорк се намираха все още в областта на мечтите, Хилъри замина. Джон предполагаше, че трябва да бъде по-внимателен с нея през тези четири месеца, но бе зает с поредица от обществени ангажименти. Не бе имал време за нея. Седмиците бяха изминали, а той беше погълнат от това, което ставаше във „Фасетс“, и изобщо не помисли за нея. После, както обикновено, когато напрежението започна да се натрупва у него, когато усети нужда да поговори с някого, когато започна да изпитва глад за огъня, който само тя притежаваше, ѝ се обади.

Тя не се оплака. Не започна да му натяква, не захленчи, нито пък попита защо не ѝ се беше обадил по-рано. В онзи уикенд, който той прекара в апартамента ѝ, му даде всичко от себе си. Три седмици по-късно се премести в Ню Йорк.

Джон знаеше, че по този начин иска да му отмъсти и беше бесен. Пам беше тази — и какво удоволствие изпита тя от това, — която му връчи новия адрес. Хилъри даже не бе имала смелостта да му каже сама.

Той отвърна на огъня с огън. Не се обади, не се опита да се срещне с нея, макар и често да ходеше до Ню Йорк да купува скъпоценни камъни. Изминаха два месеца, после три, четири... Джон се опита да запълни празнотата с други жени, но никоя не можеше да го развълнува за повече от една вечер. Нямаше ги дългите оргии, които правеха с Хилъри, нямаше ги дивите, импулсивни съвкупления, в които той се отпускате и изливаше всичко в необуздан секс. Това не беше част от неговия образ. Не беше редно и да дава израз на тревогите си. Хилъри му липсваше и заради това. Когато тя живееше в Бостън, беше винаги на негово разположение. Когато имаше настроение, той можеше да бъде в апартамента ѝ за час. Сега обаче това му бе невъзможно. Ако искаше да я види, трябваше да го обмисли предварително, а това бе дразнещо и досадно.

След като доста дълго време се ядосва на това ново бреме, накрая той капитулира и ѝ се обади и това го подразни още повече. В резултат при първата им среща в Ню Йорк Джон бе събрал огромно количество гняв и яд, които изля върху нея. Получи се горещ, здрав и силен секс.

Хилъри не възрази. И тя беше изгладняла колкото Джон, което идваше да му каже, че все още не бе срещнала някой, който да го замести. Въодушевен от тази мисъл и от факта, че тя го бе посрещнала с отворени обятия въпреки дългото му мълчание, той се върна в Бостън с чувство на задоволство. В крайна сметка тя се беше оказала права. Нямаше никакво значение къде живее. Винаги можеха да се виждат.

В някои отношения за него беше много по-удобно Хилъри да е прикътана в Ню Йорк. Това означаваше, че Джон може да се движи свободно из обществото в Бостън, без да се тревожи, че могат по някакъв начин да го свържат с нея. Независимо от това колко изискана бе станала, тя все още си беше от Тимини Коув. Не беше част от примамливостта на „Фасетс“. Не притежаваше чистия блясък на неговото бъдеще.

Въпреки това успяваше да засити глада му. Тъй като задоволяваше най-дивите му сексуални нужди, той се владееше с другите жени. Можеше да играе ролята на всеотдайния любовник, да бъде нежен и внимателен, да поставя задоволяването на партньорката си над своето. Можеше да подхранва джентълменския си образ, без да

се страхува, че най-земните му нужди щяха да бъдат изложени на показ.

За нещастие този секс не беше вълнуващ, така че в един момент Джон усети, че се отдръпва. Все още имаше няколко жени — нямаше намерение никой от тях да го помисли за странен, а пък апетитът му ни най-малко не беше отслабнал, — но партньорките му бяха подбрани повече заради положението им в обществото, отколкото заради физическото удоволствие, което можеха да донесат.

Тактиката му се оказа успешна. Започнаха да го смятат за леко високомерен, леко тайнствен, но силно привлекателен и една от най-добрите партии. Този образ му харесваше. Той имаше привкус на висшето общество — чист, със самообладание, достойнство и финес. Колкото до високомерието, предпочиташе да го нарича индивидуалност. Не обичаше да се събира с много хора. Смесваше се с каймака на обществото, но само когато това му харесваше. Не се страхуваше да налага своя стил и да накара хората да разберат, че го прави. Това прибавяше към неговата тайнственост. Също така и компенсираше факта, че въпреки връзките и каналите, които си беше създал, все още оставаше настрана от върхушката. Ходеше в домовете им, забавляваше ги в своя, но никога не бе приет изцяло. Независимо от това колко елегантен бе външният му вид, колко интелигентно говореше и колко безупречно се държеше, той пак си оставаше чужденец за тези среди.

Казваше си, че е различен, изключителен, по-висш, но никой от тези аргументи нямаше достатъчно тежест във вечерите, когато оставаше сам вкъщи и чувстваше безпокойство. Понякога си намираще партньор за късна игра на скуош или се обаждаше да покани някоя жена на вечеря. Най-често обаче си оставаше у дома, бродеше из библиотеката, мислеше си за „Фасетс“ и планираше следващата си стъпка по пътя към върха.

Но безпокойството си оставаше. Джон не можеше да разбере защо. Беше на тридесет и две години и светът бе в краката му. Авторитетът му нарастваше с всеки изминал ден. Бе станал покровител на Института за съвременно изкуство, името му присъстваше във всички списъци на благотворителни мероприятия на Дружеството за борба с рака. Оперното общество и клиниката „Лейн“ за годината, „Фасетс“ вървеше добре, „Сейнт Джордж Кампъни“ —

също. Журналистите познаваха името и лицето му. За какво повече можеше да мечтае?

Не беше сигурен. Но безпокойството му се засилваше всеки път, когато погледнеше към Пам.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пам вкара колата в двора, загаси фаровете и двигателя, сложи ключовете в джоба си, грабна книгите и слезе тихо. Беше стояла до късно през последните три нощи и се чувстваше изморена. Все пак, когато изтича по стълбите към задната врата, стъпките ѝ бяха бързи и леки. Благодарение на трите чаши кафе адреналинът щеше да продължи действието си още няколко часа, а тя се нуждаеше именно от това. Трябваше да препрочете последната глава и записките си, а после да се приготви. Очертаваше се страхотен уикенд.

Пам премина тихо през салона и провери дали няма съобщения за нея на масичката под огледалото. Когато не намери, тя се обърна към стълбите и веднага се сблъска с Джон.

— Извинявай, не те видях — ахна изненадано Пам.

— Пак закъсняваш.

Пам нямаше нужда да поглежда към часовника си. През целия път до дома не бе изпускала от очи този на таблото на ягуара си.

— Единадесет е. Точно толкова, в колкото казах на Марси, че ще се прибера. Тя не ти ли предаде?

— Не питах за това. Единадесет е доста късно за една ученичка. Къде беше?

Гласът му не звучеше ядосано, но все пак Пам застана нащрек. Бе открила, че това е най-добрият начин за общуване с Джон. Споровете не постигаха нищо друго, освен да повишават напрежението между тях, а това, от своя страна, правеше съжителството им непоносимо.

— Бях у Джийни Тейлър. Учихме. Утре е контролното ни по американска история.

Пам затаи дъх, докато той обмисляше думите ѝ. След това Джон каза любезно:

— И през цялото време ли учихте?

— Аха. Отидох у Джийни направо след училище. Господин Харис като капак на всичко ни тръсна допълнителна работа за четене и

има купища имена и дати, които трябва да се запомнят наизуст — тя се промъкна покрай него и тръгна към стълбите. — Трябва да ги свърша.

Пам отиде направо в стаята си. След като затвори тихичко вратата, долепи ухо до нея и постоя известно време така. После отиде бързо до леглото си, захвърли книгите и якето и вдигна телефонната слушалка.

— Аз съм — каза тихо, когато Джийни отговори на другия край на жицата. — Той обади ли се вече?

— Не още. Какво ли му се е случило, Пам? Той каза десет и половина. Обеща да се обади в десет и половина!

Пам се плъзна надолу и седна на пода с гръб, опрян в леглото. Стараеше се да говори тихо.

— Може още да не се е прибрал.

— Трябваше да бъде на вечерята в седем и половина и беше сигурен, че ще свършат до десет, но за всеки случай ми каза в десет и половина.

— Семейството му е голямо. Може да е отнело време, докато им се сервира, а може и да са имали лоша сервитьорка.

— Не знам. Ох, Пам, не искам да ми се случва това! Не и тази вечер! Не и с това контролно утре сутринта!

— С контролното ще се справиш без грешка. И ще успеем да се измъкнем, както си бяхме намислили. А и двамата, Роби и Бил, ще бъдат там.

— Роби ще бъде. Той е луд по теб. Но не съм толкова сигурна за Бил и мен.

— Ще бъде — настоя нежно Пам и вдигна очи. Някакво движение в стаята беше привлякло погледа ѝ. Джон беше отворил вратата и оглеждаше бавно обстановката. След това спря погледа си на Пам.

— Може да се е случило нещо с колата му — продължи Джийни. — Искам да кажа, че тя през цялата седмица издаваше някакви странни звуци. Ами ако не е могъл да я запали?

Джон просто стоеше, без да каже нищо и без да даде на Пам и най-малкия знак какво беше чул и какво не. Тя бе говорила достатъчно тихо и той нямаше да може да чуе репликата ѝ за Роби и Бил, освен ако не беше подслушвал на вратата. Пам изобщо нямаше да се учуди, ако беше така.

Със същия тих глас, с който искаше да покаже, че няма какво да крие, тя попита Джийни:

— Свърши ли вече главата?

— Каква глава?

— Аз пък сега трябва да я мина. Значи тръгваме в седем, нали?

— Аха, някой е влязъл! Джон ли?

— Ще бъдеш готова, нали? Ще умра, ако не успея да мина през библиотеката преди контролното.

— Какво ще стане, ако Бил не се обади?

— Успокой се. Ще се справиш отлично.

— Пам, ами ако...

— Трябва вече да свършвам — отвърна тя хладнокръвно и затвори телефона. Само след секунди беше на леглото и посегна към книгите си. — Искаш ли нещо? — попита тя Джон.

Той се облегна на касата на вратата и скръсти ръце:

— За какво си говорехте?

— Напомних на Джийни да бъде готова утре сутринта. Има навика да забравя, че ще я взема аз, а не автобусът. Ако иска да кара всички да чакат — отлично, но аз имам много работа.

Джон явно обмисляше това, докато оглеждаше стаята:

— Сигурно много ѝ харесва да я карат с кола.

— Аха.

— Изненадан съм, че родителите ѝ не са ѝ купили.

— И аз. Тя страшно ми завивжда.

— Колата харесва ли ти? — Пам не се поколеба да признае.

— Просто съм влюбена в нея!

Имаше я само от четири месеца, но тя бе променила живота ѝ. Беше ѝ дала свободата, за която копнееше от години. Сега бе независима, поне до известна степен. Тъй като не можеше с майка си, Пам ходеше сама на покупки, до салона за красота, до лекаря и зъболекаря. На колела нещата бяха къде-къде по-лесни.

Когато Джон попита къде щяха да ходят с Джийни този път, сърцето ѝ заби по-бързо. Тя проследи погледа му до брезентовата раница на пода. Слава Богу, Марси беше опаковала спретнатото нещата, които по-рано Пам бе оставила накуп.

— До вилата на Джийни във Вайнярд. Само за уикенда. Ще се върнем в неделя вечерта.

— Родителите на Джийни ще бъдат ли там?

— Аха.

— През цялото време ли?

— Аха.

— Както и родителите на Алисън бяха през цялото време във Вейл ли?

Пам очакваше това. Той явно нямаше намерение да го забрави. Но ако успееше по този начин да развали уикенда, който бяха замислили двете с Джийни, щеше да побеснее.

— Мислехме, че родителите на Алисън ще бъдат там. Те долетяха с нас, но бабата на Алисън внезапно се разболя и те трябваше да заминат по-рано. Но не бяхме сами. Братът на Алисън беше с нас. Той е първа година в „Дюк“.

— Защо ли това не ме кара да се чувствам по-добре?

— Защото си мнителен по природа. Казвам ти, Джон, нищо не се е случило. Карахме ски, ходихме на вечеря и след това си легнахме. Всичко беше наред. Родителите на Алисън се обаждаха всеки ден. Те бяха спокойни, ние също.

— Сигурен съм, че е било така — каза Джон. — Напоследък си прекалено спокойна. Чудесно си живееш: ски пътувания до Колорадо, уикенди в Ню Йорк и Вайнърд, кола за рождения ти ден...

— Ти да не би да си имал по-малко на моята възраст?

— Да, но аз не се провалях в училище.

Значи това било.

— Но аз не съм се провалила.

— Не бих нарекъл твоите тройки и четворки върхов успех.

— Имам само една тройка — по математика, и то, защото съм попаднала на най-злюбения учител в училище. Този срок ще имам пет минус. И имам само две четворки. Само че ти забрави да споменеш за петиците и шестиците.

— По изкуство и литература. И двете свободноизбираеми.

— И двете интересни, а не скучни като останалите.

— Скучни или не, ще трябва да повишиш успеха си, ако искаш да постъпиш в свестен колеж.

— Ще го повиша.

Всъщност на Пам не ѝ пукаше в какъв колеж щеше да отиде, стига той да беше достатъчно далеч, за да не ѝ се налага да живее

вкъщи и да пътува дотам всеки ден. Това означаваше, че има още само две години в Бийкън Хил — мисъл, която беше прекрасна. Беше се изморила да стъпва на пръсти около Джон и да бъде въртяна на шиш за това какво е правила и с кого е била. Когато Джон беше зает или го нямаше вкъщи, всичко беше наред. Но когато се върнеше и имаше време, любимото му занимание беше да я тормози. Тъкмо това правеше и в момента.

— Поне да си беше почистила стаята — той погледна към бюрото ѝ и присви устни. — Какъв е този боклук?

— Записки и бележки за реферата в края на срока — и когато той вдигна въпросително вежди към следващата купчинка, тя каза: — Скици. Трябва да направя със стотици, докато се получи това, което искам.

— Марси никога ли не чисти тук?

— Чисти всичко, но без бюрото. Не ѝ позволявам да пипа там. Аз си знам къде ми се намира всичко.

— Но тук просто не може да се работи.

Пам потупа с ръка по леглото.

— Работя тук. По-удобно е.

— Там само говориш по телефона — изражението на лицето му бе започнало да става мрачно. Личеше, че започва темата, за която беше дошъл. — Бележките ти вече са достатъчно ниски, за да не можеш да влезеш в „Пен“. Даже и да се скъсам, пак не бих могъл да извадя толкова връзки, че да те вкарам с тези тройки и четворки.

— Петици и четворки — поправи го тихо тя. Знаеше, че нямаше да отиде в „Пен“ дори и Джон да ѝ даваше пари. Това беше неговото училище. Освен това се намираше не в тази посока, в която ѝ се искаше. Тя не желаше да отива на юг от Бостън. Мислеше да замине на север, в Бейтс или Боудоан.

— Може да ти се струва, че няма значение къде ще постъпиш, Пам, но грешиш. Контактите, които ще направиш в колежа, са важни.

— Зная.

— Наистина ли? Ако ходиш в скапано училище, там ще се срещаш със скапани момчета. А ако доведеш вкъщи някое скапано момче, няма начин да одобря женитбата.

— Женитба ли? — тя вдигна ръка. — Ау! Ами че аз съм само на шестнадесет. Още не мисля да се омъжвам.

— Нима не е това темата, която обсъждате с часове с приятелките ти?

— Не.

— Момичетата винаги си говорят за момчета — каза той и погледът му се плъзна надолу към гърдите, които издуваха нежно пуловера ѝ. — И тъй като вече приличаш повече на момиче, отколкото на момче...

— Джон...

— Наистина е така.

— Знам.

Пам все още не можеше да забрави терзанията, че с години беше най-плоската сред приятелките си. Беше прекарала безброй безсънни нощи в тревоги, че никога няма да се развие и да ѝ дойде месечният цикъл. След като страда мълчаливо с месеци, твърде разтревожена, за да сподели страховете си с Марси или Хилъри, тя най-сетне отиде при един гинеколог, който ѝ препоръча нейна приятелка. Прегледът беше неприятен и смущаващ, но докторът не откри нищо, което нямаше да се оправи с времето. Тогава Пам беше на петнадесет. Само след няколко месеца гърдите ѝ започнаха да нарастват.

— Ти си хубавичка, Пам — продължи Джон. — Не ми казвай, че момчетата не го забелязват — тя сви рамене. — И не ми казвай, че и ти не ги забелязваш. Излизаш с момчета толкова често, колкото и с момичета.

— Та ние сме приятели от години! — възкликна тя и зачака да види дали въпросът беше уреден. Ако Джон беше чул разговора за Роби и Бил и се беше досетил, че Джийни ги е поканила да прекарат уикенда във вилата, Пам щеше да има големи неприятности. Роби и Бил не им бяха съученици, а студенти първа година в Бостънския университет. Пам не беше влюбена в Роби, но ѝ бе забавно с него.

Но Джон не се впусна в подробности.

— Знам как стават работите в тези компании. Хващаш се с някой, после се разделяте и се хващаш с някой друг. И през цялото време момичетата ходят на училище, за да драскат в час името на господин Не-знам-си Кой по тетрадките си. Гимназията е просто практика. Истинският лов на мъже започва в колежа.

— Времената се менят — осведоми го Пам и се изпъчи. — Жените вече не ходят в колежа, с цел да се омъжат. Сега вече се

обучават да правят кариера. Погледни Хилъри. Тя и ней подобните са чудесен пример за това.

— Какво означава това „ней подобните“, за Бога? — викна Джон. — Ако искаш по този начин да ми демонстрираш нагло държане, не си прави труда. Според мен това не е нищо друго, освен лош английски език!

Пам обаче беше твърде заета да защитава тезата си, за да спори по езикови въпроси.

— Не е ли тя чудесен пример?

— Хилъри е изключение.

— Може би между жените, които ти познаваш.

— Ти да не би да познаваш по-различни? — каза той и се наежи, готов за битката. — Избий си го от главата, Пам. Приятелките ти произхождат от семейства, които са червиви с пари. Наистина ли си мислиш, че имат намерение да работят цял живот? Все пак можеш да бъдеш сигурна, че техните татковци са им казвали — и то неведнъж същото, което ти казах и аз.

Но Пам се съмняваше дали и Юджийн щеше да ѝ каже това. Той не беше такъв. Липсваше ѝ гръмкият му смях, това, че можеше да му казва всичко, и това, че понякога я прегръщаше без определена причина, освен, защото я обичаше.

Патриша също ѝ липсваше, но тази мъка беше по-сложна, примесена със самота, копнеж и вина. Майка ѝ все още беше в болницата. Нейният психиатър, Робърт Гросмън, на когото Пам се обаждаше, за да получи сведения за майка си, ѝ бе казал, че е по-добре да я посещава всеки месец. Понякога Пам пропускаше някой и друг месец, но това като че ли нямаше голямо значение. Патриша се държеше приятно, отговаряше на Пам, но никога не показваше интерес или загриженост. Никога не се обаждаше на Пам по телефона, не си спомняше рождения ѝ ден и не поемаше каквато и да било инициатива в техните отношения.

И само приятелите помагаха на Пам да забрави колко много я тревожи това.

— Освен всичко — продължи Джон, — ако имаш намерение да правиш кариера, колежът ще ти бъде много полезен.

— Не и ако се включи в семейния бизнес.

— Особено ако се включиш в семейния бизнес. Не мога да те поставя на ръководна длъжност, при положение че едва-едва си изкласила в някое второразредно училище — чувството му за превъзходство го бе накарало да се издуе като жаба. — Искаш ли хората да те уважават? Искаш ли да си мислят, че имаш нещо тук? — почука по челото си. — Затова трябва да имаш препоръки.

— Вече знам за минното дело повече от когото и да било в главния офис.

— Минното дело е само малка част от бизнеса, „Фасетс“ е главната ни насока.

— Все ще си намеря място.

Пам беше наблюдавала нещата отблизо дълго време и знаеше, че завземането на президентския пост е неосъществима мечта. Джон се беше загнездил здраво там, а той бе значителна сила. Но все пак трябваше да има друго място, където тя да може да изгради свой собствен авторитет. Възнамеряваше да покаже на брат си. Някак, някога, някъде, но щеше да му покаже.

— Не и ако не седнеш да учиш.

— Как да седна да уча, след като не ме оставяш на мира? — Пам вече беше стигнала до пределната доза от Джон, която можеше да приеме наведнъж, и изгуби търпение. — Казах ти, че утре имам контролно. Как да си повиша успеха, като ти не ме оставяш на мира?

— А откъде да знам, че в момента, в който изляза от стаята, няма да хванеш пак телефона?

— Имам да уча! Върви си, Джон.

Той я гледа втренчено цяла минута, която ѝ се стори вечност. Беше сигурна, че ще ѝ каже да не ходи никъде през уикенда. Това, разбира се, нямаше да я спре, щеше да намери друг начин да се добере до вилата във Вайнярд. Само дето щеше да усложни положението си.

— Ще си отида — каза накрая той с тих и отчетлив глас, натезжал от заплаха. — Но ти казвам, бъди внимателна! Бях щедър с теб. Дадох ти доста либерална разплащателна сметка...

— Но аз не съм превишила...

— ... която ти позволява скъпи дрехи, скъпи ски, вечери, кино и концерти с приятелките ти. През няколко месеца те изпращам в Ню Йорк. Позволявам ти да пътуваш до тази лятна вила, до онази зимна

къща, дадох ти твой собствен телефон, кола и неограничено количество бензин. Затварях си очите всеки път, когато ходеше в Мейн.

Сърцето ѝ прескочи един ритъм.

— За мен е важно да ходя в Мейн — каза тихо тя. — Също така е важно за хората от мините да виждат някого от нас. Ти мразиш да ходиш там, а аз — не.

— Но все още се виждаш с Кътър Рейд.

Сърцето ѝ прескочи още един ритъм.

— Той работи в мините, затова го виждам.

— Виждаш го и по друго време, въпреки че ти забраних.

— Тимини Коув е малко градче. Не мога да не го срещам от време на време.

— Ти ходиш да го търсиш. Защо си правиш труда?

Някой шпионираше. Искаше ѝ се да разбере кой, но не биваше да обръща внимание на въпроса, за да не попадне в клопката и да признае, че се среща с Кътър.

— Миньорите са важни. Те са хората, които ни осигуряват богатството. Те са гръбнакът на компанията.

— Вече не. Турмалинът има най-ниска цена от камъните, с които работим. Даже и да затворим мините, пак ще можем да го купуваме от борсата, както купуваме и останалите.

Колкото и да искаше Джон да се махне от стаята ѝ, Пам не можеше да остави това твърдение така.

— Ти приемаш, че компанията може да оцелее само с „Фасетс“. Но даже и аз знам, че от мините имаме брутен доход от около осем милиона годишно, освен от камъните, които използват нашите дизайнери. Това е чудесна основа. Без нея акционерите ни биха станали доста нервни.

Джон замълча за миг. Въпреки че лицето му не показваше нищо, Пам се досещаше, че е поразен от компетентността ѝ по въпросите на бизнеса. Въпреки това, вместо да се порадва на моментното си надмощие, тя остана мълчалива. Едно от нещата, които беше научила от съжителството си с Джон, бе, че злорадството носеше само отъмщение, а то болеше. Пам не искаше да бъдат наранени нито тя, нито Кътър.

Само след две години щеше да навърши пълнолетие. Още само две години. След още само десет часа щеше да свърши с контролното

си по американска история. А след четиринадесет часа щеше да замине за Вайнярд. И ако бе рекъл Господ, само след пет минути Джон щеше да я остави на мира.

— Мисля — рече накрая той, — че мините са последната ти грижа. Гледай да повишиш успеха си или още доста дълго време няма да ходиш нито в Мейн, нито където и да било. Ясен ли съм?

Беше здравата ядосан. Въпреки желязното му самообладание, в момента очите му проблясваха гневно. Пам го беше надвила и той го знаеше. Тя едва се сдържа да не му се ухили в лицето.

— Да, Джон — каза хрисимо момичето.

Бележките ѝ си останаха посредствени. Когато вкъщи пристигна загрижено писмо от учителя по математика, Джон я лиши от ключовете за колата и ѝ забрани да излиза през уикенда. Тя просто го изчака да замине, отиде пеш до Чарлз Стрийт и приятелките ѝ я взеха. Когато две седмици по-късно той реши, че не харесва класното ѝ по английски, отново я лиши от ключовете, но този път и от билета, който беше взела за събота вечер за концерта в Кеймбридж. Това обаче не я притесни. Тя се качи на трамвая и отиде с Роби на парти в Бостънския университет.

Джон не беше очарован ѝ от бележките ѝ за годината през юни.

— Просто трагично — каза той и хвърли уличаващия бележник върху бюрото в библиотеката.

Пам беше научила бележките си преди няколко дни и още оттогава се подготвяше за гнева на брат си.

— Беше много натоварено. Не трябваше да избирам биологията. Тя ми отне толкова много време, че обърка всичко останало.

— Това, което те е объркало, няма нищо общо с училището. По-скоро е свързано с компанията, с която се движиш. Вечно си навън. И другите ли се справят толкова лошо като теб?

— Оценките ми не са чак толкова лоши. Наистина! Знаеш, че имам проблеми с математиката, но догодина такъв няма да съществува, защото ще учим геометрия, а тя е много по-лесна от алгебрата.

— Имаш четири минус по история.

— Това е, защото цялата оценка зависи от три теста, а аз не се справям добре с тестовете на господин Харис. Винаги го слушам и се опитвам да разбера какво иска да каже, но всеки път бъркам.

Явно обаче този аргумент нямаше да мине пред Джон:

— Ако учеше всичко, което ви е давал, щеше да бъдеш готова, като те вдигне, независимо какво те пита.

— Аз уча всичко.

— Не искаш ли да имаш висок успех?

— Искам.

— Защо тогава не го повишиш? Когато човек реши да направи нещо, той успява. Не беше толкова отдавна времето, когато и аз бях ученик, за да го забравя. Ако работиш упорито, се справяш добре.

Джон не мигаше. Изглежда, дори и не дишаше, което винаги успяваше да изненада Пам. Той като че ли упражняваше такъв тотален контрол над тялото си, че всичките му функции се свеждаха до оптималния си минимум. Джон беше просто една хладна машина.

— Проблемът — продължи той с отвращение — е, че единственото нещо, върху което старателно работиш, е личният ти живот. Мисля, че ще трябва да ходиш на уроци по биология през лятото.

Стомахът на Пам се сви на топка.

— Не мога да ходя на уроци през лятото, Джон! Вече се записах за екскурзията на запад. Тръгваме след две седмици.

— Ще запълнят бройката с някой друг.

— Но аз очаквах това пътуване с такова нетърпение! Броях дните до тръгването!

— Ако беше прекарала по-малко време в броеие и повече в учене, сега всичко щеше да е наред.

— Моля те, Джон! — щеше да полудее, ако ѝ се наложеше да виси в Бостън през цялото лято. Това беше единственият ѝ вариант, след като Джон ѝ беше казал, че не може да прекара две седмици в Мейн. — Ще направя всичко, което кажеш! Ще работя с частен учител, като се върна, следващата есен ще помоля за извънредни консултации, всеки ден след училище ще се връщам веднага да уча. Ще се справя, обещавам! Също така трябва да ти кажа, че всъщност има значение само първата година и ако се справя добре на изпитите, управата на колежа няма да се заяжда с мен заради една оценка.

— Една оценка ли?

Пам нямаше намерение да спори:

— Е, няколко.

— Ще си помисля за това.

— Ще го направиш, нали? — замоли се тя, без да я е грижа за достойнството ѝ. Беше ѝ омръзнало да се чепка с него, да губи, да бъде наказвана и да се измъква крадешком. Седем седмици далеч от къщи щяха да ѝ се отразят чудесно.

— Казах, че ще си помисля — той ѝ подаде обратно документа. — Прибери си го, че ми е неудобно да го гледам.

Тя взе бележника си и излезе, тъй като знаеше от опит, че по-нататъшните спорове изобщо нямаше да помогнат на нейната кауза. Джон се държеше, както обикновено. Щеше да я държи в напрежение и да се наслаждава на страданията ѝ.

А тя наистина страдаше. Гневеше се както на него, така и на себе си. Учебната година беше завършила, приятелките ѝ се бяха разпръснали и тя нямаше никакви развлечения. Стараеше се да се държи покорно и да бъде винаги на разположение, когато Джон си беше вкъщи, но той не даваше и най-малкия признак накъде клони. Беше абсолютно доволен да я гледа как се измъчва.

Тъй като имаше нужда да му направи напук — въпреки че това едва ли щеше особено да ѝ помогне за пътуването, — един ден рано следобед тя излезе от къщи и замина за Тимини Коув. Първо се отби в планината да види Саймън и останалите мъже. Когато се увери, че Кътър я е видял, тя се запъти към потока в гората.

Кътър пристигна малко след края на работния ден. Когато видя високата му фигура да изниква между дърветата, Пам почувства обичайното вътрешно просветление. Усмихна се широко, стана от скалата и се затича да го посрещне. Кътър я вдигна на ръце и я завъртя. Когато краката ѝ отново докоснаха земята, той все още не я пускаше.

— Божке, колко си пораснала! Направо не можах да те позная! Изглеждаш съвсем различно, не както в джинси.

Пам носеше къса бяла пола, бледолилав пуловер и обувки с нисък ток. Беше облечена така от сутринта, а тогава не бе очаквала да излиза от Бийкън Хил. Импулсивното ѝ желание да се махне от Бостън бе дошло толкова внезапно, че и през ум не ѝ бе минало да се преоблече. Обаче сега, когато видя възхищението в очите на Кътър, се зарадва, че не го беше направила.

Той нави една къдрица от косата ѝ около пръста си и я подръпна лекичко:

— Колко си хубава, Пам!

Джон ѝ беше казал същите думи неотдавна и в същото време бе погледнал към гърдите ѝ. Пам неочаквано се почуди дали и Кътър беше забелязал, че тя се закръгляше на това място. Може би даже беше почувствал гърдите ѝ, когато я прегърна. Неочаквано бузите ѝ пламнаха.

— Благодаря — каза тя. Просто не можеше да задържи погледа си, прикован в неговия. Очите ѝ се отклониха, после се върнаха обратно. — И ти изглеждаш доста добре — внезапно ѝ хрумна, че с неговата височина и широки рамене, както и с дългата му кестенява коса, която никога не изглеждаше мръсна, но винаги беше разбъркана, той беше по-красив от всичките ѝ познати в Бостън. — Как си?

— Добре. Водя битки със Саймън. Опитвам се да издействам половин час почивка на обед. Държа се настрана от Джон. А ти?

— И аз като теб. Долу-горе.

Но Кътър продължи да я наблюдава изпитателно.

— Изглеждаш уморена — рече накрая той и Пам разбра защо бе имала такава крещяща нужда да го види. Кътър бе загрижен за нея, както никой друг. Той представляваше нейното убежище, при което можеше да дотича винаги когато се чувстваше самотна и отчаяна. Кътър я познаваше и разбираше, посвещаваше ѝ цялото си внимание.

Двамата веднага седнаха един до друг на скалата и тя му разказа цялата история за бележките си и за Джон, както и за екскурзията, на която бе съмнително дали щеше да замине. Също така му каза, че Джон знае, дето двамата продължават да се срещат.

— Той си има свой човек тук, Кътър. Веднъж ти се пошегува с това, но мисля, че е истина. Джон знае, че прекарвам повече време с теб, отколкото с другите.

Чертите на Кътър се изостриха, както винаги при споменаването на Джон.

— И на теб ли си го изкарва?

— Не още, но постоянно ме държи в напрежение.

— Типично за него.

— Кой, мислиш, ни шпионира?

Кътър остана втренчен в отсрещната страна на потока толкова дълго, че Пам също погледна нататък, като се чудеше дали там нямаше някой. Дърветата бяха отрупани в листа, свежи и безбройни, каквито

можеха да бъдат само през юни. Сенките бяха дълбоки, макар че до залеза оставаше още много време. Пам не можа да различи нищо.

— Не съм сигурен — каза накрая той и я погледна. — Но ти все пак дойде.

— Разбира се.

Кътър се усмихна леко, просто ъгълчетата на устните му потрепнаха, и задоволството му пролича.

— Джон знае ли къде си сега?

— Ще разбере, когато се прибере от работа и намери бележката ми. Първо мислех да му напиша, че отивам у една приятелка, но после се сетих, че някой може да ме види тук. Ако Джон ме хване да лъжа за това, ще се простя с екскурзията.

— И кога е тя?

— Идният четвъртък.

— А ти искаш ли да отидеш?

— Бих искала да прекарам лятото тук, но Джон не ще и да чуе — тя пхна ръце под коленете си, изскърца със зъби и отметна глава назад. — До гуша ми дойде, Кътър! Той е просто невъзможен! Решава кое е важно, забравя затова, което не е, и приема всичко толкова насериозно, сякаш ей сега ще дойде краят на света. Какъв педант!

Кътър постави длан върху камъка зад гърба ѝ.

— Няма да споря с теб по този въпрос — каза той и я погледна още по-нежно. — За колко време си тук?

— За малко. Трябва да се върна късно тази вечер.

— Но ти не можеш просто ей така да се обърнеш и да шофираш още три часа!

— Искаш да дойдеш с мен ли? — каза тя шеговито, а после усмивката ѝ помръкна, очите ѝ се разшириха и го сграбчи трескаво за ръката. — Хайде, Кътър! Ела с мен! Можеш да отседнеш от другия край на парка, в „Паркър Хаус“. Много искам да ти покажа града! Ти никога не си бил там, а аз знам всичко, което трябва да се види. Ако Джон ми разреши, ще замина след пет дни, а ако не, ще имаме още повече време. Ще бъде много забавно. Наистина това ми се иска най-много от всичко! Даже няма да имам нещо против да се откажа от екскурзията, ако ти дойдеш в Бостън.

Пам почувства как мускулите на ръката му се свиха още преди да усети твърдостта в гласа му.

— Джон направо ще пощурее от радост, ако разбере това.

— Джон изобщо няма да разбере! — извика тя и продължи бързо: — Знаеш ли, Бостън е толкова голям, че Джон изобщо няма да разбере, че си там. Ще останем незабелязани сред тълпата. Няма да ми е за пръв път. Той не знае и половината от това, което правя, и тъй като няма да очаква...

— Не е много добра идея, Пам.

Тя веднага пусна ръката му.

— Защо не?

— Първо, защото съм на работа.

— Вземи си отпуска.

— И второ, защото ако той разбере, ще си имаш големи неприятности.

— Няма да разбере — каза тя, този път по-нервно.

Гласът на Кътър прозвуча дрезгаво:

— И трето, защото и без това ми е достатъчно неприятно, че съм под неговата шапка в работата си. Проклет да бъда, ако отида в Бостън, само за да се озъртам дали той не е някъде наблизо! — помълча малко и промърмори: — Освен това вече съм бил в Бостън.

Пам знаеше, че Кътър не обича Джон, но до този момент не бе предполагала колко дълбоко е това чувство. Също така за пръв път чуваше, че той е ходил и по-рано в Бостън. Но преди да успее да го попита каквото и да било, някакъв шум от гъсталака привлече вниманието ѝ. Почти в същото време Кътър сложи ръка на крака ѝ, за да я накара да замълчи. Двамата се заслушаха, притихнали и неподвижни. Гледаха право към мястото, откъдето бе дошъл шумът.

— Какво е това? — прошепна тя.

Той се наведе по-близо към нея. Пам почувства успокояващото докосване на ръката му върху гърба си.

— Не съм сигурен.

— Стъпки?

— Като че ли да...

— Човек?

— Аха.

Двамата бяха приближили лицата си на не повече от инч и шепотът им се смесваше:

— Мислиш ли, че може да е шпионинът на Джон?

— Не.

— Защото не се крие ли?

— Не, защото е твърде дребен.

— Кой ли е тогава?

Когато Кътър не отговори, тя вдигна поглед към него. Очите му бяха свикнали с гората и гледаха напрегнато или поне така ѝ се струваше. Лицето му беше в сянка. Беше стиснал зъби и брадичката му изглеждаше ъгловата. Пам се почуди дали това беше от напрежение, или си беше обичайната му физиономия. Интересно, не го бе забелязала преди това. Може би защото винаги го бе възприемала като цялостен образ.

Устните му се раздвижиха:

— Земната пчела — прошепна той и напрежението в чертите му изчезна толкова бързо, колкото беше дошло.

— Какво?

— Това е Земната пчела.

Измина цяла минута, докато мозъкът ѝ регистрира думите, и още една — докато разбере за какво ставаше въпрос. Тя с мъка отдръпна очи от лицето му и погледна по посока на шумоленето. От гъсталака изникна дребно същество.

Пам обичаше повечето от хората в Тимини Коув, не харесваше само малко от тях, но се страхуваше само от един. Това беше Земната пчела — съсухрена старица, която даже и през най-горещите летни дни се обличаше в няколко ката тъмни дрехи. Според Пам тези дрехи бяха единственото нещо, което покриваше костите ѝ, и че даже и да бе имала някаква плът, тя беше изчезнала през сто и двадесетте години от живота ѝ. Тази възраст, разбира се, бе определена въз основа на слухове, които сигурно бяха доста преувеличени, но все пак Земната пчела бе доста зловеща личност. Живееше в някаква землянка, която не се различаваше много от къртича дупка. Всъщност и това беше слух, тъй като малко бяха хората, които наистина бяха виждали жилището ѝ. Земната пчела, изглежда, се изхранваше сама. Бродеше по цял ден из горите и събираше билки и корени и макар никога да не беше сторила нищо лошо, хората я отбягваха. Бяха я нарекли така заради бръмчащия ѝ говор.

Пам се наведе по-близо към Кътър и прошепна:

— Какво ли прави тук?

— Сигурно търси гъби — прошепна той в отговор.

— Защо пък именно тук?

— Защото тук има хубави гъби.

— Но това не е нейната гора, а твоята.

Той се засмя тихо.

— Не съвсем.

— Знаеш какво искам да кажа. Кътър, тя идва право към нас!

— Всичко е наред. Няма да ни направи нищо лошо.

— Сигурен ли си?

— Имай ми доверие.

Пам, разбира се, му имаше доверие. Можеше да му повери дори живота си. Сгушена в него, тя не се боеше и наполовина толкова, колкото ако беше сама.

Старицата се приближи с провлачени стъпки и спря точно пред тях. Воднистите ѝ очи се спряха на Кътър и Пам видя как той кимна леко за поздрав. След това Земната пчела погледна към Пам и очите ѝ сякаш пронизаха момичето. Пам едва успя да се усмихне и да каже:

— Здравейте.

Воднистите очи я гледаха сякаш цяла вечност. След това съсухрената ръка се показа от джоба на нещо, което приличаше на протритата кожена торба, праметната върху износена рубашка, която пък, от своя страна, бе навлечена върху оръфана рокля. И трите бяха в различни оттенъци на сиво-кафяво. След това ръката бръкна в друга торба, този път брезентова, тъмночервена и като че ли най-нова от всичките.

Когато ръката отново се показа, тя стискаше букетче цветя, които веднага подаде на Пам.

— Дизалии — избръмча тъничкият ѝ глас.

— Диви азалии — преведе тихо Кътър и бутна незабелязано Пам по гърба.

Пам взе цветята. Беше виждала диви азалии в гората и преди, но никога с такъв нежнорозов цвят. Земната пчела ѝ направи знак да ги помирише и момичето ги поднесе към носа си. Ароматът им беше почти толкова нежен, колкото и цветът им.

— Благодаря — каза тя. — Прекрасни са.

Още преди Пам да изрече последната дума, старицата се обърна и продължи с провлачените си стъпки към гората. Момичето задържа

цветята до носа си, докато наблюдаваше как сбръчканата фигура се смеси с дърветата и изчезна.

— Странно — прошепна тя едва тогава и остана още малко сгушена в Кътър. После свали цветята и вдигна поглед към него. Това, което я учуди най-много, беше не напрегнатото му изражение, а мирисът му. Беше ѝ познат като нещо, отдавна прието за дадено, но и някак нов, сякаш току-що се беше пробудила. Той не миришеше нито на афтършейв като Джон, нито на кожено яке като Роби. Миришеше на земя и пот, на мъж.

Пам усети как стомахът ѝ се присви неспокойно, затова се отдръпна от Кътър и стана. След това отново поднесе цветята към носа си и каза:

— Трябва да тръгвам.

Кътър се изправи.

— Мога ли да те поканя на вечеря?

Въпреки че това бе най-хубавото нещо, което можеше да се измисли, тя почувства странна неловкост.

— Можем да си спретнем нещо у вас — бяха го правили много пъти, а след това ядяха на верандата. Беше забавно и познато.

Но Кътър поклати глава:

— Искам да те изведа някъде навън. Никога не съм правил това. Тази вечер изглеждаш толкова хубава и пораснала! Ще приемеш ли?

Пам почувства, че сърцето ѝ започва да се разтапя.

— Има едно място в Норуей — продължи той. — Можем да отпразнуваме завършването на учебната ти година.

— Не си длъжен да...

— Може да не те виждам дълго време.

Очите на Пам се изпълниха със сълзи. Точно в този момент тя с радост би се отказала от екскурзията заради няколкото уикенда, които можеше да прекара в Тимини Коув. И преди ѝ се беше случвало да не вижда Кътър седем седмици, но никога не ги бе прекарвала толкова далеч. Едва сега разбра колко успокояващо ѝ действаше мисълта, че той се намира само на три часа път с кола.

— Добре — каза тихо тя.

Двамата се върнаха в дома му. Кътър си взе душ и се преоблече, а след това я заведе на вечеря. Пам се беше хранила и в по-шикозни ресторанти и с по-хубави ястия, но никоя вечеря досега не ѝ се бе

струвала толкова приятна. Споменът за нея се задържа по време на дългото шофиране обратно към Бостън и през напрегнатите дни, които последваха.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джон ѝ позволи да замине на екскурзията. Пам се чудеше дали го направи, защото по някакъв начин бе разбрал за новия ѝ план, но по времето, когато вече трябваше да замине, всичките ѝ резерви бяха изчезнали. Докато за пръв път от месеци се шляеше из къщи, тя откри, че си мислеше за миналото и бъдещето и умуваше върху нещата, които не можеше да промени. Чувстваше се изнервена дори когато Джон не си беше вкъщи. Знаеше, че ще полудее, ако прекара лятото вкъщи, без значение колко от уикендите щеше да прекара в Тимини Коув.

Пътуването беше много забавно. Пам с лекота си създаде приятелства, видя Йелоустоун^[1], Гранд Каньон, Сан Франциско, Бевърли Хилс и Лас Вегас. Може би щеше да продължи да пътешества и след седемте седмици, ако Кътър не ѝ липсваше толкова много. А и училището започваше.

Въпреки добрите ѝ намерения, първият срок не потръгна точно така, както беше очаквала. Джон се бе оказал прав. Ако тя внимаваше в час, пишеше си всичките домашни, стоеше си вкъщи и учеше повече, щеше да се справя по-добре. Само че ѝ бе трудно да внимава в клас, когато съзнанието ѝ блуждаеше. Същото се отнасяше и за домашните. През следобедите Пам винаги си намираще да прави нещо друго, вместо да учи. През вечерите винаги предпочиташе да остане в къщата на някоя от приятелките си, за да не се връща у дома си.

Пам беше изкупителната жертва на Джон, върху която той изливаше яда от житейските си несполуки. Вечно намираще грешки в това, което тя правеше, в начина, по който го правеше, в това къде и с кого ходеше. Той никога не крещеше и винаги запазваше самообладание. Думите му бяха остри и удряха право в целта, когато ѝ казваше колко е безотговорна. В моменти на гняв тя се чудеше какво ли е направила, за да заслужи такова мъчение, но когато после се успокоеше и биваше в състояние да мисли по-ясно, знаеше. Тя беше

дъщеря на Юджийн. Джон настръхваше всеки път, когато погледнеше към нея. Той се бе превърнал в символ на всичко отрицателно в живота ѝ.

Някъде към края на октомври, когато станаха известни бележките ѝ за средата на срока, той и наложи вечерен час за делничните дни. Когато тя се прибра три нощи поред с голямо закъснение и пълна с извинения, Джон я лиши от колата за седмица. Но това не я притесни ни най-малко. Просто уреждаше транспорта с приятелите си. От време на време Джон заплашваше да спре джобните ѝ пари, да прекъсне телефона ѝ, да продаде колата, но нито едно от тези неща не бе в състояние да я спре. Джон, за разлика от нея, беше материалист, а в нейния живот имаше много по-важни неща от телефон и кола.

Отне му известно време, докато разбере това. Когато в края на декември пристигнаха бележките ѝ за срока и не показваха никакво подобрене, когато Пам се прибра една нощ в два часа от парти, на което той ѝ бе забранил да отиде, когато на следващия ден тя се измъкна и замина на ски във Върмонт, без да поиска позволение, Джон вдигна ръце.

— Достатъчно! — заяви той от вратата на стаята ѝ вечерта, когато Пам се върна. — Отсега нататък те искам вкъщи всяка делнична вечер. Докато си тук, можеш да правиш каквото си искаш. Ако не ти се яде, можеш да не ядеш. Ако не ти се учи, можеш да не учиш. Можеш да правиш каквото си щеш през уикендите — излизай и се връщай както пожелаеш, пътувай и изобщо каквото сметнеш за добре.

Пам стисна здраво книгата, която четеше в момента, „Любовна история“. Беше я започнала една вечер по време на пътуването, когато другите отидоха на парти, на което не ѝ се ходеше. Пам бе напълно погълната от трогателната история, когато Джон връхлетя в стаята ѝ. Сега го слушаше и очакваше втората част от речта му. Досега не бе казал нищо ново или обезпокоително, но Пам имаше тревожното чувство за надвиснала опасност.

— Не ми е приятно да се чувствам като глупак, когато ти кажа да не правиш нещо и ти въпреки това го правиш — продължи той толкова спокойно, че тревогата ѝ нарасна. — Омръзна ми да ти поставям ограничения, на които да не обръщаш внимание. Не мога да те следя

по цял ден. Време е да покажеш, че притежаваш някакво чувство за отговорност. След няколко месеца навършваш седемнадесет.

Пам чакаше. Той нарочно се опитваше да я изнерви, като отлагаше ултиматума си.

— Всичко, което искам от теб — каза накрая Джон, — е в края на годината да получиш почетна грамота за отличен успех.

— Всичко ли? — повтори като ехо Пам.

— Не е чак толкова много. Ти не си глупава, просто нямаш желание.

Тя помисли малко и после каза бавно:

— Ако проблемът е в желанието, тогава каква е разликата?

— В отговорността. Измивам си ръцете от нея. Всичко остава на твоите плещи. Ти поемаш отговорността да получиш тази грамота.

— В противен случай? — попита тя и затаи дъх.

— В противен случай ще направя две неща. Първо, ще уволня Марси, и второ, ще продам къщата в Тимини Коув.

Пам се изправи в леглото толкова внезапно, че книгата се плъзна от коленете ѝ и падна на пода. Тя не ѝ обърна внимание:

— Няма да го направиш!

— Ще го направя — каза той. Очите му проблясваха. — Трябва да получиш грамотата, иначе Марси ще остане без работа. Естествено може и да си намери друго място, но едва ли с толкова голяма заплата. Освен това ще ѝ бъде доста трудно без препоръки.

— Няма да го направиш!

— Ще го направя.

— Но аз обичам Марси!

— Знам. Знаеш ли, че тя помага на майка си с парите, които ѝ давам? Ако я освободя, с това ще е свършено. Би ли искала отговорността за това да легне върху твоите рамене?

Пам не искаше, за нищо на света. Ужасът, който се изписа върху лицето ѝ, явно окуражи Джон, защото той продължи още по-самодоволно.

— Колкото до къщата в Тимини Коув, тя и без това ни е излишна. Обикновено правя само едnodневни пътувания дотам и тя отдавна вече не ни върши работа.

— Но аз я използвам! — извика Пам. Цялата трепереше вътрешно, и имаше защо. Крехкото скеле на живота ѝ бе сериозно

разтърсено. — Аз обичам тази къща! И татко я обичаше!

— Татко е мъртъв — каза хладно и подигравателно той.

— Но тази къща е всичко, което ми остана от него!

— Чудесно. Вземи грамотата и ще я запазя.

— Джон! — замоли се тя.

— Грамотата, Пам. Всичко е в твои ръце — и преди тя да успее да каже нещо друго, освен още веднъж да извика името му, той излезе от стаята.

Първият ѝ порив беше да изтича ѝ да му каже какво точно мисли за него, но след това се сети за Марси и се отказа. Вторият бе да грабне палтото и ключовете си и да излезе, но беше четвъртък вечер и въпреки че ваканцията още не бе свършила, все пак беше делник. Третият беше да се обади на Хилъри, но Хилъри беше в Ню Йорк, а и Джон едва ли щеше да я послуша за тези неща. Той усещаше, че е намерил начин да накара Пам да спазва ограниченията му, и може би бе прав.

Четвъртият ѝ порив бе да се обади на Кътър, но Кътър нямаше телефон. Пам реши на сутринта веднага да замине за Мейн.

Беше обяд, когато пристигна там, и три следобед, когато Кътър спря пред къщичката с малкия си пикап, купен предишната година. Пам вече крачеше нервно из стаята от три часа и бе в ужасно настроение, когато той пристигна.

— Трябва да си прекараш телефон, Кътър! — извика тя в момента, в който той отвори вратата. Знаеше, че изглежда малко дива, но точно така се чувстваше. — От четвъртък вечерта имам нужда да поговоря с теб, а не мога! Не можеш ли да си прекараш? Ти направи толкова подобрения тук, а телефонът не струва много. Ако искаш, ще го платя аз. Понякога просто имам нужда да говоря с теб!

Кътър стоеше на прага като закован, слисан от изблика на Пам. След това затвори вратата, прекоси стаята и се опита да я докосне, но тя отблъсна ръката му.

— Сериозно говоря, Кътър! Заклещена съм в онази къща и не мога да отида никъде заради заплахите на Джон. Единственото нещо, което може да ми помогне, е да поговоря с теб. Само че не мога! — той отново посегна към нея, но Пам отстъпи назад. — Мислех да ти изпратя съобщение по Саймън, но той веднага щеше да се обади на Джон. Същото се отнася и за Лерой и останалите. Те се страхуват от

него — Кътър пристъпи към нея, но този път тя се извъртя и отиде до прозореца. Стъклото беше идеално чисто и през него ясно се виждаше зимната гора, изпъстрена с купчинки сняг. Това, което не беше бяло, бе мрачносиво и идеално подхождаше на настроението ѝ. — Телефонът не е чак такава голяма работа! — извика тя и обгърна ръце около себе си. — Исках да кажа, че не можах да ти се обадя, не можах да се обадя на Хилъри и можех да се обадя само на приятелките си и да говоря с тях, само дето те нямаше да ме разберат. Никоя от тях не живее с чудовище садист. На никоя не се налага да стъпва на пръсти. Може и понякога да се посдърпват с родителите си, но поне имат родители! — тя се извърна и застана с лице към него. — Ти щеше да ме разбереш най-добре, но не можех да говоря с теб!

Когато той отново пристъпи към нея, Пам се опита да избяга в кухнята, но на него вече му беше омръзнало да му се изплъзва. Посегна с дългата си ръка и я хвана. Тя се опита да се отскубне, но Кътър я издърпа обратно и я притисна към себе си. Пам отново направи опит да се изплъзне, но той не ѝ позволи.

— Кътър!

— Успокой се, скъпа.

— Исках да говоря с теб! — запротестира тя, но думите излязоха приглушени от якето му от овча кожа. Желанието ѝ за борба започна бързо да се стопява.

— Сега съм тук — каза той с тих и утешителен глас. — Успокой се. Цялата си напрегната и трепериш. Отпусни се, Пам.

Тя почувства ръцете му върху гърба си и те сякаш изтегляха тръпките оттам. Бузата му се допря до главата ѝ. Пам плъзна ръце под якето му, пое си дълбоко дъх и се остави да бъде успокоена от силата и мириса му.

— О, Кътър! — промълви тя.

Устните му докоснаха леко челото ѝ:

— Сега по-добре ли си?

— Ммм — тя се заслуша в равномерното биене на сърцето му. — Беше много глупаво да се нахвърля така върху теб, след като аз съм дошла да те потърся, не ти.

— Може и така да се каже.

— Вече бях започнала да си мисля, че уикендът никога няма да дойде. Никога не съм очаквала с такова голямо нетърпение да дойда

тук.

— Джон не ти ли направи проблем, задето тръгна насам?

— О, не. Сега съм свободна да ходя, където си искам.

Той я погледна въпросително.

— И ще ти позволява да идваш тук, когато си искаш?

— През уикендите — тя неохотно свали ръце от кръста му и седна в едно кресло до леглото. Там, склучила пръсти като истинска млада дама, му разказа за условията на Джон. Докато говореше, спокойствието, което бе получила в прегръдките на Кътър, изчезна. Когато свърши, вече жестикулираше разпалено: — Някога да си чувал нещо по-жестоко? Работата на Марси да зависи от моите оценки! Направо да се побъркаш! А и къщата тук, той наистина би я продал, за да ми направи напук.

Кътър вече беше свалил якето си и седеше на леглото с широко разкрасени крака, опрял лакти върху коленете си.

— Звучи така, сякаш досега не я е продал само заради теб.

— Не. Ако беше искал да я продаде и преди, щеше вече да го е направил.

— Да, но тогава нямаше да може да я използва като лост. Не виждаш ли, Пам? Точно това прави той. Открива кое е най-важно за хората и след това ги заплашва, че ще им го отнеме, ако не се съобразяват с желанията му.

— Но какво толкова го интересува дали ще имам висок успех?

Кътър стисна ръце между коленете си.

— Ти си умна. Можеш да се справяш много по-добре от сега.

— Но какво значение има това? Нали се представих добре на изпитите? Ще мога да вляза в прилично училище. Защо е толкова важно да получа грамота за отличен успех? — очите, ѝ бяха приковани в лицето на Кътър. Колкото и да се опитваше, Пам не можеше да разбере изражението му. — Защо, Кътър?

— Защото можеш да го направиш.

— Но аз не искам! Не ми пука за оценките ми. Те просто нямат никакво значение за мен. Училището не ми харесва и не виждам смисъл да се съсипвам за бележки.

— Не е нужно да се съсипваш и ти го знаеш. Всичко, което трябва да правиш, е да внимаваш в час. Интелигентна си, Пам. И училището ти харесва, поне някои от часовете. Обичаш френския и

още повече английския. Не искаш да си го признаеш, защото ти се струва, че по този начин ще отстъпиш пред Джон, но наистина не разбирам защо искаш да си навредиш заради него. Ако пожелаеш, можеш да завършиш с най-висок успех в класа.

Тя се наведе невярващо напред:

— Какво каза?

Гласът му стана по-дрезгав:

— Мисля, че бях достатъчно ясен.

— Искаш да уча? Искаш да бъда първа в класа? Искаш да се присъединя към... към тази гадна надпревара за бележки и положение? Кътър! — заяви разпалено Пам. — Какво ти става? — и когато той не отговори, тя продължи: — Когато си ходил на училище, то не ти се е струвало толкова страхотно. Бягал си при всяка възможност. Напуснал си го в деня, в който си навършил шестнадесет. Не ти е пукало нито за бележки, нито за положение в класа, нито за колеж. Правил си каквото си искаш и всичко е било наред. Защо тогава при мен да е по-различно?

Той направо се скова от изненада.

— И ти моя пример ли ще следваш?

— Не точно, но това, което е било добро за теб, ще бъде добро и за мен.

— Да, ама няма да бъде! — заяви Кътър. Стана от леглото и закри из стаята, но на половината път се спря и я погледна ядосано. — Бягах от училище, защото си мислех, че съм глупав, а това не ми харесваше. Реших, че то не ми е нужно повече от родителите. Можех да се оправям и сам — пое си дълбоко дъх. — Истината е, че всъщност бях изплашен до смърт от живота и се сърдех на света, задето ме караше да се страхувам. Знаеш ли, че всъщност ми харесваше, когато Върн ме затваряше за една нощ? Бях на топло и безопасно място и постоянно имаше някой наблизо. Ако не беше баща ти, сигурно рано или късно щях да си изпрося доживотната присъда. Той ми даде работа и ме накара да се чувствам по-малко изплашен и повече уверен в това, което правех. По това време обаче бях вече твърде стар за училище. Бях работник. Животът, който познавах и на който имах доверие, бе да ходя и да се връщам от планините всеки ден.

— И толкова ли е ужасно това? — попита тя. Никога не ѝ бе хрумвало, че Кътър може да е недоволен от живота си.

— Изобщо не е ужасно и именно затова продължавам да го правя. Но има неща, които ми липсват, Пам. Не съм толкова глупав, колкото си мислех. Обичам да чета и го правя постоянно — единствената бъркотия в стаята му бяха натрупаните по лавиците книги. — Преди няколко години щях да се срамувам да го кажа, но не и сега. Мога да разбера доста неща, свързани с компанията, с икономиката или правителството, които старите глупаци, дето седят по цял ден на пейката в парка, не могат да разберат. Ако бях ходил на училище навремето, ако внимавах и от време на време полагах усилия, щях да постигна нещо в живота.

Пам скочи като опарена от стола.

— Но ти си постигнал нещо. Ти си...

— Един миньор — прекъсна я горчиво той. — От осем години съм миньор и такъв ще си остана през следващите осем, както и осемте след това. Няма да отида никъде, Пам. Ако бях по-умен, когато трябваше, можех да постъпя в колеж. Но вече и за това е твърде късно. Така здраво съм заседнал, че няма мърдане.

Пам се опита да го хване за ръката, но той се отдръпна, взе едно дърво, след това клекна пред печката и го пъкна вътре.

— За мен няма мърдане, но при теб е различно, Пам. Бъдещето ти предстои. Можеш да се справяш добре в училище и да си извоюваш място на върха на компанията. Аз никога няма да мога да направя това. Не виждаш ли? Аз съм на дъното. Винаги ще бъда на дъното. Нищо не може да ми помогне да се измъкна оттук.

Пам я заболя за него. Клекнал пред печката с наведена глава, той изглеждаше съсипан.

— Това не е вярно! Досието ти в компанията от осемте години, в които работиш за нея, е безупречно. Би могъл да станеш надзирател...

— Не и при управлението на Джон. Ако Юджийн беше жив, може би, но Джон никога не би ме повишил.

— Бих могла да го помоля — предложи Пам и наистина би го направила в същата минута, ако Кътър не й хвърли такъв безнадежден поглед. Ако помолеше Джон да повиши нейния приятел, щеше да навлече неприятности и на двамата, а и Кътър имаше достатъчно достойнство, за да й позволи това. — Мислех, че не искаш да ставаш надзирател. Нали веднъж ми каза това?

— Беше отдавна. Нещата се промениха.

— Кои неща? — попита по-тихо тя и когато той не отговори, сграбчи един кичур от косата му. Къдриците по врата му бяха гъсти и удобни за дърпане. — Каж ми, Кътър, кои неща?

Той се завъртя на пети и се обърна с лице към нея. Погледът му беше толкова напрегнат, че стомахът ѝ потрепери.

— Ако бях някой...

— Но ти си някой!

— Ако бях някой... — този път се спря сам.

— Какво? — подкани го тя.

Той я погледа втренчено още известно време, поклати глава, подпря се с ръце на бедрата си и се изправи:

— Нищо.

— Какво щеше да кажеш?

Кътър отиде до хладилника.

— Освен това не говорех за надзирателско място — той отвори една бира и отпи от нея голяма глътка. После отново бръкна в хладилника, преди вратата му да се бе затворила, и подхвърли на Пам кутийка кола. — Говорех за движение навън и нагоре. За купуване на луксозен апартамент или даже къща. За каране на спортна кола. За носене на риза и вратовръзка. За пътешествия.

— Ти можеш да направиш всичко това.

— Как? Не съм обучен за нищо друго, освен за проклетото миньорство, а дори и да бях, нямам диплома. Можеш да провериш някой ден кои са големите хора в бизнеса. Повечето от тях са ходили в училище и колеж. А аз дори и гимназия не съм завършил.

— Ами че върни се и я завърши. Можеш да го направиш. Можеш и в колеж да отидеш...

— Не и сега.

— Защо?

— Твърде стар съм.

— Но ти си едва на двадесет и четири! Сума ти хора на тази възраст все още учат.

— Но не и в гимназия.

— Можеш да го направиш, ако искаш — тя се приближи с колата в ръка до хладилника и избута Кътър настрана. — Никой не те спира.

— Но тук имам работа. Какво правиш, Пам?

— Взимам си бира.

— Но тук има кола за теб.

— Запази си я за друг път. Искам бира — усещайки погледа му върху, себе си, тя отвори кутийката и отпи.

Кътър се облегна назад върху мивката и каза:

— Правиш го със замах. На много ли бирени партита си ходила?

— На няколко.

— Забавно ти е, нали? Нещо като предизвикателство? Кара те да се чувстваш голяма?

— Ти трябва да знаеш. Нали пиеш бира от години?

— И ще продължавам да я пия много след като ти вече си преминала на вино. Точно това се опитвам да ти кажа, Пам. Каквото правя сега, ще го правя и през целия си живот, но ти... целият свят е пред теб! Все още растеш. Ще дойде време, и то няма да е много далеч, когато вече няма да ти се иска да идваш тук. Ще живееш пълнокръвен живот в града...

— Там няма пълнокръвен живот. Част от мен винаги си остава тук.

— Но бъдещето ти е там. Някой ден ще станеш част от бизнеса и няма да имаш време за разходки в гората...

— За теб винаги ще имам.

Той поклати глава:

— Ти растеш, животът ти едва сега започва. Ще се върнеш в Бостън и ще си оправиш успеха, не заради заплахите на Джон, а защото ти така искаш. Ще постъпиш в колеж, а после ще влезеш в бизнеса и по някое време ще срещнеш някой точно толкова умен и преуспяващ, колкото си и ти. Ще се ожените и ще си имате деца. Понякога ще ги водиш тук и ще ми ги показваш, а аз ще си бъда все същият като сега.

Пам обаче не си представяше нещата точно така.

— Грещиш. Може и да постъпя в колеж, и със сигурност ще се включа в бизнеса, но нямам намерение да се омъжвам толкова бързо — тя вирна предизвикателно брадичка. — Ще чакам теб.

— Ще чакаш какво?

— Ти да се ожениш.

— Аз никога няма да го направя.

— Тогава и аз мога да направя същото.

— Това е най-откаченото нещо, което съм чувал.

— Не по-откачено от това, че ти няма да се ожениш, няма да се върнеш в училище и няма да си намериш по-добра работа. Тази, която имаш, е просто чудесна, тя е почтена и важна.

— Казваш го, защото си млада и идеалистка.

— За бога, Кътър! Та ти си само със седем години по-голям от мен!

— Седем години и още цял един живот.

Тя ококори очи.

— Моля?

Той я погледа втренчено известно време:

— Не разбираш, нали?

— Какво да разбере?

— Това, което се опитвам да ти кажа.

— Опитваш се да кажеш, че аз ще стигна далеч, а ти няма, но грешиш.

Той се отдръпна от мивката и улови Пам за брадичката. После каза развълнувано:

— Казвам, че ако обстоятелствата бяха по-различни, ако не бях пропилял всичко, защото бях млад, глупав и изплашен, сега щях да имам шанс с теб. Ти си единственото момиче, което познавам, и за което бих искал да се оженя. Само че изобщо не ставам за теб...

Сърцето на Пам заблъска лудо в гърдите ѝ.

— Не...

— Ти имаш маниери и блясък. Имаш пари, класа и възпитание — докосна устните ѝ с палец и Пам усети трепета на това докосване дълбоко в себе си. — А аз нямам нищо друго, освен тази къща, пикапа и работата си. Е, имам и малко пари в банката, но не толкова, че да променят нещата. Ние сме от противоположните страни на обществото.

— Не става дума за общество — възрази Пам, внезапна останала без дъх от близостта му. — Татко също доказва това. Той имаше пари, но винаги си остана един от миньорите и беше щастлив да живее така. Аз съм същата. Тук се чувствам най-щастлива.

Вниманието на Кътър като че ли беше изцяло погълнато от това да проследява извивката на устните ѝ.

— Но няма вечно да бъде така — той си пое развълнувано дъх. — Понякога ми се иска...

Пам едва можеше да диша.

— Какво?

Палецът му погали пламналите ѝ бузи.

— Какво, Кътър?

— Понякога... — заекна той и прокара палеца си по цялата ѝ буза към брадичката и продължи с разтреперан глас: — ... ми се иска да можех да те отведа на някое място, където не би имало значение коя си ти и кой съм аз... — гласът му внезапно секна, но очите му останаха приковани в устните ѝ.

Пам се беше целувала и преди, но сега за пръв път почувства такава внезапна нужда да го направи. Кътър отстъпи назад.

Тя грабна ръката му, поднесе я към устните си и я задържа там. Очите ѝ бяха широко отворени и умоляващи. Кътър обаче поклати глава.

— Защо не? — прошепна тя.

— Не искам да започвам нещо, което не мога да довърша.

— Можеш да го довършиш.

Той стисна здраво очи.

— Не.

— Можеш, Кътър. Искам да го направиш.

— Не знаеш какво искаш.

— Искам да ме целунеш.

Очите му се отвориха, тъмни и опасни.

— Искам да направя повече от това.

— Наистина можеш да го направиш!

Неочаквано ръцете му обхванаха главата ѝ и я задържаха неподвижна, докато топлината му бе приковала тялото ѝ на място:

— Чуй ме, Пам. Тук не става дума за някаква игра. Правенето на любов е сериозно нещо.

— Знам. Много от приятелките ми са го правили...

— А ти?

— С момчетата, които познавам ли? Няма начин!

— Значи си девствена.

— Искам да го направя с теб.

— Не.

— Защо?

— Не!

— Можеш да го направиш наистина!

— Не! — той си пое дълбоко дъх. — Не. И ако ти не приемеш това, повече няма да можем да се виждаме. Това ли искаш?

Очите ѝ се напълниха със сълзи:

— Знаеш, че не.

— Тогава не искам да чувам повече за това. Поспорихме, решихме и край — погледна я втренчено още известно време, изруга тихо и я притисна силно до себе си. — В състояние си да подлудиш човека, Пам!

Тя не отговори. Беше твърде заета да вдъхва мириса му, да го чувства и да съхранява спомени за него за времето, когато щеше да се върне вкъщи.

През следващите седмици тези спомени се връщаха постоянно в ума ѝ. Тъй като не виждаше изход от злощастната си участ, Пам започна да прекарва повече време вкъщи, отколкото преди. Стаята ѝ се превърна в нейно убежище. Говореше с приятелките си по телефона, но вече не толкова лекомислено като преди. Понякога спеше, понякога си мечтаеше, друг път размишляваше, но най-вече учеше. Джон беше прехвърлил тежестта на отговорността върху раменете ѝ и тя я усещаше постоянно.

Отначало не го виждаше много. Верен на думата си, той като че ли беше изоставил ролята си на пазач. Беше ѝ поставил правила и докато тя ги спазваше, я оставяше на мира. Ако някой можеше да се нарече неин надзирател, това беше училището. Успехът ѝ в края на срока щеше да покаже.

Оценките ѝ се повишиха драстично. Пам изпита огромно облекчение при мисълта, че е способна да го направи. В това отношение напрежението понамаля. Въпреки това не изчезна напълно. Джон нямаше да се задоволи просто да види, че тя може да го направи, искаше от нея да го прави редовно. Бе казал съвсем ясно какво щеше да стане, ако Пам не се подчинеше.

Не пропусна обаче да ѝ покаже, че е доволен от успеха ѝ. Пам подозираше, че по-голямо удоволствие му доставяше мисълта за хитростта му — бе успял да подчини сестра си ефектно и без усилия, — но фактът, че сега бе далеч по-малко противен от преди, все пак

беше някаква утеха. Когато Пам за пръв път повиши оценките си, той я заведе на вечеря в „Риц“, дори я покани на няколко служебни тържества. Придоби навика да се отбива в стаята ѝ на връщане от работа, а после — преди да си легне, и макар тя да си казваше, че той просто я проверява, изглежда, имаше нещо повече от това. Джон наистина беше доволен.

— Какво става с госпожа Дитмар? — попита една вечер той. Госпожа Дитмар беше учителката по американска литература, с която Пам бе кръстосвала шпаги в началото на годината.

Пам седеше, облегната на таблата на леглото си, с молив в ръка, тетрадка в скута и учебник до себе си. Когато Джон се появи на вратата, тя, както обикновено, застана нащрек и стисна още по-здравомолива.

— Долу-горе. Мисля, че поомекна към мен. А може би и аз започнах да посвиквам с нейния стил.

— Миналата седмица темата ти беше наистина чудесна.

— Прочете ли я?

Той кимна.

— Беше я оставила в кухнята най-отгоре върху книгите си. Винаги съм харесвал Стайнбек. „Гроздовете на гнева“ беше дебела книга и всичките ми приятели се оплакваха от нея, но на мен ми беше любимата.

— И на мен ми хареса.

— Това си личеше в темата. Пишеш добре, Пам, сбито и ясно, и умееш да подреждаш мислите си.

Тя поблагодари с кимване и отново сведе поглед към тетрадката. Чувстваше се неловко, не беше сигурна дали той просто не си играеше на покровител и в никакъв случай не знаеше какво да каже или направи.

— Преди малко се обади майката на Дженифър — когато Пам вдигна поглед към него, той продължи: — Чудеше се дали си стигнала до някакво решение за пролетната ваканция. Не си ми казвала, че са те поканили на вилата им в Невис.

— Не ти казах, защото не искам да отида. Дженифър ми спомена за това още миналата есен и оттогава не ме е оставяла на мира. Какво ли не опитам, за да се отърва от нея!

— Така си и помислих. Майка ѝ каза, че ако се тревожа, тя ще се погрижи да учиш всеки ден по малко, за да можеш да получиш грамотата за отличен успех — той повдигна едната си вежда. — Не мислиш ли, че стига твърде далеч?

— Да, но не знам какво друго да ѝ кажа.

— Защо не искаш да отидеш?

Пам започна да драска разсеяно по тетрадката си.

— Напоследък Дженифър ми ходи по нервите. Понякога е толкова глупава! Вече не сме особено близки. Ще бъде доста лицемерно от моя страна да я използвам, за да посетя Карибските острови, след като не искам да отида с нея и до Ню Йорк.

— А какво ще кажеш да отидеш в Ню Йорк за ваканцията с мен? Мислех да отида на гости на Хилъри. Ще минем по магазините, а после можем да отидем на някой концерт. Какво мислиш за това?

Пам наистина не знаеше какво да мисли. Джон никога преди това не ѝ беше предлагал да я заведе някъде. Тя потърси по лицето му някакъв признак на шега, сарказъм или даже подлост, но той изглеждаше напълно искрен.

— Амии... няма ли да ви се пречкам? Ти сигурно ще искаш да бъдеш сам с Хилъри.

— Мога да ти наема апартамент в „Пиер“. Ако искаш, даже след това бихме могли да отидем и до Палм Бийч. Винаги мога да си намеря някаква работа, докато ти се излежаваш на слънцето.

Тя се поколеба. Джон беше последният човек, с когото си представяше, че може да прекара ваканцията, но обичаше Ню Йорк. Също и Хилъри. Освен това много ѝ се искаше да придобие тен. Беше се надявала да прекара част от ваканцията в Мейн, но само една част. Присъствието на Кътър бе необходимо за оцеляването ѝ, но сега ѝ действаше мъчително. Може би щеше да бъде забавно да се поразсее.

— Имаш две седмици — отбеляза Джон.

— Наистина имам да уча — каза бързо тя.

— Вече положи достатъчно усилия.

— Но ако не успея да получа почетна грамота...

— Пътуването през пролетната ваканция няма да окаже никакво влияние. Не е като да се скиташ по партита и всяка сутрин да се събуждаш с махмурлук — в главата му явно се появи някаква

неприятна мисъл и лицето му за пръв път тази вечер потъмня. — Освен ако не смяташ, че ще ти бъде досадно.

— Разбира се, че не, Джон. Всъщност партитата не са толкова важни за мен. А и никога не съм имала махмурлук.

Мрачното му изражение се поразсея. На Пам ѝ мина през ума, че нейното нежелание да отиде би могло да го обиди. И тъй като двамата от години не бяха представлявали семейство, тази мисъл изглеждаше направо нелепа.

— Бих искала да отида в Ню Йорк — каза тя и сама остана изненадана. — Също и в Палм Бийч. Никога не съм била там. Сигурно ще бъде забавно.

Голяма част от забавлението на Пам се състоеше в това да очаква пътуването. В едно частно и елитно училище като нейното всички заминаваха някъде през пролетната ваканция. Повечето отиваха със семействата си и Пам им завиждаше. Този път обаче тя очакваше своето собствено семейно пътуване.

— С брат ми заминаваме за Ню Йорк, а после за Палм Бийч — казваше на всеки, който искаше да знае. Нямаше никакво значение, че брат ѝ се бе държал като най-големия ѝ враг през целия ѝ живот, семейството беше нещо много хубаво.

Беше почти убедена, че и Джон се чувства по същия начин. В седмиците преди пътуването той бе необичайно любезен. Разпитваше я за училището, но не по лукавия начин, който тя мразеше, а така, сякаш наистина го интересуваше. Въвличаше я в спорове за бизнеса. Правеше ѝ комплименти за външния ѝ вид. Веднъж дори се върна вкъщи с две златни гривни, изработени специално за нея от един от дизайнерите на „Фасетс“.

— Странно е — каза тя на Марси в деня преди заминаването. — Нима всичко това е само защото започнах да уча?

Марси избърса внимателно ъглите на прозореца, който чистеше, помълча замислено и чак тогава каза:

— Той се гордее с теб.

— Никога не се е гордял с мен.

— Явно отдава голямо значение на високите оценки. Те означават много за него, докато картините, които рисуваш — не.

Пам го знаеше и затова не му показваше нещата, които показваше на Кътър.

— И все пак той е толкова любезен! Даже миналата седмица, когато излизахме, ми помогна да си облека палтото. Трябва да има някаква причина.

Марси се замисли, докато почистваше следващото стъкло.

— Става по-възрастен. Може би му е омръзнало да кръстосва шпаги.

— Може би.

— А и ти порастваш. Вероятно той го забелязва.

Несъмнено Джон виждаше физическото ѝ израстване, но все пак не беше оттеглил ултиматума си. Според Пам той трябваше да го направи, ако действително я смяташе за пораснала. Разбира се, Марси не знаеше нищо за това и Пам нямаше намерение да ѝ казва.

— Може би — рече тя и си пое дълбоко дъх. — Може би си мисли, че скоро ще стана на осемнадесет и ще мога да упражнявам контрол върху акциите си в компанията. Ще присъствам на събранията на акционерите. Ще мога да му причинявам доста неприятности. Вероятно това го плаши.

Мисълта да има поне веднъж някакво надмощие ѝ изглеждаше доста приятна. Марси се премести на другото стъкло и започна да го мокри с гъбата.

— Стига си мислила за това, Пам. Примирието е хубаво нещо.

Пам беше съгласна, затова престана да задава въпроси и на следващата сутрин замина с Джон за Ню Йорк. Той надмина всичките ѝ очаквания. Апартаментът в „Пиер“ беше голям и разкошен, ресторантите, в които се хранеха — с изобилни ястия и луксозно обзавеждане, местата им в театрите — най-скъпите. Въпреки че прекараха уикенда с Хилъри, Джон нито веднъж не остави Пам сама и макар едната част от нея да се чувстваше виновна за това, другата се радваше на вниманието.

В понеделник Пам и Джон отлетяха на юг. Хотелът им отново беше безупречен и въпреки че Джон я оставяше сама до басейна, докато се занимаваше със служебни задължения, тя се чувстваше твърде доволна, за да има нещо против. Слънцето блестеше ярко, водата беше топла, а спасителят се държеше приятелски. Почувства се пораснала и привлекателна, когато Джон я заведе на вечеря и особено

когато постоянно се грижеше чашата ѝ за вино да бъде пълна. По лицето му беше изписана усмивка, за която Пам можеше да се закълне, че изразяваше привързаност. По едно време той отмахна една дълга къдрица от голото ѝ рамо и дори я прегърна през талията, когато излизаха от ресторанта. Пам чувстваше, че той я пази и се грижи за нея, изпита топлота и доволство и замаяна от виното, заспа направо върху покривките на леглото си.

Така и не разбра колко беше часът, когато се събуди. В стаята беше тъмно, Пам беше легнала по корем и внезапно до нея прозвуча гласът на Джон.

— Още си облечена, скъпа. Не се спи така.

Тя почувства как ципът на роклята ѝ се отвори и на гърба ѝ стана хладно.

— Мога и сама — промърмори, но беше твърде уморена, за да се помръдне.

— Вече го направих.

Той издърпа роклята надолу към бедрата ѝ, претърколи Пам на обратната страна и я съблече. Когато се зае с чорапите, тя възрази замаяно.

— Джон, наистина...

— Позволи ми. Грешката е моя. Трябваше да се досетя, че не си свикнала да пиеш.

Изтощена, тя се отпусна и се остави на грижите му. Бе минало дълго време, откакто някой я беше глезил така. Чувството беше толкова приятно, че Пам изпадна в полусънно състояние. Представи си, че е с Кътър, че той смъква чорапите ѝ, разкопчава колана на жартиерите, сваля сутиена, после бикините ѝ. Представи си, че ръцете, които я докосваха леко и нежно и я караха да стене, бяха неговите.

Но когато отвори очи, този, който се мержелееше над нея, не беше Кътър.

— Джон? — попита Пам и се опита да го различи в тъмнината. Не се виждаше почти нищо. — Джон? О, Боже! — тя се опита да се отскубне, но той я държеше здраво.

— Не, не — прошепна Джон. — Не се плаши. Мисля, че това, което правих с теб досега, ти хареса.

Тя се изви настрани.

— Ти не трябва... ние не трябва...

Той обаче протегна ръка и я сложи върху голите ѝ гърди.

— Недей, Джон!

— Ще бъде хубаво — каза той и долепи устни до шията ѝ. — Ще се постарая да бъде хубаво.

— Не! — Пам се изви, за да се отскубне от ръката, която я спираше, и отблъсна тази, която се плъзгаше надолу по тялото ѝ. — Господи, Джон, не прави това!

— Ако се дърпаш, ще боли.

Пам вече се беше събудила напълно и много добре осъзнаваше, че силата ѝ в сравнение с неговата беше просто нищожна. Затова се вкопчи отчаяно в ръката, която се плъзна между краката ѝ.

— Боже мой, не, не, не! — прошепна тя. Опита се да се извие настрана и да се преобърне, да стъпи на леглото и да се отблъсне от Джон, но той беше почти легнал върху нея ѝ полуразсъблеченото му тяло беше огромно и твърдо като скала. — Ти си мой брат! Не можеш да направиш такова нещо, Джон! Недей, о, моля те, недей!

— Стой спокойно, Пам — предупреди я той.

Но Пам нямаше причини да го слуша. В момента нищо на света не можеше да я изплаши повече от едно изнасилване. Самата мисъл за това ѝ даде нов прилив на сили.

— Махни си ръцете от мен! — изпищя тя. Когато той ѝ запуши устата, Пам го ухапа по ръката, а след това използва изненадата му и го удари силно с коляно. За нещастие не успя да улучи в целта. Беше го ударила под грешен ъгъл и нямаше достатъчно пространство, за да вложи повече сила. Въпреки това го стресна достатъчно, за да спечели време. Това и ѝ трябваше. Изскубна се от прегръдките му, пропълзя до края на леглото, падна на колене на пода и се изправи с мъка. Само секунди след това вече беше зад здраво заключената врата на банята.

Измина цяла вечност, докато успее да си поеме дъх. След това обхвана главата си с две ръце, свлече се до вратата, сви се на топка и заплака. Гадеше ѝ се, изпитваше погнуса, страх и ужас, разтърсваха я тихи мъчителни ридания. След известно време, когато започна да зъзне, се уви в хавлията. Това обаче не ѝ помогна да се почувства по-добре. Нямаше идея какво да направи.

— Пам? — долетя след малко гласът на Джон, нисък и мрачен. Тя не отговори. — Пам, не можеш да стоиш там цяла нощ.

Тъй като нямаше друг вариант, тя възнамеряваше да направи точно това.

— Все някога трябва да излезеш.

Мисълта да го погледне след всичко, което беше видял и направил, я накара отново да почувства прилив на гадене.

— Ако трябва, ще повикам портиера — той затропа силно по вратата. — Добре ли си?

— Повръща ми се.

— Това е от виното. Отвори вратата. Ще ти дам да посмучеш кубче лед.

— Не е от виното — промърмори тя, но не беше съвсем сигурна. Случилото се бе твърде ужасно, за да бъде реално. В момента би дала всичко, за да повярва, че е имала халюцинации.

Явно халюцинации се бяха оказали нещата преди това — вниманието, комплиментите, искреният интерес — и именно в това се състоеше най-голямата жестокост на Джон. Беше я накарал да си мисли, че са семейство, когато през цялото време бе имал наум нещо съвсем друго.

Той беше просто гнусен. Трябваше да избяга от него. Само че нямаше да успее, ако продължаваше да стои в заключената баня.

Тя се наведе с мъка над мивката и наплиска лицето си със студена вода. След това уви около себе си дебелата хотелска хавлия, взе в ръка машинката за лъскане на обувки и отвори вратата на банята.

Джон се беше изтегнал върху стола в спалнята и изглеждаше разчорлен и мрачен. Главата му беше наведена ниско, но все пак не откъсваше поглед от Пам. Без да изпуска импровизираното си оръжие, тя побърза да светне най-близката лампа.

— Искам да си отида у дома.

— Имаме резервация за още два дни.

Пам поклати рязко глава.

— Утре. Искам да тръгна с първия полет.

— Не е необходимо.

— Мисля, че е.

— Няма да те докосна.

— Не мога да ти имам доверие!

Очите му сякаш я пронизаха.

— Всичко беше от виното, Пам. И двамата пихме твърде много.

— Аз пих твърде много. Ти го беше планирал.

— Не е вярно. Беше ми приятно. Прекалих с пиенето и когато те видях да лежиш така на леглото...

— Млъкни! — прекъсна го тя и се сви от отвращение. — Не го казвай! Гадно е!

При последните й думи Джон стисна здраво зъби.

— Може доста да се поспори по въпроса — каза бавно той — кой от двамата е по-гаден. Ти ме подтикваше към това от момента, в който споменах за пътуването. Играеше си с мен...

— Не съм!

— ... правеше се на сладка и сексапилна... Може и да си на седемнадесет, но тази вечер се държа като двадесет и пет годишна. Начинът, по който се извиваше в леглото, докато те събличах, беше просто неприличен. Имаш ли някакъв проблем, за който да не знам, Пам?

Пам беше просто ужасена.

— Нямам никакъв проблем! Ти си този, който...

— Майка ти беше такава. И тя се нахвърли върху мен по същия начин.

— Лъжеш! — извика Пам.

— Не. Тя беше една гладна кучка.

— Не смей да говориш така!

— Ако не ми вярваш, попитай нея.

Стомахът на Пам започна да ври и гневът й преля:

— Не мога да я попитам и ти го знаеш! Тя е твърде уязвима. Пък и не е вярно. Това е една от фантазиите на болния ти мозък! — гласът й потрепери. — Ти си този, който има проблем, Джон! Винаги си го имал, но този път отиде твърде далеч. Няма да забравя какво се случи тази вечер! Това, което се опита да направиш, беше отвратително, неморално и противозаконно! Беше гадно! Веднага щом се прибера в Бостън, ще те предам...

— На кого? — попита той. Не изглеждаше особено разстроен, което още повече вбеси Пам.

— На полицията! На Боб Гросмън! На адвокатата ми!

— Не мисля така.

— Защо? — попита възмутено тя.

— Защото, като се има предвид твоята възраст и умствената нестабилност на майка ти, никога няма да ти повярват. Ще те помислят за малка истеричка, която се опитва да отмъсти на брат си, задето той се старее да я държи изкъсо. Ще решат, че имаш нужда от психиатрична помощ. А най-вероятно ще те помислят за глупачка.

Пам преглътна мъчително и поклати глава.

— Ще ме изслушат.

— Но ти нямаш никакво доказателство, Пам. По тялото ти липсват рани, а и все още си девствена.

— Откъде знаеш?

— Права си — каза той и ѝ се усмихна мазно. — Не знам със сигурност, но докторът ще разбере. Ако си го направила преди това, ще се знае, че това няма нищо общо с мен. Но аз ще искам да разбере кой го е направил, така че ще отида в училището. Ще разпитам приятелките ти и родителите им. Ще вдигна страхотен шум около моята „съгрешила“ сестра. Мм, колко ще ми хареса ролята на наранен брат! Това ще придаде чудесен оттенък на образа ми.

— Ти си просто отвратителен — прошепна Пам, но вече чувстваше как я завладява отчаяние. Беше девствена, разбира се, затова заплахата на Джон беше безпочвена. Обаче именно по тази причина никой нямаше да повярва какво се беше опитал да направи той. Беше прав, тя наистина нямаше никакви доказателства. И колкото и да ѝ се искаше да си мисли обратното, хората щяха да повярват повече на него. Наистина щяха да му повярват.

Пам се намираше в задънена улица и си нямаше представа какво да прави. Този проблем обаче за момент остана на втори план. Всичко, което кипеше в стомаха ѝ, се надигна. Тя изтича в банята точно навреме, за да повърне. Остана там, докато Джон се появи на вратата.

— Можеш да си лягаш, Пам — каза той с познатия си студен глас. — И не се притеснявай. Няма да те докосна. В момента си доста непривлекателна.

И докато Пам събере сили да обърне глава, той изчезна в стаята си и затвори вратата след себе си.

[1] Най-големият парк в САЩ. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази нощ Пам спа малко. Въпреки че беше залостила здраво вратата си, страхуваше се Джон да не намери някакъв начин да влезе. Освен това я измъчваше споменът за това, което той бе направил. Веднага щом задрямваше, я връхлиташе кошмарът за ръката му по голата ѝ плът и я караше да се събужда, обляна в пот. Когато на сутринта се качи на самолета за Бостън, тя се чувстваше така, сякаш беше преминала през машина за изстискване на дрехи. А когато се върна вкъщи, беше бледа, унила и нямаше какво да каже за пътуването си.

След като я погледа известно време как седи пред чинията, почти без да докосва вечерята си, Марси най-сетне заговори:

— Какво се е случило там?

Пам ѝ хвърли бърз поглед:

— Къде?

— В Палм Бийч.

Пам сви рамене и извърна поглед встрани.

— Просто останах разочарована, това е всичко.

Но Марси продължи тихо и убедено:

— Има нещо повече от това — и след като почака повече от минута, добави: — Той се е опитал да ти направи нещо.

Пам нямаше време да се почуди откъде можеше да знае Марси. Тя вдигна поглед и побърза да отрече:

— Не ми е направил нищо.

— Но се е опитал — Марси дълго остана неподвижна, после каза разкаяно: — Трябваше да знам! Трябваше да те предупредя!

— Той не ми е направил нищо.

— Защото ти не си му позволила.

Пам сякаш се отдръпна навътре в себе си. За човек, който никога нищо не правеше с особено голяма скорост, Марси седна изненадващо бързо на стола до нея.

— Говори ми за това, Пами! Не можеш да го държиш в себе си!

— Грозно е!

— Един Господ ми е свидетел, че съм виждала грозни неща и преди! Джарвис не пропусна да ми покаже и това.

Пам разшири очи:

— Е, удрял те е, но не би...

— Опитвал се е, и то неведнъж. Това е една от причините, поради които татко ти ме доведе тук.

— О, Марси! — прошепна Пам. Направо ѝ се гадеше. — Не знаех...

— Преди нямаше нужда да ти казвам. Но сега искам да разбереш, че знам как се чувстваш — тя я улови за ръката. — Каж ми!

Пам я послуша, тъй като имаше нужда да се довери на някого. Накрая каза умолително:

— Каж ми, аз ли съм виновна? Правех всичко възможно да се държа мило, защото беше толкова хубаво да бъдем семейство! Той беше доволен и затова и аз бях доволна. Не стигнах ли твърде далеч? Аз ли го подведох да направи това?

— Не.

— Наистина не съм искала!

— Не си го подвела ти!

— Той е мой брат. Никога не бих направила нещо такова със собствения си брат. Никога с никого не съм го правила досега — но искаше. Искаше да го направи с Кътър. Всеки път, когато беше с него, чувстваше все по-силно този порив. Сега обаче не можеше да му каже за случилото се с Джон. Кътър щеше направо да побеснее. — Какво ще правя сега, Марси? Не мога да спя. Не мога да ям. Гади ми се!

Марси я погали по ръката.

— Кога ще се върне той?

— Не знам. Тази сутрин не си казахме нищо. Той просто ми подаде билета и ме погледна така, сякаш съм пълен боклук.

— Опитва се да те накара да се чувстваш виновна за случилото се, но ти не си, Пам! Той е виновният. Нещо не е наред с този човек.

Думите на Джон продължаваха да пъплят в главата на Пам.

— Той ми каза, че съм била като майка си. И тя му се била нахвърлила. Виждала ли си я някога да прави това?

— Никога нищо не съм видяла — каза веднага Марси.

— Когато го заплаших, че ще кажа какво е направил, той отговори, че никой няма да ми повярва — и е прав. Нямам никакви доказателства. Но не мога да остана тук, Марси! Не мога да живея под един покрив с него! — Пам беше умувала в продължение на часове върху този въпрос. — Бих искала да се преместя да живея в Тимини Коув, но той никога няма да ми позволи.

— Трябва да бъдеш тук, с приятелките си от училище.

Пам искаше това. Имаше още два месеца до края на годината и още една цяла година. Не му беше времето да се мести.

— Ще трябва да се преместя в пансиона. Директорът ще ми позволи, стига да има място — когато видя слисаното изражение на Марси, побърза да каже: — Не че го искам. Ще ми липсваш. Ако имаше някакъв друг изход, щях да предпочета него, но няма. Джон никога няма да ми позволи да си наема апартамент. А и не мога просто така да се преместя при някоя приятелка и семейството ѝ без обяснения, а не съм в състояние да им дам такива.

— От училището също ще питат.

— Ще им кажа, че искам да опитам от пансионския живот преди колежа.

— Джон няма ли да се възпротиви?

Пам си беше задавала този въпрос повече от веднъж и всеки път се бе чувствала като в задънена улица.

— Не мога да докажа това, което той се опита да направи. Той не стигна твърде далеч...

— И слава Богу!

— Пък и се случи само веднъж. Ако вдигна шум за това, той ще ме обяви за умствено неуравновесена — тя вирна брадичка. — Но ако вдигна шум, Джон ще го почувства. Хората ще започнат да се чудят. Това ще постави всички ни в неудобно положение, но ако Джон не ми позволи да се преместя в пансиона, Бог да ми е на помощ — ще го направя! Той страшно държи на хорското мнение за него. Ако иска да си го запази, ще трябва да ме пусне!

Джон се върна два дни по-късно. По това време Пам вече беше говорила с училищните власти, намерила бе място в пансиона и бе уредила да се премести там в края на пролетната ваканция, при положение че Джон се съгласеше. Той даде одобрението си, но не пропусна да направи хаплива забележка.

— Ултиматумът остава в сила — каза подигравателно. — Или грамотата, или другото.

За момент Пам се изкуши да отвърне на заплахата му. Копнееше да го изобличи, но не можеше. Нещата опираха до благополучието на Марси, а и до къщата в Тимини Коув. Удоволствието да опетни образа на Джон в никакъв случай не можеше да компенсира загубата на последните две.

Последваха дълги и напрегнати дни. Джон като че ли изпитваше удоволствие да се навърта около нея и да я измерва презрително с поглед. Знаеше, че я плаши с присъствието си. Пам не можеше да се премести в училището преди края на ваканцията и дотогава се налагаше да си остане у дома.

Прекара доста от времето си да убеждава Марси да си намери друга работа:

— Татко те нае колкото заради къщата, толкова и заради мен. Ако аз няма да съм тук, какъв е смисълът да стоиш? Би могла да вършиш същата работа и за някой друг, и то по-свестен от Джон.

— Той ми плаща добре, Пам. Не бих могла да намеря такава заплата на друго място.

— Толкова ли ужасно ще бъде да взимаш по-малко пари?

— Имам нужда от тях.

— За майка ти ли?

Марси кимна:

— Нещата между нея и Джарвис вървят наистина много зле. Давам ѝ всичко, което мога да отдела.

Съдейки по това, което виждаше, Пам ѝ вярваше. Марси живееше пестеливо. Купуваше си малко дрехи, сама си подстригваше косата и в почивните си дни най-често гледаше тригодишния син на икономката, която работеше на съседната улица.

— Бих могла да ти помогна.

Марси поклати глава:

— Ти нямаш излишни пари.

— Имам, и то твърде много. Нямам нужда от всичко това.

— Не бих взела пари от теб.

— Тогава ми позволи да се обадя тук-там. Все някой трябва да има нужда от помощ — или родителите на приятелките ми, или някоя

от старите приятелки на майка ми. Може би заплатата няма да бъде чак толкова лоша.

— Но свободата няма да бъде същата. Ходя до Тимини Коув един или два пъти в месеца да се грижа за къщата. Джон ми плаща, а и мога да си ходя до дома, освен това ми позволява да ползвам колата. Даже понякога ми помага за медицинските разходи за мама. Не мога да си позволя да напусна, Пами.

Същото ѝ беше казал и Джон и това я вбеси. Кътър беше прав: Джон купуваше хората — даваше им това, от което имаха най-голяма нужда, и после постоянно държеше над главите им заплахата да им го отнеме. Пам желаше на Марси всичко най-добро, но денят, когато щеше да бъде в състояние да ѝ го гарантира, беше много далеч.

Изобщо всичко добро изглеждаше много далеч. Пам размишляваше върху това с часове, докато лежеше будна нощем, с очи, приковани във вратата на стаята си. Чувстваше се притисната в ъгъла и незащитна. Ако беше по-голяма, щеше да бъде в безопасност. Щеше да има пари, които да използва по свое собствено усмотрение. Щеше да ходи където си иска. Щеше да бъде независима от Джон.

Ако беше по-голяма, щеше да има и Кътър. Щеше да бъде в състояние да му предложи място в компанията, за да му потръгне. Той беше умен, а и можеше да носи сако и вратовръзка не по-зле от всеки друг.

Пам много мислеше за това. Представяше си го добре облечен, как кара спортна кола, как си налива скоч в стъклена чаша. Представяше си апартамента на брега на морето, който той щеше да има, ако работеше в Бостън. Представяше си как се приближава до нея, изискан и сексапилен. В този момент обаче образът му биваше замъглен от този на Кътър в къщичката му в Тимини Коув, където носеше само джинси, косата му беше разбъркана, а той — леко брадясал. Пам реши, че изискаността нямаше да го накара да изглежда по-секси. Когато си го представяше такъв, какъвто винаги го бе познавала, тя изпитваше вътрешно безпокойство и болка.

Продължаваше да не ходи в Мейн. Беше истинска агония да бъде с Кътър, да го желае толкова много, но да знае, че той дори няма да я целуне. Затова през този първи уикенд след завръщането си от Палм Бийч Пам си остана у дома, като се опитваше да запълва времето си с последни приготовления за пансиона. До следващия уикенд обаче вече

беше привършила с всичко, което трябваше да се направи, и не издържа. Намираше се под постоянно напрежение от момента, когато Джон влизаше вкъщи, до момента, когато излизаше, и не бе спала и една нощ като хората.

Рано сутринта в събота тя замина за Тимини Коув. Когато стигна до къщата на Кътър, той не си беше у дома. Пам реши, че сигурно е излязъл да си купи нещо за ядене, да се порови из книгите в библиотеката или да се подстриже. Донякъде беше доволна да остане за малко сама. Чувстваше се изморена до смърт.

Тя се качи на леглото, издърпа завивките чак до брадичката си и увита в миризмата на Кътър, заспа веднага.

Отначало сънят ѝ беше дълбок и безпаметен. След това, както се случваше всяка нощ от Палм Бийч насам, кошмарът от нападението на Джон я накара да се събуди с вик. Отне ѝ цяла минута, докато осъзнае, че не се намира в Бостън, и още една, докато разбере, че мъжът, чиито ръце държаха раменете ѝ, не беше Джон.

— Кътър! — прошепна тя, седна и го прегърна здраво през врата. — Господи, сънувах ужасни неща!

Той я притисна до себе си и я погали успокоително по гърба. След малко тя престана да трепери, но продължаваше да го държи здраво. За пръв път от дни насам се чувстваше в безопасност.

— Толкова отдавна не съм те виждал — каза той дрезгаво, сякаш повтаряше мислите ѝ на глас.

— Три седмици.

— Липсваше ми.

— И ти на мен.

Кътър докосна с устни челото ѝ, отдръпна се и я огледа изпитателно.

— Здравата беше заспала. Изглеждаш уморена.

Тя кимна и затвори очи, а после се притисна още по-плътно до него. Ако можеше по някакъв начин да се вмъкне в тялото му и да се свие там на топка, щеше да го направи.

— Пам, добре ли си?

— Просто ме прегърни, Кътър. Толкова ми е хубаво, като го правиш!

Пам не беше сигурна дали той е усетил отчаянието в гласа ѝ. Не беше го вложила нарочно, но след начина, по който я бе докоснал

Джон, прегръдката на Кътър беше просто изцеляваща. Имаше страхотна нужда от това.

Когато той я прегърна още по-здраво, тя въздъхна облекчено. Седяха прегърнати дълго време. Това беше всичко, което искаше Пам — чистия и всепроникващ балсам на неговото присъствие. После, съвсем бавно, започна да забелязва огромните гърди и топлината му и ѝ се прииска нещо повече.

Устните му докоснаха челото, очите и бузите ѝ. Пам се извърна съвсем леко, за да улови целувката му, но тя ѝ убягна като шепот. Когато го погледна в очите, те бяха нежни, но и тревожни.

— Не трябва да правя това — каза той.

— Обичам те.

— Много си малка.

— Винаги съм те обичала!

— Не и по... този начин.

В следващия момент Кътър наведе глава и я целуна. На Пам ѝ се струваше, че ще се разтопи. Очите ѝ се затвориха, устните ѝ омекнаха. Той започна да ги целува първо от единия ъгъл, после от другия. Накрая се отдръпна, сложи пръст върху устните ѝ и каза дрезгаво:

— Мисля, че загазих.

— Направи го пак — прошепна тя и прокара пръсти през косата му.

— Пам...

— Пак! — каза настоятелно тя и го принуди да наведе главата си. Всичко в нея стенеше от копнеж. Обичаше го твърде много, за да му позволи да се отдръпне толкова бързо. Освен това се виждаше съвсем ясно, че и той я желае.

Този път целувката му беше по-страстна и това ѝ хареса. Кътър я учеше как да движи устните си, както той желаше, да ги разтваря по-широко и да му подава езика си. Когато накрая той вдигна глава, Пам трепереше цяла.

— Никога преди не съм го правила — каза тя с накъсан шепот.

— Никога?

— Никога. Беше ли хубаво?

Той погледна към тавана и се засмя:

— Има си хас да не беше!

Тя се надигна и докосна с език ъгълчето на устата му. Смехът му секна и той изстена. В следващия момент Пам се озова по гръб на леглото, а Кътър лежеше върху нея. Ръцете му бяха в косата ѝ и държаха главата ѝ неподвижна. От жадната му целувка просто струеше нужда.

Пам никога не беше усещала нечий мъжки глад по този начин. Силата му я плашеше, но възбудата от това беше просто невероятна. Караше я да изпитва болка, както когато си мечтаеше. Тя изви съвсем несъзнателно тялото си срещу неговото.

Той изруга тихо, отдръпна се от нея и легна на едната си страна.

— Какво има, Кътър? Какво направих?

— Нищо. О, скъпа... — лицето му беше заровено във възглавницата, а раменете му — свити и напрегнати. Той притисна здраво тялото си в завивките. Гласът му звучеше приглушено. — Ти направи всичко толкова добре, че ако сега не вляза в теб, просто ще накарам и двама ни да се чувстваме неудобно.

При тези думи дъхът ѝ секна. Кътър вдигна глава и видя широко отворените ѝ очи.

— Знаеш ли колко много те искам? — каза той с измъчен шепот. Лицето му гореше, очите му блестяха, а чертите му бяха изопнати.

Тази мисъл я накара да литне. Тя го погледна и разбра, че е най-щастливата жена на света. Докосна бузите, върха на носа, челото му. Кътър я хвана за ръката, поднесе я към устните си и я притисна здраво там. После я прокара през гърдите, по корема и към опънатата предна част на джинсите си.

Пам си спомни как бе усетила твърдостта на Джон, когато той беше легнал отгоре ѝ върху хотелското легло. Беше корав и грозен и заплашваше с насилие. В Кътър нямаше нищо заплашително, нищо грозно. Мъжествеността му беше много, много твърда, но тя го обичаше и искаше да я докосва.

Пам разтвори ръка и го погали. Кътър ѝ позволи да го прави не повече от минута, след което отдръпна насила ръката ѝ. Пам понечи да възрази, но той заглуши протестите ѝ с целувка. Когато вдигна глава, за да може тя да си поеме дъх, погали гърдата ѝ от едната страна. Кожата на това място запламтя от удоволствие. Пам изстена и зачака, дишайки учестено. Жадуваше за още, но не знаеше как да си го поиска.

Кътър по някакъв начин бе усетил желанието ѝ, защото преди да я докосне отново, започна да разкопчава блузата ѝ. Пам почувства върху кожата си хлад, а после широката му силна длан. И отново не можа да не си спомни за Джон.

Когато склочи пръсти около китката на Кътър, той я погледна в очите:

— Стига ли вече?

Пам имаше чувството, че ще потъне в погледа му. Не беше Джон, а Кътър. Не беше противно, а хубаво.

— Малко ми е — прошепна тя, изправи се с мъка, изхлузи блузата през раменете си и разкопча сутиена. След това се поколеба. — Никога преди не съм го правила.

Кътър издърпа тънките презрамки на сутиена и го остави настрана. След това погледна към гърдите ѝ така, сякаш никога нямаше да извърне очи от тях, сякаш те бяха най-хубавото нещо, което бе виждал в живота си.

Погледът му за миг изми мръсотията, оставена там от ръката на Джон. Когато Кътър я докосна, Пам се задъха, усмихна се несъзнателно и прехапа устни, за да не нададе вик. Той залюля гърдите ѝ, като в същото време захапа долната ѝ устна и я изтегли.

— Кажи ми какво чувстваш — нареди той през зъби.

— Горя, просто горя!

— Тук ли? — попита Кътър и докосна леко зърната ѝ с върховете на пръстите си.

Едва тогава тя нададе вик. Кътър обаче продължаваше да очаква отговор. Пам най-сетне успя да си поеме дъх.

— Отвътре! — извика тя, без да се интересува, че гласът ѝ звучи отчаяно. Усещанията бяха твърде силни, твърде нови и Пам просто не знаеше как да се оправя с тях. — Горя отвътре. Искам те, Кътър!

Когато той плъзна ръка между бедрата ѝ, тя ги стисна и изстена. Това, което чувстваше, бе тъй невъобразимо хубаво, че не знаеше дали да плаче, или да се смее. Винаги си беше представяла, че с Кътър сигурно щеше да се чувства като на седмото небе, но не бе предполагала, че мечтите ѝ могат да се сбъднат.

Неочаквано, когато вече бе толкова близко до това, Пам изпита страх.

— Сега няма да кажеш „не“, нали? — попита пискливо тя. — Ще умра, ако го направиш! — после с треперещи ръце разкопча копчето на джинсите си и дръпна надолу ципа.

Кътър я хвана за ръката.

— Какво правиш?

— Това, което трябваше да направя още първия път, когато дойдох тук.

След това се изтърколи встрани. Кътър се опита да я хване, но тя изскочи от леглото и изхлузи джинсите и бикините си, преди той да успее да я достигне.

— Пам... — той я сграбчи през талията и я стовари обратно върху леглото, докато джинсите все още висяха от единия ѝ крак.

Тя го погледна предизвикателно.

— Ако не ти харесва това, което виждаш, изпрати ме да си стоя у дома. Може да съм само на седемнадесет, но съм жена. Мога да бъда достатъчно жена, ако ми дадеш възможност. Научи ме как и аз ще те накарам да гориш също като мен.

— Ти вече го правиш — изръмжа той и както беше легнал върху нея, избута с крак и последните ѝ дрехи. След това я погледна изпитателно. Пам не знаеше дали беше от гордост, възбуда или свян, но вътре в нея се надигна нещо.

— Помогни ми! — прошепна тя. Цялата ѝ предизвикателност се беше изпарила. — Не зная какво... Боли ме!

Кътър легна върху нея, както си беше с дрехите.

— Трябва да си сигурна, скъпа — предупреди я той дрезгаво. — След малко няма да съм в състояние да се спра. Хиляди пъти съм мечтал да го направя.

— Направи го!

— Ще те боли.

— Няма!

— Физически ще те заболи. Нещо в теб ще се разкъса.

Гласът ѝ започваше да придобива диви нотки:

— Не ме е грижа. Побързай, побързай, Кътър! — после се замъчи напразно с колана му.

Той свали бързо ризата, а след това и джинсите си. На дневна светлина изглеждаше много по-хубав, отколкото Пам си го бе представяла — мускулест, с дълги крака и пясъчнорус мъх по тялото.

Голата му кожа я опари като огън. Пам ахна веднъж, после отново, когато той я докосна между бедрата. Преди да разбере какво става, в тялото ѝ избухнаха спазми от невероятно блаженство. Тя отметна глава назад, затвори очи и задиша учестено, докато удоволствието продължаваше и продължаваше. Беше все още под властта му, когато я прониза разкъсваща болка. Тя отвори очи и погледна към Кътър и въпреки че болката си остана, чувството на пълнота в нея ѝ каза какво се беше случило.

— Вече съм тук, Пам, вътре в теб. Сега си моя. Моя!

— Винаги съм била твоя — прошепна пресекливо тя и се усмихна. — Обичам те.

— Знам. И аз те обичам. Много ли те боли?

— Чувствам се толкова изпълнена!

Той се засмя треперливо:

— Наистина си.

— Тук също — каза Пам и посочи главата си.

— Господи!

— Какво?

— Свършвам — Кътър сгърчи лице, цялото му тяло се стегна и той излезе от нея тъкмо когато големият му член започна да пулсира.

— Кътър?

Измина известно време, докато успее да ѝ отговори, но и тогава отговорът представляваше нещо като ръмжене между гърдите ѝ.

— Защо го направи?

След малко той вдигна глава. Косата му беше влажна, залепнала на кичури върху челото му.

— Защото не сложих презерватив. Не и първия път.

— Сега се чувствам празна.

На устните му се появи крива усмивка:

— Не те ли боли?

— Празна съм. Искам те пак! — случилото се бе твърде хубаво, за да бъде толкова кратко. То представляваше всичко, което ѝ бе липсвало през целия ѝ живот. Желаше го отново.

— Веднага — каза Кътър и започна да я целува нежно. Не след дълго целувките му отново станаха жадни и тя се притисна още по-плътено до него. Той я галеше по гърдите, по корема, между бедрата и с

всяко движение на ръката му Пам чувстваше, че го обича все повече и повече. Накрая вече ѝ се струваше, че ще експлодира.

Кътър я остави да чака само минута, преди отново да влезе в нея. Този път като че ли нямаше намерение да се отдръпва. Удоволствието нарастваше толкова бързо, че в един момент сякаш експлозията представляваше единствения начин за връщане към реалния свят.

Пам прекара уикенда в леглото на Кътър. Той я люби отново и отново, понякога силно, друг път нежно. След като веднъж се беше освободил от предишните си задръжки, изглежда, бе решил да ѝ покаже колко много я обича — и тя нямаше нищо против. Беше изненадана от собствената си жажда, която изобщо не беше утолена в неделя следобед. По това време Пам вече беше казала на Кътър за преместването си в пансиона, но без да му съобщи причините. Не искаше да го разгневява срещу Джон, тъй като това щеше да бъде чисто самоубийство. Още повече че не искаше да си спомня за Джон, когато беше с Кътър. Времето им заедно ѝ бе твърде скъпо.

През следващите месеци двамата се виждаха няколко пъти в къщичката на Кътър или в някой безименен мотел в покрайнините на Бостън. Пам знаеше, че той щеше да я чака и нямаше нищо против ограниченията на пансиона. Не проявяваше желание да излиза със съученичките си и беше доволна да прекарва времето си в учене. Когато излизаше за уикенда, записваше в книгата името на някоя своя приятелка. Джон не задаваше въпроси.

Нещата станаха по-трудни, когато брат ѝ настоя тя да работи през лятото в офиса в Бостън. Тогава ѝ се налагаше да го лъже в очите. Ако той не я бе накарал да се чувства толкова нещастна, Пам може би щеше да изпитва някаква вина. Той обаче продължаваше да се подиграва с нея със своя тих и мрачен маниер. Когато Пам си беше у дома, Джон се стараяше да прави присъствието си осезателно. Въпреки че никога повече не се опита да я докосне, напрежението си оставаше. Пам смяташе, че това бе достатъчно оправдание за лъжите ѝ.

Ако животът ѝ в детските години беше двойствен, то сега бе станал още повече такъв. През седмицата тя изпълняваше съвестно задълженията си в офиса. Когато Джон си беше у дома, Пам си стоеше

предимно в стаята, спеше на пресекулки и винаги държеше подръка един водопроводен ключ. През уикендите, когато беше с Кътър, сякаш попадеше в различен свят. Дватама правеха каквото им родеше въображението, стига да не се подлагат на риска да бъдат разкрити. Това означаваше да не се отделят много от къщата на Кътър, когато Пам беше в Мейн, и да се държат на разстояние от Бийкън Хил, когато Кътър беше в Бостън. Пам нямаше нищо против. Докато беше с Кътър, се чувстваше щастлива. С всеки път го обичаше още повече и бе сигурна, че и той чувства същото.

Затова излъга с лекота, когато Джон я попита преднамерено:

— Виждала ли си Кътър Рейд?

— Не.

— Саймън е видял колата ти да взима завоя към колибата му миналия уикенд.

— Саймън лъже.

— Не искам да се виждаш с него.

Тя се опита да изглежда нехайна:

— Че защо пък ще искам да се виждам с него?

— Защото аз съм ти казал да не го правиш — каза заплашително Джон. — Стой далеч от него. Предупреждавам те, стой далеч от него!

Предупреждението му остана нечуто. Пам много обичаше Марси, обичаше и къщата в Мейн, но още повече обичаше Кътър. Срещите ѝ с него ѝ бяха толкова необходими, колкото и въздухът.

Лятото свърши и училището започна. Освен че вече можеше да спи спокойно, малко неща се промениха. Пам учеше с всички сили и живееше за уикендите с Кътър.

Точно след Деня на благодарността Томи Уилоу, седемнадесет и половина годишният брат на Марси, преби баща си до смърт с дръжката на ръждива водна помпа. Това беше убийство, продиктувано от страх, но бе предумишлено, макар и подбудено от толкова много примери за насилие от страна на Джарвис. Това даде извинение на Пам да замине на север.

Седмица по-късно Марси дойде да я види в пансиона и изглеждаше ужасно.

— Той знае! — прошепна тя веднага щом Пам затвори вратата на стаята.

Пам си помисли, че страданието на Марси беше свързано със злощастната участ на Томи.

— Кой знае?

— Джон. Знае, че се виждаш с Кътър — тя покри лицето си с длани и заплака. — Притисна ме и аз му казах, Пами! Не знаех какво да правя! Той ме заплаши, че ако не му кажа истината, няма да помогне на Том. Джон плаща на адвоката. Ние никога нямаме да можем да си го позволим, а иначе Том ще отиде в затвора. Той е добро момче, но никога не е имал късмет, а ако го изпратят в затвора, това ще убие мама! Така че когато Джон ме попита, казах му, че се срещаш с Кътър — тя изхълца. — Съжалявам, съжалявам!

За момент Пам се почувства предадена. След това си помисли за положението на Марси и за своето собствено, както и за това какво щеше да прави на нейно място, и не можа да се разсърди. Но беше разстроена, да, разстроена и изплашена, много изплашена. Прегърна Марси както за да я утеши, така и да успокои себе си.

— Какво точно знае?

Марси подсмръкна:

— Само, че се виждаш с Кътър в Мейн. Казах му, че не знам какво правиш, докато си на училище — тя вдигна изплашен поглед. — Джон ще направи нещо. Той е лош човек!

Пам знаеше това много добре. Тя се отпусна обратно на леглото й погледна умоляващо Марси.

— Не мога да спра да се виждам с Кътър. Той е моят живот! — след това я порази несправедливостта на положението: нелепата смърт на баща й, майка й, която беше в болницата, тиранията на Джон. Пам преглътна мъчително и стисна зъби. — Аз съм почти на осемнадесет. Мога да правя каквото си искам, а аз искам да бъда с Кътър. Ако на Джон не му е приятно, това си е негов проблем.

Джон я държа на тръни два дни, преди да се появи в пансиона. Когато застанаха в един ъгъл на дневната, той се нахвърли върху Пам:

— Казах ти да не се виждаш с него, но ти го направи — гласът му беше нисък, но не по-малко отровен от погледа му. Беше облечен в безупречно ушит костюм, който му придаваше още по-високомерен

вид. — Предупредих те, Пам! Даже те попитах дали се срещаш с него и ти ме излъга. Не беше много хубаво от твоя страна.

Пам за момент се изкуши да го излъже отново, но вече беше твърде късно.

— Аз го обичам.

Той изкриви устни:

— Ти дори не знаеш какво означава тази дума.

— Обичам Кътър!

— В такъв случай го разобичай, защото всичко свърши.

Тя поклати глава:

— Ще продължа да се срещам с него.

— Само през трупа ми.

— Защо толкова го мразиш? Той е мил и добър, работи много и поддържа духа на останалите. Затова ли го мразиш? Или може би още те е яд, че татко го харесваше?

— Той е боклук.

— Татко не мислеше така. Даже искаше да му остави Малкия Линкълн.

Беше улучила право в целта, ако потрепването на лицето на Джон означаваше нещо.

— За какво говориш?

— Веднъж ви чух да си говорите, по-точно да спорите. Татко искаше да остави на Кътър Малкия Линкълн. Защо тогава той не си го получи?

— Старият може и да си е променил решението — каза Джон, без да му мигне окото, макар и да му отне доста усилия да запази самообладание. — Може и да е разбрал каква грешка е щял да направи. Кътър Рейд е боклук. Той е едно нищо, няма да стигне доникъде и проклет да бъда, ако му позволя да те притежава!

Пам се вбеси при тези обидни думи.

— Само че вече ме притежава — осведоми го тя, без да я е грижа, че очите му потъмняха зловещо.

За минута той остана неподвижен.

— Вярно ли е?

— Да.

— Ще го дам под съд за изнасилване.

— Не беше изнасилване.

— Ти си била непълнолетна. Ще предявя иск за блудство.

— Аз го помолих да го направи.

— Съдът пет пари не дава за това. Ти си била непълнолетна и той те е изнасилвил.

— Това, което направи той, беше прекрасно. Твоето повече приличаше на изнасилване.

Джон се стегна целият. Пам никога преди не го беше виждала толкова ядосан.

— Никога — промълви той, — никога повече не го казвай!

Пам обаче се бореше за живота си:

— Ще го кажа, и не само това, ако дадеш Кътър под съд. Ще те изложя, Джон! Всичко ще излезе наяве.

Той я погледна с чиста омраза и Пам за момент се почуди дали няма да изгуби самообладание. В следващия момент Джон изправи рамене и тръгна към вратата.

Пам бе отвърнала на огъня с огън. Внезапно тя се почуди дали не беше изиграла зле картите си. Още нищо не беше изяснено. Затова тръгна след него.

— Къде отиваш?

— Някъде, където няма да има нужда да те виждам. Отвращаваш ме.

— Това не е нищо ново...

Той се завъртя и застана с лице към нея толкова бързо, че тя отстъпи крачка назад.

— Новото е, че продадох къщата.

Пам ахна:

— Не си го направил!

— Да, направих го, и то веднага щом разбрах, че се виждаш с Кътър.

— На кого? На кого си я продал? — Пам имаше намерение просто да я откупи обратно.

— Не е твоя работа. Нищо в Тимини Коув вече не е твоя работа.

— Моя работа е! — извика тя, а сърцето ѝ се блъскаше бясно в гърдите. — Аз обичах тази къща! Тя беше моя!

— По мое благоволение. Само че ти я пропиля. Съвсем честно те предупредих, но ти я пропиля.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Ти я мразеше! Винаги си искал да я продадеш, но изчака, когато щеше да ме боли най-много. Използва ме като извинение. Ти си садист, Джон!

— Садист или не, аз съм твоят законен настойник.

— Не за много дълго — възрази тя и значението на тези думи я порази. — Аз съм почти на осемнадесет. Затова го направи, нали? Щом веднъж стана пълнолетна, ще мога да се съпротивлявам.

— Можеш да опиташ, но едва ли ще стигнеш много далеч. Тук аз управлявам нещата. Това, което кажа, е закон — той вдигна показалец пред носа ѝ. — И казвам да държиш проклетата си уста затворена и да внимаваш в картинката! Няма да се обаждаш на Кътър Рейд! Няма да се виждаш с Кътър Рейд! Защото това, дето продадох къщата, е само начало. Ако те хвана пак някъде близо до Тимини Коув или Кътър Рейд, ще го уволня.

Пам преглътна мъчително буцата в гърлото си.

— Няма да можеш да го направиш. Там той е лидер. Защитава другите и те го уважават. Ако го уволниш, ще си навлечеш бунт.

— Не и — каза той, като при всяка дума я побутваше с показалец в гърдите — ако заедно с него уволня и всеки проклет миньор, когото той някога е защитавал — ръката му се сви в юмрук и се отпусна отстрани до тялото му. — И ще го направя, Пам. Времената са трудни. Старите работници са мъртво тегло. За мястото на всеки един от тях чака по един млад и трудоспособен мъж, който умира да работи. Недей да си мислиш, че не мога да контролирам назначенията и уволненията. Също така недей да си мислиш, че ще можеш да се измъкваш и да се виждаш с Кътър Рейд, без аз да знам, защото ще те наблюдавам. Вече наредих да подслушват телефона му.

— Това е незаконно!

— Дръж устата си затворена! — изрева той, но веднага сниши глас. — Съдията Науъл в Бангър ми с приятел. Ако се зададат няколко въпроса, ще го направи законно. Освен това съм напълно в правото си да си наема частен детектив. Всеки път, когато излизаш от пансиона, ще има някой, който да те следи.

— Блъфираш.

— Опитай де!

Пам не знаеше дали щеше да ѝ стигне смелост и това правеше терзанията ѝ още по-силни.

— Не го прави! — извика тихо тя.

— Престани да се срещаш с Кътър.

Тя закърши отчаяно ръце.

— Но аз го обичам!

Джон я разтърси.

— Ти си просто една глупачка. Той тича само след името ти, не виждаш ли? Опита се да измъкне нещичко от стария, но удари на камък. Затова сега се навърта около теб.

— Това не е вярно! — извика тя без колебание. — Той ме обича!

— Обича името ти и положението ти в обществото.

— Обича мен!

— Ти си неговият начин да се измъкне, Пам, но ти си твърде глупава, за да го видиш — Джон отново беше възстановил самообладанието си и говореше тихо и властно. — Знам как действат хора като него. Като напипат нещо добро, получават каквото могат, а после се преместват на по-сочна паша.

— Но той не е получил нищо от мен!

Джон се ухили мазно и я огледа от глава до пети:

— Преди малко ми каза нещо съвсем друго.

Не беше нужно да си спомня Палм Бийч, за да се почувства отново омърсена. Погледът му беше достатъчно похотлив. Тя уви ръце около себе си, сякаш да се предпази.

— Никога не съм му давала пари, нито пък съм се опитвала да му издействам повишение. Никога нищо не съм му дала. Защо тогава ще се навърта около мен?

— Защото това е част от плана. Първо те прелъстява, после те прави физически зависима от него и накрая започва да те обсипва с молби за това и онова.

— Ти така ли работиш? — избухна Пам.

Джон я зашлеви през лицето. Тя сложи ръка на удареното място, като повече се ядосваше за сълзите в очите си. Те бяха признак на слабост, а това бе последното нещо, което искаше да покаже пред Джон.

— Май улучих в целта, а?

— Имаш голяма уста. Трябваше да го направя още преди години.

— Ако го беше направил, щях да предявя иск за побой над малолетни.

— За един шамар ли? Съмнявам се.

— Но ти направи нещо много повече — парира удара тя. — И двамата го знаем. Ти си подъл човек. Дълбоко под този скъп костюм ти не си нищо повече от един уличен побойник.

Преди да успее да се измъкне от обсега му, Джон я сграбчи здраво за тениската и я издърпа близо до себе си.

— А ти — процеди той — си кучка. Не искам да те слушам. Не искам да те виждам. Просто стой тук и учи. Стой далеч от Мейн и най-вече от Кътър Рейд. Ако не се подчиниш, после ще обвиняваш себе си за това, което ще се случи. Ясен ли съм?

— Пусни ме!

Той я надигна още по-високо.

— Ясен ли съм, попитах?

— Мразя те!

— Чувствата ни са взаимни. А сега — стигнахме ли до съгласие за останалото? Разбираш ли какво се очаква от теб?

— Разбирам, че щом веднъж стана пълнолетна, ще мога да ти кажа да вървиш по дяволите!

При тези думи ноздрите му се разшириха, но това беше единственото удоволствие, което получи Пам.

— Грещиш, скъпа моя — той изви ръка, за да я повдигне още по-високо, като почти долепи устни до бузата ѝ и заговори с отровно спокойствие: — Това, което казвам, няма нищо общо с възрастта, а с властта. Аз я имам, а ти — не. Аз контролирам парите, аз контролирам акциите. Ти няма да имаш глас в събранието на акционерите, докато не навършиш двадесет и пет, а дотогава аз ще съм го организиран по свой вкус. Така че най-доброто, което можеш да направиш, като навършиш осемнадесет, е да избягаш. Тогава аз няма да бъда в състояние да те върна — той вдиша дълбоко, сякаш искаше да поеме миризмата ѝ, преди да изплюе следващите думи. — А щом искаш да избягаш, нямам нищо против. Не те искам.

След това внезапно я пусна, завъртя се и си отиде.

На другия ден Пам отиде да види майка си. Поседя тихичко с нея, без да говори много, отправила невиждащ поглед в сивия декемврийски пейзаж. След известно време хвана ръката ѝ. Тя беше

бледа и нежна, но не и особено жизнена, точно както самата Патриша. Колкото повече я гледаше Пам, колкото повече изучаваше нежната мрежа от венички, толкова по-опустошена се чувстваше. Сякаш отново беше на тринадесет, самотна и изплашена, защото всичко добро в живота ѝ беше отнето. И неочаквано вече нямаше значение, че Патриша е тази, която трябваше да бъде покровителствана. Неспособна повече да задържа всичко това в себе си, Пам се наведе над тази ръка и заплака.

— Не знам... какво да правя... всичко е толкова объркано...
Имам нужда от помощ... мамо.

Тя плачеше тихичко, изгубила в мъката си представа за времето. Някъде по средата почувства как пръстите на Патриша стиснаха нейните и Пам се вкопчи отчаяно в ръката ѝ.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кътър се облегна с гръб на вратата на телефонната кабина и приближи ухо до слушалката.

— Памела Сейнт Джордж, моля?

— Една минутка — гласът принадлежеше на една от съученичките на Пам и звучеше дружелюбно. Друг въпрос беше обаче дали момичето щеше да успее да намери Пам. Кътър вече бе опитал два пъти без успех и се безпокоеше. Не бяха се чували с Пам от пет дни. Това не беше нещо необичайно, но тази сутрин тя трябваше да дойде в Тимини Коув, а я нямаше. Кътър провери в голямата тухлена къща, но тя беше здраво заключена. Тогава той не се върна обратно у дома, а позвъни от първата телефонна будка.

— Съжалявам — долетя отново гласът, — но я няма.

— Знаете ли къде е?

— Не.

— Знаете ли кога ще се върне?

— Не.

— Дали се е записала, че ще спи навън?

— Не знам.

— Можете ли да проверите? — попита той нетърпеливо и въздъхна. — Трябваше да се видя с нея тази сутрин и се тревожа.

— Преди малко беше тук. Видях я, изглеждаше добре. Искате ли да й оставите съобщение?

Думите продължаваха да ехтят в съзнанието му. Значи не е болна, нито пък е катастрофирала. Вече й бе оставил две съобщения, които само Пам можеше да разбере.

— Не — промърмори той и затвори телефона.

След това излезе от кабината, качи се в пикапа си и дълго остана неподвижен, вперил празен поглед в предното стъкло. Беше изплашен до смърт. Толкова много обичаше Пам! Беше с него, където и да отидеше, представляваше всичко красиво в иначе обикновения му живот.

Какво ли, по дяволите, беше се случило? Не беше характерно за Пам да не идва или да не се обажда. Особено пък да не отговаря на обажданията му.

Кътър запали двигателя, излезе на заден ход от алеята и се отправи извън града към магистралата. Минути по-късно вече натискаше здраво педала на газта по посока на юг, към Бостън.

Щеше да я намери. Ако трябваше, щеше да чака цяла нощ и цяла неделя пред пансиона, но щеше да я намери. Трябваше да разбере какво се е случило. Тя означаваше твърде много за него, за да не се тревожи, особено след като се бяха любили. Тялото ѝ беше идеално. Свежо и чисто, то си пасваше с неговото, сякаш беше създадено специално за него. Когато я прегърнеше, той се чувстваше обичан и в безопасност.

Разбира се, това беше илюзия. Пам го обичаше, но нямаше нищо сигурно по отношение на дълготрайността на тяхната връзка. Момичето спореше, че двамата имат бъдеще, но той не вярваше. Кътър беше от малък град, а тя — от голям. Той бе роден в калта, а тя — в големите пари. Кътър знаеше, че някой ден трябва да се откаже от нея, но все още не беше готов за това. Не беше я имал достатъчно дълго. Нуждаеше се от още време.

През есента тя щеше да постъпи в колежа и светът щеше да се отвори пред нея. Кътър можеше да я последва, да напусне мините и да си намери работа в същия град, но това само щеше да влоши нещата. Пам щеше да го вижда без средата му от Тимини Коув. В сравнение с останалите момчета от колежа той щеше да ѝ изглежда като смотаняк.

Внезапно в обратното огледало проблеснаха ослепителни светлини. Нямаше нужда да поглежда спидометъра, за да разбере, че кара с голяма скорост. Промърмори някакъв епитет, забави ход и се отмести от платното за изпреварване. Когато колата профуча край него, за да гони следващата мишена, Кътър си остана, където беше. Като че ли беше почувствал леко облекчение. Молеше се да почувства още едно, когато стигне в Бостън, но не му се усмихна щастието. Пам не беше в пансиона. Беше се записала в книгата, че ще бъде в дома на своя приятелка и следователно можеше да бъде къде ли не. Кътър остави още едно закодирано съобщение и отиде да се регистрира в близкия мотел. Пам не се появи. Той остана в стаята до неделя на обяд, втренчен в телефона. След това отиде и се установи на място, откъдето

лесно можеше да наблюдава обградената с тухли алея към пансиона. В шест вечерта, когато вече беше станало тъмно и студено, ягуарът ѝ най-сетне сви по пътя. Кътър бързо я последва, паркира зад нея и я хвана тъкмо когато излизаше от колата си.

Пам извика от уплаха, а след това изстена:

— Кътър! О, Боже! — тя покри лице с треперещите си ръце, но вместо да се отпусне в прегръдките му, както той беше очаквал, се притисна обратно към колата. — Върви си, Кътър! Бързо!

Това никак не му хареса.

— Какво има?

— Върви си! Моля те, върви си! — свали ръце от лицето си и се огледа наоколо като обезумяла. — Ако ни видят заедно, ще имам големи неприятности — тя сграбчи здраво ръкава на дебелото му яке и даже тъмнината не успя да скрие страха в очите ѝ. — Върви си, преди някой да ни е видял!

Кътър никога не я беше виждал такава и това го изнерви още повече.

— Не преди да разбере какво става. Нали трябваше да дойдеш при мен вчера сутринта?

— Не можах! Той каза, че ще наеме хора да ме следят.

Кътър изстина.

— Джон ли?

— Той знае за нас. Всичко! Ще направи ужасни неща, ако ни хване заедно — Пам погледна разтревожено през рамо.

Кътър я дръпна да седне на прага на пикапа и попита:

— Какви неща?

— Ще те уволни.

— Аз сам ще напусна.

— Не! — тя отново го сграбчи за ръкава. — Той ще уволни и всички останали — Джетро, Хюго, Уол, всички, за които си се борил. Освен това каза, че вече е продал къщата.

— Не съм чул такава неща. Ако беше така, сигурно щях да разбира. Слуховете при нас се разпространяват много бързо.

— Може би е твърде рано.

— А може би лъже.

— Да можеше да видиш лицето му, Кътър! Беше ужасно! Този човек е луд. Той ще изпълни всичките си заплахи!

Кътър не беше убеден в това, но Пам явно мислеше другояче. Той я притисна здраво до себе си и я задържа дълго така. После я целуна с жар, от която личеше през какъв ад бе преминал през последните два дни. Когато вдигна глава, вече жадуваше да я има.

— Джон приказва глупости.

— Не, той ще го направи. Ще направи всичко!

— Той не е Господ.

— Но е близо до това.

— Не може да ни контролира.

— Но го прави!

— Ще избягаме от него.

— Той се е погрижил за всичко, Кътър! Все мисля и мисля, но не мога да открия никакъв начин да се измъкнем.

— Ще избягаме.

— Той веднага ще тръгне по петите ни.

— Ще се оженим.

— Много съм малка. Ще те осъди.

— Никой съд няма да го слуша, ако заявиш, че ме обичаш.

— Неговият съд ще го послуша. Той познава съдиите.

— Значи ще изчакаме три месеца. Тогава ще бъдеш достатъчно голяма.

— Това няма да помогне — изплака тя. — Той ще те съсипе!

— Ако те изгубя, няма да има какво да съсипва.

Тя изстена, притисна лице до гърдите му, вдигна глава и му поднесе устните си. В целувката ѝ, а може би и в неговата, пролича отчаяние. Всъщност нямаше значение в чия. Важното бе, че в момента са заедно.

Той я вдигна на ръце, отвори вратата на пикапа, вкара я вътре и се вмъкна след нея. След това я притисна здраво към седалката и започна да я гали и целува чак докато декемврийският въздух между тях се нагорещи. Разстроен от чутото и копнеещ за ново потвърждение на любовта ѝ, Кътър започна да сваля ципа на джинсите ѝ.

— Господи, не, Кътър! — извика тя.

— Имам нужда от теб — той отново се нахвърли върху устните ѝ и ги зацелува жадно, докато не почувства нужда от нещо повече. След това застана на колене и свали панталоните ѝ.

— Не тук! — прошепна диво тя. — Не можем!

Той издърпа джинсите надолу по бедрата ѝ.

— Можем, дявол да го вземе! Можем да правим каквото си искаме!

— Ако някой дойде...

— Никой няма да дойде — свали ципа на панталоните си, смъкна ги наполовина и легна отгоре ѝ. — Тъмно е. Никой няма да ни види — след това влезе в нея с един дълбок и силен удар, отдръпна се и го повтори отново и отново. Беше я хванал с две ръце отзад и я повдигаше, за да може да проникне още по-надълбоко в нея. Тя стенеше от удоволствие.

Малко преди върховния момент Пам го сграбчи за ризата, мълвейки: „Обичам те, обичам те!“, и изпадна в оргазъм само след секунди. Но той остана твърд, защото никога не му беше достатъчно да я има само веднъж. Когато дишането ѝ се поуспокои, Кътър започна да се движи отново. Този път влизаше в нея по-надълбоко и по-силно, а тя се надигаше, за да го посрещне. Звукът, който се откъсна от гърлото му във върховния момент, идваше от дълбините на душата му. Той ехтеше в кабината на пикапа много след като страстта им беше стихнала и се бяха облекли.

Мразовитият въздух бързо се промъкна между тях.

— Какво ще правим? — попита Пам, притиснала буза до гърдите му. Беше се свила възможно най-плътно до него на тясната предна седалка и той я държеше здраво.

— Все още не мога да се откажа от теб.

— Той ще направи нещо ужасно.

— Тогава ще се борим.

— Как?

— Не знам, но все трябва да има някакъв начин.

— Може би когато стана на осемнадесет?

— И аз дотогава трябва да стоя далеч от теб ли?

— Ако ни хване, ще си изпатим здравата.

— Не ме е грижа. Ще се боря с него. Може би е време.

— Не сме само ние — настоя тя. Въпреки че не му се искаше, той трябваше да я изслуша. — Има и други, които са замесени в тази история. Невинни хора. Той ще нарани и тях!

— Може и да блъфира.

— Ами ако не блъфира?

— Ще наранява хората, докато един ден техните болки се обърнат срещу него като бумеранг.

— А дотогава?

Кътър си помисли за това, но не видя нищо утешително. Той можеше да напусне мините и Тимини Коув, но това беше неговият дом, единственото място, което познаваше. Ако някъде се чувстваше като у дома си, то бе там, пък и хората сякаш бяха започнали да го уважават. Това уважение беше взаимно. Макар и Кътър да не изпитваше любов към тях, виждаше борбите им и се чувстваше съпричастен. Те бяха зависими от него по неуловим начин. Въпреки че не можеше да ги нарече свои приятели, не можеше и да ги напусне.

Не можеше да напусне и Пам. Тя също зависеше от него. Даже и да не я обичаше толкова, щеше да иска да бъде до нея и да я защитава, както и Юджийн щеше да го прави, ако беше жив.

Отляво се появиха светлини. Пам прошепна уплашено:

— О, Боже! — после продължи, докато се взираше в замъгленото прозорче: — Пазачът! — и се отдръпна от Кътър. — Трябва да вървя! Ако пазачът ме намери тук с теб...

— Твърде късно е — каза Кътър и я хвана за ръката. Когато пазачът се приближи, той свали страничния прозорец. — Добър вечер, господине — после погледна към китката си, където трябваше да бъде часовникът му, ако притежаваше такъв. — Все още имаме малко време, нали?

Пазачът насочи фенерчето си към вътрешността на пикапа. Пам закри очи от ослепителната светлина, но разбра мисълта на Кътър и спокойно се наведе към прозореца:

— Няма да се бавим дълго. Само още пет минути. И без това измръзнахме тук.

Пазачът, който беше твърде стар и набръчкан, за да може да пази буйни млади жени, изръмжа:

— И аз си помислих това, когато спрях тук. Само че никога преди не съм виждал тоя пикап и беше мое задължение да проверя.

— Това е добре — каза Кътър. — Радвам се да разбера, че някой се грижи за нея, когато ме няма.

Пазачът докосна за поздрав челото си с фенерчето, качи се в колата си и потегли бавно.

— Той видя пикапа ти! — каза задъхано Пам веднага щом стъклото се вдигна. — Сигурно го е запомнил. О, Боже, знаех си, че така ще стане!

Кътър преплете пръстите си с нейните.

— Нищо не се е случило — каза той колкото се може спокойно, макар че и неговото сърце се блъскаше бясно в гърдите. — Няма от какво да се страхуваме. Старикът сигурно вече е забравил, че ни е видял.

— Ако беше дошъл само пет минути по-рано, знаеш ли какво щеше да види?

Кътър се засмя.

— Ти се смееш! — извика Пам. — Ако ни бяха хванали така, Джон щеше да те обеси с краката нагоре!

— Всичко е наред, скъпа. Не ни хванаха — но усмивката му беше помръкнала. Предишните проблеми се бяха върнали в ума му. Той запали двигателя.

— Какво ще правим сега? — попита отново Пам, докато той караше по късата алея към пансиона.

Кътър си задаваше същия въпрос. Макар отговорът да му убягваше, все пак знаеше едно нещо.

— Няма да се откажа от теб, Пам. Не и защото Джон е наредил това. Ако си намериш някой друг и ми кажеш, че вече не ме обичаш, тогава ще е различно.

— Винаги ще те обичам!

— Някой ден може да престанеш.

— Не. Винаги!

Той спря да спори, тъй като изпитваше огромна нужда да чува отново и отново тези думи.

— Тогава ще трябва да намерим начин пак да се виждаме — Кътър я притегли към себе си, целуна я и прошепна: — Ти си моят живот.

Тя прокара пръсти през челото, бузата и устните му, като проследяваше с очи движението си. Това го накара да почувства безпокойство.

— Недей да си въобразяваш разни неща, Пам. Другия уикенд пак ще бъдем заедно — но тя продължаваше да го гледа така, че просто късаше сърцето му. — Пам?

— Трябва да вървя — думите ѝ не бяха нищо повече от накъсано дихание, но дълго останаха да висят във въздуха. След това се надигна към устните му. Целувката ѝ беше нежна, жадна и отчаяна. Неговото собствено състояние го накара да ѝ отвърне по същия начин, но когато езикът му изпълни устата ѝ, Пам се отскубна. Секунди по-късно вече беше излязла от пикапа и тичаше към пансиона.

Той понечи да тръгне след нея, но се спря и стисна здраво кормилото. Пам беше разстроена, беше вече късно, а и сигурно ги наблюдаваха. Ако я последваше, можеше да привлече нежелано любопитство. Кътър смяташе да ѝ се обади по-късно, за да се убеди, че е добре. Стига дотогава да не беше изпаднал в нервна криза.

По пътя към къщи не се случи нищо, освен че заваля сняг. Той падаше леко, отразяваше се в светлините на фаровете и правеше нощта да изглежда по-ярка. За нещастие тази яркост не достигна до съзнанието му. Когато най-сетне спря пред дома си и загаси двигателя, Кътър се чувстваше измръзнал и мрачен. Запъти се с наведена глава към вратата. Внезапно почувства как някой го бутна в гърба и се закова на място.

Стъпките около къщата в снега не бяха само неговите.

Вдигна глава и различи с мъка фигурата, която стоеше в сянката до вратата. Преди да успее да я разпознае, от едната му страна застана някой друг и стовари юмрук в стомаха му. Силата на удара го накара да изгуби равновесие. Едва бе паднал на снега, когато трети мъж го вдигна грубо. Ударът беше в ребрата. Кътър се препъна от болка и се опита да избегне следващия, но той попадна право под брадичката му. Кътър направи несъзнателно движение с ръка, за да предпази корема си, но отново беше халосан по брадичката и падна назад.

От болката в очите му сякаш избухнаха искри. Той отново се опита да се изправи на крака, но ударите заваляха и от двете му страни. Кътър се опита да се отбранява, но с всеки опит боят ставаше все по-ожесточен. Падна на едната си страна и покри главата си с ръце, за да я запази. Ритниците се сипеха отвсякъде.

Боят спря след някакъв тих звук, който Кътър не можа да различи сред болката. Опита се да си поеме въздух, неспособен да отвори очи, неспособен да се обърне. Помогна му да го направи същият крак в ботуш, който преди малко му беше причинил толкова поражения. Рязкото движение накара Кътър да извика от болка. Някъде

в ъгълчето на съзнанието му проблесна мисълта да огледа нападателите си, но бе твърде замаян, за да го стори. Почувства паника, когато грубо разкъсаха и свалиха якето и ризата му, а след това, гол до кръста, го повлякоха в декемврийския сняг нагоре по стълбите.

— Сега ще взема колана — долетя нечий глас иззад него. — Вие го дръжте здраво.

Кътър събра последните си остатъци от сила, отскубна се и се изтърколи надолу по стълбите, но веднага го хванаха и го довлякоха обратно. Този път два чифта ботуши приковаха раменете и ръцете му към покрития със сняг ръб на верандата. Кътър се опита да стъпи на най-долното стъпало, но не успя заради разраненото си тяло и хлъзгавия сняг. Усещаше движенията на мъжа от дясната страна — гиганта, чиито юмруци му бяха нанесли толкова рани, но всичко, което можеше да види, бе огромна черна сянка.

В този безкраен и ужасен момент времето сякаш спря. Кътър се опита да се събуди от кошмара, но не успя. Дълбоко в него, примесен с болката, в стомаха му вреше страх, докато чакаше в тихата снежна нощ наказанието, което не бе заслужил. След това коланът го удари и гърбът на Кътър бе пронизан от болка. Той изохка, обля го студена пот и преди да успее да се стегне, последва втори удар. Болката беше изключителна, напълно сковаваща, едновременно замъгляваше съзнанието му и го караше да онемее. През мъглата от писъци в главата си Кътър чу нечий глас близо до ухото си.

— В случай че се чудиш — процеди този някой, — коланът е покрит с метални шипове в редици по пет. Ще оставят много интересни следи по гърба ти. Исках да ти го кажа сега, защото може и да припаднеш, преди да съм свършил. Тъй като няма да има никакво доказателство за нашето посещение, не исках после да се чудиш.

— Ти си луд — успя да прошепне Кътър, макар че това му струваше доста усилия.

— А пък ти си свършен човек — отвърна гласът, вече с по-малко самообладание. — Вън от играта. От понеделник напускаш работата си в мините. Няма да казваш на никого защо и няма да предявяваш никакви обвинения. Телефонът ти вече е прекъснат. Взимаш мизерните си спестявания, събираш си партакешите и напускаш Тимини Коув. И ако си знаеш интереса, никога няма да се върнеш.

— Върви по дяволите! — изхриптя Кътър.

След краткото време, нужно на колана да изсвисти във въздуха, петте редици метални шипове направиха нови бразди по гърба му. Кътър издаде гърлен звук и пак се опита да се отскубне от тези, които го държаха, но те не поддадоха. Коланът заплющя по гърба му отново и отново, като при всеки удар притискаше здраво тялото му в заледените ръбове на стъпалата. И всеки удар бе последван от грухтене, което в замъгленото съзнание на Кътър звучеше гадно и извратено, почти сексуално.

Гърбът му гореше. Кътър се тресеше целият. Бореше се да остане в съзнание, което идваше и си отиваше сред проблясъците от пронизваща болка, гадене и ужас. Накрая, когато не искаше нищо друго, освен да избяга, той позволи на тъмнината да го обхване.

Но самото бягство нямаше да бъде лесно. Шепата сняг, която натикаха в лицето му, го върна обратно към действителността с неизразима болка. Пред него се чу гласът на Джон, изпълнен с гняв, който, веднъж освободен, не можеше да бъде обуздан.

— Това е, задето си шибал сестра ми, проклет кучи сине! — той дръпна Кътър за косата. През мъглата на едното си почти затворено око Кътър видя острието на нож. — А това ще използвам, ако пак припариш до нея. Ще направя така, че повече никога да не можеш да докоснеш жена.

— Аз викам сега да свършим тая работа, а, шефе? — каза един от мъжете.

— Няма начин — процеди Джон и дръпна косата на жертвата си така, че Кътър сигурно щеше да изпита болка, ако не беше толкова вцепенен. — Ако го направя сега, той няма да я иска повече. А така ще му е твърд като скала всяка нощ за нея, но няма да я има, защото ще знае, че ще направя това, което казах — стисна още по-здраво косата на Кътър. — Повърти се още малко около семейство Сейнт Джордж и аз ще затворя мините, ще отменя наследството на Пам и ще ти отрежа топките. Разбра ли, копеле?

И той блъсна силно главата на Кътър. Последното нещо, което Кътър чу, преди да изгуби съзнание, беше толкова гадно, че запомни само думите. Значението им бе съхранено за друг път.

Кътър се събуди в опустошителна болка и се опита да се стегне, за да се предпази поне малко от нова серия удари. Когато такава не

дойде, остана да лежи неподвижен. Съзнанието му потъна в тъмнина, но той го върна насила обратно към действителността. Без да помръдне нито един мускул, Кътър се послуша за човешки звук, но нищо не нарушаваше шепота на снега, който се стелеше около него.

Съзнанието му отново заплува. Тялото му, подгизнало от сняг, пот и кръв, бе тъй съсипано от болката, че просто не можеше да се съвземе. Действителността нямаше значение.

След време почувства студа. Заедно с болката започна да го тресе. Гърдите му се изпълниха с дълбока, мрачна самота, а после е гняв. Това му върна желанието да оцелее. Кътър събра последните си останки от сила, изправи се на колене и запълзя с мъка нагоре по стъпалата. Строполи се на най-горното, но споменът за случилото се го изправи отново. Той запълзя към вратата, като се бореше с гаденето, стискайки здраво зъби, и падна отгоре ѝ. Когато най-сетне я отвори, се строполи вътре по очи.

Съзнанието му идваше и си отиваше. Той успя да затвори вратата след себе си и припадна. После се свести, за да се довлече до леглото. Изобщо не си помисли за печката, за топлина или за кръвта, която покриваше гърба му. Всичко, което искаше, беше да се зарови под пухения юрган и да си почине.

Кътър лежеше на пода по корем и се опитваше да събере достатъчно сили, за да се надигне и да легне на дюшека, когато някой го докосна по рамото.

Той си помисли, че все пак Джон беше останал, махна яростно с ръка и се опита да се претърколи встрани, но движението му струваше твърде много. Кътър нададе изтерзан вик и избухна в кашлица, която му причиняваше ужасни болки. Вече започваше да си мисли, че може би смъртта нямаше да бъде чак толкова лошо нещо, когато осъзна, че мърморенето над него идваше от Земната пчела.

Кътър се отпусна, доколкото позволяваше измръзналото му схванато тяло. Земната пчела беше тук. Когато бе малко момче, самотно и гладно, тя понякога изминаваше и му носеше храна. Сигурно сега знаеше какво трябва да се направи.

Следващите часове бяха мъчителни. Болката не го оставяше, най-жестока беше, когато Земната пчела почисти раните му, обърна го и намаза гърба му с мехлем. Съзнанието му идваше и си отиваше от реалния свят, дишаше учестено, преглъщаше стенанията, които

продължаваха да идват и да идват, но я остави да прави каквото си иска. Не чувстваше нито гордост, нито свян. Енергията му във всеки момент беше съсредоточена в целта да оцелее до следващия.

Наистина оцеля в тази безкрайна нощ, както и в двата следващи дни, когато го обливаха последователно студени и горещи вълни. На третия ден треската премина и той заспа. На четвъртия вече се мъчеше да става от леглото. На петия бе започнал да разбира случилото се и какво означаваше то за живота му.

Едно нещо беше ясно. Трябваше да напусне Тимини Коув. Пам се бе оказала права — Джон беше достатъчно извратен, за да изпълни всяка от заплахите си. Докато лежеше в леглото си през тези часове, безпомощен и изтерзан, Кътър стигна до извода, че има две неща, които иска повече от всичко друго в живота.

Едното беше Пам.

Другото беше Джон.

Имаше намерение да получи и двете.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк, началото на юни 1990 г.

Хилъри погледна слисано Кътър.

— Не ти вярвам!

Той сви рамене, поднесе чашата с шампанско към устните си и отпи, докато очите му шареха из тълпата. Хилъри не сваляше поглед от лицето му, като се опитваше да открие и най-малкия признак, че я занася.

— Джон не би го направил! — Кътър не каза нищо. След минута отново сви нехайно рамене. — Кажи нещо, Кътър! Кажи ми, че той, разбира се, би го направил, защото си е чудовище по природа!

Той я погледна и на Хилъри ѝ се стори, че в очите му проблесна съжаление. След момент то изчезна и отстъпи мястото си на горчицина, която само потвърждаваше истинността на думите му.

— Не ми е работа да ти казвам какво да мислиш, Хилъри. Ти ме попита защо съм изоставил Пам, след като твърдя, че я обичам чак толкова много, и аз ти отговорих.

— Никога преди не си ми споменавал за това.

— Не си ме питала.

— Но това беше толкова важно нещо! Ако това, което казваш, е истина, значи той те е оставил да умреш!

— Да, но не умрях.

— Но можеше. Можеше да ти изтече кръвта или да премръзнеш до смърт!

— Но не стана така.

— Само защото Земната пчела е била там.

Кътър кимна леко:

— И защото аз реших да не умра — той протегна ръка към мъжа, който се приближи до тях. — Стийв — после представи Хилъри и обясни: — Миналата година със Стийв изгубихме пари при едно неуспешно предприятие в Канзас Сити.

Хилъри си помисли, че ако това бе вярно, то поне представляваше рядък случай за Кътър. С изключение на онези първи месеци, когато беше дошъл в Ню Йорк, той правеше пари със страхотна бързина. Като го гледаше човек сега колко изправено и уверено държи раменете си, колко удобно се чувства във фрака си и как се оправя едновременно с гравираната чаша и бившия си партньор, трудно можеше да повярва, че този човек бе напуснал училище на шестнадесет и бе изкарал осем години в мините на Мейн.

— ... да прочета всичко, което е написал — казваше Кътър, когато Хилъри отново върна вниманието си на разговора. В това отношение можеше да му се вярва. Беше си останал все същият ненаситен читател.

Хилъри може и да беше писателка, но на него бяха връчили релефната покана за приема, на който в момента присъстваха. Беше в чест на най-новия трилър на Флетчър Грейди, който, както говореха слуховете, вероятно щеше да превземе първото място в списъка на бестселърите на „Пъблишърс Уикли“. Не че Кътър беше поканен просто защото беше прочел книгата на Флетчър. Двамата бяха и много добри приятели.

Хилъри се възхищаваше от Кътър. Не беше надут и не обичаше шумните компании. Нещо в дискретното му държане издаваше компетентност, достойнство и независимост, които заинтригуваха хората. В него все още личеше хулиганската жилка от детските му години, но сега беше смекчена и работеше само в негова полза. Беше чаровен почти колкото Джон.

— Цифрите са впечатляващи — тъкмо казваше неговият приятел.

— Това е солидна компания, добре организирана и добре управлявана. Чудесно вложение, Стийв.

— На стойност десет бона?

— Повече.

Очите на Стийв се разшириха и Хилъри понечи да попита за какво ставаше дума, като се надяваше да откъсне нещичко и за себе си, щом въпросната компания беше толкова солидна, но точно в този момент Кътър улови погледа й.

— Извинявай, не исках да говоря за бизнес, но понякога така се получава — после каза на Стийв: — Ще си поговорим пак другата

седмица.

Мъжът кимна, усмихна се на Хилъри и се отдалечи.

— С какво се занимава той?

— С обзавеждане на търговски обекти. Снабдява някои от най-големите хотелски вериги.

— Откъде го познаваш?

— Преди седем или осем години бях на лов в Палм Спрингс. Той обзавеждаше един нов курорт там. Играехме заедно голф. И сега понякога го правим.

Хилъри се усмихна.

— Голф. Кой би помислил?

Кътър отново сви небрежно рамене. Този път жестът привлече погледа ѝ към рамото му и Хилъри си спомни за наказанието, което бе претърпял. Усмивката ѝ веднага помръкна:

— Наистина ли Джон те е набил?

Кътър замълча толкова дълго, че тя се почуди дали нямаше да си вземе думите назад. Но тъкмо у нея се прокрадна някаква надежда, той каза тихо и натъртено:

— Първо накара да ме набият, а после ми накъса гърба с колана на един свой приятел-рокер.

— Джон няма приятели-рокери.

— Можеш да смениш думата „приятел“ с „лакей“. Сигурен съм, че е бил нает, а после му е било платено добре, за да забрави какво е видял и направил. Също и за колана си.

Хилъри все още не можеше да повярва на ушите си.

— Тимини Коув с малко градче. Все някой е трябвало да забележи.

— Посред зима? Снегът валя без прекъсване три дни. Мина доста време, докато някой изобщо можа да се помръдне от града, а и мините бяха затворени. Тогава само пресяваха, сортираха и подбираха камъните. Работата беше периодична.

— Но никой ли не се обади? — всичко изглеждаше твърде странно. — Никой ли не дойде да те потърси?

— Телефонната линия беше прекъсната. По времето, когато някой е дошъл да ме види — ако изобщо някой го е направил, в което дълбоко се съмнявам, тъй като не бях в такива отношения с момчетата, мен вече ме е нямало.

— Две седмици след побоя ли? — попита тя скептично.

— Точно така.

— Но ти цъфна на вратата ми здрав и читав.

— Наистина ли изглеждах така?

Е, беше ѝ се сторил някак разстроен. Тогава тя бе решила, че е развълнуван от Ню Йорк.

— Стоеше напълно изправен.

— Бях схванат. Ребрата все още ме боляха, а и гърбът ми беше покрит с корички.

Хилъри почувства леко гадене и вдигна чашата към устните си с далеч по-малко финес от Кътър.

— Ти остана у дома цяла седмица — каза тя. — Ако те с боляло, щях да разбера.

— Как?

— Щеше да се движиш странно.

— Аз не се движех много. Нали спях почти през цялото време.

Хилъри трябваше да признае, че Кътър беше прав, но все пак настоя:

— Е, трябваше да разбера по някакъв начин.

— Показах ли ти гърба си?

— Не.

— А имах ли навика да се разхождам гол до кръста?

— Не — каза тя и млъкна. — Мислех, че се стесняваш — след това я порази една мисъл: — Ако гърбът ти е бил изранен и съсипан, как тогава си вършеше служебните задължения?

— Имах лицето, което им беше необходимо. Външността — наведе се към нея толкова близо, че раменете им се допряха, и каза още по-тихо: — Пипни ме по гърба.

Тя го погледна въпросително.

— Хайде де — подкани я Кътър. — Прокарай длан — почака, докато тя вдигна ръка. — Не, не върху сакото. Под него. Точно така. А сега си движи ръката. Още. Какво чувстваш?

Тя преглътна мъчително.

— Някаква тъкан — но това не беше ризата му, тя беше от фина коприна. Кожата под нея бе набраздена като земята на Тимини Коув в края на дъждовния сезон.

Неспособна да отрече очевидното, тя сграбчи Кътър за закопчалката на пояса му и прошепна ужасена:

— Защо не ми каза?

— Имаше ли смисъл? Ти си падаше по Джон. Това, което той направи с гърба ми, е само между мен и него.

— Но ти дойде у дома. Много добре знаеше, че си падам по Джон, но дойде у дома. Ако не е било за отмъщение, тогава за какво?

— Имах нужда от подслон — каза простиичко Кътър. — Исках да добия пари и власт. В Ню Йорк имаше достатъчно и от двете — повече от който и да било друг град. Ти беше единственият човек, когото познавах там. Така че дойдох у вас. Защото сме от един и същи град, а не за да отмъстя на Джон чрез теб.

Но донякъде го беше направил, като бе дал доказателство за жестокостта на Джон. Хилъри отново почувства гадене.

Седмица по-късно тя се срещна с Арлън на Площада на Обединените нации. Надяваше се да се посъживи от яркото юнско слънце и делегатите в национални носии, но малко от тях се виждаха наоколо.

Арлън, който пиеше кола от огромна пластмасова чаша, пусна сламката от устните си.

— Всичко върви добре, Хили. Беше права. Наистина си хванала чудесна историйка!

Тя не каза нищо. Арлън я побутна с лакът:

— Не си ли доволна?

— Доволна съм.

Той се спря:

— Не ти личи.

Хилъри направи още няколко крачки, спря се пред една огромна геометрична скулптура и приседна на бетонната ѝ основа.

— Мислех си, че съм хванала чудесна историйка, но не предполагах, че ще изникнат такива неща.

— Но те правят книгата още по-силна — той стъпи с крак върху бетона. — Колко добре си познавала Кътър в Тимини Коув?

— Не много. Той беше с три години по-назад от мен в училище, когато изобщо ходеше там.

— Спомняш ли си го като хулиган?

— Спомням си, че хората от града го мислеха за такъв. Винаги съм го съжалявала. Той беше различен, като мен.

— И като Джон?

— Аха.

— Значи просто един ден Кътър цъфна на вратата ти? И как ти обясни напускането си на Тимини Коув?

— Каза ми, че бил уморен да бъде никой и че искал да направи нещо голямо, което било невъзможно в Тимини Коув. Можех да го разбера много добре.

— Знаеше ли, че той е искал да си върне на Джон?

— Отначало не. Кътър казваше, че искал да постигне нещо в живота, за да можел да има Пам. Желал е по някакъв начин да се добере до върха на „Сейнт Джордж Майнинг“. Усетих, че мисли по този начин да си отмъсти едва когато си поговорихме повече. Не след дълго гневът му пролича. И нищо чудно. Беше натрупал толкова много.

Арлн отново лапна сламката и каза през зъби:

— Изненадан съм, че не е отишъл в полицията.

— Къде? — погледна го насмешливо тя. — В Тимини Коув ли? Мислиш ли, че Върн щеше да направи нещо?

— Тогава можеше да отиде в Портланд. Джон е извършил нападение и побой.

— За което Кътър не е имал никакво доказателство.

— А гърбът му?

— Не е имал доказателство, че именно Джон го е направил. Освен това е искал да постави известно разстояние между себе си и Тимини Коув. Повярвал е на заплахите на Джон. Беше сигурен, че ако направи нещо, хората от мините ще пострадат.

— Значи е бил алтруист?

— Не, просто егоист. Не е искал да поема отговорността за това.

— Дали Джон е щял да изпълни заплахите си?

Тя зарея поглед по Ийст Ривър към мястото, където трамваят отнасяше хората от Рузвелт Айлънд към Манхатън. Въздушната кабина беше на половината път. Хилъри се почувства така, сякаш самата тя висеше във въздуха.

— Може би.

— Не вярваш ли?

— Не искам. Всъщност, като си помисля, не исках да повярвам и на Кътър, че Джон го е бил, но това беше истина. Пам също го потвърди, а тя е виждала гърба на Кътър. Даже и Земната пчела го потвърди.

Арлън вдигна изненадано поглед.

— Ти си говорила с нея?

— Ходих там миналата седмица, един ден след приема.

— Тя трябва да е на повече от сто години — каза любопитно Арлън.

Хилъри се усмихна, като си спомни приведената съсухрена жена.

— Не е толкова стара, колкото си мислят хората. Може би на седемдесет и пет.

— И това ако не е малко! — каза провлечено той.

— Но ние си мислехме, че е на два пъти повече още преди двадесет години!

Той я погледна с огромно възхищение:

— И значи ти отиде в дупката на плъха?

Хилъри се усмихна лукаво. Арлън реагираше точно така, както биха реагирали и хората от Тимини Коув, ако разберяха, че е посетила Земната пчела.

— Дупката на плъха — осветли го тя — е всъщност малка къщичка на отсрещния край на гората, в която се намира тази на Кътър. И не бих я нарекла точно дупка. Доста модерно е обзаведена.

— Искаш да кажеш, че има тefлонови съдове?

— Искам да кажа, че има модерна печка и хладилник, микровълнова фурна, телевизор с малък приемник за сателитни програми, видео и значителна колекция от филми. Явно е пристрастена към комедиите. Има страхотна сбирка от тях: „Трима са много“, „Кой е шефът“, „Наздравици“ — изобщо която се сетиш.

— Откъде ли ги има?

— От Кътър. Той ѝ е изпращал тези неща в продължение на години.

— И микровълновата фурна с печката ли? — Хилъри кимна. — От благодарност, задето се е грижила за него ли?

Тя отново кимна и обърна лице към ветреца. Той повдигаше косата от врата ѝ и я караше да чувства приятно облекчение от

топлината на слънцето и напрежението в мислите ѝ.

— А ти? Наистина ли прие Кътър само заради добрите стари времена?

— И заради Пам. Знаех, че тя го харесваше. Освен това... — поколеба се, изпитвайки чувство на вина.

— Освен това какво?

Тя въздъхна:

— Изпитвах достатъчно смесени чувства към Джон и приех Кътър от чисто предизвикателство. Знаех, че Джон му е причинявал неприятности през годините. Някак си изглеждаше справедливо аз да му дам старт в големия град. Не че съм вярвала, че наистина може да направи нещо. Изглеждаше абсолютно безобиден. Знаех, че е бил добър работник в мините, но между минното дело и Ню Йорк нямаше нищо общо. Никога не ми беше хрумвало, че той може да представлява някаква заплаха за Джон.

— А сега? Да не би да не съм разбрал нещо?

Хилъри не беше сигурна. Откакто беше видяла Кътър миналата седмица, понякога се чудеше какво да мисли.

— Той стана някой, да. Миналата седмица на приема познаваше най-важните хора, а и те също го познаваха.

— Това превръща ли го в заплаха за Джон?

— Само по себе си не — Хилъри се опитваше да определи откъде идва безпокойството ѝ. — Но някога той беше натрупал страшно много гняв. Казваше, че е напуснал Тимини Коув заради две неща — да получи Пам и да си върне на Джон. До този момент не е постигнал нито едното от двете, но не мога да повярвам, че се е отказал. Особено след като знам... това.

Тя почувства, че Арлън я наблюдава изпитателно, затова се надигна и закрачи отново. Само след секунди Арлън се изравни с нея.

— Това те тревожи, нали?

— Разбира се, че ме тревожи! Мразя насиетието.

— Но то е страхотно за книгата.

Това беше истина. Но дали беше страхотно за душевното ѝ спокойствие — бе друг въпрос.

— Хилъри? — тя продължи да крачи. — Каж ми нещо, Хилъри.

— Какво?

— Да не си се подплашила? Няма да се откажеш, нали?

— Няма — отвърна Хилъри, макар да знаеше, че звучи неубедително. Само че ако не дадеше някакво обяснение, Арлън нямаше да я остави на мира. — Не очаквах да изникнат такива невероятни изненади, като например това за побоя.

— И завещанието. Не забравяй дарението, което никога не е било направено — не можеше. Това просто я ядеше. — Доста добро отваряне на очите — отбеляза Арлън, докато дъвчеше сламката си. — Този човек е истинско копеле.

— Но има и своите добри страни.

— Които обаче няма да бъдат важна част от твоята книга.

— Знаем — каза тихо тя.

Арлън се изпречи на пътя ѝ и я принуди да спре:

— Договорът сега се разглежда, Хили. Вече изработихме условията. Редът ти ще дойде следващия юли. Да не вземеш да ме изпързалияш сега?

— Няма. Ще напиша книгата.

— Заедно с пикантните места ли?

— Разбира се.

— Въпреки че го обичаш?

— Аз не го обичам — промърмори тя и отмести поглед. — Той ще се жени другия месец.

Арлън се наведе по-близо към нея.

— Но той не я обича.

Хилъри го погледна бързо.

— Има ли значение? Откога хората се женят по любов? Откога любовта е достатъчна, за да поддържа една връзка? Нещата не стават така, Арлън. Любовта е нещо страшно лекомислено! Тя е нещо, с което се забавляваш, когато си твърде млад, за да имаш понятие от нещо друго. Но в живота не играе никаква роля.

— Кътър дали би се съгласил с това?

— Вероятно.

— Той престанал ли е да обича Пам?

— Не, но тя се омъжи за друг, а Кътър остана сам.

— Но отказал ли се е от нея? Тя е била второто нещо, за което се е кълнял, че напуска Тимини Коув. Оттогава са изминали седемнадесет години. Дали не се е признал за победен?

„Разбира се, че не“, помисли си Хилъри, но не го каза гласно. Не можеше да повярва, че Кътър би се признал за победен, поне що се отнасяше до Пам. Още по-малко можеше да повярва, че би се отказал да отмъсти на Джон. А може би просто не искаше да го повярва. Може би една старомодна част от нея все още се надяваше любовта да победи и справедливостта да възтържествува.

Кътър изглеждаше доволен от живота. Но дали това задоволство не идваше от съзнанието за скорошно удовлетворение?

Кътър наистина имаше вид на човек, който очаква скоро да си отмъсти.

Или може би Хилъри просто си въобразяваше? Трябваше да попита Пам.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бостън, 1974 г.

Пам бързо заключи вратата на тоалетната и се извъртя точно навреме, за да се захлупи над чинията. Гадеше ѝ се и трябваше да повърне. Искаше да го направи, за да успокои стомаха си. Часовете започваха след тридесет минути и тя направо щеше да умре, ако се изложеше пред всички.

Само че не се получи нищо.

Не се беше случило нищо от десет дни, точно от толкова тя се събуждаше с гадене. Сутрешно гадене. Пам се досещаше, че то бе колкото физическо, толкова и духовно. Бременността бе нещо едновременно чудно и страшно.

Внезапно главата ѝ се замая. Пам се облегна на вратата на тоалетната и се усмихна към тавана. В следващия момент очите ѝ се изпълниха със сълзи. Наведе глава и закри лицето си с ръце.

Това се беше случило в пикапа на Кътър в онази студена декемврийска нощ. Нито тя, нито той бяха подготвени. Никой не бе очаквал да прави любов, особено на такова място. Беше станало спонтанно, неконтролируемо и някак отчаяно.

Оттогава не го беше виждала.

Болката от тази празнота я завладя отново и тя се наведе над тоалетната чиния. Когато се надигна, ръцете ѝ трепереха и кожата ѝ лепнеше. Пам затвори очи и си пое пресекливо дъх. Трябваше да се вземе в ръце. Не биваше да забравя часа, който започваше след двадесет минути. Животът продължаваше.

Тя се стегна, изтри очи, излезе от тоалетната и отиде до мивката. Студената вода ѝ поддържа освежително. Пам плискаше отново и отново лицето си, докато не влезе една от съученичките ѝ. Пам промърмори някакъв поздрав с мокро лице, подсуши се едва-едва с кърпата и излезе.

За щастие беше в единична стая, което ѝ спести даването на обяснения. Взе една бисквита, изтегна се на леглото и започна да я

дъвче. Знаеше, че ако хапнеше нещо, ще се почувства по-добре.

Въпреки това не се почувства по-добре, когато си помисли за Кътър. Болеше я. Липсата му през изминалите два месеца беше толкова лоша, колкото и загубата на родителите ѝ. И двете загуби бяха безсмислени. Тази на Кътър обаче беше по-тежка, защото той беше някъде навън, а Пам не знаеше къде.

За нещастие ѝ бе отнело известно време, докато го разбере. Когато през декември изминаха няколко дни и той не се обади, Пам реши, че Кътър проявява предпазливост. В края на краищата тя самата беше настоявала за това, тя бе тази, която се страхуваше Джон да не ги хване. След седмица объркването ѝ нарасна. Беше сигурна, че Кътър щеше да ѝ се обади от някоя телефонна кабина, откъдето никой нямаше да може да ги подслушва. Няколко дни по-късно тя самата използва този начин. От другия край на жицата не вдигна никой. Пам продължи да опитва. След три седмици започна да я обзема страх.

Марси, която поддържаше постоянна връзка със семейството си, ѝ каза, че Кътър бил изчезнал.

— Изчезнал? Не може просто така да изчезне! — възрази Пам. Но Марси беше категорична.

— Напуснал е работа, изтеглил е парите си от банката и е заминал.

— Но защо?

Марси я погледна и сви безпомощно рамене.

— Все някой трябва да знае къде е отишъл. Всичките тези хора, които защитаваха...

— Накарах Лизи да разпита. Никой не знае.

— И не се ли тревожат? — Пам поне беше разтревожена, а и сърдита. — Не се ли чудят дали не му се е случила някаква неприятност, дали и той един път няма нужда от помощ? Не питат ли нищо?

Този път Марси отговори по-бавно и неохотно:

— Не. Не питат. Просто приемат нещата и се приспособяват. Кътър си е отишъл. Животът продължава.

Пам не беше много сигурна в това през следващите седмици. Чувстваше се ужасно. Понякога си мислеше, че Кътър я е изоставил, че любовта към нея му се бе сторила твърде трудна и се беше отказал от борбата. В следващия момент обаче вече беше сигурна, че Джон

имаше пръст в изчезването на Кътър. Не можеше да го попита, това беше опасно и щеше да ги издаде. По същите причини не можеше да говори с Върн Уокър или Саймън Блейз, нито дори е ФБР. Така че и тя беше също тъй безпомощна, както и миньорите. Само дето се чувстваше сто пъти по-зле.

Първия път, когато не ѝ дойде месечният цикъл, тя го отдаде на тревогите си. Втория път обаче беше вече сигурна. Нямаше нужда да ходи на лекар, за да се увери. В нея се надигаше едно слънчице, растеше малка частица от Кътър и я караше да се чувства изпълнена, ценна и спасена.

Също и изплашена.

Щеше да има бебе, по този въпрос нямаше две мнения. Нямаше значение, че Върховният съд бе направил абортите законни и леснодостъпни. Тя искаше бебето. По нейни пресмятания то трябваше да се роди през септември, което означаваше, че Пам можеше да завърши през юни, без много хора да се досетят за бременността ѝ.

Но Джон щеше да разбере. Орловите му очи щяха да видят. Сигурно щеше да бъде бесен, особено когато му кажеше, че детето е от Кътър. А може би не трябваше да му казва. Може би трябваше да избяга, да си наеме апартамент и да роди сама бебето. По това време вече щеше да бъде достатъчно голяма, на осемнадесет. Колежът щеше да почака.

Но Джон щеше да бъде бесен, каквото и да направеше тя. Стомахът ѝ просто закипяваше при тази мисъл. Въпреки всичко имаше намерение да роди бебето и ако то поне малко приличаше на Кътър, щеше да бъде очарована. Джон можеше да заплашва колкото си иска. Можеше да прибегва до изнудване. Сигурно щеше да се опита да я манипулира, както в миналото. Само че този път номерът му нямаше да мине. В Пам растеше един живот, който ѝ беше по-скъп от нейния собствен.

Дали беше момче или момиче?

Дали беше трудно да се гледа бебе?

Дали хората щяха да я помислят за развратница?

Дали Джон щеше да се откаже от нея и ако го направеше, какъв достъп щеше да има тя до парите, които баща ѝ беше оставил?

Какво ли щяха да кажат Патриша, Марси и Хилъри? И къде ли беше Кътър?

Когато изминаха още две седмици, тя започна да се чуди как ще изкара учебния срок. Почти постоянно ѝ се гадеше и колкото и да спеше, все се чувстваше уморена. Не смееше да се отпусне в училище, за да не развали бележките си. Не искаше никой, даже и приятелките ѝ, да се досети, че е бременна, затова трябваше да отрича симптомите. И макар да се боеше, че нещо може да не е наред с бебето, след като толкова често ѝ ставаше лошо, още повече се страхуваше да отиде на лекар. Все още беше непълнолетна и лекарят веднага щеше да докладва на Джон.

Този проблем обаче излезе извън контрол през първата седмица на март. В края на часа по история тя стана от стола си и припадна. Когато се свести, се намираше на пода, а над нея имаше кръг от загрижени лица. Опита се да се изправи. Може би щеше да успее да ги убеди, че ѝ няма нищо, ако в този момент директорът не бе минал наблизко. Той настоя да я заведат в лечебницата и — още по-лошо — обади се на Джон, който прецени ситуацията като достатъчно важна, за да дойде да вземе Пам и да я заведе при личния си лекар.

— Изглеждаш ужасно — каза ѝ той по пътя.

Пам знаеше, че е точно така. Наистина се чувстваше ужасно. Бременните жени обикновено имаха щастливо излъчване, но единственото нещо, което излъчваше Пам, беше изтощение. Нещо не беше наред. Тя бе почти толкова изплашена за бебето, колкото и Джон да не се досети за бременността ѝ. През главата ѝ минаха какви ли не постановки. По времето, когато стигнаха до кабинета на лекаря, тя вече представляваше кълбо от нерви.

Първото нещо, което направи лекарят, бе да ѝ даде успокоително. Когато то подейства достатъчно, за да заглуши протестите ѝ, той ѝ направи преглед, за който на училищния лекар нямаше и да му хрумне. Когато свърши, той свали краката ѝ от подпорите, покри треперещото ѝ тяло с едно одеяло и излезе.

Пам лежеше, покрила лицето си с ръце. Вратата се отвори и отново се затвори. Беше дошъл часът на присъдата. Искаше ѝ се да не беше толкова замаяна, но светът изглеждаше някак далечен и неясен. Все пак се опита да се стегне за предстоящата битка.

— Значи наистина си го направила — каза бавно и спокойно Джон. — На три месеца е.

Тя инстинктивно се опита да отрече фактите, макар и гласът ѝ да звучеше неубедително:

— Той не е направил тестове. Не може да е сигурен.

— Не е нужно да прави тестове. Не и толкова късно. Той просто го е видял.

Тя преглътна мъчително. Продължаваше да ѝ се гади, но и това ѝ изглеждаше някак далечно.

— Негово ли е? — попита Джон.

Понечи да отрече, но не ѝ достигнаха сили. Освен това част от нея изпитваше гняв, задето Кътър не беше с нея в този момент.

— Да.

— Не използвахте ли никакви предпазни мерки?

— Само веднъж не използвахме.

— Толкова и трябва.

Пам се чувстваше някак олекнала, може би от успокоителните, може би от факта, че тайната ѝ беше разкрита, а тя все още бе жива. Джон не изглеждаше толкова ядосан, колкото беше очаквала.

— Кога е станало? — попита той.

— През декември. В началото на декември.

— Не си ли го виждала оттогава?

Тя преглътна.

— Не.

— Сигурна ли си?

Ядосана от това, че той я засяга точно по болното място, тя свали ръка от очите си:

— Не мога да го намеря! Няма го. Дори и не знае за бебето.

— Това е добре.

— Не е добре. Това е и негово бебе. Той би трябвало да бъде тук с мен — след това се обърна, сви крака под одеялото и го придърпа чак до брадичката си. Чувстваше се измръзнала и самотна. Знаеше, че вече би трябвало да е свикнала с това, но тази мисъл не ѝ помагаше особено. Треперенето не идваше от някакъв студ отвън, а дълбоко отвътре, и одеялото не можеше да го спре.

— Ще ти помогна.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Искам Кътър.

— Офейкал е. Дал е на Саймън едnodневно предупреждение и е напуснал. Никой не знае къде е. Може би се е досетил, че си загазила.

— Той не е способен на такова нещо!

— Липсва му всякакво чувство за отговорност.

— Просто не знае, че съм бременна, а аз не мога да го открия.

— И ти си мислиш, че като разбере, ще хукне презглава насам?

— Да.

— Това е последното нещо, което ще направи. Той няма пари, няма и работа.

— Може би си е намерил някъде другаде.

— И с какво се занимава? Прави сандвичи? Работи на конвейер? Пам, кога най-сетне ще разбереш, че той е неудачник? Целият живот е пред теб. Сто пъти по-добре ще ти е без него. Той само ще те повлече надолу.

— Но аз го искам!

Джон замълча за момент.

— Ти си уморена и объркана. Преживяла си истински ад — после въздъхна. — Защо не ми каза? Нима мислеше да се справиш сама с всичко това?

Тя му хвърли поглед през рамо. На лицето му беше изписано съчувствие. И все пак Пам като че ли не можеше да повярва на очите си. Може би така ѝ се струваше от успокоителното.

— Не можеш да ти кажеш. Ти щеше да побеснееш.

— И побеснях ли?

Тя се поколеба:

— Не.

— Мога да бъда и разумен.

— Обикновено не си, когато става дума за мен.

— Защото настоявах да си повишиш успеха ли? Но ти го направи. Това не те ли кара да се чувстваш по-добре?

Тя се втренчи изненадано в него. Гласът му беше толкова нежен, че Пам не можа да не си припомни предишния път, когато беше такъв. Тогава едва не я бе изнасилил. Но сега едва ли бе намислил такова нещо. Не и в лекарския кабинет. Не и когато тя беше бременна и ѝ се повръщаше.

Той отмахна няколко влажни кичура от слепоочието ѝ и каза тихо:

— Хайде, стани и се облечи. Имаш нужда от почивка.

— Всичко наред ли е с бебето?

— Отслабнала си. Не се ли храниш?

— Напоследък все ми се гади.

Той стана и се отправи към вратата.

— Можем да направим нещо по този въпрос. Ще те чакам отвън.

Пам изчака вратата да се затвори и едва тогава се надигна. Успокоителното я правеше флегматична и крайниците ѝ тежаха. А може би това се дължеше на умората или объркването ѝ. Джон изобщо не беше реагирал така, както беше предполагала. Пам не знаеше какво да мисли. Той бе необичайно мил. Припомняйки си Палм Бийч, някак не ѝ се искаше да му се доверява, но имаше нужда от някой, на когото да се облегне. Мисълта да премине сама през бременността и раждането бе доста обезкуражаваща. Искаше ѝ се Кътър да е с нея, но, по дяволите, него го нямаше. Ако Джон имаше желание да приеме бебето, тя не можеше да обърне гръб на помощта му. След като беше носила мълчаливо товара си в продължение на три месеца, сега се радваше да го сподели с някого.

Вън, в колата, Джон се държа внимателно. Дали не ѝ беше твърде топло? Или твърде студено? Може би искаше той да свали малко облегалката? Изтощена, Пам му позволи, след това затвори очи и задряма. Когато се събуди, в първия момент не можа да се ориентира.

— Къде сме?

— На Шесто шосе.

Тя се надигна и погледна през прозореца, но все още не можеше да разбере какво става.

— Това е пътят към Кейп.

— Точно така.

— Какво правим тук?

— В Чатъм има една частна болница. Много приятно място за почивка.

Тя седна изправена.

— Мислех, че ще ме върнеш обратно в училище.

— Пам, ти припадна там. Изтощена си. Това е последното място, където бих искал да те заведа.

— Изпитите приближават. Трябва да уча.

— Първо трябва малко да възстановиш силите си.

— Тогава заведи ме у дома.

— Тук ще бъде по-добре. Ще се грижат за теб.

— Нямам нужда от грижи. Искам да си отида у дома.

— Отпусни се. Всичко ще се оправи. Ще прекараш тук няколко дни и в понеделник ще се върнеш в училището. Тогава ще имаш време да учиш колкото си щеш.

— Това не ми харесва.

— Но е най-разумното нещо. Ти си в ужасна форма. Позволи ми поне веднъж да се погрижа за теб, а?

На Пам отново ѝ се повдигна и тя престана да спори, но почувства нарастващо безпокойство. Нещо не беше наред и то нямаше нищо общо със стомаха ѝ.

Джон спря колата пред огромна къща във викториански стил, обградена от ниски дървета и храсти, и въведе Пам вътре. Там вече ги очакваха. Веднага поведоха Пам към хубава стая, където една сестра с тих глас ѝ помогна да се съблече, настани я в леглото и малко след това се върна да ѝ направи инжекция.

— Това ще ти помогне да се успокоиш и да заспиш — обясни тя. Изглеждаше толкова мила и любезна, че Пам ѝ повярва и само след минута вече беше заспала.

Когато се събуди, в стаята беше сумрачно. На нощното шкафче светеше малка нощна лампа. Пам се огледа. Главата ѝ тежеше, клепачите — още повече. Задряма отново, след това се събуди от усещането, че до нея се движи някой. Това беше същата усмихната сестра.

— Как се чувствате?

— Спи ми се.

— Това и се очакваше.

— Бях страшно уморена — каза Пам. Движеше устните си съвсем леко, но даже и това ѝ струваше много усилия.

— Било е от бременността. Сега вече ще се оправите.

— Защото минах първите три месеца ли?

Сестрата я погледна някак странно и посегна да оправи нещо до Пам. От едната страна на леглото имаше стойка и банка, от която към ръката на момичето отиваше тръбичка.

— Какво е това? — попита Пам. Чувстваше се точно толкова замаяна, колкото звучеше гласът ѝ.

— Гликоза.

— Толкова ли съм болна?

— Изобщо не сте болна, само малко отпаднала. След процедура като тази искаме да бъдем сигурни, че в организма постъпват достатъчно течности.

Пам се помъчи да нагласи очите си във фокус:

— Процедура?

Сестрата отново я погледна странно.

— Кюртаж.

Пам почувства остра болка в гърдите.

— Кюртаж ли? — прошепна тя едва доловимо. Сестрата я стисна за ръката и каза любезно:

— Тази дума е по-добра от другата, не мислите ли?

— Коя друга? — прошепна Пам, макар вече да знаеше. Да, знаеше! Нещата в ума ѝ се бяха подредили: спокойствието на Джон, внимателното му отношение... — Коя друга? — попита Пам по-високо.

Измина цяла минута, докато дойде отговорът:

— Аборт.

— О, Боже! — извика Пам и сложи ръка върху корема си. — Направили сте ми аборт?

— Да, махнахме бебето.

— Божичко! — сърцето ѝ заби силно, очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя се огледа с див поглед наоколо, сякаш някой или нещо можеше да ѝ каже, че това не е истина. Даже и при това незначително движение усети между бедрата си издайническата превръзка. Пам погледна бързо към сестрата. — Значи вече не съм бременна?

— Не.

— И бебето ми го няма?

— То имаше увреждания, затова и побързахме да го махнем.

По бузите на Пам се затъркаляха сълзи.

— Побързали сте да го направите, за да не мога да се усетя какво става — сложи ръка на устата си, заедно с иглата на системата, и заглуши мъчителния си вик. Все пак не успя напълно. Сестрата се изплаши достатъчно, за да изтича навън и да потърси помощ. След минута до стаята се приближи лекарят, следван от Джон.

Изад вратата се чува откъслечните думи на сестрата:

— ... събуди се... не знаеше... процедурата...

Докторът я отпрати и влезе при Пам, чиито очи бяха разширени и пълни със сълзи.

— Вярно ли е? — попита треперливо тя.

— Че бебето го няма ли? Да.

Пам ахна:

— Но аз исках това бебе!

— Вие дойдохте тук, за да го махнете.

— Не знаех — каза Пам, като избягваше да поглежда към Джон. Той стоеше, отвратителен и изпълнен с укор. — Искам си бебето! Искам си го обратно!

Докторът сложи успокояващо ръка върху нейната.

— Това, което чувствате, е напълно нормално. Преживели сте травма. Тежко е дори за двадесетгодишни жени, а на седемнадесет е още по-лошо.

— Искам си бебето!

— Задължително има чувство на загуба. Но вие сте взели правилното решение. Твърде млада сте, за да раждате.

— Можех да се справя! Аз го исках! Обичах го!

— И сега чувствате вина? Това също е естествено. Вие сте изморена, празна. Има ли болки в корема?

Спазмите, които усещаше там, не бяха нищо в сравнение с болката, която пронизваше сърцето ѝ.

— Искам си бебето!

— Достатъчно, Пам — каза Джон и пристъпи напред. — Вече е свършено. Бебето го няма и не можеш да го върнеш обратно.

— Тя има нужда от време... — започна тихо докторът, но веднага беше прекъснат.

— Има нужда да ѝ се кажат фактите — Джон прониза Пам с поглед, който издаваше гнева, кипял в него дълго време. — Бебето го няма и това не е никаква загуба. Тази бременност беше грешка от самото начало. Ти самата каза, че не е била планирана.

— Но това беше моето бебе, също и на Кътър! Ти нямаше право...

— Ти нямаше право! — изрева той, но се спря и се обърна към доктора: — Бих искал да остана насаме с нея за няколко минути.

— Не бива да я разстройвате.

— Дайте ѝ успокоително.

— Вече изпратих да го донесат. И все пак...

— Не искам други успокоителни! — изхлипа Пам. — Искам си бебето!

Докторът хвърли поглед през рамо към завърналата се сестра.

— А, ето го.

Пам се изтърколи към най-далечния край на леглото, но Джон я хвана здраво.

— Махни си ръцете от мен! — извика тя.

— Ще се нараниш. Не си добре.

— Много съм си добре и съм бременна! — тя изхлипа приглушено. — Или поне бях, докато ти не го спря. Не искам това — каза тя на доктора, който държеше спринцовката в ръка. Пам направи рязко движение в ръцете на Джон, но иглата намери целта си. — Копеле такова! — извика тя между хълцанията.

— Точно така — подкани я Джон. — Наричай ме както си щеш, стига това да ти доставя удоволствие.

— Копеле! Мръсно, гадно копеле! Не би позволил на никого да има нещо, което ти не можеш да имаш, а ти не можеш да имаш деца, защото никоя жена не те иска достатъчно...

Джон я хвана за брадичката и я стисна, като с това успя да спре пороя от думи. След това погледна към лекаря.

— Ще ни оставите ли?

— Тя ще заспи скоро — предупреди лекарят.

— Просто искам да ѝ кажа няколко думи преди това. Искам да бъде в по-добро състояние на духа, когато се събуди.

— Не мисля, че...

— Недейте да мислите — нареди Джон и това беше достатъчно, за да изпрати лекаря навън. Строгийт поглед на Джон накара и сестрата да тръгне в същата посока. Когато погледна обратно към Пам, клепачите ѝ вече натежаваха. — Искам да ме изслушаш, и то внимателно — каза той. Едновременно с това притискаше болезнено устата ѝ. Пам затвори очи, но от ъгълчетата им продължаваха да се процеждат сълзи. Това сякаш бе единственият начин, с който можеше да изрази бунта си. Но Джон явно нямаше намерение да се примири и с това. — Погледни ме, дявол да го вземе! — изръмжа той и разтърси болезнено брадичката ѝ. Когато тя отвори очи, Джон продължи: —

Първо на първо, нямаше никаква работа да се виждаш с Кътър. Казах ти да не го правиш. Предупредих те, че той е пълен боклук, но ти си мислеше, че знаеш по-добре от мен и си продължила да се срещаш с него. Позволявала си му да те докосва. Разтваряла си снежнобелите си крачка и той те е чукал — при последната дума Джон изскърца със зъби. — И до какво те доведе това? До една голяма каша. Как щеше да се грижиш за бебето? А?

Пам не можа да отговори. Челюстта я болеше и не можеше да произнесе нито дума. Единствените звуци идваха от гърлото ѝ, против волята ѝ, от плача, който не можеше да сдържи.

— Ти си на седемнадесет. Даже и не си завършила училище. Нима искаш да бъдеш отрепка като Кътър Рейд?

Пам с последни сили го сграбчи за китката.

— Причиняваш ми болка! — изплака тя и Джон я пусна.

— Правя това, което е най-доброто за теб — беше отговорът му. — Все някой трябваше да се заеме с това, след като ти не можеше. Загази, а аз разреших проблема.

Сълзите ѝ отново рукнаха.

— Това не беше проблем!

— Една неомъжена бременна хлапачка не е проблем ли?

— Аз исках бебето! — изхлипа тя.

— Просто си нямаш представа какво изисква гледането на едно бебе, колко много труд, време и разходи — той тикна пръст в лицето ѝ. — И не ми казвай, че не знам, защото имам приятели с деца. И недей — този път пръстът се заби в гърдите ѝ — да казваш, че не мога да си имам жена, защото ако поискам, за няколко месеца мога да имам поне пет щастливо забременели от мен жени. Само че предпочитам да нямам дете. Нямам нито времето, нито интереса за това.

— Аз имах! И го исках!

— Искаше го, защото знаеше, че това щеше да ме вбеси — той наведе лице над нея. — Да, ама няма да стане. Бебето го няма. Заминало е надолу по отходните тръби на някой клозет или където и да изхвърлят непотребните отпадъци тук.

Пам нададе вик при жестокостта на тези думи. От очите ѝ бликнаха сълзи. Почувства се като удавник, твърде слаба, за да се спаси или даже да опита.

— Някой ден ще ми бъдеш благодарна. Когато пораснеш достатъчно, за да осъзнаеш каква услуга съм ти направил, ще паднеш на колене и ще ми благодариш.

— Никога!

— Когато се ожениш за някой известен и преуспяващ човек, когато имаш тухлена къща, много по-голяма и хубава от тази в Тимини Коув, когато имаш вила в планината, мерцедес и три прекрасни деца, които ще ходят на гимнастика и футбол, тогава ще ми благодариш.

Сълзите ѝ продължаваха да текат въпреки лекарството, което ѝ бяха дали, но гласът ѝ вече започваше да губи силата си:

— Аз исках детето на Кътър.

Очите му проблеснаха гневно. Той я хвана за рамото и я разтърси:

— Повече нито дума, нито дума!

— Не можеш да ме спреш.

— Мога да обърна и другия край. Не си ли го научила вече? Не знаеш ли, че тук аз контролирам нещата? Аз съм този, който определя какво ще стане, не ти.

— Но защо? — проплака тя. Опитваше се да се пребори с тежестта в клепачите си и апатията, която заплашваше да я повлече надолу. — Защо толкова ти пречи, след като си е моя работа? Нямахте да ти навредя с нищо.

— Разбира се, че щеше да ми навредиш — каза Джон и изправи рамене. — Твоите действия се отразяват директно върху мен. Защо, мислиш, през цялото време съм управлявал с желязна ръка? Ако нямах значение, отдавна да съм те оставил да се оправяш сама — той помълча. — Сигурно щеше да бъде много забавно да те наблюдава човек. Малката, напълно самостоятелна. Това би било известна справедливост след всичките тези години, в които толкова те глезеха — наведе се, опря се на юмруци върху леглото и се втренчи в Пам. — Работих упорито, за да си създам име. Спотайвах се, когато ми се искаше да крещя. Целувах задници, когато ми се искаше да плюя. Името Сейнт Джордж започна да става известно и уважавано и това няма нищо общо със стария, всичко е мое дело. Ти си Сейнт Джордж. Ако направиш световната глупост да забременееш от един миньор, ще лепнеш петно върху мен. Ще ми се присмиват, а аз положих толкова

много труд! Искам признанието, което ми се полага, и проклет да бъда, ако ти позволя да ми отнемеш и частица от него!

— Аз съм почти на осемнадесет — прошепна отпаднало Пам.

— Почти пълнолетна — призна Джон, — но ако решиш да се правиш на глупачка, няма да получиш нито цент от мен. Не ми пука, даже да си на двадесет и пет или омъжена. Ще се боря с всички средства. Този път ти извади късмет. Оправих тази малка каша, без някой да разбере. Но в бъдеще, ако пак се правиш на маймуна, ще обърна дебелия край. Единственият начин да остана чист ще бъде да се откажа публично от теб. И наистина ще го направя, високо и ясно. Разбра ли?

Лицето му заплува пред очите ѝ — дали заради сълзите по клепките или заради успокоителните. Накрая тя се обърна с гръб към Джон и отказа да му отговаря, тъй като това бе единственият начин да му покаже неподчинението си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пам прокара внимателно четката през дългата коса на Патриша. Току-що беше подрязала връхчетата ѝ, както бе обещала при предишното си посещение. Сега ѝ се струваше, че четката се движи по-свободно. Поне гладката линия, която оставяше след себе си, бе по-приятна от клечките и кичурите. Пък и на Пам ѝ бе много приятно да прави това. През последните няколко месеца ѝ доставяше значително по-голямо удоволствие да посещава майка си, отколкото преди. Всичко в болницата беше успокояващо. Пам вече добре разбираше как човек може да се оттегли тук и да иска да остане завинаги. Това си беше отделен свят, убежище, откъдето реалността изглеждаше твърде враждебна.

Тя хвана здраво облегалката на количката и се наведе отстрани, за да огледа преценяващо лицето на Патриша.

— Бретон, трябва да ти направя бретон.

Патриша се изчерви и промълви тихо:

— На моята възраст?

— Та ти си само на тридесет и седем! Ще изглеждаш страхотно — Пам докосна своя бретон. — Само лекичко. И ще бъдем като близначки.

Пам знаеше, че наистина можеха да ги вземат за такива. Чертите им бяха еднакви, а кожата на Патриша все още беше гладка и свежа. Ако имаше някакъв признак за възрастта ѝ или за страданието, което бе преживяла след катастрофата преди пет години, той беше само в цвета на косите ѝ. Някога руси, сега те бяха с цвят на чисто сребро. Пам намираще това за много красиво. Всъщност тя винаги бе смятала майка си за много красива, даже и в онзи ужасен период, когато Патриша се беше изолирала в свой собствен свят.

— Значи без бретон? — попита Пам и се усмихна нежно. Когато Патриша повтори думите ѝ само с устни, тя продължи: — Тогава какво ще кажеш да те сплета на рибена кост? — вече бяха опитвали тази прическа.

Патриша кимна. Пам отново мина зад нея и продължи да използва четката още известно време, докато раздели косата на три части. Не бързаше. На територията на болницата нямаше нито един часовник, никой никога не бързаше. Вместо това тук имаше дървета — високи борове и кленове и по-ниски кучешки дрянове и хвойна, — които разделяха къщичките една от друга. Жилищата бяха осем на брой, с различни размери, за пациенти с различни нужди. Когато Патриша бе дошла тук за пръв път, живееше в една от най-големите къщи, в които се предлагаха по-интензивни грижи. Сега се беше преместила в една от най-малките, за дългосрочни пациенти, които донякъде можеха да се оправят сами. В топли дни като този тя можеше да излиза навън и да се наслаждава на хубавото време.

— Свърши ли училището? — попита Патриша.

— Почти — Пам поставяше сребърните кичури един върху друг. — Изпитите са другата седмица.

След още няколко минути Патриша попита:

— Трудни ли са?

— Понякога. Но нямат чак толкова голямо значение, освен ако не ги оплескам съвсем. Но аз няма да направя това — не че ѝ се щеше да се представи блестящо. Имаше намерение просто да положи достатъчно усилия, за да мине. Не ѝ пукаше за нещо повече. — Да не би да ти пече много? Искаш ли да те преместя на сянка?

— Тук е добре — каза тихо Патриша.

Пам вече беше стигнала до края на плитката и имаше нужда от нещо, с което да я захване. Свали от косата си тънка зелена панделка и я завърза. След това отстъпи назад, за да се полюбува на работата си и реши, че панделката отиваше повече на Патриша, отколкото на нея. Получаваше се красив контраст между сребърно и зелено. Зелено върху кафяво беше безлично. Такъв беше и животът на Пам. Такъв го искаше. Нямаше сили за нещо повече.

— Хей, вие двете! — долетя нечий глас от моравата.

Пам вдигна поглед, видя Боб Гросмън, който се приближаваше по моравата, и се усмихна. Той беше хубав мъж, слаб, с начеваща плешивост. Но най-забележителни бяха маниерите му. Беше мил, любезен и необичайно нормален за един психиатър.

— Човек трудно може да каже коя е майката и коя — дъщерята. Пам, ти е всеки ден изглеждаш все по-зряла, докато ти — той постави

ръката си върху тази на Патриша — вървиш в обратната посока. Хубава плитка.

Бузите на Патриша поруменияха.

— Благодаря.

— Няма защо. Доставя ми голямо удоволствие да те виждам — после се обърна към Пам: — Как вървят твоите работи?

Тя сви рамене:

— Долу-горе.

Той я хвана за ръката и я накара да седне на тревата пред количката на Патриша.

— Просто долу-горе ли?

Пам кръстоса крака по турски.

— Просто долу-горе.

— Идва краят на последната ти година в училище. Сега би трябвало да е най-великото време в живота ти, да не се спиращ от партита. Не е ли така при теб?

Пам се опита да се усмихне и завъртя очи:

— Не.

— И защо не?

Тя сви рамене.

— Просто искам да се махна оттам. Много е скучно.

— Аа — проточи Боб и погледна към Патриша. — Болна и от живота недоволна. Де да бяхме на нейното място!

— Не го пожелавам на никой от вас — каза Пам с повече разпаленост, отколкото ѝ се искаше. После въздъхна, опря лакти на бедрата си и прокара пръсти през тревата между тях. Когато вдигна поглед към Боб, в очите ѝ имаше вина. — Съжалявам. Не трябваше да го казвам.

— Така го чувстваш — каза тихо Боб. — Радвам се, че го каза. В живота на всеки има трудни моменти. Понякога можеш да се почувстваш по-добре, ако поговориш с някого.

Пам хвърли бърз поглед към майка си. Боб се наведе по-близо към Патриша и рамото му докосна коляното ѝ.

— Страхуваш се да не разстроиш майка си, но тя вече се е променила доста. Може би е време да видим колко е способна да понесе — той погледна към Патриша за потвърждение, но тя се беше втренчила в Пам.

Мина доста дълго време, преди Патриша да промълви тихо:

— Да.

Това не беше точно въпрос за това как се чувстваше Пам, но все пак предполагаше някакъв интерес, и то много по-голям от преди. В гърлото на Пам заседна буца. Тя я преглътна и се насили да се усмихне:

— Наистина няма нищо особено. Просто съм уморена. Училището е нещо страхотно обезкуражаващо.

— Големи думи — каза замислено Боб. — Звучи така, сякаш си надраснала годините си.

— О, да — отвърна Пам. Чувстваше се с години по-стара от приятелките си. Свободата след завършването отдавна вече не предизвикваше интерес у нея.

— И кога е големият ден? — попита той.

— На четвърти юни.

— Имаш ли някакви специални планове за тогава?

Пам сви рамене и подръпна туфата трева.

— Поканиха ме на вечеря с някои от другите семейства след церемонията, но... — Пам сбърчи нос.

— Не ти се ходи?

— Тц.

Патриша каза тихо:

— Джон би трябвало да направи нещо.

— О, спести ми това! — рече Пам, но шеговитият ѝ тон прозвуча изкуствено, когато в очите ѝ блеснаха сълзи. Тя примигна няколко пъти, за да ги прогони, и погледна към майка си. — Бих искала да дойдеш.

Патриша сви устни и поклати кратко глава.

— Тогава аз ще дойда след това и ще си направим пикник навън — Пам хвърли бърз поглед към Боб, което трябваше да означава покана. Винаги предпочиташе присъствието му пред това на Джон. — Тримата можем да отпразнуваме.

Патриша отново поклати глава.

Пам не настоя. Знаеше, че Патриша все още имаше проблеми. Боб беше обяснил, че били свързани със сигурността и реалността, но докато Пам не виждаше с какво един пикник можеше да представлява

заплаха, Патриша сякаш не мислеше така. И явно само това имаше значение.

— Имаш ли вести от Суортмор? — попита Боб.

Пам кимна:

— Изпратиха ми формуляри за медицинско и въпросници за попълване. Например за това с какво момиче бих искала да бъда в една стая. Е, ще ми се да бъда сама, но рядко дават такава възможност на първокурсниците.

— По-добре ще ти се отрази да живееш с някого.

— Така си и мислех, че ще кажеш.

Боб се ухили.

— Типичният отговор на възрастните ли?

— Аха.

— Но все пак е вярно. Първата година може да се окаже твърде потискаща. Една връзка, рано сформирана с някоя съквартирантка, може доста да облекчи напрежението — Пам сви рамене. — Какъв ентусиазъм! — сгълча я той и когато тя не отвърна нищо, попита: — С нетърпение ли го очакваш?

— И да, и не.

— Не ти се иска да напуснеш дома ли?

Въпросът му я удари по болното място. Тя измери Боб с очи.

— Отдавна съм напуснала дома си. Там няма нищо за мен.

— А Джон?

— Нищо. Повече от нищо. Ако бях способна да прибегна до насилие, отдавна да съм го намушкала, докато спи.

— Нали не искаше да кажеш точно това?

— Не, точно това исках да кажа. Знаеш ли какво означава колежът за мен? Начин да се измъкна от Бостън, за да не може Джон да ме наблюдава всяка минута.

Боб хвърли поглед към Патриша, която гледеше безизразно към моравата. След това се обърна към Пам и каза:

— Много си сърдита.

Пам му беше благодарна, задето ѝ напомни за крехкото състояние на майка ѝ. Боб беше от този естествен тип хора, които предизвикваха към доверие и изповед. През последните няколко месеца Пам неведнъж бе изливала сърцето си пред него, но никога в присъствието на Патриша. Едно нещо беше да споделяш с нея нежни

мисли и леки смущения, а съвсем друго — гнева си. Патриша не беше готова за това.

По някакъв каприз на съдбата точно в този момент физиотерапевтът се приближи по моравата. Пам прегърна Патриша и остана права със скръстени ръце, докато физиотерапевтът подкара количката с майка ѝ към къщата.

— Наистина си натрупала много гняв — каза Боб, като я наблюдаваше внимателно.

— Да.

— И той е точно под повърхността. Не са нужни много усилия, за да го изкараш навън.

— Не.

— Още ли е заради аборта? — той бе един от малкото хора, на които беше казала.

— Това само засилва нещата.

— Добре ли си?

— Физически — да. Само дето постоянно се чувствам празна.

— Но вината все още си остава, нали?

— Продължавам да си мисля, че трябваше да се досетя какво се кани да направи Джон. Трябваше да се боря по-упорито. Предадох бебето си, също и Кътър.

— На мен пък ми се струва, че Кътър те е предал. Още ли нямаш вести от него?

Тя поклати глава.

— Още ли ти липсва?

— О, да! — прошепна Пам. — А сега ще напусна училището. Ще напусна града. Ще напусна дори страната. Той по никакъв начин не би могъл да ме открие.

— Когато има желание, се намира и начин.

Тихите му думи я накараха да помълчи известно време. Тя се втренчи в нокътя на палеца си.

— По-добре да не знаех това. Тогава може би щях да си мисля, че той не се обажда, защото просто не знае къде съм.

— Но ти си твърде силна личност, за да се самозалъгваш по този начин.

— Не се чувствам силна.

— Но си, Пам! Накарай тази сила да работи за теб.

— Как?

— Не мога да ти кажа как. Само ти знаеш какво искаш от живота. Е, може и още да не знаеш. Вероятно затова е колежът — той помълча малко. — Все още ли смяташ да отидеш на онова пътешествие?

— Аха. С три от приятелките ми ще обиколим десет страни за девет седмици. Не съм сигурна, че Европа е готова, поне за тях трите. Що се отнася до мен, аз сигурно ще бъда големият сухар.

— Май нещо не ти е по сърце тази работа.

— Не.

— Може би ще бъде забавно.

Тя въздъхна:

— Е, всички правят така след завършването, а и поех ангажимент към тези приятелки още преди година. Не мога сега да се откажа. Предполагам, че това ще бъде един доста приятен начин да прекарам лятото. И без това нямам какво друго да правя.

— Знаеш ли колко много възрастни хора биха дали и дясната си ръка, за да бъдат на твоето място?

Боб се усмихваше, но в думите му имаше укор. Затова Пам отвърна срамежливо:

— Знам.

— Ще прекараш чудесно.

— Може би.

— Изкуството, изкуството! Мисли за изкуството.

— Повярвай ми — проточи тя. — То е единственото нещо, което ме поддържа.

А изкуството беше прекрасно. Пам и приятелките ѝ започнаха с Лондон, посетиха Националната галерия, Британския музей, Музея на Виктория и Албърт, Галерията Тейт, без да се споменава Биг Бен, Лондонския Тауър и Уестминстърското абатство. От Лондон излетяха за Рим, където отидоха в Сикстинската капела, Галерията на Борджиите и видяха стотици развалини. След това заминаха с влак за Флоренция, където Пам показа на другите великия Давид на Микеланджело, както и съкровищата на двореца Пити и галерията Уфици. Когато стигнаха до Милано, трите ѝ приятелки се

разбунтуваха. Бяха се запознали с група местни студенти и предпочитаха да ходят по партита, вместо да прекарват цели часове пред „Тайната вечеря“, както искаше Пам. Тя се присъедини към тях, но без желание. Затова когато преминаха през френските провинции и стигнаха до Париж, Пам прекарваше по една част от деня сама и разглеждаше всичко, което искаше да види. След това се връщаше обратно и си лягаше рано, докато другите се наслаждаваха на местния нощен живот.

Един ден, когато вече беше поспаднал ентузиазмът ѝ от Лувъра, Л'Оранжри и Жьо дьо Пом, Музея на Пикасо и Националния музей на модерното изкуство, в една малка уличка близо до Лефт Банк вниманието на Пам беше привлечено от нещо. Докато се скиташе сама, отдавна зарязала приятелките си да се шурат по заведенията, тя се натъкна на малкия дюкян на една бижутерка. Първо Пам бе заинтригувана от образците на витрината — гривни и пръстени от злато и сребро с изкусно преплетени в тях камъни. Уникатите бяха много по-впечатляващи, смели и новаторски от всичко, което Пам бе виждала да изработват дизайнерите на „Фасетс“. Бижутерката, Моник Жеф, работеше в задната част на дюкянчето. Беше тиха жена под тридесетте и нямаше нищо против Пам да наблюдава работата ѝ.

Пам остана да я гледа през останалата част от следобед, както и на другия ден. Беше очарована от начина, по който Моник работеше по скица, чукаше с чукче по метала, нарязваше го, огъваше го, оформяше го, монтираше в него камък, а после го махаше, ако нещо не ѝ харесаше. Пам задаваше въпроси. Също така нарисува някои прости скици, често заимствани от папката ѝ у дома. Беше напълно омагьосана от процеса на изработване на красота от груби материали. Това, което правеше Моник, беше наистина хубаво. В края на втория ден Пам се примоли да остане до края на лятото.

— Ще ти бъда нещо като чирак — каза тя тихо, но настоятелно. — Без заплата. Не искам никаква заплата. Просто искам да науча това, което и ти можеш да правиш. Искам да те гледам.

Моник говореше само развален английски, но все пак успя да разбере Пам.

— А приятелките ти? — попита тя, като произнасяше гърлено „р“-то. — Те позволят тебе направиш това?

— Моите приятелки няма да останат сами. Могат да продължат и без мен. Знаят как да се свържат с мен, ако някой от дома им се обади.

За част от секундата Пам си позволи да помечтае Кътър да се обади, да долети тук и двамата да се приютят в някой малък парижки пансион, лудо влюбени един в друг и в живота.

Когато тази секунда свърши, се сети за Джон. Той нямаше да се опита да се свърже с нея, освен ако не се случеше нещо с майка ѝ. Пам можеше да предотврати това, като дадеше адреса си на Боб Гросмън. И без това Патриша го знаеше. Пам ѝ пишеше дълги писма от всеки град, който посещаваше. Не знаеше дали Патриша ги чете или не, но все пак ѝ беше хубаво да си мисли, че у дома имаше някой, който се интересува от нея.

Моник ѝ позволи да остане. На Пам ѝ се искаше това да е било, защото е намерила скиците ѝ за обещаващи. Само че подозираше, че е свързано повече с уважението, което Пам ѝ показваше. Не всички американци го правеха. Понякога Пам биваше поразена от пренебрежителните коментари, които подхвърляха съвсем наблизо, където Моник можеше да ги чуе. Доста често Пам изненадваше някой от авторите на тези обиди с остри забележки на английски. Един ден обаче Моник ѝ каза, че това е чиста загуба на време. Времето и енергията според нея трябваше да бъдат насочвани само в работата.

Следвайки това верую, Пам прекара юли и август плътно до Моник. Положи максимални усилия и попи всичко, което можа. Живееше в малка стаичка близо до магазинчето и работеше по шест дни в седмицата. На седмия се скиташе сама из Париж или излизаше в покрайнините с Моник и съпруга ѝ. Неговият английски беше още по-лош от този на жена му, но Пам знаеше френски. До края на лятото вече го говореше съвсем свободно. По това време изработваше и изненадващо професионални образци.

Пам искаше да остане още. Отдавна не се беше чувствала толкова щастлива. Понякога в мечтите си си представяше как става официална помощничка на Моник. Пам нямаше нужда от заплата. Можеше да си живее чудесно и от комисионите, които щяха да носят продажбите на нейните уникали. Моник обаче настоя тя да се върне в Щатите.

— Защо пък да имам нужда от хуманитарно образование — питаше на френски Пам, — след като това е работата, която искам да

върша?

— Защото имаш нужда от него, а аз не мога да ти го дам. Нали искаш да развиеш свой собствен стил? Сега той се усеща в скиците ти, но е още необработен.

— Може да е необработен, но е много повече, отколкото бих могла да получа в Суортмор.

Моник заклати едновременно главата и показалеца си:

— Не, не, не! Не Суортмор! Говорих с Филип. Той познава хора, които са учили в Съединените щати. Те казват, че Суортмор е чудесно училище и има много добра програма по изкуствата. Но има едно още по-добро — тя извади от джоба си парче хартия, разгъна я и я сложи на масата пред Пам.

Пам прочете името, което беше написано на нея.

— Не мога да повярвам! — промърмори тя на английски. След това отново премина на френски: — Но това е в Бостън! Аз искам да напусна Бостън!

— Чувала ли си за това училище?

— Разбира се. Ходила съм на курсове в Музея за изящни изкуства. Някои от учителите там бяха студенти в училището към музея. Виждала съм и техни изложби.

— Те бяха добри, нали?

— Да, бяха добри. Но аз не искам да остана в Бостън. Не искам да бъда близо до Джон!

— Но ще бъдеш близо до майка си.

Моник знаеше и за това. Един ден Пам беше получила писмо от Боб, в което се казваше, че Патриша не само четяла писмата ѝ, но и ги държала в ръка дни наред след това. Тогава Моник беше видяла сълзите в очите на Пам.

— Да — призна Пам. — Ще бъда близо до нея. Това би било хубаво.

— Освен това ще си наемеш апартамент някъде близо до музея, може би с други студентки, и няма да ти се налага да виждаш Джон повече, отколкото ако си в Суортмор.

— Но аз искам промяна в обстановката!

— Нима Бостън е толкова малък? Няма ли да живееш и учиш в някой район, различен от този досега?

Пам трябваше да си признае, че е така. Моник говореше разумно.

— Това е най-доброто място за теб, Памела! Филип го каза, а той е виждал работата ти. И аз смятам така. Ако искаш да дойдеш тук и следващото лято, ще се радвам много, но дотогава ти може и да си ме надраснала.

— Съмнявам се.

— Не! Ти имаш талант и ентузиазъм. Обичаш да работиш с материалите. Личи ти по начина, по който пипаш. Ти ги обичаш и уважаваш, знаеш как да изваждаш на показ красотата им. Малко хора умеят. Трябва да работиш, за да засилиш това. Щом веднъж го направиш, произведенията ти ще бъдат свършени — когато вродената скромност на Пам я накара да възрази, Моник махна с ръка: — Ето къде е твоето бъдеще, Памела! Можеш да си създадеш име. Можеш да преуспяваш. Стига да го искаш, разбира се.

„Стига да го искаш.“ Тези думи звучаха в главата на Пам през целия полет през Атлантическия океан. Когато се приземи на летище „Кенеди“ и взе първия полет за Бостън, вече знаеше, че повече от всичко на света иска да успее. Ако си създадеше свое име, можеше да бъде независима от Джон. Щеше да получи наследството си, когато навършеше двадесет и пет, и да му каже да върви по дяволите. Ако успееше достатъчно, можеше дори да си отвори собствен магазин и да конкурира „Фасетс“. А това наистина щеше да бъде чудесно.

Пам отпусна въображението си и си представи ателието, което можеше да има на Нюбъри Стрийт, може би не толкова близо до „Риц“, колкото „Фасетс“, но на по-малък номер, където работеха по-младите и смели художници. Можеше да привлече клиентелата на „Фасетс“, и то без колебание. И най-хубавото нещо беше, че Кътър можеше да я посещава в малкия ѝ луксозен магазин, а Джон нямаше да може да каже и дума.

Да, това беше най-хубавото от всичко.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кътър се вгледа известно време в известието от банката, което току-що беше получил, и си позволи малко да пофантазира. Това беше нещо ново за него, но като си помислеше, и шестцифреното число в банковата му сметка беше нещо ново. Бяха изминали едва два месеца от напускането му на Тимини Коув, а вече имаше стабилен доход и обещаващо бъдеще. Беше трудно за вярване, като се имаше предвид как бе пристигнал в Ню Йорк.

Когато през онази вечер той позвъни на вратата на Хилъри, беше измръзнал, уморен и леко зашеметен. Пътят от летището до жилището ѝ представляваше истинска бъркотия от автобусни и подземни линии. Даже и през нощта този град беше десет пъти по-шумен, пълен с хора и забързан от Бостън. Но именно Ню Йорк бе мястото, където човек можеше да успее, а Кътър със сигурност искаше да го направи. Не знаеше как, но първата стъпка беше да се намираш на подходящото място.

Сега, когато обръщаше поглед назад, разбираше, че появяването му на вратата на Хилъри си беше чист акт на предизвикателство. В Тимини Коув тя бе близка с Джон. Кътър си нямаше представа дали още е така, но трябваше да опита дали тя няма да го приеме. Не знаеше към кого другико да се обърне. Освен това тя и Пам бяха приятелки, а той имаше нужда да поддържа връзка с някой, който беше близък с Пам.

Хилъри не само го пусна да влезе, но и му даде подслон и храна. Изглежда, радваше се да го види, макар и да знаеше, че той и Джон бяха стари врагове.

— Значи е добре, дето сега го няма тук — заяви самодоволно тя тогава.

— Няма ли шанс да дойде?

— Не голям. Беше тук миналата седмица. Страхува се да идва по два пъти в месеца, да не би да си помисля, че има сериозни намерения. Той не би позволил това.

Така че Кътър остана. Изпитваше известно удоволствие от това да навлезе в територията на Джон. Знаеше, че и Хилъри изпитва нещо подобно. Това пораждаше някаква крехка връзка между тях двамата.

През първите няколко дни Кътър спа почти през цялото време. Гърбът го болеше, а и все още не беше възстановил напълно силите си. Не каза на Хилъри за побоя, срамуваше се от това. Все пак не можа да прикрие кипящия си гняв, тъй като именно той поддържаше желанието му за живот. Също така гневът му даваше на Хилъри чувството, че е в съюз с врага. Кътър държеше тя да не забравя това.

И все пак тя го взе под крилото си. Заведе го в банката да вложи спестяванията си, а после в трудовата борса на един неин приятел, за да потърсят работа. Разбира се, нямаше нищо, поне не такова, каквото Кътър би приел. Не искаше да бъде портиер, готвач в закусвалня или рекламен агент.

— Мисля, че трябва да преразгледаш решението си за шофьорското място — му каза Хилъри, когато се върнаха обратно в апартамента ѝ.

— И да нося униформа и фуражка?

— Да не би главата ти да е твърде голяма за това?

— Аха. Голяма е. И аз си имам гордост.

— Имаш гордост, но пък нямаш никакви умения, обучение, нито работа. Ако приемеш това място, ще работиш за президента на голяма посредническа компания. Ще слушаш разговори на високо ниво, които ще включват някои от най-преуспяващите бизнесмени в града. Ще бъдеш в идеална позиция да си създаваш контакти. Изобщо ще ти се открият невероятни възможности.

— И ще бъда шофьор.

— Ако си изиграеш правилно картите, ще станеш нечие откритие. Ти си интелигентно момче. Задавай винаги правилните въпроси на правилните хора и скоро ще се озовеш на някоя работа със страхотно начално ниво, което не би могъл да получиш без тези си лични контакти.

Но Кътър се съмняваше, че нещата стояха така в реалния живот. Освен това движението по улиците на Ню Йорк го притесняваше. Смяташе, че може да си позволи да изчака седмица-две и да се поогледа, преди да се хване на работа само заради парите.

Чакането го потискаше. Кътър спеше до късно всеки ден, а след това просто се мотаеше из апартамента на Хилъри и се надяваше телефонът да звънне. Когато тишината ставаше нетърпима, излизаше на дълги разходки. Смесваше се с тълпите. Опитваше се да се изравни с деловата походка на хората наоколо. Правеше всичко възможно да се изравни със суетнята на големия град.

Но дълбоко в себе си се чувстваше измамник. Докато ходеше по големите улици, мислите му не бяха за Ню Йорк. Бяха мисли за Бостън. Мисли за Пам. Чудеше се какво ли правеше тя, как се чувстваше и дали все още си мислеше за него.

Поглеждаше всяка телефонна будка по пътя си, а след това я отминаваше. Гласът на Пам щеше да му причини твърде голяма болка. Щеше да поиска да я види, а не можеше. Беше твърде опасно. Имаше намерение да ѝ се обади, когато разбере кой е и накъде отива. Щеше да се върне в живота ѝ едва когато съществуваше надежда да се пребори с Джон и да го победи. Пам беше негова. Ако го обичаше толкова много, колкото твърдеше, щеше да го чака.

Проблемът беше, че той не знаеше колко щеше да продължи това чакане. Искаше да бъде с нея още на другия ден, следващия месец. Но това щеше да бъде истинско чудо. Сега Кътър се намираше на най-ниското ниво — без работа, без перспективи, без образование. Имаше още много време, докато станеше способен да се изправи срещу Джон.

С течение на времето настроението му ставаше все по-мрачно. Хилъри се опита да го поразведри с няколко истории за това как този или онзи бил успял, но Кътър не се интересуваше от успеха на другите. Тя се опита да го примами на парти, но една шумна среда с проблясващи светлини щеше само още веднъж да му покаже колко чужд беше. Тогава в една тъмна и дъждовна вечер Хилъри го заведе в един бар в Манхатън. Кътър беше сигурен, че го направи, защото не знаеше какво друго да предприеме. Той отиде с единственото намерение да се напие. След първите две бири обаче нещо го подразни.

— Какъв им е проблемът на тия? — попита ниско той.

— На кои?

— На ония двамата на задната маса. Зяпат ни. Да не би да изглеждам смешно или нещо такова?

Хилъри вече беше на второто си уиски и се чувстваше дружелюбно настроена. Тя погледна бегло през рамо към въпросните мъже.

— Въобразяваш си. Не ни зяпат.

Той обаче не отделяше очи от мъжете.

— Зяпат ни. Зяпат ни така, сякаш имам рога.

— Зяпат ни, защото имаш страхотна фигура. Наистина е така, Кътър — тя се усмихна широко и вдигна чашата към устните си. — Може би ги настройваш борбено — и отпи.

— Дявол да го вземе, приближават се! Аз си отивам — той се надигна, но неочаквано ръката на Хилъри стисна неговата като желязна.

— Сядай! Ние първи дойдохме тук. Решително отказвам да бъда изгонена от две нищожни отрепки. Ако правят проблеми, ще извикам бармана. Той ще ги изхвърли — после се ухили. — Нека да има малко вълнение. Може би ще ни се отрази добре.

Двамата мъже се приближиха до тяхната маса. Единият беше по-слаб, по-висок и по-мургав. Носеха делови костюми, но бяха със свалени сака, навити ръкави и разхлабени вратовръзки. Изглеждаха небрежно-елегантни като извадени от списание и продължаваха да зяпат Кътър.

— Извинете — каза по-ниският. — Може ли да поговорим с вас за минутка?

— За какво? — озъби се Кътър.

— За това кой сте вие — отвърна по-високият, — откъде сте и с какво се занимавате.

До този момент само двама души бяха показвали такъв интерес към Кътър за толкова кратко време — Юджийн и Пам. Никой от двамата мъже не направи впечатление на Кътър да има сърцето на Юджийн, а още повече — фигурата на Пам.

— Това не е ваша работа, по дяволите! — отвърна той.

Мъжете си размениха бързи усмивки, което никак не се хареса на Кътър.

— Ако вие двамата сте нещо обратни, махайте се оттук и стойте по-надалеч.

По-високият бръкна в джоба си и извади визитна картичка. На нея стоеше името Дъглас Верана, вицепрезидент на фирма, непозната

на Кътър.

Той я огледа от двете страни:

— Приятна е за пипане.

Хилъри я взе от ръката му и откликна с доста повече уважение:

— Това е една от водещите рекламни компании в града — Хилъри подаде ръка на мъжа. — Аз съм Хилъри Кокс, а моят приятел се казва Кътър Рейд. Какво можем да направим за вас?

— Вашият приятел нов ли е тук? — попита Верана.

— Долу-горе.

— Откъде е?

— От Мейн.

— Хилъри — каза предупредително Кътър, но тя му направи знак да мълчи.

— В коя област работи?

Хилъри застана нащрек.

— Защо питате?

Вторият мъж отговори:

— Името ми е Питър Шорб. Работя с Дъг. Търсим модел. Вашият приятел има лицето, което ни трябва.

Въпросното лице обаче придоби отвратен вид:

— Модел ли?

— За новата ни кампания.

— Каква кампания? — попита Хилъри.

Кътър не можеше да повярва на ушите си. Хилъри наистина изглеждаше заинтригувана.

— Хилъри...

Тя го стисна още по-здраво за ръката.

— И какво рекламирате, господин Шорб?

— Модна колекция на Жирар Жондие. Той работи извън Париж.

Има доста стабилна клиентела на континента, но възнамерява да излезе и на американския пазар — той огледа преценяващо Кътър. — Идеята ни е да намерим верния образ, точното американско лице за тези дрехи, и да направим това лице завинаги свързано с колекцията. Вие изглеждате различен. Независим. Бунтовник — той погледна към раменете и гърдите на Кътър. Масата закриваше останалото. — Колко сте висок?

Хилъри отговори, преди Кътър да успее да ги прати по дяволите:

— А какъв точно тип са дрехите на този Жирар Жондие?

— Елегантни. Скъпи.

Верана допълни:

— Започнал е с ежедневното облекло, но наскоро се прехвърли на спортното. Сега прокарва и двете тенденции в тази страна. Става дума за висша мода. Този, който носи костюмите на Жондие, е богат и самоуверен. Той е лидер. Дрехите му имат за задача да кажат нещо на света, но изящно и с класа.

Кътър хареса този хипотетичен образ. Той бе олицетворение на всичките му мечти, но бе невъзможен поне в най-близко бъдеще, освен ако не се случеше някакво чудо. Обаче да бъдеш открит в бар и направен модел му се струваше повече от чудо, нещо направо абсурдно.

— Колко сте висок? — повтори Шорб.

Мисълта да бъде превърнат в модел-кукличка се струваше смешна на Кътър. Но Хилъри слушаше внимателно, сякаш смяташе, че в тази работа има нещо. Кътър си помисли, че можеше все пак малко да потърпи и да ги изслуша, поне докато чуеше крайния резултат. Отнякъде беше чувал, че моделите печелят купища пари. А той знаеше как да ги използва.

— Един осемдесет и осем.

— Тегло?

— Деветдесет.

— И всичкото е в раменете — вметна Хилъри. — От кръста надолу е тесен.

— С какво си изкарва хляба?

— Миньор съм — заяви Кътър.

Това като че ли достави огромно удоволствие на двамата мъже. Те отново се ухилиха един на друг.

— И сте дошли тук само на гости? — попита Шорб.

— Може би да, а може би не.

— В зависимост от това дали ще си намерите работа? — досети се Верана. — Тук с миньорство не може да се намери нищо. А и мога да гарантирам, че нищо от това, което ще откриете, няма да може да се приближава по заплащане с нашите хонорари.

— И за какви суми става дума?

— Петдесет хиляди годишно.

Кътър си помисли, че петдесет хиляди беше повече от четворно от това, което печелеше преди, и сигурно бе твърде хубаво, за да бъде истина, но Хилъри избухна възмутено:

— Вие се шегувате! Ако искате лицето на Кътър Рейд, ще трябва да платите много повече. А и не бива да забравяме тялото му. То струва много повече от петдесет хиляди годишно.

— Нямам нищо против да преговаряме — отвърна Верана, но към Кътър.

Кътър не каза нищо. Разбираше, че двамата смятат Хилъри за много по-оправна, а следователно и по-хитра. Наистина беше такава. Но и Кътър схващаше бързо. Само преди минута той щеше да грабне тези петдесет хиляди, без да му дойде наум, че в гърненцето има нещо повече. Сега вече нямаше намерение да се мине.

— Струва ми се, че малко избързваме — продължи Верана. — Преди да говорим за пари, трябва да знаем как ще излезе на снимките. Имате ли папка с фотографии? О, да, разбира се, че нямате. Извинете. Свикнали сме да работим с професионалисти.

Кътър усети принизяването и разбра, че беше нарочно. Основната идея бе, че като новак в професията той не можеше да очаква заплащане като на опитен модел. Но това, което Верана не знаеше, беше, че Кътър пет пари не даваше за тази професия. Щеше да се хване само заради парите. И ако трябваше да се унижи дотолкова, че да бъде фотографиран в дрехите на някакъв си моделиер, щеше да бъде проклет, ако не измъкнеше възможно най-голямата сума за това. Ако се окажеше, че това бяха петдесет хиляди, добре. Но още по-добре щеше да бъде, ако бяха повече.

Шорб надраска нещо на гърба на визитната си картичка.

— Можете ли да бъдете на този адрес утре в десет часа? — попита той и подаде картичката на Кътър.

— За какво? — попита Кътър и я прехвърли на Хилъри, сякаш тя беше негов импресарио. Тази идея му харесваше. Джон щеше да получи припадък, ако разбереше.

— За снимки.

— Кой ще ги прави? — попита Хилъри.

— Брайън Уебстър.

Името не говореше нищо на Кътър, но усети вълнението, което се излъчваше от ръката на Хилъри.

— Брайън Уебстър обикновено работи на място. Сигурен ли сте, че е в страната?

— Да, тук е.

— И ще намери време за нас веднага?

— Платихме му доста тлъст хонорар, за да направи тази кампания — каза Верана. — Така че ще му се наложи.

Шорб гледаше втренчено към Кътър.

— Ще бъдете ли там?

След дълга пауза Кътър кимна бавно. Шорб се обърна с грейнало лице към Верана:

— Видя ли тази предизвикателност? Точно от това имаме нужда.

Верана поиска да знае как можеха да се свържат с Кътър, ако се появеше някаква промяна в плановете. Хилъри веднага извади собствената си визитна картичка, която той прибра в джоба си.

— Няма да съжалявате за това — каза Верана на Кътър.

Кътър не каза нито дума, докато наблюдаваше как двамата излизаха от бара. Когато изчезнаха, отправи остър поглед към Хилъри и изпи бирата си на един дъх.

— Това май бие шофьорското място по всички показатели — каза тя.

Кътър се съгласи, но му отне известно време, фотографирането на следващата сутрин никак не му хареса. Там имаше твърде много хора — фотографът и помощниците му, отговорник по дрехите, фризьор, гримьор, Верана, Шорб и половин дузина техни асистенти — и всичките гледаха към него. Като се имаше предвид вродената стеснителност на Кътър, това му действаше изнервящо. Още повече — никак не му харесваше да носи странни дрехи, да фризира косата му и да пудрят носа му. Чувстваше се като клоун, изложен на показ на пазара.

Но фотографът определено му хареса. Беше пряк човек и говореше тихо по време на работа. Усети стеснителността на Кътър и по деликатен начин се постара да направи положението по-поносимо.

Това беше едната страна. Другата беше сумата, която предложиха на Кътър, за да прекара годината само като мъжа в костюмите на Жирар Жондие. Джон Торвал, агентът, с когото Хилъри се свърза, когато стана ясно колко развълнувани бяха Шорб и Верана от пробните

снимки, изработи договор, който напълно компенсираше на Кътър неудобствата и притесненията.

И ето че сега Кътър седеше и си мечтаеше. Вече си имаше собствен апартамент, който нае веднага след подписването на договора. Макар да беше малък, бе всичко, от което се нуждаеше. Не беше далеч от апартамента на Хилъри, но дори и да беше, Кътър пак щеше да я вижда често. Изпитваше към нея благодарност, пък и тя все още бе единствената му връзка с Пам.

Кътър знаеше, че Пам е завършила гимназия, прекарала лятото в Европа и сега следваше в института към Бостънския музей. Занятията ѝ трябва да бяха започнали миналата седмица. Помисли си да ѝ се обади. Хилъри му беше казала, че тя живее с още две студентки от нейната специалност и Кътър беше сигурен, че тя има телефонния ѝ номер. Но не се обади по същата причина, поради която и не отиде до Бостън да я види. Не знаеше какво можеше да направи Джон, ако разбереше.

От време на време Кътър се чудеше дали сега нещата не стояха по-различно, след като Пам вече беше пълнолетна, а той имаше добра работа в Ню Йорк. Но в такива моменти му бе достатъчно само да прокара ръка по гърба си, за да разбере, че не може да рискува. Не и с човек, който бе тъй склонен към насилие. В кошмарите с побоя, които все още му се явяваха понякога, стояха главно две неща: звуците, които издаваше Джон при всеки удар, почти сексуалното, извратено грухтене и последните му думи, промърморени тихо в ухото на Кътър с отровен глас: „Щом не мога да я имам аз, няма да бъде и твоя!“

Тези думи не го оставяха на мира. Той се опита да си спомни дали нямаше нещо, което Пам беше казала или направила, и което поне малко да намекваше, че Джон я бе нападал сексуално, но не можа да се сети. Ако Джон го беше направил, Кътър просто щеше да го удуши. В буквалния смисъл на думата. Дори и да свършеше в затвора.

Обаче имаше и други начини да се оправи с него и точно за тях си мечтаеше Кътър, докато гледаше как се натрупват пари в банковата му сметка. Остави въображението си да полети в бъдещето след две, три, четири или пет години. Ако през всичкото това време доходът му си останеше стабилен, ако той живееше просто и спестяваше всеки цент, щеше да натрупа значителна сума пари. Ако ги инвестираше добре, тази сума щеше да стане още по-значителна. И колкото по-

голяма беше, толкова повече сила щеше да има той. Щеше да бъде в още по-добра позиция да си отмъсти на Джон. Не знаеше какво точно иска да направи. Понякога му идваха луди фантазии да влети на черен мотоциклет в главния офис на „Сейнт Джордж Майнинг“ и да го завземе. Само че му беше ясно, че в реалния живот нещата не стават така.

И все пак щеше да направи нещо. Джон щеше да доживее деня, в който да съжалява за стореното.

Докато мечтите на Кътър се рееха в небесата, Хилъри беше по-склонна да се радва на малките удоволствия в живота.

— Мисля да покажа рекламата ти на Джон — съобщи тя. Беше в края на септември и ликът на Кътър стоеше на корицата на всяко по-престижно списание по будките.

— Недей.

— Защо не?

— Ще се почуди откъде си знаела да погледнеш.

— Не, няма. Аз постоянно чета модни списания.

— Все пак недей.

— Но аз си мислех, че искаш той да разбере.

Двамата закусваха с кифлички и кафе на една пейка в източната част на Сентръл Парк. Кътър постави чашката си върху протритата дървена дъска.

— Засега е достатъчно аз да знам. Това ми носи достатъчно удоволствие. Не се тревожи. Хората говорят. Той ще разбере. Може би ще се задави с хайвера си посред някое важно парти.

— Не е хубаво да говориш така.

Кътър я погледна сухо.

— Сигурен съм, че и той ми желае същото.

Хилъри не продължи да спори:

— А Пам? Чувам се с нея на всеки две седмици. Когато съм в Бостън, се срещаме.

Той вече знаеше това. Изстискваше от Хилъри всяка подробност за тези срещи, жадуваше за тях, както гладният за трохи хляб.

— Тя все пита, Кътър. Пита дали не съм чувала нещо за теб. Чувствам се подла, задето не й казвам, и не само защото ми е приятелка. Тя страшно много мисли за теб. Тревожи се. Въпрос на време е кога ще види тези снимки. Това ще я нарани.

— Няма да ме познае. Сега изглеждам коренно различен.

— Ще ти трябва дяволски много повече от една подстригана коса и хубави дрехи, за да се скриеш от Пам. Ще те познае в момента, в който види рекламите. Позволи ми да ѝ кажа, да я подготвя. Даже ще бъде още по-добре ти да ѝ кажеш. Защо не ѝ се обадиш?

— Не мога.

— Защо?

— Джон ми забрани да го правя.

— Защо не вземеш да го изчукаш?

— Защото това е твоя работа.

— О, Кътър!

— Не мога да ѝ се обадя, Хилъри. Не още. Има твърде много хора, които Джон може да нарани, ако реши да си връща на мен, и аз ще бъда безпомощен да го спра.

— Тя не ти ли липсва?

— Липсва ми толкова, че чак ме боли, но не е заради секса.

— Ами виж я тогава!

— Ще го направя.

— Кога?

— Скоро.

Наистина беше скоро. Не беше минала и седмица и дойдоха няколко от редките му свободни дни. Чувстваше, че повече не може да издържа. Взе следващия полет за Бостън и застана на пътеката между музея и апартамента на Пам. Късно следобед тя се появи с една своя приятелка. В гърлото на Кътър заседна буца. Беше се облегал на едно дърво на няколко десетки метра, скрит зад храсти и хора, но всяка подробност от външния вид на Пам се запечата в съзнанието му.

Изглеждаше прекрасно. Млада, но зряла. Артистична. Носеше широки панталони и блуза и дълга жилетка, а през рамо беше преметнала брезентова раничка. Косата ѝ падаше на дълга плитка до средата на гърба. Беше здраво захваната, за да не може да бъде рошена от вятъра, както ставаше с бретона ѝ. На ушите ѝ висяха големи златни халки.

По едно време тя вдигна поглед и се озърна. Сърцето на Кътър се заблъска бясно в гърдите му. Беше сигурен, че е усетила присъствието му. След това Пам погледна обратно към приятелката си и се засмя на

нещо, което другата беше казала. Минута по-късно двете влязоха в блока.

Ако беше сама, Кътър сигурно щеше да я последва. Но когато я видя с приятелката ѝ, когато видя как се усмихва и колко доволна изглежда от новия си живот, той не можа да го направи. Не трябваше да рискува. Все още двамата нямаха бъдеще. Един ден, дявол да го вземе, един ден...

След това се върна в Ню Йорк. Есента се превърна в зима и до пролетта Кътър вече бе обходил повече от страната, отколкото някога си беше представял, че може да му се случи. Снимаха го в костюми на Жирар Жондие в Сан Франциско, в пуловери и панталони в Аспен, в пътни облекла в Кий Уест. Ако есенната колекция беше приета добре, това важеше още повече за пролетната. Жирар Жондие беше много доволен от Кътър. В замяна на това Кътър също беше доволен от новия договор.

Все още понякога се чудеше дали това, което правеше, не бе лудост. Истинските мъже не представяха дрехи. Но той искаше да бъде достатъчно богат, за да съсипе Джон, и тъй като нямаше никакво друго образование, манекенската професия изглеждаше най-краткият път към богатството. Кътър търпеше грациозни мъжки ръце, които пригладваха костюмите по раменете му, суетнята на гримьорите и фризьорите, светлината на прожекторите. Даже се примиряваше с намеците за неговата сексуалност. Все пак от Джон беше преживял доста по-унизителни неща. Пък и този път беше значително по-добре компенсиран.

Личният му живот беше тих, скромен и дискретен. Бързо научи, че големите пари означават големи изисквания. Трябваше всеки сезон да се рекламират различни дрехи, да се снимат многократно реклами и след това да се преснимат отново, ако нещо не беше наред. Налагаше му се да посещава магазините като представител на Жондие. Понякога му се струваше, че е сключил сделка с дявола. Само че дяволът не беше Жондие, а Джон, и независимо колко уморен се чувстваше понякога Кътър, решението му да победи се затвърдяваше.

С всеки изминал сезон лицето му ставаше все по-известно в средите на висшата мода. Канеха го по партита, където ставаше още по-известен. Само че не се увличаше. Остана си все същата дискретна личност и внимателно избираше къде да се показва. Не завързваше

безразборни приятелства и нямаше нужда от плитки личности. Избираше приятелите си заради тяхната интелигентност, успех и чувство за такт. Бяха предимно хора от деловия свят. Те станаха негови учители.

Чрез тях той се свърза с финансов съветник, борсов посредник и банкер. След четвъртата му година в Ню Йорк папката, с която най-много се гордееше, беше не тази с лъскавите снимки, която неговият агент държеше винаги подръка, а тази със списъка на финансовите му активи.

През тези четири години непрестанно копнееше за Пам. Беше я виждал много пъти — бегли погледи, подобни на този близо до апартамента ѝ през онзи ден, само че на места като Симфъни Хол, „Лок Обер“ или даже когато събра достатъчно смелост да се покаже на Нюбъри Стрийт, във „Фасетс“. Вече имаше „Фасетс“ и в Ню Йорк. Пам беше дошла за откриването му преди две години. Тогава Кътър я видя, видя и Джон. Никой от тях двамата не го забеляза, поне не пролича такова нещо, нито пък изглеждаха много заинтересовани да се виждат един друг. Хилъри по-късно потвърди, че двамата си говореха рядко. Но Кътър искаше да знае повече.

Най-много му се искаше да прегърне Пам. Тази нужда понякога беше толкова голяма, че нощем го караше да се гърчи от болка. Търсеше задоволяване в други жени, но всичко беше за малко и стриктно физическо. За Кътър представляваше истинска агония да отвори очи и да види лице, което не беше на Пам.

Ето защо малко преди тя да завърши и да напусне апартамента си близо до музея, той пристигна в Бостън и под прикритието на нощта влезе в стаята ѝ.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Пам не беше спала дълбоко от години. Умът ѝ беше твърде активен, за да се изключи за повече от три-четири часа без прекъсване. Поне веднъж нощем се събуждаше с мисли за някоя лекция, която беше чула, доклад, който пишеше, или уникат, който в момента изработваше. Понякога се будеше с мисли за Джон или Патриша. Най-често обаче се будеше с мисли за Кътър.

Така стана и тази нощ и както обикновено, Пам си представи, че е с него. Обърна се на другата страна, сви се на кълбо и въздъхна — отчасти от удоволствие, отчасти от болка. След това от другия край на стаята долетя тих звук и спокойствието на полусънното ѝ състояние изчезна. Вече напълно будна, Пам седна рязко в леглото и понечи да извика, когато от тъмнината изникна нечия фигура и затисна устата ѝ с ръка.

— Шшшт, аз съм.

В стаята беше тъмно и гласът му бе само шепот, но нещо в миризмата на кожата и докосването на устните върху челото ѝ извикаха една картина в съзнанието на Пам. Когато той освободи устата ѝ, тя прошепна:

— Кътър?

— Да.

Беше сигурна, че сънува. Не беше го виждала от четири и половина години. Но сега дланите ѝ докосваха здрави ръце, силна челюст и топъл врат. И тази миризма, тези устни!

— Кътър?

Той се наведе към нея и прошепна в отговор:

— Не можех повече да стоя настрана. Трябваше да те видя.

Пулсът ѝ се усили.

— О, Боже! — след това уви ръце около шията му. — Не мога да повярвам! — отдалечи го за малко от себе си и докосна последователно всички черти на лицето му. — Какво?... О, Боже!... Как успя да... кога...

— Шшт — той я целуна по бузата, по върха на носа, после по другата буза. — Изкачих се по пожарната стълба.

— Откъде разбра адреса ми?

— От същото място, откъдето и ти моя. Хилъри.

— Но никога преди не си идвал.

— Просто никога не съм влизал.

— Бил си отвън?

— Аха.

Тя нададе лек звук:

— И откъде разбра коя точно стая е моята?

— Почаках, докато стана тъмно, и наблюдавах.

— Лъжеш!

— Не лъжа.

— О, Кътър!

Тя отново го прегърна и намери устните му. Ако до този момент бе имала каквито и да било съмнения, те изчезнаха яко дим. Никой не се целуваше като Кътър. Никой не умееше едновременно да я поглъща и обожава. Никой друг не бе способен да я възбужда само с дъха си. Тя се отпусна, понесе се, после се издигна, докато най-накрая вече не й достигаше въздух.

— О, Кътър! — прошепна Пам. — Не мога да повярвам, че си тук!

— Тук съм.

— След всичкото това време...

— Четири години.

— Повече.

— Четири и половина.

— Цяла вечност. Толкова ми липсваше! — Пам отново се притисна към него. По шията му потекоха горещи сълзи.

Той я прегърна още по-здраво.

— Недей, скъпа!

Пам се чувстваше като на седмото небе.

— Толкова дълго не знаех къде си и когато Хилъри ми каза, ти бях сърдита, задето не се обади и не ми писа.

— Не можех.

— Тя каза, че си се страхувал.

— Все още се страхувам.

— Но нали вече имаш име? — дъхът ѝ секна при този спомен и странно, Пам почувства леко притеснение. Отпусна се назад и вдигна поглед. — Ти направи толкова много! Когато видя онези модни списания, ми иде да се ощипя, за да се уверя, че не сънувам. Показвам ги на приятелките си и им разправям, че съм те познавала, преди да станеш известен. Пътуваш постоянно. Срещаш се е много хора. Сигурно е много вълнуващо...

— В крайна сметка всичко е заради парите.

— Но е страотно! — тя се напрегна да го види по-ясно в тъмнината, но без успех. Можеше да запали лампата, но се страхуваше да не би да открие, че той ѝ изглежда чужд. Затова само прокара пръсти през косата му. Беше все така гъста и жива, както някога. Отново бе леко разбъркана, но по-изискано, отколкото в Тимини Коув. — Променил си се — прошепна плахо Пам.

— Не съм.

— Не може да не си се променил. Ти отиде толкова далеч.

— Все още съм си аз.

— Обичаш ли ме?

— Ще те обичам до последния си дъх.

— О, Кътър!

Той я целуна веднъж, после втори път, но по-дълго. Зарови лицето си в извивката на шията ѝ, уви плитката ѝ около ръката си и я стисна здраво. Когато улови устните ѝ за трети път, той събори Пам върху леглото.

— Ще те обичам до последния си дъх — каза дрезгаво Кътър — и ще те желая, докато съм в състояние да го правя. Имам нужда от теб, скъпа!

Тя също имаше нужда от него, имаше нужда да усеща ръцете му върху гърдите и корема си. Той удовлетвори желанието ѝ. Докосна я, погали я и когато тя пламна, съблече нощницата и започна да гали тялото ѝ още по-настойчиво. Когато най-сетне Кътър се съблече, Пам наистина гореше. Между телата им нямаше нищо, освен въздух, а след малко нямаше и това. Двамата пак си бяха същите — толкова влюбени един в друг, че целият свят изчезна някъде надалеч.

Пам не беше сигурна, че иска да се завърне в него. Много след като треперенето ѝ спря и пулсът ѝ се успокои, тя продължаваше да се притиска към Кътър, а той я прегръщаше нежно. След малко се

изтегна до нея, облегна се на лакът и прокара пръсти по влажната кожа от гърлото към пъпа ѝ.

— По-хубава си от всякога — прошепна той. — По-зряла.

— Все същата съм си.

— Скоро ще завършиш.

— Пак съм си същата — тя го докосна по брадичката. — Толкова много ми липсваше! Мечтаех да те видя. Понякога ми се струваше, че съм те зърнала някъде в тълпата, но никъде не можех да те намеря. След като Хилъри ми каза къде живееш, си мечтаех да паркирам колата си пред дома ти. Мечтаех си да вдигна телефона и да ти се обадя. Десетки пъти едва не го направих, но ужасно се страхувах. Първо от Джон, след това от теб.

— От мен ли?

Пам почувства как в гърлото ѝ се надига буца.

— Не бях сигурна дали все още ме обичаш.

Той обхвана лицето ѝ с длани.

— Казвал съм ти, че ще те обичам винаги. Много пъти съм ти го казвал и е вярно.

— Но ти не се обади. Не дойде. Нямах никаква вест от теб след... онази вечер.

Кътър я погали нежно по косата и я притисна към себе си.

— Съжалявам — прошепна Пам. Ако беше проявила повече сила, повече бдителност, ако бе очаквала най-лошото от Джон, вместо да се заблуждава, че той се грижи за нея, сега бебето щеше да бъде живо. — Толкова съжалявам!

Той повдигна лицето ѝ с ръце.

— Вината не е твоя, а на Джон.

Сърцето ѝ подскочи.

— Ти си знаел? — когато най-сетне бе доверила това на Хилъри, тя я беше заклела да не казва на никого. Пам обвиняваше себе си за аборта и не мислеше, че щеше да понесе и Кътър да я обвинява за това.

Но Кътър беше разбрал погрешно обвинението ѝ.

— Ти ми каза за заплахите му. Последния път беше много изплашена, и то с право. Той е зъл човек, но ще си получи своето, Пам!

Пам почувства облекчение.

— Показах му твоите рекламни снимки. Струваше си да бъдеш до него в този момент, за да видиш как се шашна!

— Шашна се?

— След това се разгневи. Първо замълча и се скова целият. За момент си помислих, че ще си го изкара на мен, но не ми пукаше. Бях страшно горда с тези снимки. Бях страшно горда с теб. Ти направи толкова много!

— Просто ми провървя.

— Защото си проявил ум. Паднала ти е възможност и не си я пропуснал — ръцете ѝ направиха възхитителен кръг по гърдите му, преди да се срещнат на пъпа. — И как е да си модел?

— Скучно. А как е да си художник?

— Не знам. Все още не съм станала художничка.

— Но нали направи изложба във „Фасетс“ миналата зима?

— Не беше кой знае какво. Само няколко образеца.

— Бяха чудесни.

— Видя ли ги?

Той кимна:

— Сложих си дълго палто, мека шапка и слънчеви очила. Изобщо не приличах на себе си.

— Видял си работата ми, но не си видял мен?

Доволството изчезна от гласа му:

— Исках, Пам. Толкова много исках да те видя, че чак ме болеше. След това си помислих за Джон, за това колко добре са потръгнали нещата за теб и не исках да развалям всичко.

— И какво се е променило оттогава досега?

— Ти. Вече си на път да завършиш. Пропуснал съм страшно много от живота ти. Трябваше да те видя, преди да си продължила нататък.

— О, Кътър! — въздъхна тя. После го целуна по шията и под брадичката, преди да остави устните си да почиват върху пулсиращата точка под гърлото му. Винаги беше обичала това място. То бе постоянен показател за състоянието на Кътър — бавно и спокойно, когато спеше, силно и спокойно, когато се събуждаше, по-бързо и значително по-силно, когато я искаше.

Сега я искаше.

— Погледни ме — прошепна той.

И тя го направи. Очите му бяха тъмни и знойни в нощта. Той повдигна бедрото ѝ над своето, плъзна ръка зад нея и я притегли към себе си. Влизането му беше гладко, тя беше влажна и готова за това. Чувството, че беше изпълнена докрай, я накара да се вцепени. Пам затвори блажено очи.

— Погледни ме — повтори Кътър.

Когато Пам се подчини, той започна да се движи. Удоволствието от това беше толкова силно, че ѝ се струваше, че ще умре. Отново и отново произнасяше задъхано името му. Беше се вкопчила здраво в ръката му. После, сигурна, че сънува, тъй като нямаше нищо по-хубаво на света от бавните му дълбоки удари, тя плъзна ръка към корема му, след това още по-надолу и сграбчи твърдия мъх, който докосваше ритмично тялото ѝ. Този път произнесе името му още по-високо, почти като вик, и върховният миг дойде. Тя уви ръце около врата на Кътър, хвана се като удавник за сламка, докато блаженството я разтърсваше. Когато се върна в реалността, Кътър също беше свършил. Тя го наблюдаваше втренчено как се строполи на леглото задъхан, със затворени очи и кожа, блестяща от пот.

Когато дишането им се поуспокои, Пам постави пръст върху ъгълчето на устата му.

— Толкова те обичам!

Той сложи главата ѝ върху лакътя си и я придърпа към себе си.

— Не взех никакви предпазни мерки, Пам.

Измина цяла минута, докато тя разбере за какво ставаше дума.

— Всичко е наред.

Той отвори едното си око и я погледна въпросително.

— Взимаш ли нещо?

Тя кимна. Кътър отвори и двете си очи.

— Често ли излизаш с някого? Хилъри никога не би ми казала.

— Не би и могла. Никога не говоря с нея за това. Но няма нищо сериозно, Кътър. Момчетата, с които се срещам, са само приятели.

— Състуденти?

— Най-вече от „Тъфтс“. Там ни провеждат академичните курсове. Понякога на парти е хубаво да бъдеш с някого.

— Но взимаш хапчета, нали?

В думите му се чувстваше лек укор. Пам сложи длани на гърдите му и преглътна, преди да отговори:

— Ти не ми се обади. Не знаех дали изобщо някога ще го направиш. Щом разбрах с какво се занимаваш, си помислих, че навярно вече си ме забравил. Срецаш се с толкова много хора, с толкова много жени...

— Не е точно така.

— Е, поне си мислех, че е така. Реших, че сега си имаш свой собствен живот, забързан и вълнуващ, и повече нямаш нужда от мен. Понякога чувствах такава празнота в себе си, че исках да бъда с някой, за да се почувствам по-добре. Само че не се получаваше — Пам помълча. — Съжалявам — прошепна, като се почуди колко ли често щеше да използва тези думи. Чувстваше се виновна за страшно много неща.

Кътър притисна главата ѝ до гърдите си и гласът му прозвуча дрезгаво:

— Престани да го повтаряш. Не мога да те обвинявам за това, което си направила. Нямам право да те ревнувам.

— Много ли жени е имало в живота ти?

— Не.

— Една, две? — тя вдигна глава. — Познавам ли ги?

Той я погледна внимателно и се засмя:

— Не. И няма да ти кажа имената им. Това няма никакво значение.

— На моята възраст ли са? — и когато той не отговори, Пам попита: — Манекенки ли са?

— Пам!

— Сигурно са красиви.

— Ти си красива.

— А добри ли са?

Кътър се хвърли отгоре ѝ и я притисна към леглото.

— Няма да ти кажа нищо — изръмжа игриво той. — Няма никакво значение кои са, на колко са години, дали са хубави или добри. Трябваше да шофирам пет часа дотук, да седя още два отвън в колата си, докато си отидат полицаите от кръстовището, да се изкача по пожарната стълба, да отворя прозореца с взлом и да седя, стиснал ръце между коленете си, докато накрая не се стърпях и те събудих. Ако исках някоя от тях, щях ли да направя всичко това?

Пам разбра, че е прав и това я поуспокои.

— А момчетата, с които се срещах, бяха ужасни. Тялото ми изобщо не можеше да им откликне, не и както с теб. Един от тях дори ме попита дали не съм фригидна. Друг пък започна да се извинява, задето не успял да ме накара да свърша. Никой не може да го прави като теб, Кътър!

— Наистина ли?

Тя кимна. Кътър я наблюдаваше полуусмихнат, след това плъзна очи надолу по тялото ѝ.

— Хубава си — после я притисна към себе си. — Когато те държа в прегръдките си, все едно че съм на седмото небе — Кътър се облегна на една страна и я погали по лицето. — Толкова си добра, чувствителна и нежна! Никога не успях да разбера как така имаш кръвна връзка с Джон.

— Понякога си мечтая да нямам и в такива моменти се чувствам чудесно.

— Често ли го виждаш?

— Колкото е възможно по-малко.

— Останах изненадан, когато разбрах, че си решила да учиш тук. Мислех, че искаш да напуснеш Бостън.

— Наистина исках, докато не се запознах с Моник — Пам му разказа за онова лято и как то бе променило намеренията ѝ. — Оттогава всяко лято ходя в Париж. Моник е чудесна. Именно тя ме подтикна да направя изложбата си във „Фасетс“. Ако останеше на мен, щях да стоя колкото се може по-далеч от Джон. Но тя ми каза, че съм глупачка, че имам възможност за контакти, за които много хора, дето се занимават с изкуство, само могат да си мечтаят, че не виждала причина да не използвам „Фасетс“, за да напредна в кариерата си. Тогава осъзнах, че е права. Щеше да бъде справедливо да извлека някаква полза от всичките мъки, които ми причини Джон. Освен това част от „Фасетс“ е моя. Може и да не е голяма и може да нямам още три години думата в нея, но съм Сейнт Джордж. Татко би искал да направя първата си изложба там.

— Изненадан съм, че Джон ти е позволил.

— Не беше особено въодушевен от тази идея, но го заплаших, че ще отида другаде.

— Наистина ли го направи? Добро момиче!

— Той е копеле, Кътър! В мините го мразят. Отнася се добре с тях, но винаги иска нещо в замяна. Обича да дърпа конците и да кара хората да играят по неговата свирка.

— Притеснява ли те?

— Не. От време на време ми се обажда, за да ми напомни за съществуването си. Боже опази да го забравя! — но точно в този момент ѝ се искаше да направи тъкмо това. Кътър беше там. Струваше ѝ се истинско светотатство да прекарват времето си в разговори за Джон. — Разкажи ми за работата си, Кътър! Каж ми как стана всичко.

Той плъзна ръка по извивката под хълбоците ѝ.

— Хилъри не ти ли е разправяла?

— Искам да го чуя от теб.

С още малко подканяне той ѝ разказа за двамата мъже в бара, за първите си снимки, за договора и за първите си стъпки. Тя задаваше въпрос след въпрос и когато отговорите ѝ се сториха твърде вяли, му го каза. Чувстваше се така, сякаш излизаше от четиригодишен вакуум. Нищо не беше твърде обикновено, твърде земно. Искаше да знае какво си мисли той, докато позира, колко дълго продължават сеансите, дали предпочита да работи в студио или на открито. Интересуваше се кои от снимките, които бе направил досега, му харесват най-много и защо. Искаше да знае дали Жирар Жондие носи собствените си дрехи, каква камера използва Брайън Уебстър, дали фризьорът на Кътър е хомосексуалист и къде Кътър прекарва Деня на благодарността и Коледа. Накара го да ѝ опише апартамента си. Попита дали хората го разпознават на улицата. Поиска да знае дали все още чете много и когато той отговори утвърдително, тя попита какво. Остана изненадана, когато ѝ каза.

— Преди обичаше художествената литература.

— Все още я обичам, но напоследък нямам време за нея, чета предимно книги за бизнеса.

— Защо пък точно за бизнеса?

— Някои от познатите ми са големи имена в тази област. Това ми помага да разбирам какво искат да ми кажат.

— Уау! — усмихна се тя. — Де да можеше да те види татко сега!

— Де да можеше да види и теб — отвърна Кътър и замълча. — Мислиш ли, че той щеше да има нещо против нашата връзка, Пам?

— В никакъв случай!

— И аз мисля така — той направи пауза. — А майка ти?

Този път Пам се затрудни с отговора.

— Вероятно не. Доста често те споменавам. Не съм сигурна, че разбира, но Боб казва, че е така.

— Боб?

— Гросмън. Психиатърът ѝ.

— Онзи същият ли? Нима е работил с нея през всичкото това време?

— Аха. Даже мисля, че е влюбен в нея.

Кътър се намръщи.

— Това законно ли е?

— Напълно. Той е разведен.

— А етично ли е?

— Тя е парализирана. Какво може да стане?

— Много неща.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Брайън има един приятел, който понякога идва да наблюдава работата му. Момчето е било ранено във Виетнам и не може да ходи. Всеки път идва с различна приятелка. Наистина води доста активен полов живот.

Пам се опита да си представи Патриша с Боб.

— Не зная, Кътър. Не мога да повярвам това за майка ми. Даже и да може да чувства нещо отдолу, тя изобщо не е страстна натура.

— Откъде знаеш?

Това, което казваше Кътър, като че ли не бе напълно лишено от смисъл.

— Не го знам.

— А дали онова момче, дето ти е казало, че си фригидна, би повярвало на очите си, ако те видеше сега?

Тя се засмя и сложи ръка на рамото му.

— Вероятно не — после го целуна по брадичката. — Благодаря ти!

— За какво?

— Че ми даваш надежди за майка ми — Кътър винаги бе правил това майсторски. — Притеснявам се за нея. Не бих имала нищо против, ако се случи нещо между нея и Боб. Тя заслужава малко щастие.

— Ти също — каза тихо и загрижено Кътър. — А сега накъде? Какво ще правиш след завършването?

— Ще работя.

— Във „Фасетс“ ли?

— С дизайнерите. Искам да наложя свой стил.

— Джон дали ще ти позволи?

— Ако не го направи, ще отида другаде.

— Даже и да започне да те заплашва ли? Това е напълно в неговия стил и ти го знаеш не по-зле от мен.

— Само че е до време. Вече не съм дете.

— Възрастта няма нищо общо. Той е луд.

— Но това не е честно! Не е справедливо! — в гърдите ѝ се промъкна старият гняв, чувството за несправедливост и безпомощност. Те никога не бяха дълбоко под повърхността. — Нищо не е справедливо, когато е свързано с Джон!

— С изключение на „Фасетс“ — отбеляза Кътър. — Оттам идва прилична печалба. През последните няколко години дивидентите, които дават на акционерите, са доста нараснали.

— Откъде знаеш?

— Видях проспектите.

— Притежаваш ли акции?

— Малко.

Тя се засмя.

— Това е страхотно! Купувай още, Кътър! Той направо ще се пукне! — след това усмивката ѝ помръкна. Доплака ѝ се. — Такава малка победа. Искам голяма!

— Някой ден и това ще стане.

— Кога?

— Някой ден — това не ѝ хареса. Звучеше твърде неясно, твърде далечно. — А какво ще правим междуременно?

Той се изтърколи, легна по гръб и се втренчи в тавана.

— Ще растем. Ти ще си създадеш име. Аз ще правя пари.

— Повече ми се иска да те имам, отколкото да си създавам име.

Този път гласът му прозвуча по-твърдо:

— Трябва да имаш име. То ще ти даде власт.

— А парите? Нима имаш нужда от тях?

— Да.

— Преди нямаше.

— Защото преди можех само да си мечтая за тях. А сега са реалност.

— Но това са просто пари! С тях си купуваме вещи.

— И власт.

Пам почувства хлад. Беше израснала между хора с пари и власт. Беше останала с впечатлението, че всички от тях бяха корумпирани. Джон беше идеалният пример за това.

— Толкова ли много означава за теб да имаш власт?

— Да.

— Преди не беше така. Спомням си, че дори не искаше да ставаш надзирател в мините. Не искаше да поемаш тази отговорност.

Той се обърна върху възглавницата. Очите му бяха тъмни и твърди като гласа му:

— Вече не става дума за надзирателско място в мините. Залозите са по-големи. И могат да бъдат постигнати. Печеля добри пари, а те се умножават сами. Започвам да си мисля, че няма да е лошо да направя възможно най-много.

— Никога не си бил алчен за пари.

— Сега съм.

Пам почувства болка в гърдите си. Онзи Кътър, когото беше познавала, бе имал простички вкусове и желания. И повечето от тях — свързани с нея.

— Правенето на пари по-важно ли е от това да бъдем заедно?

Той се привдигна сърдито на лакът.

— Не можем да бъдем заедно. Той няма да ни позволи да бъдем заедно! Не сме в безопасност.

— Че какво може да ни направи? Не можем ли двамата с теб да уреждаме помежду си нещата, с които се опитва да ни раздели?

— Не още.

— И ти ще му позволиш да направлява живота ни?

— Не. Просто направлявам собствения си живот.

— Как?

— Като успея колкото се може повече.

— А какво ще стане с нас? — проплака Пам. Когато Кътър не отговори, тя се изтърколи до отсрещния край на леглото и седна. —

Май изобщо не те е грижа! Сега си погълнат от собствения си живот, от собственото си изкачване по стълбата на властта!

— Почакай само минута! Каквото правя, го правя колкото за мен, толкова и за теб.

— Аз не искам пари!

— Не става дума само за пари, а и за власт. Парите купуват властта, а тя ще купи нашата свобода.

— Кога? След пет години? След десет? — попита тя, докато търсеше пипнешком нощницата си в разбърканите чаршафи. — Тогава ще бъдем стари, Кътър! — Пам навлече нощницата и се отправи към вратата.

— Къде отиваш?

— В банята.

Тя отвори вратата, обърна се и видя, че той я гледа през рамо. Слабата светлина от хола хвърляше зловеци сенки по лицето, ръцете и гърба му. Тези сенки обаче не можеха да изкривят лицето, което тя познаваше толкова добре, ръцете му бяха прекрасни, все така мускулести, както в дните, когато работеше на мините. На гърба му обаче имаше нещо странно. Някакви белези.

Пам се намръщи, затвори вратата и се облегна за малко на нея. Очите ѝ бяха приковани в гърба му. Върна се бавно към леглото, посегна към лампата и се поколеба. Накрая щракна копчето на най-ниската степен, ахна и закри уста с длан.

Кътър я гледа право в очите в продължение на цяла минута, гневно и предизвикателно, след това изрита усукания чаршаф от краката си и стана от леглото.

— Изгаси лампата — изръмжа той, отиде до прозореца и застана там, като подпря ръка високо на рамката и прехвърли тежестта върху единия си крак. Тялото му беше невероятно красиво, с широки рамене, които преминаваха в тесни талия и ханш, дълги и добре оформени крака. Кожата му беше също тъй здрава, както някога, но сега имаше лек бронзов загар.

Преди беше способна да го гледа с часове и да изпитва само удоволствие. Сега, ужасена, не можеше да откъсне очи от набраздения му гръб.

— Изгаси лампата — повтори той.

Пам се подчини, но това ни най-малко не заличи видяното от съзнанието ѝ. Тя се приближи до него, като гледаше втренчено белезите, и протегна трепереща ръка. Връхчетата на пръстите ѝ докоснаха леко една от браздите.

Кътър трепна.

— Недей!

— Какво се е случило?

Той помълча малко, загледан в сградите от отсрещната страна на улицата. Пам отново се опита да го докосне. Кътър отново трепна.

— Били са те с камшик?

— Не с камшик. Той не би използвал камшик. Белезите щяха да бъдат значително по-приятни за гледане.

Нещо в стомаха на Пам притрепери.

— Джон ли е направил това? — тя вдигна поглед и видя как на лицето на Кътър потрепна един мускул. Това беше достатъчен отговор. Пам отново закри уста с ръка. Стори ѝ се, че ще повърне, но минутите отминаваха, без това да стане, само дето чувстваше студ и гадене. — Кога? — прошепна тя.

— Онзи декември. Два часа след последния път.

— Къде?

— У дома.

— Той сам ли беше?

— С още двама.

— О, Боже! — каза задъхано Пам. С очи, приковани в гърба му, тя си представи случката с абсолютна яснота. След това прошепна: — Как е могъл?

Тя понечи отново да го докосне, но Кътър се извъртя и я сграбчи за ръката.

— Първо ме пребиха — процеди той, — а Джон само наблюдаваше. Самият той не би ме докоснал. Не би си изцапал ръцете. Но докато се мятах и удрях в камъните и дъските, сигурно си е позволил някой и друг ритник. През онази нощ имаше сняг. Смяташ, че снегът е мек ли? Я пак си помисли? Беше студен и враждебен. И когато вече бях изранен достатъчно и изпитвах ужасна болка, Джон се включи с колана.

— Колан ли? — Пам дишаше накъсано. Китката я болеше. Кътър я стискаше здраво, но болката в гърдите ѝ беше неимоверно по-голяма.

— Един от хората му беше рокер. Коланът беше широк и имаше редици от метални шипове — тя трепна и нададе ужасен вик. Кътър обаче не беше свършил. Очите му бяха гневно разширени, далечни и жестоки. — Съблякоха ме до кръста. Беше страхотен студ. Не че го чувствах дълго време. Когато коланът ме удари за пръв път, беше като огън. Той разкъса кожата ми, впи се дълбоко в нея и остави бразди — Пам потисна още един вик. — Знаеш ли как изглежда кръвта върху току-що нападал сняг? — тя преглътна отговора си, но той и без това не очакваше такъв. — И това му харесваше! Копелето се радваше! Другите двама ме държаха, докато той ме налагаше с колана. Отново, отново и отново... — Кътър се спря рязко и примигна, сякаш се опитваше да нагласи очите си във фокус. След това продължи по-меко, но все така решително: — Ето че сега знаеш защо го искам толкова много. В онази нощ бях абсолютно безпомощен. Това никога повече няма да се повтори!

Пам вдигна поглед към него. Дишаше учестено и чувстваше всичко, което той бе преживял през онази нощ, включително и безпомощността.

— А полицията? — прошепна тя.

— Не можех да отида в полицията. Не можех да направя каквото и да било. Той ме заплаши с теб.

Кътър изглеждаше така, сякаш искаше да я разтърси, за да я накара да разбере. Вместо това пусна китката ѝ и отново се обърна към прозореца.

Пам бе смятала, че знае какво е любовта. За нея това бе да мислиш за някого, да искаш да бъдеш с него, да копнееш да се любиш с него. От години обичаше Кътър по този начин. Но явно имаше още много да учи. Любовта включваше също грижа и саможертви. Кътър я обичаше именно по този начин. Беше я накарал да се засрами.

Тя докосна гърба му и притисна плътно длан към него. Мускулите му се стегнаха. Ръката ѝ се плъзна по един дълъг белег, после по групичка повърхностни възелчета и накрая по назъбена бразда. Когато премина на следващата, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Пристъпи напред и опря буза в грапавата кожа. Ръцете ѝ се плъзнаха отстрани на тялото му, по ребрата и накрая покриха зърната на гърдите му.

— Кътър! — прошепна тя. След това целуна обезобразената му кожа, първо един белег, после друг. Искаше ѝ се устните ѝ да могат да ги заличат, а ако не устните, то поне сълзите ѝ. Раните си оставаха, но тя все още продължаваше да ги целуна. Устните ѝ се придвижиха от началото до края на всеки белег. Пам застана на пръсти, за да целуне врата и гладкото място зад ухото му. След това се наведе на една страна и целуна рамото и копринения мъх под мишницата му. Ръцете ѝ се плъзнаха с разперени пръсти надолу по тялото му и накрая се сключиха около втвърдяващата се мъжественост. — Обичам те! — прошепна тя и притисна тялото си до неговото. Усети белезите му върху корема си. Галеше го с кожата си, извиваше се като дъга, разперваше пръсти и го докосваше навсякъде. Когато той облегна гръб на стената, тя се смъкна бавно надолу, докато накрая застана на колене и започна да прави любов с устата си. Преди го беше правила по негово желание. Този път беше за нея. Пам чу учестеното му дишане и усили натиска на устните си. Ръцете ѝ се плъзнаха по долната част на корема, по вътрешната част на бедрата, между краката му. Остана с него, докато той запулсира и даже когато вплете пръсти в косата ѝ, тя отказа да се дръпне. Направи го едва когато върховният момент беше свършил. Само секунда след това се озова по гръб на пода и той влезе в нея, все още твърд.

Не беше нежен. Огромното му тяло тласкаше нейното по дъбовите дъски на пода, но тя не възрази. Твърде много го обичаше и разбираше жаждата му. Когато той свърши за втори път, Пам уви ръце около врата му и го притисна към себе си.

Кътър дълго лежа върху нея. Доста ѝ тежеше, но Пам не възрази и срещу това. След като беше прекарала толкова време без него, бе способна да изтърпи какво ли не, за да го има до себе си.

Накрая Кътър се изправи. Първо се придигна на колене, постоя с наведена глава, после взе Пам на ръце и я отнесе до леглото. След като я постави нежно до възглавницата, коленичи до нея.

— Заболя ли те? — попита меко той.

— Не. Не, Кътър! Ти си този, който беше наранен. Бих искала с нещо, по някакъв начин да...

— Просто бъди тук, когато имам нужда от теб.

Пам очакваше това. След всичко, казано досега, ставаше ясно, че Кътър няма да остане.

— Ще идваш ли често?

Той поклати глава:

— Не бих рискувал.

— Но той не може вече да ти направи нищо! Ти си твърде известен.

— Може да нарани теб, за да ме уязви. Не бива да позволявам това да се случи.

Тъмнината не можеше да скрие тъгата, изписана на лицето му. Пам го докосна и се опита да я изтрие, но тя беше проникнала дълбоко в очите и душата му.

— Достатъчно наранена съм сега, когато не си до мен. Какво може повече да ми направи?

— Може да те подведе така, че да изгубиш акциите си от компанията. Може да откаже да показва работата ти и да подкупи конкуренцията да прави същото. Може да те изнасили, а след това да каже, че ти си го примамила.

Тя затаи дъх, като се чудеше дали беше усетил колко близо до това се бе стигнало. Тогава Пам беше на шестнадесет, а сега — на двадесет и две, но изпитваше същото отвращение, същия страх.

— Би могъл да направи нещо, за да нарани Патриша — продължи Кътър. — Да каже грозни неща, да разпространява слухове. Тя е страшно уязвима. А и Марси, сега тя си е в Мейн, омъжена е за едно момче. Джон би могъл да обърка и техния живот. А Хилъри? Тя винаги е била добра приятелка. Много добра приятелка. Кариерата ѝ тъкмо започва да се издига. Ще можеш ли да я запазиш, ако Джон реши да я съсипе?

Пам си спомни за всичките пъти, когато Хилъри я бе изслушвала търпеливо, беше ѝ носила новини за Кътър, беше ѝ предлагала подкрепа. Невероятно, но въпреки непостоянната ѝ връзка с Джон, Пам я обичаше като сестра.

— Не.

— Нито пък аз, но той ще направи именно това, ако се разгневи. Вече научих урока си. Няма да оставя нищо да зависи от Джон.

Пам го разбираше. Той знаеше много по-добре от нея докъде може да стигне бруталността на брат ѝ.

— Затова ще действам предпазливо. Ще си създам име и пари. Не го искам заради самите пари или властта...

Тя спря думите му с пръсти.

— Знам. Аз сбърках.

— Те са свободата за нас — той отмахна пръстите ѝ и ги стисна.
— Знаеш ли колко често съм си мислил да го убия? Искам да кажа, наистина да извърша убийство. Да го причакам в някоя алея и да го пребия до смърт? Да го халосам с бейзболна бухалка? Да го прегазя с колата си? Никак не се гордея с тези си мисли, но те идват, и го мразя още повече, задето ги предизвиква — Кътър пусна пръстите ѝ. — Но ще направя всичко необходимо, Пам! Ще се боря с Джон по неговите правила. Ще се боря посредством пари и власт, защото ще имам и двете. Ти можеш да го правиш с бижутата си. Помисли за това.

Пам не искаше. Не и в този момент. Искаше да мисли за това кога щеше да се види отново с Кътър.

— През лятото пак ще замина за Париж. Искаш ли да се срещнем там?

Той поклати глава:

— Ще работя в провинцията по лансирането на есенната колекция. Няма да бъда вкъщи за повече от един уикенд чак до октомври. Именно затова трябваше да те видя точно сега.

— Тогава през октомври — тя се надигна и сложи двете си ръце върху гърдите му. Кожата там беше топла, а мъхът — нежен. — Не зная къде ще живея тогава... Търся си апартамент в Бак Бей. Но Хилъри ще знае адреса ми, пък и номера ми ще го има в телефонния указател.

— Не знам кога и къде ще бъде, Пам, но сме на прав път. Нямам намерение да бъда невнимателен и да пропиляя шанса си.

— Ще бъдем внимателни! — тя го сграбчи за раменете. Страхуваше се, че ако сега не успее да се изкаже, ще изминат още четири години, докато го види отново. — Когато започна работа във „Фасетс“, ще си намирам причини да посещавам често Ню Йорк. Ще отсядам в „Парк Лейн“, не, в „Хилтън“. Там има повече хора и можеш направо да се изгубиш в тълпата. Ако по това време си в града, можем да се срещаме. Джон никога няма да разбере.

Кътър я погледна тъжно и я притегли към себе си. След това уви ръце около нея и я обгърна в пашкул от топлината и мириса си. Не говореше нищо. Когато минаха няколко минути, ръцете му се стегнаха.

— Ще поспиш ли с мен? — прошепна тя. — Само за мъничко!

Когато мълчанието се проточи, Пам се усъмни дали я беше чул. Тя понечи да повтори молбата си, но Кътър я положи върху чаршафите и я уви в обятията си. Тя взе ръката му и я поднесе към устните си. Целуна я и я стисна здраво, за да се убеди още веднъж, че не сънува. След малко вече беше заспала.

Както и бе предполагала, когато се събуди, Кътър го нямаше.

Пам заплака, като по този начин искаше да прогони тишината и самотата. Когато сълзите ѝ свършиха, тя уви около себе си чаршафа, около който все още се носеше мирис на любов, и отиде до прозореца. Зората току-що се беше разпукнала и хвърляше бледа светлина върху сградата от срещната страна на улицата. Пам отвори още по-широко прозореца. Щеше да бъде топъл ден. Колко ли още топли дни щяха да минат, докато отново видеше Кътър?

И колкото повече се чудеше, толкова по-объркана се чувстваше. Беше на двадесет и две и само след няколко дни завършваше колежа. До есента щеше да бъде пълноправен член на Работната сила на страната, истински възрастен човек. Не беше справедливо Джон все още да е в състояние да контролира живота ѝ.

„Създай си име — бе казал Кътър. — Бори се с него по собствените му правила.“

Думите му звучаха уверено, но му беше лесно да говори така. Не му се налагаше да вижда Джон. Доходът му не зависеше от това.

„Можеш да го правиш с бижутата си. Помисли за това.“

Тя го направи. Мислеше си за това през всичките останали дни до завършването. Когато се изправи, за да получи дипломата си, единствения човек, който искаше да присъства, го нямаше. Щяха да се случат страхотни неприятности, ако Джон го видеше тук. Това страшно я разгневяваше, но все пак разбираше.

Трябваше да придобие повече власт от Джон. Това означаваше да забие нокти във „Фасетс“ и да не се пуска оттам. Можеше да го направи по два начина — чрез гласа си като акционер или чрез работата си. И тъй като нямаше да може да контролира акциите си, докато не станеше на двадесет и пет, тя реши да стане най-изтъкнатият дизайнер на „Фасетс“. Ако направеше името на магазина синоним на своето, можеше да придобие достатъчно власт, за да се изправи срещу Джон и да спечели.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Палм Бийч, 1979 г.

Джон се оправяше с тълпата с обичайната си непринуденост. Познаваше повечето от гостите, а тези, които не познаваше, поздравяваше с усмивка, протегнатата ръка и някоя остроумна дума. Салонните разговори бяха неговата стихия, тъй като не изискваха много. Едновременно с тях Джон можеше да си мисли за по-важни неща, като например дали триредните свещници не блестят твърде силно, канапетата са твърде малко или шампанското — твърде сухо.

Джон се извърна от госта, с когото говореше, спря един от облечените с фрак келнери и промърмори така, че само младежът да го чуе:

— Приятелят ти на другия край на стаята флиртува. Моля те, кажи му да го прави в свободното си време. Докато му плащам, ще разнася ордьоври.

— Да, сър — каза келнерът и отмина.

Джон отново се върна към разговора и след няколко минути се премести при друга групичка гости. Хората изглеждаха впечатлени и това му доставяше удоволствие. Бе искал откриването на „Фасетс“ в Палм Бийч да бъде голямо събитие и то наистина беше. Присъстваха доста журналисти — повече, отколкото на откриването на „Фасетс“ в Ню Йорк преди три години — и това също му доставяше удоволствие. Името израстваше, клиентелата — също. Модните и светски журналисти се обаждаха често, което беше добре, стига да не питаха за Пам. Джон изпитваше смесени чувства по този въпрос. От една страна, този интерес беше благоприятен за бизнеса. От друга страна, бе интерес, отклонен от него.

Трябваше да признае, че в работите ѝ не липсваше талант. Образците ѝ бяха уникални; големи и опростени, те разчитаха на извивка от злато или вълнообразно нагънато сребро, за да осигурят вълнуващ фон на един или повече камъни. Пам работеше изключително с турмалин, като заявяваше, че ѝ бил заложен

генетично. Самият Джон харесваше повече диамантите, но не можеше да отрече, че образците ѝ се продаваха добре. Именно затова ѝ даваше пълна свобода в дизайните.

По въпроса с пресата обаче нещата стояха другояче, поне за миналото. Хората му бяха в състояние да потиснат интереса на журналистите към оригиналната ѝ изложба, казваха или че е само студентка, или че в момента няма възможност да даде интервю. Сега обаче Джон губеше контрол над положението. Журналистите можеха да я намерят, когато си поискаха, в ателието на „Фасетс“ на Нюбъри Стрийт или в това в Ню Йорк.

Той вдигна чашата си с шампанско и погледна над ръба ѝ към отсрещния край на залата, където беше застанала Пам. Тя изглеждаше прекрасно. Носеше бяла рокля без презрамки, която падаше чак до глезените ѝ и разкриваше само крайчеца на сребърните ѝ сандали с високи токчета. Косата беше прихваната на хлабав възел на върха на главата ѝ. Гримът ѝ беше също тъй семпъл и с изящен вкус, както дрехите.

Джон разбираше стратегията. Пам не искаше нищо да отвлича вниманието от бижутата ѝ — и действително бе така. Около шията ѝ се виеше широко сребърно колие, в което бяха вградени розови и пурпурни турмалини с различна форма и размери. На ушите ѝ имаше сребърни дискове, всеки с по един камък, разположен извън центъра. Гривната беше копие на колието, но с прибавка на малка вълнообразна линия, която издаваше добър вкус.

Докато я наблюдаваше, Джон видя как една жена докосна възхитено колието. Пам се усмихна в отговор, след това се обърна към някой друг в групата. Джон я видя как говореше, кимаше и приемаше целувки по двете си бузи, когато групата се претопи в друга.

Пам знаеше как да се държи. Джон искаше да вярва, че бе научила това от него, но ако беше така, трябва да го беше научила от доста голямо разстояние. Избягваше го винаги когато беше възможно. Ако той бе в единия край на залата, тя заставаше в другия. Обикновено си намираще извинение да не присъства на места, където знаеше, че щеше да бъде и той. Но ходеше по много приеми и след всеки един имаше поръчки за копия на бижутата, които бе носила там.

Тя ги наричаше „оригиналите на Сейнт Джордж“. Когато употреби за пръв път това име, Джон не се възпротиви. Тогава се

съмняваше, че тя ще има опита или способността да произвежда стабилен поток от идеи. Но вече ставаше ясно, че е сгрешил, а бе твърде късно да промени това име. Хората вече бяха свикнали с него. Искаха бижута „Памела Сейнт Джордж“ или „оригинал Сейнт Джордж“. Може би Джон щеше да се радва на това използване на фамилията му, ако не бяха репликите като „от другите Сейнт Джордж, онези, хубавите“.

Той се върна в реалността и се обърна на другата страна, за да поздрави младшия сенатор на Флорида. Поговориха известно време. Джон се беше запознал с него на един прием във Вашингтон преди няколко месеца и тъй като по това време на дневен ред бяха плановете за откриването на магазина в Палм Бийч, двамата имаха много за обсъждане.

Джон познаваше доста сенатори. Той правеше чести посещения във Вашингтон и разширяваше кръга от контактите си и това го поставяше в постоянната компания на политици. Те го очароваха, но още повече го очароваше играта им. Бяха му интересни интригите, които се разиграваха, когато някой искаше нещо от друг. Политическият шантаж беше фин и наричан с други имена.

Джон също участваше в тази игра, но от разстояние. Беше доволен да дава пари на един или друг кандидат, дори в някои случаи ги подпомагаше с големи суми. Но не искаше да изпитва върху себе си непостоянството на Вашингтон, където кариерата на човек зависеше от капризите на електората или, още по-лошо — на медиите. Джон искаше славата му да бъде трайна и солидна. Като се имаше предвид колко много беше постигнал за тридесет и деветте си години, можеше да се каже, че се е справил доста добре.

Слушайки с половин ухо разговора със сенатора, той прегледа мислено списъка на гостите си и се опита да намери мястото си в тази класация. Не беше толкова богат като някои от тях, нямаше толкова къщи като други, а и компанията „Сейнт Джордж“ беше бебе в сравнение с някои от корпорациите, чиито представители присъстваха.

Но какво бебе! Тя представляваше истинска златна мина. Джон беше избрал подходящото време и хитрот му управление бе постигнало целта си. Финансовите кризи, които бяха преживели след откриването на „Фасетс“ в Бостън, вече бяха история.

Не можеше да не изпитва задоволство при мисълта за яхтата в пристанището на Нюпорт или за ролс-ройса, паркиран пред Бийкън Хил. Градската къща, преобзаведена от горе до долу, напоследък бе ставала сцена на много елегантни събирания. Партитата му бяха дълбоко ценени, шикозни и с прекрасно обслужване. Никога не беше изпитвал недостиг на гости.

Но гостите си бяха гости, жените — жени, а името на цялата игра беше „безсъдържателност“. Когато Джон искаше да се отпусне, все още отиваше при Хилъри. Тя го познаваше и пред нея нямаше нужда да се прави на джентълмен.

Все пак тя не беше тук тази вечер, защото Джон никога не я канеше на най-важните си партита. Не ѝ бе мястото там. За разлика от Пам, тя изобщо не изглеждаше блестящо.

По време на една пауза в разговора Джон се извини на сенатора и се премести на място, откъдето отново можеше да наблюдава Пам. Тя говореше с наследника на компанията за ябълков сок. Момчето не изглеждаше зле, беше на двадесет и пет или двадесет и шест и щеше прекрасно да ѝ подхожда. Преди не повече от месец, когато Джон повдигна въпроса, Пам му заяви в лицето, че щом не можеше да се омъжи за Кътър Рейд, изобщо нямаше да се омъжва.

Джон не харесваше нейната дързост, дошла в резултат на професионалното ѝ признание. Още повече не хареса споменаването на Кътър Рейд. Тя го правеше нарочно, за да го подразни.

Кътър бе една от малкото му грешки. Джон изобщо не си беше представял, че този човек може да се мобилизира и да постигне нещо. Не че манекенството беше нещо, но все пак Кътър печелеше добри пари. Вероятно обаче щеше да ги пропилее. Хората от неговото тесто нямаха толкова мозък, че да мислят напред във времето, когато кожата им щеше да се набръчка, а косата им да посивее.

Макар и дните на Кътър под слънцето да бяха преброени, Джон се дразнеше от мисълта, че изобщо му бе позволил такива.

Не по-малко го ядосваше иронията на цялото това положение. Кътър никога нямаше да стане манекен, ако Джон се беше поотпуснал с колана и бе набраздил и лицето му. Кътър също така нямаше да стане модел, ако Джон не го беше принудил да напусне Тимини Коув. Щеше още да си стои там и да се бъхти в мините. Очите му щяха да си

изкапват по Пам, която беше далеч над него. Да, наистина беше толкова красива, умна и талантлива!

Джон посегна за цигара, но се сети, че вече не пушеше. Лекарят му го беше посъветвал да ги спре и съветът не беше лишен от разум. Щеше да бъде ужасно да си изградиш невероятен живот и да умреш от рак на петдесет. Джон имаше намерение да доживее поне до осемдесет и да се радва на уважение, ласкателства и голямо богатство.

Осемдесет години бяха доста дълъг живот. Човек можеше да се почувства на моменти стар и самотен. Но такъв беше животът на върха. Самотата бе цената, която се плащаше за известността. Даже и в тази огромна, разкошно мебелирана зала с четиристотин души той се чувстваше самотен.

Пам бе длъжна да разбира това. Тя беше негова сестра. Трябваше да знае как се чувства той. Трябваше да му помогне и винаги да застава до него.

Но тя като че ли повече се интересуваше да лансира името и собствената си кариера. А ако не беше той, Пам едва ли щеше да се движи между богатите и известните. Нямахме да бъде изгряваща звезда на бижутерския небосклон. Изобщо нямаше да има никаква кариера.

Щеше да бъде една неомъжена майка, която се опитва да отгледа детето си сама. Може би беше време Джон да ѝ напомни това. Бе започнала да става твърде неблагодарна и самовлюбена. Трябваше да ѝ смачка малко фасона.

Когато и последните гости си отидоха и келнерите събираха сребърните подноси, Пам вече я нямаше. Джон трябваше да се досети, че щеше да стане така. Сестра му никога не го улесняваше. Той се обади в хотела ѝ и научи, че беше изнесла багажа си оттам още преди партито. Една служителка от отдела за връзки с обществеността я беше видяла да се преоблича след партито в дамската тоалетна. Друга докладва, че я бе видяла да излиза от магазина и да скача в едно такси. Трета се обади на летището и откри, че името на Пам бе в списъка на пътниците за самолет, който тъкмо излиташе от пистата.

Джон се опита да се свърже с нея по телефона по-късно през нощта, но никой не вдигна. Той позвъни в апартамента на компанията в Ню Йорк, макар да знаеше, че Пам рядко отсядаше там. Предпочиташе „Хилтън“. Или пък апартамента на Хилъри. Джон се

опита да се обади и там, но му отговори само смъртно уморената Хилъри.

Джон се чудеше дали Пам не се срещаше с Кътър Рейд. Тази мисъл го подлудяваше. Той се измъчва с това през цялата нощ. На сутринта взе първия самолет за Бостън, отиде до апартамента на Пам и захлопа по вратата ѝ.

Не очакваше тя да бъде там, но Пам след минути отвори вратата. Все още завързваше колана на дългия си бял халат. По лицето ѝ нямаше грим и беше поруменяло от съня. Кожата ѝ между лицето и косата, която падаше по раменете ѝ, изглеждаше топла и женствена. Джон веднага почувства сексуално желание и това го подразни още повече.

Пам беше застанала нащрек.

— Какво има, Джон?

— Няма ли за мен едно ведро „здравей“? Няма ли „как си“ или поне „не беше ли прекрасно вчера“?

— Съжалявам, но никак не си падам по салонните разговори.

Изглеждаше наистина много уморена и това отново възбуди подозренията му.

— Къде, по дяволите, беше? Мислех, че ще останеш малко и след партито.

— За какво? Нали мина успешно! И двамата знаехме, че ще е така.

— Имаше хора, на които трябваше да се благодари. Това е и твоя отговорност. Ние сме делови партньори, за Бога!

Тя вдигна едната си тънка вежда.

— Делови партньори? Майтапиш ли се? Аз съм служител на компанията. Просто един от дизайнерите.

Тъй като нямаше намерение да признава работата ѝ за върховно постижение, той наблегна вниманието върху семейната връзка:

— Ти си Сейнт Джордж. Притежаваш дял от компанията.

— Само на теория. Няма да имам глас още две години.

— Продължавай да бъдеш толкова зловна и няма да го получиш въобще.

— Зловна ли? За бога, Джон — тя вдигна ръка с дланта напред, — просто излагам фактите. Аз не контролирам акциите си от компанията. Ти ги контролираш. Аз просто работя там.

— А когато не си на работа, ходиш нагоре-надолу да пробутваш името и дизайните си. Мислиш се за голяма работа, а?

— Виж, сега не ми е до това — каза тя и понечи да затвори вратата.

Джон я препречи с крак, влезе, преди Пам да успее да го спре, и затвори с ритник. Пам се завъртя рязко и се оттегли към вътрешността на апартамента. Той я последва и стигна в кухнята точно навреме, за да ѝ попречи да се обади по телефона. След това отдръпна пръстите си, преди тя да ги е премазала със слушалката.

— На кого искаше да се обадиш?

— На полицията. Не те искам тук, Джон.

Той се изправи. Колкото повече се извисяваше над нея, толкова по-голямо надмощие чувстваше.

— Съжалявам. Искам да поговорим.

Въпреки очакванията му, тя остана твърда.

— Не сега. Не тук. Това е моят апартамент. Договорът за наем е на мое име. Плащам го с парите, които печеля сама, а ти ми се натрапваш в моята собственост.

— Аз съм ти брат.

— Само наполовина. Махай се оттук.

Джон знаеше, че я беше вбесил. Това със сигурност беше нещо по-добро от начина, по който понякога гледаше през него, сякаш отказваше да признае присъствието му. Той се облегна на стената и скръсти ръце.

— Искам да си поговорим.

— За какво?

— За теб. За това какво правиш и къде ходиш.

— Знаеш всичко, което е необходимо — беше застанала до кухненския плот. Изглеждаше предизвикателна, но малко нервна, което го накара да се почувства по-уверен.

— Далеч не. Искам да знам дали ти харесва това, което правиш.

— Ако не ми харесваше, нямаше да мога да го правя толкова добре.

— Не ти липсва самочувствие.

— Защо да се лъжем? И двамата знаем, че моите бижута се продават най-добре от тези на всичките дизайнери, освен на един, но неговите суми от продажби са по-големи, защото има договор с

някакъв арабин, който го кара да изработва накити за всичките му жени. Моите произведения нямаше да се продават толкова добре, ако не бяха хубави, като се имат предвид цените, които им слагаме.

— Мислиш, че са твърде високи ли?

— В никакъв случай. Ние работим за богатите, а те могат да си го позволят.

— Тогава защо мърмориш?

— Не мърморя, ти мърмориш. Поне за това, предполагам, си дошъл тук. Какво има? — тя вирна брадичка. — Вкиснат си, защото се издигам ли?

Той се изсмя.

— Издигаш се, защото аз го позволявам.

— Я пак си помисли?

— Вярно е. Как мислиш, че започна? Да не смяташ, че всичките тези хора са дошли да видят първата ти изложба, защото са чули отнякъде, че работата ти е добра? Добри бижута има под път и над път. Изумителните са рядкост, но твоите не са такива. Повечето от хората дойдоха заради мен. Аз им се обадох, казах им за изложбата и ги помолих да наминат да я видят. Аз им върша услуги и те ми отвърщат със същото.

— Ако са дошли заради теб, след това се връщат, защото са харесали работата ми. Не съм толкова наивна, Джон. Хората няма да дадат хиляди за пръстен или огърлица и след това да ги носят на публични места и да изпращат приятелите си при нас, ако не харесват това, което получават.

— А Фелънови? Гудмънови? Андерсонови? Всички те са мои приятели.

— Те бяха приятели на татко.

— Фелънови те представиха във Фиби. Гудмънови го направиха в Скарсдейл. При Андерсонови беше дебютът ти в Саутхамптън. Това са мои контакти.

— Това са контакти на „Сейнт Джордж“. Аз направих първите телефонни разговори. Аз уредих пътуванията. Ако тези хора са направили нещо заради някого, то е било заради татко. Той започна да работи с тях преди повече от двадесет години. Те са били клиенти на „Сейнт Джордж“ много преди да е бил измислен „Фасетс“. Ти ги наричаш свои контакти. Аз ги наричам мои контакти. Можеш да стоиш

и да спориш по този въпрос с мен до безкрайност или, ако искаш, да се махнеш отук и да ми позволиш да дишам.

— Имаш отговор за всичко, нали? — попита той, като полагаше големи усилия да изглежда самодоволен. — На твое място бих внимавал, Пам. Забравяш, че „оригиналите Памела Сейнт Джордж“ са част от „Фасетс“.

— Само ако аз искам това.

Той поклати глава:

— Независимо дали го искаш или не. Спомняш ли си стандартния договор, който подписа при постъпването си? Той дава право на „Фасетс“ върху името ти.

— Не е вярно — каза тя и пристегна още по-здраво пеньоара си.

Той видя нервния ѝ жест и доби още кураж. Също така не пропусна да хвърли ленив поглед към извивките, които тя неволно беше подчертала.

— Ако го прочетеш по-внимателно, ще видиш, че съм прав.

Тя уви ръце около талията си.

— Той дава право на „Фасетс“ върху всички образци, които съм изработила по време на службата си в компанията. Когато напусна, взимам със себе си своите име, способности и клиенти.

Джон бавно поклати глава:

— Не мисля така.

— Прочетох го внимателно, Джон, и след това накарах един адвокат да го направи. Ако този договор дава на „Фасетс“ право върху името ми, значи е бил променен. Не че не те смятам за способен на такова нещо. И преди си го правил, с Кътър и Малкия Линкълн.

— Кътър! — самото споменаване на това име му действаше на нервите. — Не го замесвай сега в тази работа.

— Защо не? Ти си му длъжник. Открадна му Малкия Линкълн.

Джон обаче нямаше намерение да потвърждава или отрича обвинението.

— Доколкото ми е известно, той вече няма нужда от него. Печели доста пари.

— Малкия Линкълн е неговото наследство от татко.

— Малкия Линкълн е непроизводителен. Не струва и два цента.

— Бих нарекла това справедливо възмездие.

— А Кътър? — парира удара Джон, твърдо решен да я накара да се хване в собствения си капан. — Той какво казва по този въпрос? — тя го погледна втренчено, без да каже нито дума. — Ти се срещаш с него зад гърба ми — каза той обвинително и в гърдите му се надигна гняв. Винаги се получаваше така при споменаването на Кътър Рейд, още когато Юджийн го беше измъкнал от калта и му бе дал грижите и обичта, за които Джон винаги беше мечтал.

Очите на Пам си останаха студени.

— Срещам се с много хора зад гърба ти, защото ако разбереш кои са, би могъл да контролираш и тях. Само че това е до време, Джон. Ако ми е липсвала лукавост, в твоє лице имах доста добър учител.

— Казах ти да не се виждаш с него!

— О, да! — озъби се неочаквано тя. — Като се върнем назад към онзи декември, ти ми каза, че ако го видя някога отново, ще го уволниш от мините и ще го изгониш от града — тя се наежи още повече. — Заплаши ме и после, без да изчакаш какво ще направя, изпълни заплахата си! — Пам започна да трепери. — Но дори и това не те задоволи. Също така и си го набил! Набил си го, а след това си го нашибал с колан, който е оставил дълбоки, грозни бразди по целия му гръб. Едва не си го убил, Джон!

Унищожителният ѝ поглед сигурно щеше да го обезпокои, ако той самият не беше толкова вбесен.

— А трябваше! Можех да се досетя, че след това ще дойде да плаче на рамото ти.

— Не е плакал. Кътър не плаче, той оцелява! Първия път като малък. След това, когато си го оставил да умре. И ако се наложи, пак ще го направи, защото си е такъв. Той е много по-силен, много повече мъж, отколкото ти някога ще бъдеш!

Без да мисли, Джон се хвърли напред. Нямаше идея какво искаше да направи. Пред очите му беше паднала червена пелена. Въпреки това се спря, когато пред очите му проблесна нещо. Беше дълъг, широк кухненски нож. Месарски нож. Пам го държеше здраво, насочен към Джон.

— Не смей да ме докоснеш! — предупреди го тя.

Той се стъписа, но не отстъпи назад. Пам нямаше да използва ножа, поне така предполагаше.

— Успокой се, Пам.

— И не ми казвай какво да направя!

— Ти си разстроена.

— Има си хас да не бъда! Видях гърба му! Видях какво си му направил! Беше ужасно!

— И то те е отблъснало, нали? Е, това поне е хубаво.

— Не ме отблъсна! Целунах всеки един от тези белези, но те не изчезнаха. Така че ще ги целувам всеки път, когато се срещаме, отново и отново! Ти си животно, Джон!

Джон отново би се хвърлил към нея, ако не беше ножът. Но тя го държеше съвсем недвусмислено.

— Остави го!

— Няма начин!

— Остави го, Пам!

— Когато си заминеш.

— Нямах нужда от нож!

— Аз сама ще преценя това. Дай ми и най-малкия повод и ще ти оставя същите следи, каквито ти си направил на Кътър — тя повдигна върха на ножа. — Само че ще са на лицето ти.

Джон почти ѝ повярва, че щеше да го направи.

— Я да видим сега кой е животно? — попита той, но не му се искаше да рискува. Не искаше да бъде нарязван. Независимо дали щяха да му останат белези или не, щеше да има слухове, може би скандал, а той бе постигнал твърде много, за да може да си го позволи. Затова отстъпи крачка назад. Това, разбира се, не означаваше, че се беше признал за победен. — Знаеш, че не можеш да го имаш, нали?

— Защо не? Толкова ли ужасно ще бъде? Отдавна си задавам този въпрос. Сега Кътър е някой. Има пари, има приятели. Толкова ли ужасно ще бъде, ако сме заедно?

— Той е само един миньор.

— Той е изискан и преуспяващ.

— Някой ден отново ще бъде на бунището.

— Няма!

— Всяко чудо за три дни. Няма да го бъде дълго.

— За това се молиш, нали? Ревнуваш, че татко беше привързан към него...

— Не ревнувам.

— Но това беше преди години! Не можеш цял живот да таиш злоба!

— Не става дума за злоба.

— Да, защото си е чиста омраза. Но това е безсмислено, безумно! Ти си преуспяващ човек, Джон. Защо Кътър представлява чак такава голяма заплаха за теб?

Това беше последната капка в чашата. Когато ставаше дума за Кътър — може би даже за Пам — Джон не беше в състояние да разсъждава разумно. Не беше длъжен да се извинява или да обсъжда това с когото и да било.

— Кътър Рейд — заяви натъртено той — никога няма да бъде част от това семейство! — след това пристъпи напред. Беше достатъчно ядосан, за да добие смелост да рискува. — И ако ти ми направиш и една драскотина с този нож, ще съжаляваш.

Пам въздъхна.

— Пак ли заплахи? Започваш да ставаш досаден.

— Значи не съм използвал тези, които е трябвало. А какво ще кажеш за тази: продължи да се срещаш с Кътър Рейд, докато пресата научи или някой друг разбере и стигне до ушите ми и ще унищожа майка ти.

— Но това е смешно! Тя е парализирана от кръста надолу, от десет години е затворена в психиатрична болница — и ти ще я унищожиш? Какво още можеш да й направиш?

— Много неща.

— Като например?

— Като разкажа на всички защо се е побъркала след катастрофата.

— Не е могла да понесе мъката.

— Не е могла да понесе вината.

— Защото не е умряла тя. Всяка съпруга, която е обичала мъжа си така, както мама обичаше татко, би чувствала същото на нейно място.

Джон поклати глава:

— Във вината й имаше нещо повече. Тя беше отговорна за тази катастрофа.

Този път наистина бе успял да привлече вниманието й.

— Нима искаш да ми кажеш, че все пак тя е карала?

— Не, но тя разстрои Юджийн толкова, че той пресече на червено.

— Но нали така и не се разбра дали е минал на червено, или колата е поднесла?

— И в двата случая е карал безразсъдно, и то само заради това, което е направила тя.

— Но мама е била в колата с него. Ако беше направила нещо толкова ужасно, той щеше да тръгне сам.

— Тя го последва в колата, за да го успокои.

Пам продължаваше да държи ножа като копие пред гърдите си, но върхът му вече трепереше.

— Понякога наистина се караха, но никога не са си казвали нещо толкова лошо, че татко да катастрофира.

— Този път наистина беше така.

— Защо? Какво е направила?

— Спеше с друг мъж.

— Лъжеш! Тя никога не би направила такова нещо!

— Направи го. И той ги завари двамата.

— Лъжеш!

Той я погледна втренчено и я зачака да се сети. Знаеше, че това рано или късно щеше да стане. Пам не беше глупава.

В очите ѝ се появи почти осезателно отвращение. Тя повдигна върха на ножа и прошепна:

— Махай се!

Тъй като вече имаше достатъчно извинение да го направи, той изправи рамене и се отдръпна от ножа. Гласът му прозвуча тихо:

— Ще пусна този слух, Пам, и ще дам да се разбере, че тя е била прелъстителката. След това ще ѝ кажа какво съм направил. Мислиш ли, че тя ще може да понесе такъв срам?

— Наистина ли си способен да го направиш?

— Имам солидна репутация, също и цял отдел за връзки с обществеността, който може да ме изкара сух от всяка ситуация. Не съм уязвим, за разлика от майка ти.

— Махай се!

— Тръгвам си — каза той. Пам вече беше достатъчно разстроена. Беше постигнал целта си. Когато стигна до вратата на кухнята, Джон се обърна и добави: — На твое място, ако исках малкото останало

умствено здраве на майка ми да се запази, бих внимавал с Кътър. Ще разглася всичко, Пам. Ще я съсипя, а после ще получа постоянен контрол над акциите ѝ.

— Само през трупа ми.

— Би било чудесно. От теб няма повече полза, отколкото от нея.

— Махай се — каза отново Пам, като този път пристъпи бавно към него. — И никога повече да не си стъпил в този апартамент! Присъствието ти го омърсява.

— Имам намерение да изпълня всяка от думите си.

— Думите ти не струват и пукната пара. Отдавна вече не мога да ти имам доверие.

— Стой далече от Кътър или ще съсипя Патриша.

— Направи го и ще се омъжа за Кътър толкова бързо, че няма да разбереш откъде ти е дошло. Тогава и двамата ще се борим с теб.

— Страхотен шанс имате да успеете.

— Защо не опиташ?

— Няма да има нужда, докато съществува този наш договор.

— Махай се оттук.

Той отвори вратата, обърна се и намигна:

— Ще се видим отново на работа, скъпа! — и когато тя затръшна вратата под носа му, Джон се ухили.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ню Йорк, краят на юни 1990 г.

Обаче не се усмихваше, когато Хилъри отвори вратата. Все пак тя почувства обичайното вълнение, нещо като дълбоко вкоренен условен рефлекс, който се събуждаше винаги когато погледнеше към Джон. Бяха изминали три месеца от обявяването на годежа. Хилъри трябваше все още да е сърдита. Да, все още беше сърдита, но вълнението си оставаше. Нищо, че Джон нахълта в дома ѝ без дума за поздрав, обърна се и се втрени гневно в нея.

— Какво, по дяволите, си намислила? — попита той.

Беше облечен в тъмен летен костюм и щеше да изглежда страхотно елегантен, ако не бяха очите му, които присвяткваха опасно.

— Аз ли? — сърцето ѝ заби по-бързо. Това също ставаше винаги когато се приближеше до него.

— Била си в Тимини Коув.

Тя направи усилие да прецени набързо положението. Явно той искаше обяснение.

— Аз съм от Тимини Коув. Баща ми още живее там. Знаеш, че понякога ходя да го виждам.

— Ходила си да се видиш и с други хора. Задавала си въпроси за мен. Какво става, Хилъри?

Нямаше нужда да пита кой я беше издал. Половината от хората в Тимини Коув се ползваха от благодеянията на Джон. През годините той беше помагал на едни с къща, на други с медицински сметки, на трети — с разходи за образование. Отплатата беше във вид на лоялност, в случая — на разузнаване.

Като се имаше предвид, че Джон сигурно бе изслушал повече от един източник, Хилъри не видя смисъл да отрича.

— Мисля да напиша нещо за теб. Въпросите ми бяха просто едно предварително изследване.

— Нека да си остане последното. Остави тая работа.

Тя почувства леко раздражение.

— Просто така?

— Просто така.

— Някаква специална причина?

— Не искам да пишеш за мен.

— Защо? Ти си важна личност. И преди за теб са били писани статии. В бъдеще ще има още повече. Защо моята да не бъде една от тях?

— Защото аз казвам не.

Тя се втренчи в него. Даже и удоволствието да го види не успя да потисне объркването ѝ. Не можеше да повярва, че той имаше наглостта да нахълта в дома ѝ и да изисква тя да действа според собствените му желания, особено след последните три месеца.

— Не прави това, Хилъри! Ти знаеш неща, които никой друг не знае. Няма да ти позволя да ме предадеш по този начин.

— Той нямало да ми позволи да го предам по този начин! — избухна Хилъри. — Ами аз? След всичките тези години, в които постоянно бях на твое разположение, ти се обръщаш на сто и осемдесет градуса и започваш да кроиш планове да се ожениш за друга!

— Никога нищо не съм ти обещавал. Мислех, че разбираше това.

— О, да, разбирах го! Само че не съм от стомана! Това, което правиш, ми причинява болка.

За момент той не каза нищо. След това очите му се спуснаха към гърдите ѝ. Хилъри почувства как погледът му я докосна, видя проблясването в дълбините му и изпита неволно задоволство, че все още беше в състояние да го възбужда.

Джон пристъпи към нея.

— Значи това е един вид отмъщение? — попита тихо той.

Хилъри неволно бе завладяна от грацията му, от плавната му походка, от тъмната му сексуалност. На петдесет, той беше все така висок и хубав, както на тридесет. Хилъри знаеше, че трябваше да се обърне и да избяга, особено след всичко, което беше научила за него през последните седмици. Само че сърцето ѝ беше единственото нещо, което се задвижи. Биеше по-бързо от всякога.

— Все още не съм решила какво ще напиша.

Той зарови пръсти в косата ѝ и прокара палец по бузата ѝ с изненадваща нежност.

— Не пиши нищо.

— Имаш ли някакво по-добро предложение за това как да прекарвам времето си?

— Определено.

Той повдигна брадичката ѝ и я целуна с онази сила, на която тя никога не бе успявала да устои. И сега не можа. В един момент усети, че тръпнеша под пръстите му, и се отскубна.

— Не искам това, Джон — каза Хилъри задъхано и монотонно.

— Глупости.

Когато отново посегна към нея, тя избягна ръцете му и изтича надолу по двете стъпала към дневната. Там се сви на ъгълчето на дивана с възможно най-предизвикателно изражение и зачака следващия му ход.

Той бавно и подчертано изправи рамене.

— Ти все още си вкисната заради Джанет.

— Има си хас да не съм!

— Няма нужда. Отмених годежа.

Сърцето ѝ отново запрепуска.

— Отмени го?

— Да, отмених го. Край.

— Защо?

— Не я обичам.

Хилъри изсумтя презрително:

— Ти никога не си държал на любовта.

— Тогава на симпатията.

— Когато се сгодихте, ти я харесваше.

— Реших, че не ми харесва да бъда ограничаван.

След минута размисъл тя най-сетне разбра.

— Аха! Легнал си с някоя друга. Джанет е открила и е вдигнала врява.

— Нещо такова.

Тя потърси по лицето му някакво съжаление или разкаяние, но не откри такова.

— Ти, копеле!

Този път Джон наистина придоби обидено изражение.

— Мислех, че ще си доволна.

— Да съм доволна, задето ти не виждаш нищо лошо в това да мамиш някого? Да съм доволна, че спиш с половината жени от западния свят?

Той слезе по стъпалата и се приближи към нея.

— Една жена, Хилъри, и то само след като ти отказа да спиш с мен.

— И наистина точно това имах предвид. Даже и аз все някога трябва да тегля чертата.

— Вече няма нужда. Годежът е развален.

— Това е удобно — тя пхна крака под полата и прегърна коленете си с ръце. Позата не беше много изискана, но не й пукаше. Чувстваше се уязвима и имаше страхотна нужда от помощ срещу Джон. — Скъсваш с Джанет точно навреме, за да се сближиш с мен. А когато свършиш с мен, ще се върнеш ли пак при нея?

— Това даже не заслужава отговор.

— Боже мой, колко благочестиво говориш! — възкликна Хилъри, после възвърна мрачното си изражение и посрещна твърдо погледа му. — Аз не разбирам, а ти, Джон? Ти живееш по различни правила от останалите. Не виждаш нищо лошо в това да мамиш Джанет, а после не можеш да проумееш защо аз отказвам да го правя.

— Предложих ѝ страшно много в замяна. Мислех, че знае условията на играта.

— Не е в това работата! Проблемът е там, че хората не обичат да бъдат използвани. Няма значение какво им даваш в замяна. След известно време престава да си заслужава унижението.

— Унижение ли? — чертите му се стегнаха. — Чакай малко! Никога не съм унижавал Джанет. И пръст не съм вдигнал срещу нея.

— Има различни начини да унижиш човека.

— Тогава да използваме истинските им имена. Казваш, че съм използвал Джанет. Хората постоянно се използват един друг. Това е нещо обикновено между годеници и съпрузи, физическото унижение е нещо коренно различно. Във връзката си с Джанет не съм направил нищо, което и бегло да наподобява физическо насилие.

— Я как се наежи само! — отбеляза ехидно Хилъри.

— Какво трябва да означава това?

Хилъри разбра колко много беше научила през последните три месеца.

— Това означава, че си го имаш вродено. Притежаваш подла жилка, а хората като теб са склонни към насилие. Може би Джанет е осъзнала това.

— Аз скъсах с нея, а не обратното.

— Може би тя те е накарала да мислиш така. Жените не са чак толкова тъпи, колкото ти се иска.

Той я погледа предпазливо известно време.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо, Хилъри?

— Аз ли? Просто си седя тук и се опитвам да ти обясня защо няма да спя с теб. Не вярвам на нито една твоя дума.

— Думите ми са напълно искрени. Искам те.

Нещо в стомаха ѝ притрепери. Хилъри се опита да не му обръща внимание.

— Просто искаш да зарежа книгата си.

— И това също — има достойнството да си признае той. — Но най-вече те искам.

— Искаш ме, но предложи брак на Джанет. Искаш ме, но отиде да легнеш с друга, когато Джанет не искаше. Толкова ли голяма беше нуждата ти?

— За теб ли? Да — той задъвка долната си устна. В момента изглеждаше по-млад, почти притеснен. — Ами погледни ме, Хилъри. Ти си единствената, която искам по този начин.

Погледът ѝ се спусна към панталоните му. Леката материя не можеше да направи нищо, за да скрие възбудата му. Треперенето в стомаха на Хилъри се усили. Ставаше ѝ все по-трудно да не му обръща внимание. Тя притисна здраво бедра едно в друго и започна да се моли за малко сила. Не искаше да се поддава.

След това опря чело на коленете си и промърмори:

— Това не променя нищо.

— Не ти ли говори нещо?

— Говори ми, че си едно проклето копеле, но аз винаги съм си го знаела.

— Проклето — да. Но копеле? Какво толкова лошо съм ти направил?

Тя го погледна слисано.

— Освен цялата тази работа с Джанет ли? Използваш ме, изоставяш ме, отново ме използваш и отново ме изоставяш. Идваш

при мен, когато почувстваш нужда, и си отиваш, когато я задоволиш. Прекарваме заедно един любовен уикенд, след това минават дни, докато се сетиш да ми се обадиш. Държиш ме настрана от останалата част от живота ти, сякаш не съм достатъчно достойна и бих могла да те изложа. Задоволявам една-единствена твоя нужда. Ти ме използваш, Джон!

— Ако те използвам, то е, защото ти го позволяваш.

Хилъри се вбеси:

— Значи грешката е моя? Също както грешката на Джанет е била, че не е разбрала правилата на играта?

— Може и така да се каже.

— А каква беше грешката на Пам, че я принуди да направи аборт, който тя не желаше? А грешката на Патриша, задето я прелъсти зад гърба на Юджийн? А грешката на Кътър, задето му отне Малкия Линкълн и след това накара да го пребият? Знам за всичко това, Джон! Знам за абсолютно всичко. И ако си мислиш, че ще те гледам с обожание, сякаш си някакъв идол, жестоко се лъжеш. И ти си направен от кал, както всички нас.

Той не каза нищо. Погледа я втренчено известно време, след това постави ръце на хълбоците си, погледна към тавана и загриза долната си устна, като едновременно заклати глава. Когато Хилъри вече започваше да съжалява за всичко, което беше казала, и понечи да стане и да го прегърне, той срещна погледа ѝ.

— Това са доста сериозни обвинения.

Тя сви рамене.

— И за това ли смяташ да пишеш?

— Не знам.

— На твое място не бих го направил.

Тя затаи дъх, а после каза тихо:

— Недей, Джон.

— Какво недей?

— Да ми налагаш правила. Да ме заплашваш.

— Просто ти давам съвет.

— Съвет, който е напълно в твой интерес. А какво става с моя?

— Именно за него си мисля — отвърна Джон и пристъпи към нея. След това се наведе, сложи ръце на хълбоците ѝ и приближи устни до нейните. Хилъри се стегна, за да окаже съпротива на евентуална

целувка, но вместо това получи серия от докосвания, които я оставиха копнееща и без дъх. Тя изстена тихо и извърна глава. — Искаш ме — каза той и прокара длан по крака ѝ. — И на теб ли ти тежеше липсата ми?

— Шшт.

Топлият му дъх погали бузата ѝ.

— Винаги ти е харесвало да ти говоря такива неща. Възбуждат те — той близна ухото ѝ. — Навлажни ли се вече, Хилъри?

Разбира се, че беше. Хилъри се топеше вътрешно, презираше се за това, но имаше нужда от него. Точно както бе казал той.

— Върви си, Джон.

Ръката му се плъзна по вътрешната част на бедрата ѝ.

— Разтвори си краката.

— Не.

— Разтвори ги. Дай да проверя.

— Не.

Въпреки това той успя да го направи и каза задъхано:

— О, да! Искаш ме.

— Това не означава нищо — успя да промълви тя. Гневът ѝ вече беше притъпен, обичаше го и го мразеше едновременно.

— Хилъри?

— Мм?

— Докосни ме.

— Няма.

Пръстите му спряха да я гаят за момент.

— Направи го!

Тя издаде лек стон и свали ръце от коленете си. Почувства възбудата му през панталоните. Но това не беше всичко. Когато го докосна, в главата ѝ връхлетяха спомени за голото му тяло. Почувства, че отчаяно искаше да го гали отново без дрехите.

Презираща се, но полудива от нуждата, тя разкопча копчето на панталона, свали ципа му. После плъзна ръце вътре, под бельото му, и още при първото леко докосване ахна.

— Това е за теб — каза той ниско и дрезгаво. — За никоя друга не става такъв.

Хилъри искаше да му повярва, толкова отчаяно искаше да му повярва, че не възрази, когато той започна да разкопчава роклята ѝ.

Погали го, а после повдигна бедра. Джон свали пликчетата ѝ за секунди. В следващия момент тя вече лежеше на канапето с широко разтворени рокля и сутиен, с присвити и разтворени колена.

Сега той властваше над целия ѝ свят, контролираше го, заличаваше всичко останало. Ако в живота си бе искала нещо друго, сега не можеше да си спомни. Не съществуваше нищо, освен Джон. Джон, който имаше нужда от нея така, както никой друг, така, както никоя друга жена не би могла да разбере. Мислеше, че най-сетне беше открила мястото си.

В този момент той разруши всичко, като прошепна тихичко в ухото ѝ с все още дрезгав глас:

— Трудно е да се намерят доказателства, Хилъри. А без тях твърденията ти няма да струват и пукната пара.

Бяха проснати на канапето с преплетени крака и ръце и дрехи, които още не бяха напълно свалени. Хилъри лежеше неподвижна и се опитваше да разбере думите му и колкото по-дълбоко проникваха в съзнанието ѝ, толкова повече болка ѝ причиняваха.

Той вдигна глава.

— Слушаш ли ме? Ако напишеш тази книга, ще имаш неприятности.

В първата минута тя не беше способна да се движи. След това неочаквано ѝ се стори, че ще се задуши. Хилъри се измъкна изпод него и отиде на другия край на стаята, като закопчаваше роклята си с треперещи ръце.

— Това изобщо означаваше ли нещо за теб? — попита тя.

Джон седна.

— Беше страхотно.

— Освен чукането. Почувства ли нещо тук или тук? — тя посочи главата, а после сърцето си.

— Уф, дявол да го вземе — каза той и посегна да си вземе панталоните. — Пак ли започваш? През всичките тези години беше добра, затова продължавах да се връщам при теб. Ти не се преструваше, че в цялата работа има нещо повече, отколкото имаше в действителност. Не очакваше нищо толкова — той се изправи и дръпна ципа на панталоните си. — Знаеш ли колко ме изморяват жените, когато започнат да ми говорят така?

— Това те плаши, нали?

Той напъха ризата в панталоните си.

— Не ме плаши, но го намирам за чиста загуба на време.

Но Хилъри вече беше улучила нещо, което си заслужаваше да преследва.

— Да, плаши те, плаши те до смърт. Любовта налага ангажимент към друг човек, не към бизнес, скъпоценен камък или маркетингова стратегия, а към човек. Още повече, това включва доста рискове, а ти не би могъл да ги понесеш. Не искаш да бъдеш разочарован. Не искаш да бъдеш нараняван. Затова държиш хората на разстояние. Разпореждаш се с тях. Поддържаш пълен контрол и когато не получиш това, което искаш, имаш кого да обвиняваш. Има кого да накажеш.

Той завърза вратовръзката, грабна сакото си и се отправи към вратата.

— Четеш твърде много неподходящи неща. Книгите по обща психология са истинска напаст. Ставаш прекалено аналитична, а това е ужасно досадно — той се спря на вратата и посочи с пръст към нея. — Не пиши за мен, Хилъри! Предупреждавам те. Не го прави! Не си пъхай носа в чуждите работи — или ще се озовеш в страхотна каша.

— Обичаш ли го? — попита Пам.

Бяха изминали четири дни от нахълтването на Джон в апартамента на Хилъри. Естествено оттогава не беше имала никакви вести от него. Когато Пам дойде в града по работа и ѝ се обади да обядват заедно, Хилъри прие с готовност. Имаше нужда да поговори с някого. Сега, докато ровичкаха вяло в салатите си, тя разбра, че беше време да започва.

— Предполагам — Хилъри затаи дъх, докато Пам осъзнае признанието ѝ, а след това попита с несигурен глас: — Мразиш ли ме за това?

— Не, но все пак бих искала да успея да го разбера. Как можеш да обичаш човек, който през всичките тези години се е отнасял лошо с теб?

Хилъри набучи на вилицата си парче риба-тон.

— Не зная. Просто го обичам, откакто се помня. Още първия път, когато го видях, в мен трепна нещо — тя вдигна поглед. — Не беше ли

същото с теб и Кътър? Още в началото той бе забранен за теб, но все пак ти чувстваше нещо. Има ли обяснение за това?

— Но Кътър не е егоист. Той е нежен и чувствителен. Толкова е различен от Джон...

— Знам — Хилъри не искаше да се впуска в тази тема. — Само не ме питай какво толкова обичам в него. Нямам никакво разумно обяснение. Когато бяхме млади, го обожавах. Виждах неговия потенциал, окуражавах го. А я го погледни сега — успял е, но не е щастлив. Няма вътрешен мир. Не би позволил на никого да се приближи до него и да докосне душата му. Когато го гледам такъв, ме боли! Бих искала да ми позволи да му помогна, но това няма да стане. И го мразя заради това!

Тя постави в устата си парче маруля, просто за да се занимава с нещо. След това я задъвка, преглътна я и лапна още едно парче.

— Опитвам се да запълня празнината — каза Хилъри и се усмихна кисело. — Ето как напълняват хората. Когато в живота им се появи дупка, те започват да се тъпчат. Храната е естественото средство за запълване.

— Затова ли ми се струва, че си свалила пет килограма?

— Работих твърде много — тя отпи голяма глътка минерална вода и погледна към Пам, която ровеше безцелно в остатъците от салатата си. — А щом говорим за това, няма ли да ме попиташ?

Пам завъртя няколко пъти една маслинка, остави вилицата си и се облегна назад.

— Мислех, че ще ми кажеш — след малко добави с тихо примирение: — Вече я пишеш, нали?

Хилъри кимна:

— Тя е главно за Джон. Но има и по нещо за всеки от вас — когато по лицето на Пам се изписа болка, тя добави: — Ти си моя приятелка. Най-добрата. Знаеш, че не бих написала нищо, с което да ти навредя — Пам продължаваше да мълчи.

— Отначало си помислих, че това е страхотна идея. Сега вече не съм толкова сигурна.

— Защо?

— Исках да разкажа истината за Джон, да покажа обратната страна на медала. Мислех си, че знам почти всичко, но явно съм сбъркала. Научих някои неща, които бих искала да не знаех.

— Като побоя ли?

— И завещанието. За Бога, не бих искала да съсипвам Джон!

Пам отново не каза нищо. Тя се намръщи към водната си чаша и прокара пръст по ръба ѝ.

— Кажи нещо, Пам.

— Като например?

— Като например, че той си го заслужава.

— Така е.

— Тогава ти би трябвало да искаш да напиша тази книга.

Пам, изглежда, се разкъсваше. Отговорът ѝ дойде след доста време:

— Моята цел е не толкова да нараня Джон, а да се освободя от него. Искам да се махне от живота ми. И това ще стане. Но трябва да бъде направено както трябва.

Хилъри отново усети някакво предчувствие.

— Да не би да замисляте нещо, ти и Кътър? Какво е то?

Пам я погледна и поклати тъжно глава.

— Можеш да ми се довериш. Няма да кажа и дума. По дяволите, Джон ме напусна! Няма да ми се обади поне още няколко месеца.

— Не мога да ти кажа, Хилъри. Бих искала, но не мога.

— Защото ми нямаш доверие ли?

— Не. Защото те обичам. Ако ти кажа нещо повече, ще сложа върху раменете ти страхотен товар. Ти едновременно обичаш и мразиш Джон. Колкото по-малко знаеш, толкова по-малко ще се разкъсваш между тези си чувства.

— Имате намерение да получите контрол над компанията ли?

Пам не каза нито дума.

— Сигурно сте говорили с акционерите и смятате да изхвърлите Джон от президентското място?

Пам отново не отговори.

— Патриша знае ли за това?

— Питай колкото си искаш, но не мога да ти кажа нищо. Всъщност и аз не знам кой знае колко, не съм нищо повече от една художничка.

— Нищо повече! — възкликна Хилъри. — Ха! Та ти си гръбнакът на семейството!

Пам погледна отегчено към тавана.

— Не знам. Точно сега съм толкова напрегната, че бих могла да се натроша на парченца и при най-малката провокация.

— Заради Брендън ли? Как е той?

Пам сви рамене и въздъхна:

— Не много добре. Не трябваше днес да идвам тук, но и без това твърде дълго отлагах това пътуване.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Просто бъди на разположение, когато имам нужда от приятел. Винаги си ми била такава. Разчитам на теб.

— Ще бъда — Хилъри направи пауза. — Пам, относно книгата...

— Направи това, което смяташ за правилно. Не мога да те спра.

— Ще ме намразиш ли?

— Никога не бих могла да те намразя. Но все пак се тревожа.

— За какво?

— За теб. За това, че ще пишеш за Джон. Ако до този момент е имало някаква надежда за вас двамата, вече няма да я има. Ще те намрази, а аз никак не бих искала да се случи това. Ти си неговата единствена надежда за спасение.

— Да, но той като че ли не го вижда по този начин.

— Би могъл. Може и да дойде ден, когато ще има нужда от приятел. Не че заслужава такъв! Не че заслужава и теб. А може би когато дойде това време, ти вече няма да го искаш. Но ако го искаш, бих желала да го имаш. Не трябва да изгаряш този последен мост — тя вирна брадичка. — Това означава отново да отстъпиш пред него и да поставиш кариерата си на второ място заради това, което би могла някога да имаш с него. Но всъщност ти това и правиш цял живот. Не е справедливо, Хилъри.

— Знам, но какво да правя?

Пам помисли малко и каза:

— Почакай. Не бързай толкова. Виж какво ще стане през следващите няколко месеца.

И ето го пак онова предчувствие.

— Ще ми кажеш ли веднага, щом има нещо за казване?

Пам кимна:

— А ти ще ми покажеш ли какво си написала, преди да го дадеш за издаване?

Хилъри кимна с тъжна усмивка:

— Двете с теб лесно постигаме съгласие. Де да беше целият живот толкова прост!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Бостън, 1979 г.

Пам прекара цялата седмица в опити да осмисли думите на Джон. Накрая капитулира и отиде да се види с Боб Гросмън. Той бе станал неин приятел през годините, пък и все още беше главният лекуващ лекар на майка ѝ. Пам никога не му плащаше за времето, което му отнемаше. Затова, след възможно най-краткото предисловие, тя стигна до целта на посещенията си:

— Джон каза, че той и майка са имали интимна връзка. Вярно ли е?

Изречението на Боб показваше, че не беше очаквал такава бомба. Пам подозираше, че може би щеше да направи хаплива забележка за прямотата ѝ — той имаше този навик — ако тя не изглеждаше толкова сериозна. С тих и пророчески глас Боб отвърна на въпроса с въпрос:

— А ти мислиш ли, че е имало такова нещо?

Тя се поколеба за миг. Понякога казаното нещо на глас го правеше истинско. Но все пак нали затова беше дошла?

— Като се имат предвид някои факти, не изглежда съвсем невероятно.

— Като например?

— Като например тяхната близост. Като например собственическото отношение на Джон. Като например как излизаше понякога от стаята ѝ. Никога не съм разбирала какво намира в него. Мразех тяхната близост. Въпреки това никога не ѝ бях придавала сексуално значение. След това, когато Джон онзи ден си отвори устата, ми се искаше да вярвам, че лъже — и все още го искаше. — Но всичко съвпада. Ако татко ги е сварил в леглото, сигурно е бил достатъчно вбесен, за да изхвърчи от къщи. Мама се е изплашила да не го изгуби и е скочила след него в колата, а той навярно е карал като луд — но имаше още един аргумент, най-силния. — Ако това е истина, то

обяснява защо тя се отдръпна в себе си след катастрофата. А пък аз си мислех, че е нещо, свързано с мен.

— В някои отношения, да — каза меко Боб. — Чувството й за вина се е усилвало всеки път, когато е погледнела към теб. Ти си й напомняла за Юджийн и за това, което е могло да стане, ако катастрофата не се бе случила.

Не беше потвърдил директно, но все пак и не го беше отрекъл. Пам почувства как в нея отново се надигна гневът, който се беше опитвала да потисне цяла седмица.

— Но защо е трябвало да спи с него? Ако толкова много е искала мъж, можела е да отиде в Мейн. Татко винаги беше там. Къщата ни беше голяма, хубава и удобна, с прислужница. Не е като да отиде пеш до някоя селска колиба на края на света и да се бъхти по цял ден.

Боб се усмихна мило.

— Хората виждат нещата по различен начин. Ти си обичала Тимини Коув, откакто се помниш. Патриша никога не е чувствала същото.

— Но тя обичаше баща ми! Поне така казваше.

— Обичала го е. И все още го обича. Това е едно от нещата, върху които работим с нея.

Пам не беше сигурна, че го разбра.

— Работите?

Боб се обърна и се намести по-удобно с лице към нея.

— След катастрофата Патриша е поставила баща ти на пиедестал. Идеализирала го е във всяко отношение. По този начин тя става изкупителната жертва. Поела е върху себе си вината за всички проблеми, които са съществували в брака им. Започнала е да се счита за някакъв злодей.

— Наистина е била такава! Тя го е мамила!

— Имала е причини за това. Не е било от злоба и не го е правила с много мъже. Джон е бил единственият. Майка ти е била крехка и той се е възползвал от това. А колкото до Юджийн, той е изисквал от една жена да бъде силна. След като не е намерил това в Патриша, започнал е да я пренебрегва.

Пам веднага се притече в защита на баща си:

— Той й е бил верен!

— Сексуално — може би. Но в духовно отношение я е пренебрегвал.

— Бил е напълно отдаден на мен.

— Защото ти си силна по природа. Той е можел да приема спадовете, когато е имало много възходи. Само че при майка ти спадовете са преобладавали. Той ѝ го е казал, а това я е накарало да се чувства несигурна. Получил се е омагьосан кръг — Боб се облегна с лакът на гърба на канапето и сплете пръсти. — Това, което искам и отдавна се опитвам да направя, е да ѝ помогна да види нещата в истинската им светлина. Не казвам, че е била светица, нито пък, че татко ти е бил грешник. Опитвам се да възстановя равновесието в съзнанието на Патриша. Тя трябва да се приеме такава, каквата е. Трябва да се научи да обича паметта му и да продължи да живее, а него самия да остави на мира.

— Дали ще успее?

— Да продължи да живее ли? Сигурно. Но все още е далече от това. Тази болница олицетворява за нея сигурността. Патриша не се чувства способна да оцелее извън нея.

— Може би наистина не е — каза Пам и отново почувства гняв.

Боб остана мълчалив, сигурен знак, че я чакаше да продължи. Но Пам беше натрупала в себе си твърде много недоволство, чувстваше се удобно с него и тъкмо сега не ѝ се говореше.

— Объркала е всичко с тази си връзка с Джон! Не стига, че е мамила мъжа си, но и го е правила със заварения си син, който на всичкото отгоре е и страшно противен тип!

— По твое мнение — повдигна показалец Боб.

— Мислиш, че не е ли?

— Не го познавам достатъчно добре, за да кажа. Той рядко идва тук.

Пам изсумтя:

— Рядко ли?

— Почти никога.

— Кога е идвал за последен път? Три или може би преди четири години?

— Две, но това няма значение. Патриша и без това не иска да го вижда.

Пам се усмихна широко.

— Изобщо ли?

Боб поклати глава.

— Това е добре за нея.

— Не съвсем — каза Боб. — Тя го избягва, но все някога ще ѝ се наложи да се сблъска с него. Сега не иска да говори за него. Не иска дори да мисли за него.

Пам намираше това за справедливо. Не че Джон щеше да се разтревожи особено. Патриша не представляваше нищо за него. Не можеше да помогне на кариерата му.

— Той казва, че ако всичко излезе наяве, това ще я съсипе. А ти как мислиш?

— Не и тук. Тук изобщо няма да стигне до нея. Но някой ден, когато си отиде, може би ще я нарани — той помисли за момент. — Да я съсипе ли? Зависи колко силна ще е станала дотогава.

— Как ще се чувства, ако разбере, че аз знам?

— Неудобно. Виновна и неадекватна.

— Тогава няма да ѝ казвам нищо.

Той повдигна едната си вежда.

— Зависи какво искаш да кажеш. Ако си достатъчно сърдита — а ти си, — за да ѝ се развикаш за това колко е сбъркала и колко подло е предала баща ти, тогава не бива да казваш нищо. Тя вече знае тези неща. Ако ги чуе от теб, това отново ще отвори раните ѝ — направи пауза. — А колко си сърдита?

— Сега ли? Не толкова, колкото когато влязох тук — Боб се усмихна широко. — Но в началото, когато разбрах, страшно се ядосах. Това чувство идва и си отива. Понякога е гняв, понякога разочарование, а понякога чисто отвращение. Искам да кажа, че стомахът ми направо се обръща, когато си помисля за него, не, за тях. Толкова е гадно!

— Но не забравяй, че не е било кръвосмешение. Били са двама привлекателни млади хора на приблизително еднаква възраст, всеки самотен по свой начин.

— Ако с това се опитваш да ме накараш да ѝ простя, няма да успееш.

— Не те моля за това. Моля те само да се опиташ да разбереш как се е чувствала Патриша. Забъркала се е в нещо, което ѝ е обещавало облекчение, а когато го е получила, се е връщала за още.

Била е зависима от Джон в духовно отношение много преди физическата им връзка. В един момент физическото и духовното са се оказали свързани. Имала е нужда от едното заради другото. Нещо като комплектна сделка.

Пам надуши нещо познато в тактиката.

— Напълно в стила на Джон. Той дава с едната ръка и взема с другата.

— Ето че най-сетне схвана положението.

— Но не е било необходимо да спи с него!

— Може би е нямало да го направи, ако е мислила трезво. Сега вече наистина мисли така. Но има нужда от опрощение — той си пое дълбоко дъх. — И така. В отговор на въпроса ти дали да ѝ кажеш това, което знаеш, ти отвърщам, че ако не можеш да намериш сили да ѝ простиш, това много ще ѝ попречи да прости на себе си.

Пам го погледна тъжно.

— Това звучи хубаво, благородно и още сума неща.

Боб се усмихна широко.

— Ти си хубава, благородна и още сума неща. Знам, че можеш да го направиш.

Отне ѝ известно време. Първия път, когато Пам видя Патриша, след като научи всичко това, се почувства странно. Беше ѝ донесла кафе и сладки кифлички — леките бухнали кифлички с канела и глазура, които Патриша обичаше, току-що донесени от хлебарницата — и двете седнаха да ядат заедно. Външно нищо не се бе променило. Вътрешно обаче висеше въпросът. Пам поглеждаше към Патриша между глътките кафе и се опитваше да си я представи в леглото с Джон.

„Двама привлекателни млади хора на приблизително еднаква възраст, всеки самотен по свой начин.“

Думите на Боб ехтяха в съзнанието ѝ. Пам ги рецитираше като мълчалива молитва и ги запази в себе си много след като си беше отишла.

Следващия път, когато дойде на свиждане, донесе на Патриша плетен шал от „Бонуит“. Той беше изпъстрен с розови и зелени оттенъци и изглеждаше нежен като самата Патриша. Пам донесе розов лак за нокти в тон с шала и лакира ноктите на майка си. Когато привърши и се отдръпна назад да огледа работата си, Патриша започна

да ѝ хвърля бързи плахи погледи. В един миг Пам видя хубавата жена, която толкова страдаше вътрешно.

На третото си посещение Пам донесе малък касетофон и запис на „Лешникотрошачката“ на Чайковски. Някога Патриша я беше водила често на балет. Музиката върна скъпи спомени за едно пощастливо и простичко време.

Патриша сигурно бе почувствала същото, защото когато музиката свърши и изминаха няколко минути в мълчание, попита тихо, но с доста голямо любопитство:

— Щастлива ли си?

— Щастлива? От живота си ли?

Патриша кимна. Пам обмисли внимателно отговора си.

— Имах късмет. Обичам да създавам бижута. Това ми носи голямо удовлетворение.

— Но щастлива ли си?

За пръв път Патриша настояваше. Пам искаше да вярва, че това е добър знак. Също така ѝ се искаше да отговори честно и се надяваше, че тъкмо това трябва да направи.

— И да, и не. Някои неща вървят страхотно, други — не.

— Обичаш ли Кътър?

Въпросът изненада Пам. Патриша никога не бе реагирала при споменаването на Кътър, въпреки че Пам често говореше за него. Явно обаче я беше слушала.

— Винаги съм обичала Кътър.

Патриша помисли за това, без да издава чувствата си.

— Това зряла любов ли е?

— Да.

— Защо тогава не си с него?

Този път Пам се забави с отговора. Испита гняв към Патриша, задето питаше, задето през последните години не се беше интересувала, за да знае. След това потисна гнева си, пое си въздух и бавно го издиша.

— Джон не би го позволил — отвърна тя.

Лицето на Патриша остана безизразно, но гласът ѝ прозвуча по-слабо:

— Това не би трябвало да зависи от Джон.

— Защо не му го кажеш? — избухна Пам и веднага съжали за това. Очите на Патриша се наляха със сълзи.

— Не мога — прошепна тя. Продължаваше да гледа към Пам и очите ѝ плуваха в сълзи, които не се изливаха.

В този момент дъщеря ѝ видя всичко — безпомощността, отчаянието, мъката. И ако внезапното им проявяване я поразил, още по-поразяваща беше силата им. През последните години Патриша се бе проявявала като пасивна личност, понякога дори изглеждаше безучастна. Пам знаеше, че тя все още имаше чувства — Боб ѝ го беше казал, — но никога не видя никакво доказателство за съществуването им. Потискани с години, сега те бяха излезли на повърхността при възможно най-невинната провокация.

При вида на тази болка Пам почувства нов прилив на гняв.

— Не е честно! Не е честно ти да се наказваш така, докато той си живее чудесно! — по този начин, без напълно да го казва, Пам правеше косвено признание, че знае за някогашната им връзка.

Патриша заклати истерично глава:

— Аз заслужавам това наказание!

— Но кога ще свърши, кога ще ти бъде достатъчно?

— Когато умра.

— Не. Ти заслужаваш повече! Татко би искал нещо повече за теб.

— Той ме мразеше.

— Той те обичаше!

— Аз го предадох.

Пам се опита да си спомни нещата, които ѝ беше казал Боб.

— Предала си го, когато си се чувствала слаба и нещастна, но си била подтикната! Не си го направила сама. Ако Джон не те беше примамил, това нямаше да се случи.

Патриша сведе поглед към скута си, където ръцете ѝ лежах безжизнено. Тя ги гледа дълго време, макар и Пам да се съмняваше, че вижда много. По бузите ѝ се търкаляха сълзи.

— И ти ме мразиш — прошепна накрая Патриша.

— Обичам те!

— Мразиш ме.

— Ако те мразех, щях ли да идвам да те виждам?

— Чувстваш го като свое задължение.

— Аз го искам!

— Но аз нямам какво да ти предложа.

— Ти си ми майка, дала си ми живот. Това не е ли достатъчно?

— Трябваше да ти дам повече.

— Но онези неща са минало! Не можеш да го върнеш назад. Можеш само да продължаваш напред.

— Не мога! — изхлипа Патриша.

Пам се почувства напълно безпомощна. Не знаеше какво да каже или направи. Явно досега не се беше движила в правилната посока. Подтикната от внезапен импулс, тя взе ръката на Патриша и я притисна към бузата си.

— Някой ден — каза тя, като се поспря, за да преглътне буцата в гърлото си, — някой ден ще можеш. Някой ден ще напуснеш това място и ще си дойдеш у дома, където ти е мястото. Ще видиш!

Патриша отново заклати глава като навита пружина. После, сякаш в мозъка ѝ се беше прекъснала някаква електрическа верига, тя се отпусна назад в стола си и млъкна. Пам поддържа ръката ѝ още известно време, след което я целуна, постави я обратно в скута ѝ и се изправи.

— Ще дойда пак след няколко дни — каза тихо тя.

Когато стигна до вратата, погледна назад. Порази я видът на крехката, прикована на инвалидна количка жена. От безжизнените нозе, сведената глава и празния поглед се излъчваше мъката на човек, който живее под товара на едно самоналожено наказание.

В този момент Пам започна да разбира колко дълбоко страдаше майка ѝ и в душата ѝ пусна корен опрощението. Всичкият гняв, отправян досега към Патриша, се насочи директно към Джон.

Седмица по-късно Пам отлетя за Ню Йорк. Официално отиваше там, за да се срещне с един клиент, който искаше да направи поръчка за няколко образци на бижута. Неофициално — и тайно — щеше да се срещне с Кътър. Той разполагаше с една-единствена нощ в Манхатън между десетте дни в Тексас и седмицата в Париж. Макар и Пам да предпочиташе някой не толкова напрегнат момент, това, което искаше да обсъдят, не търпеше отлагане.

Клиентът беше отседнал в хотел „Лауъл“. Кътър беше определил среща в чайния салон в четири часа и Пам бе приела този каприз с

удоволствие. Това беше ироничният Кътър, Кътър-миньорът.

Тя приключи рано със срещата си и влезе в чайната доста преди него. Настани се върху едно канапе във френски стил и зачака пристигането му с нарастващо вълнение. Но даже и при това положение не можа да не затаи дъх, когато той се появи. Кътър носеше черна копринена риза, широки сиви панталони, свободно туидено сако и вносни мокасина без чорапи. Безупречно подстриганата му коса беше чувствено разбъркана. Леко небръснатото му лице имаше лек загар. Вървеше с нехайна походка и очите му проблясваха. Изглеждаше страхотно.

— Здравей, скъпа — прошепна той, настани се на канапето с котешка грациозност и я целуна по врата.

— Здравсти — прошепна тя в отговор и погали тънките му устни с върховете на пръстите си. — Да не би да си репетирал това влизане?

— Какво влизане? — попита той, като в същото време я поглъщаше с очи.

— Това, което ти току-що направи.

— Просто минах през вратата — каза той и вирна брадичка.

— Но красиво.

Пам въздъхна пресекливо и поднесе устните си за целувка. Когато целувката свърши, дишането ѝ беше още по-учестено.

— Липсваше ми — прошепна тя.

— И ти на мен — прошепна в отговор Кътър. Беше праметнал ръка през врата ѝ и я галеше с палец по бузата. — Само като те видя, ми става хубаво на душата.

— Лъжеш! Цяла седмица си гледал разни страхотни модели.

— Шестфутови амазонки. Аз обичам миньоните, жените, които мога да гледам от горе на долу.

— Каква антифеминистка забележка!

— Аз съм си поначало против еманципацията. Противно на тенденцията. Вярвам в разликите между нас — погледът му се насочи към гърдите ѝ и едновременно с това той плъзна длан по хълбока ѝ. След това приближи устни до нейните и попита: — Искаш ли да се променя?

— За нищо на света!

— Да поръчам ли чай?

— Само ако ти се пие.

— А на теб?

Тя се наведе напред с един сантиметър, достатъчно, за да слее устните си с неговите в страстна целувка. Когато свърши, Кътър изглеждаше много по-видимо разтърсен от нея. Гласът му прозвуча тихо:

— Да отидем някъде, Пам.

— У дома или у вас?

— У вас е по-хубаво, но сме по-близо до дома.

— Тогава у вас. Имам чувството, че цяла вечност съм чакала да те видя.

В действителност едва ли имаше и месец, но докато вървяха към апартамента на Кътър, тя изпитваше страхотно нетърпение. Кътър я водеше, като я държеше за ръка и постепенно усилваше походката си. Пам полувървеше, полуподтичваше. Когато от време на време светофарите ги принуждаваха да спрат, тя се притискаше плътно към него.

Щом влязоха в сградата, Кътър я набута бързо в асансьора. Вратата още не се беше затворила, когато той я притисна с тяло до гладката стена и започна да се движи. Не спря, докато не стигнаха апартамента му. Там се съблякоха и правиха любов.

Накрая Пам изстена високо, докато лежеше по гръб до Кътър:

— Трябваше да се досетя, че ще стане именно така! Един поглед към теб и вече не ме бива за нищо.

— Напротив, за много неща те бива — възрази той, но устните му едва се движеха. Беше полузаспал.

— Искам да ме бива за повече неща — каза тя и се привдигна на лакът. — Ожени се за мен, Кътър!

Очите му останаха затворени. Тялото му не се помръдна.

— Ммм.

— Искам да се оженим. Сега!

— Не съм облечен.

Тя го хвана за рамото и го разтърси.

— Кътър, не се шегувам! Искам да се оженим.

— Не мога да говоря за това сега. Ти направо ме изцеди.

— Но аз дойдох именно заради това! Искам да го обсъдим.

— Тогава не трябваше да ми позволяваш първо да се любя с теб.

— Не можах да се сдържа.

Той протегна ръка и притисна Пам към себе си.

— Нека първо те прегърна за малко и после ще поговорим.

И я прегърна. Пам вдигна глава и се загледа в лицето му. Напълно отпуснато, то изглеждаше младо и уязвимо. Не че тридесет години бяха много, но Кътър не бе изглеждал уязвим от дълго време. Беше силен и независим, имаше пари и приятели. Тя беше уязвимата. Неговият свят се беше разширил. Можеше да го загуби страшно лесно.

През нея премина лека тръпка. Ръцете му се стегнаха, но това беше инстинктивно. Равното му дишане подсказваше, че е задрямал. Тя опря буза върху нежния къдрав мъх на гърдите му, вдъхна топлата мъжка миризма на кожата му и се съсредоточи върху блаженството да бъде с него.

Това ѝ подежда успокоително и тя също задряма. Когато се събуди, Кътър се беше облегал на лакът и я гледаше възхитено.

— Когато спиш, приличаш на ангелче.

— Не спях — възрази тя, протегна се, усети как кожата ѝ се потърка в неговата и се сгуши още по-близо. След това си спомни за целта на посещението си и постави длан върху гърдите му.

Кътър хвана ръката ѝ и я задвижи по вече втвърденото си зърно. Дълбоко от гърлото му се изтръгна нисък стон.

— О, не, само това не! — тя издърпа ръката си и седна. След това отмахна падналите върху лицето ѝ кичури и се намести с кръстосани по турски крака. — Наистина съм решила сериозно онова нещо за жененето!

Очите му бяха приковани в мястото, където се съединяваха бедрата ѝ.

— Кътър?

Той вдигна бързо поглед.

— А?

— Хайде да се оженим.

— Когато му дойде времето, и това ще стане.

— Хайде да го направим сега. Омръзна ми да чакам! — сега вече напълно беше привлякла вниманието му. Той я наблюдаваше изпитателно. — Завърших и печеля добри пари. Ти печелиш още повече. Само не ми казвай, че ще си премина ей така покрай живота ти, защото ти смяташ другояче. Искам да се оженим!

Любопитството му се превърна в учудване:

— Просто така? Като двама души, които са се срещнали миналата година и са се влюбили един в друг? Сякаш не сме искали да се оженим от седемнадесетгодишната ти възраст?

— Просто така.

Учудването му стана още по-силно:

— Но, Пам, нищо не се е променило! Джон все още е тук и все още ни заплашва.

— Ние сме се променили — възрази тя. — Пораснали сме, станали сме по-силни. Писна ми да живея живота си според правилата на Джон!

Кътър прокара ръка през очите си и я остави да лежи там. След това погледна изпод нея към Пам и каза уморено:

— Мисля, че вече сме обсъждали този въпрос.

— На теб ти е писнало не по-малко от мен. Трябва да направим нещо. Хайде да се оженим!

— Не.

— Защо не?

— Защото сега не му е времето.

— И преди си го казвал, но аз мисля, че точно сега му е времето. Джон няма просто да остарее и да си отиде, а ако си мислиш, че скоро ще омекне, жестоко се лъжеш. Той винаги ще ти има зъб, Кътър. По-скоро ще ми пререже гърлото, отколкото да ми позволи да се омъжа за теб.

— Именно затова тази работа трябва да стане, когато му е времето.

— Но аз искам да се омъжа сега!

— Защо?

— Защото те обичам.

— Нищо ново не ми казваш.

Пам усети горчивината в гласа му и сърцето ѝ се сви. Знаеше, че той няма да бъде особено ентузиазизиран от тази идея, тъй като и преди го бяха обсъждали. И все пак ѝ се искаше да бе показал поне малко въодушевление.

— Защо именно сега? — продължи Кътър. — И без това няма да можем да прекарваме много време заедно. Ти имаш кариерата си, аз имам своята. И двамата сме страшно заети. Аз рядко се връщам у дома.

Няма вечно да бъде така, но сега е, а един брак не бива да се започва по този начин.

— Искам да се оженим! — повтори тя.

Той свали ръка от очите си.

— Каж ми защо, Пам? Защо е това бързане.

Тя го погледна право в очите и заговори със стиснати зъби. Не й беше никак трудно да го направи, след като образът на Джон витаеше в съзнанието й.

— Защото искам контрол над моите и на майка ми акции. Не желая да чакам още две години, докато стана на двадесет и пет. Искам да ги контролирам сега!

Кътър се надигна на лакът.

— Джон да не би да е направил нещо ново?

— Нищо пряко. И нищо ново — тя си пое дълбоко въздух и му разказа за връзката на Джон с Патриша. — Знаеше ли?

— Откъде можех да зная? Та аз бях в Мейн!

— Значи не е имало слухове?

— Никакви — отвърна той и изсъска гневно: — Боже мой, този човек е бил във всички възможни легла!

— Не и в моето! — каза рязко Пам.

— Но не по липса на желание. Знаеш това, нали?

Да, Пам го знаеше твърде добре, но в момента главната й грижа беше Патриша.

— Нервният срив на майка ми е бил заради Джон. Той е причината тя да не може да мисли, действа или даже говори. Той е причината да не може да се изправи лице в лице с живота. Трябва да бъде спрян, Кътър! Ако успея да получа контрол над нейните и моите акции, ние двете ще имаме много повече гласове от неговите. Този контрол ми е необходим, именно затова искам да се оженим.

Но Кътър поклати глава:

— Ако бракът можеше да реши проблема, щяхме да се оженим преди години. Мислиш, че не съм го искал ли? Само че нищо не се е променило. Нашият брак няма да бъде в състояние да спре Джон. Може и да получиш контрол над твоите акции, но не и над тези на Патриша. Наистина ли си мислиш, че Джон ще се откаже лесно от тях?

— Ще получа съдебно решение.

— Въз основа на какво? Ти си художничка, не се занимаваш с бизнес.

— Какво общо има това с останалото?

Той седна с лице към нея.

— Джон е бизнесмен. Може и да го мразим и в червата, но трябва да му го признаем. Той е добър бизнесмен. Създал е компания, която има солидни позиции.

— Беше солидна и по време на баща ми.

— Но по-малка. Джон направи нещо различно и голямо. Акционерите му го уважават. Като се имат предвид твоята неопитност и неговият богат опит, никой съд не би променил контрола над акциите.

— Но аз съм нейна дъщеря!

— А той й е заварен син.

— Я виж само какво е сторил с нея!

— Съдът няма да го види, освен ако ти не го извадиш на показ.

Пам вирна предизвикателно брадичка.

— Ако се наложи, ще го направя.

— Не, няма, защото това ще те нарани, ще нарани и Патриша. Казвам ти, Пам, нямаш никакъв шанс да се добереш до онези акции! Затова прибързаният брак е чиста лудост.

— Нямахте да говориш така, ако ме обичаше.

Той извърна очи към тавана.

— Обичам те, но не е там въпросът. Въпросът е дали ще позволим на Джон да диктува живота ни. Искам да се ожения за теб, Пам! Знаеш, че го искам от години. Но сега не е моментът. На път съм към целта си, но още не съм я постигнал.

— Ти имаш толкова много!

— Всичко е относително. Спечелих много и направих добри вложения. Малко по малко купувам акции от Сейнт Джордж, но все още не мога да представлявам никаква заплаха за Джон. Докато това стане, няма да имам властта да го спра да не изпълни заплахите си. Можеш да бъдеш напълно сигурна, че ако се оженим, той ще се нахвърли на всички и всичко. Не мога да поема този риск.

— Риск? Нима да се ожениш за мен е риск? Ако ме обичаше, ако наистина ме обичаше, щеше да го направиш!

Кътър я хвана за раменете и за момент тя си помисли, че щеше да я разтърси. Изглеждаше вбесен. Засега обаче само я държеше здраво.

— Обичам те, наистина те обичам! Преди години ти казах, че ти си единствената жена, за която бих помислил да се ожения, и това не се е променило, но няма да го направя сега! Не още.

— Защо?

Тогава той наистина я разтърси.

— Защото имам гордост, дявол да го вземе! Женитбата с теб ще бъде най-важното събитие в живота ми, но ще го направя, както аз искам! Ще го направя, когато съм стигнал достатъчно далеч, за да мога да уредя всичко. Не съм го постигнал, но някой ден и това ще стане.

— Ами ако аз нямам намерение да чакам? — Пам беше достатъчно наранена, за да зададе този въпрос.

Той я погледа известно време, после отпусна ръце и се отдръпна от нея.

— Ако не искаш, губиш.

— Ах, ти, надут задник такъв! — викна Пам, скочи от леглото и посегна за дрехите си. — Загубата ще бъде и твоя, само че ти си прекалено твърдоглав, за да го видиш!

— Къде отиваш?

— Връщам се в Бостън. Явно имаш нужда от малко време да помислиш мен ли искаш или властта.

— Не би трябвало да има „или-или“.

— Е, да, но има!

— Не прави това — предупреди я тихо той и ръката ѝ се поколеба върху едно от копчетата.

— Кое? — попита Пам и отново продължи да се закопчава.

— Да ми поставяш ултиматуми. Или ще се ожения за теб сега, или ме напускаш. Именно така действа и Джон.

Тя започна да обува чорапите си, закачи ги, изруга и почувства, че очите ѝ се наливат със сълзи, и това нямаше нищо общо е бримката.

— Не, просто действам така, както би постъпил всеки на мое място! Трябваше да го направя още преди известно време. Ако ти ме обичаше, щеше да се ожениш за мен! Толкова е просто!

— Не е просто. Никога нищо не е било просто, щом е свързано с теб и мен.

Тя се изправи и напъха блузата в полата си.

— Е, това би трябвало да ти говори нещо.

Без да обръща внимание на голотата си, Кътър стана от леглото и се изправи срещу Пам.

— В момента приличаш на разглезено дете.

— Аз съм на двадесет и три, достатъчно голяма, за да се омъжа, и повече от достатъчно голяма, за да имам деца — с пуловера в ръка, тя посегна да вземе чантата си. — Искан ми се да бях родила твоето, Кътър. Нашето! Сега то щеше да бъде на пет години, само че не можа да се появи на бял свят, защото Джон накара да го убият.

Кътър остана като закован.

— Какво?

— Не знаеше ли? — попита тя на половината път към вратата. Гласът ѝ трепереше. Цялата бе започнала да трепери. — Хилъри не ти ли е казала?

Той тръгна бавно към нея.

— За какво говориш?

Пам забърза крачка.

— За аборта.

— Какъв аборт?

— Този, който Джон накара да направят, докато бях упоена — Пам стигна входната врата и се извърна. — Той уби твоето дете, Кътър! Само че ти никога не си знаел за съществуването му, никога не си го обичал, затова не тъгуваш като мен. Ти имаш кариерата си. Имаш парите си. Имаш властта си — тя отвори вратата. — Е, ами хубаво! Задръж си ги. Надявам се да те направят щастлив!

След това затръшна вратата на апартамента и се втурна към асансьора. Беше твърде обидена, за да плаче, твърде сърдита, за да се обърне и да види дали той не я следваше. На улицата скочи в едно такси и замина право за летището. Преди полунощ си беше в Бостън. Не че имаше защо да бърза. Доколкото виждаше, каляската се беше превърнала в тиква много преди това.

Пам чака с дни Кътър да ѝ се обади, да ѝ каже колко е разстроен, колко я обича и колко много иска да се ожени за нея. Когато това не стана, тя се опита да се свърже с него, но ѝ отговори телефонният му секретар. Пам не знаеше дали Кътър не беше в града, или просто не искаше да говори с нея. Чакаше и чакаше, но той не ѝ се обади.

Убедена, че той я обвинява за аборта, тя беше съсипана от мъка. Също така беше разгневена на Кътър, че бе тъй твърдоглав, разгневена на Джон, задето беше толкова зъл. По въпроса с Кътър не можеше да направи нищо друго, освен да тъгува. Джон беше нещо друго.

Искаше да се освободи от него. Ако желаше изобщо да помогне на майка си, трябваше да получи контрол над онези акции. С всеки изминал ден все повече се убеждаваше, че е единствената, която може да го направи. Патриша не можеше да си отмъсти на Джон по никакъв друг начин.

Бракът беше единственото решение. Пам беше точно на възраст за това, повечето от приятелките ѝ бяха омъжени. Брендън Макграт ѝ бе предлагал брак неведнъж и бе много мил човек.

И така, Пам се омъжи за него — заради себе си, майка си и даже заради Кътър. Сватбената церемония беше тиха. Ръководеше я мировият съдия в дневната стая в просторния Брендънов дом в Милтън. Единствените свидетели бяха двамата пораснали синове на Брендън.

Брендън беше банкиер, два пъти по-стар от Пам, по-уважаван във финансовите среди от Джон. Първият му брак се беше оказал щастлив. Съпругата му била най-добрият му приятел до деня преди пет години, когато починала. Пам се беше запознала с Брендън малко след това и също бе намерила в негово лице приятел. Той беше мил и скромен, интересуваше се от работата ѝ, уважаваше постиженията ѝ. Беше силен мъж, уверен, но не егоист. На петдесетгодишна възраст, когато синовете му вече си имаха собствени домове, тъй търсеше повече компания, отколкото страст.

Това бе идеалното решение за Пам. Той ѝ предлагаше името, дома си, привързаността си и не искаше нищо друго, освен да бъде с него през уикендите. В някои отношения тя намираще в негово лице бащата, който ѝ бе липсвал, и макар това да ѝ се струваше странно, все пак си мислеше, че можеше да бъде и по-лошо. Брендън Макграт беше добър човек.

Може би затова се съкруши толкова много, когато разбра каква огромна грешка беше направила. В първата брачна нощ, когато Брендън за пръв път прави с нея нежна, почти срамежлива любов, Кътър бе в ума ѝ през цялото време. Той не я бе обичал достатъчно, за да се ожени за нея, но сега бе още по-недостижим от всякога, и то по

нейна вина. Беше действала прибързано. В стремежа си да въстане срещу Джон не бе премислила действията си. Можеше да обвинява брат си, но само донякъде. Тя самата трябваше да прояви повече разум, повече разбиране.

Кътър сигурно беше бесен, бе сигурна, че повече от гордост, отколкото от каквото и да било друго. Тази мисъл ѝ причиняваше болка. Каквито и чувства да бе изпитвал към нея до този момент, вече се бяха изпарили. Това също ѝ причиняваше болка. Но не по-малко я болеше, когато си помислеше за Брендън. Той беше една невинна пионка в игра, чиито правила малко познаваше. Пам го бе използвала и поради това не беше кой знае колко по-добра от Джон.

Тази мисъл, както и някои други, я караха да се държи кротко и смирено през седемте дни, които тя и Брендън прекараха на Кий Уест. Понякога беше спокойна и доволна, понякога отчаяна, а друг път направо се разтреперваше от това, което беше направила. Но когато се върнаха у дома, в нея заговори гордостта. Знаеше, че беше постъпила с Брендън страхотно несправедливо и трябваше или да се стопи от мъка, или да се примири с обстоятелствата. Реши да направи второто. Независимо от това колко страшно ѝ липсваше Кътър, Пам се закле да направи Брендън щастлив.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Значи приемаш поздравления, а? — попита Хилъри.

Кътър задържа слушалката между рамото и бузата си и притисна двете си очи с пръсти.

— Аха.

— Разкажи ми за това.

— Каж ми какво си чула.

— На срамежлив ли се правиш?

— Просто съм уморен.

— Аха, значи си имал тежка нощ!

Той хвърли поглед наоколо из апартамента си. От два месеца насам тук цареше страхотна бъркотия. Тежка нощ ли?

— Може и така да се каже.

Откакто беше научил за женитбата на Пам, всяка проклетата нощ беше тежка. Кътър не спеше добре, не се хранеше както трябва и не беше способен да се съсредоточи върху друго, освен върху това колко лошо беше оплескал нещата.

— Това, което чух — започна Хилъри, — е, че са те ангажирали да бъдеш небрежен, облечен в джинси герой на една широка рекламна кампания, финансирана от диамантената индустрия. Вярно ли е?

— Доста образно казано, но все пак е истина.

— Аз съм писателка. Колко пари ще струвам, ако не умея да се изразявам образно? Хайде, разкажи ми за това. Да не би нещо да си се съдърпал с Жондие?

— Не, но договорът ни изтича и искам промяна.

— Наистина ще я имаш. От шикозни дрехи към джинсово облекло. А работата? По-малко изморителна ли ще бъде?

— Да. По-малко дни. Повече пари.

— Не звучи лошо — тя замълча за момент. — Тогава защо ми се струва, че не си особено въодушевен?

Той прокара пръсти през лицето си и отпусна ръка надолу.

— Просто съм изморен.

— Липсва ли ти?

Кътър усети остра болка. След малко каза:

— Аха.

— О, Кътър!

Той стисна здраво очи и попита:

— Говори ли с нея?

— Да, миналата седмица. Изглеждаше добре.

— Просто добре? Не въодушевена? Не лъчезарна? Не трябва ли младите булки направо да греят?

— Хайде, Кътър, не бъди толкова саркастичен.

— Ами ти какво очакваше? — избухна той и в един миг всичко се изля като порой. — Тя е любовта на живота ми, а сигурно и аз на нейния. Но когато отказвам да ѝ играя по гайдата, тя веднага хуква и се омъжва за някой си. След четиринадесет години. Четиринадесет години!

— Кътър, преди четиринадесет години тя е била само на девет.

— Тогава се видяхме за пръв път и от онзи момент отношенията между нас са нещо специално. И какво стана накрая? Как изобщо е могло да ѝ хрумне да се омъжи за някой друг? Как е могла да го направи? А и той! Той е стар като света, за Бога!

— Той е добър човек.

— Каж ми, че го обича! Можеш ли?

— Не, но го харесва. И е много добър с нея.

— Аз също щях да бъда добър с нея!

— Но нямаше да се ожениш за нея.

— Защото моментът не беше подходящ, а и аргументите ѝ бяха глупави. В крайна сметка се оказах прав, нали? — каза злорадо Кътър. — Не можа да получи контрол над акциите на Патриша. Съдът не отстъпи нито на сантиметър.

— Но получи своите.

— Това е капка в морето, така че каква полза?

— Дава ѝ място в управителния съвет, а и се показва пред обществото. Решила е да бъде повече от безгласна буква на събранията, както и да стане най-добрия дизайнер на „Фасетс“.

— А оня, за когото се е омъжила, ще ѝ даде ли време за това?

— Името му е Брендън. Да, ще ѝ позволи да работи. Даже иска това. Знае, че то означава много за нея.

— Ами деца? Ще имат ли?

Гласът му пресекна. Така ставаше винаги когато се сетеше за нероденото им бебе. Болката го накара да направи гримаса.

— Позволи ми да дойда, Кътър — каза тихо Хилъри.

— Не — отвърна той и се покашля. — Не може. Не съм облечен.

Кътър погледна надолу към тялото си. Това беше почти вярно. Беше гол до кръста и бос. Носеше панталони, но ципът им беше отворен. Нямаше смисъл да го вдига, след като практически единственото нещо, което правеше от два часа насам, бе да пикае.

— Наистина бих искала да дойда. Мисля, че си разстроен.

Кътър бе предусещал предложението на Хилъри. Тя беше много щедра в това отношение. Само че не му трябваше съчувствие. То нямаше да му помогне.

— Е, да, разстроен съм, но ще го преживея някак си. Имам страхотен нов договор. Ще имам възможност да отделям повече време за нещата, които искам.

— Ако това ще ти послужи като утеха, Джон не е...

— Не ми споменавай това име! Склонен съм да прибягна до насилие — той направи опит да превъзмогне болката си. — Хилъри, ти знаеше ли за онзи аборт?

Тя се позабави с отговора.

— Не от много време.

— Но все пак си разбрала. Защо не ми каза?

— Не ми беше работа.

— Но някой трябваше да го направи! Имах правото да знам.

— И какво щеше да направиш? Бебето вече го нямаше.

При тези й думи гневът му се усили:

— Може би така е било по-добре. Едно дете на нейната възраст можеше само да ѝ обърка живота.

— Май сам не си вярваш.

— А в какво друго да вярвам? Тръсва ми това нещо за аборта и си излиза. Откъде, по дяволите, можех да знам как се е чувствала?

— Можеше да я попиташ. Можеше след това да ѝ се обадиш или да отидеш в Бостън да я видиш.

Той самият си беше повтарял същото безброй пъти, като всеки път се чудеше дали това можеше да промени нещата. Може би. Но и през ум не му бе минало, че тя най-неочаквано ще се омъжи за друг

две седмици след това. Кътър се беше оказал толкова късоглед и твърдоглав!

— Бях много ядосан — беше единственото извинение, което можа да даде.

— И все още си. Но недей да се впрягаш толкова на Пам, поне за аборта. Тя искаше това дете, искаше го повече от всичко. Сигурна съм, че още не е превъзмогнала напълно загубата му.

— Как е могъл да й стори такава нещo?! — възкликна Кътър, после добави: — Все едно че не съм те питал. Беше съвсем неволно. Но наистина не те разбирам. Как можеш да продължаваш да се срещаш с такъв човек?

Гласът ѝ внезапно стана хладен:

— Минаваш границата, Кътър. Казвам ти каквото знам за Пам. Даже и ти казвам това-онова за Джон. Но не се опитвай да ме критикуваш. Всички си имаме своите странности, Джон е моята. Твоята е Пам.

— Пам не е странност. Тя не е зла или жестока. Да я обичаш, е толкова лесно, колкото и да дишаш.

— Лесно ли? Боже мой, ако дишането ми причиняваше толкова болка, колкото на теб обичта ти към Пам, щях да си изтърбуша дробовете! А ти все тичаш след нея. Четиринадесет години са доста дълго време. Това, което си изпитвал към нея, сигурно вече ти е станало мания.

— Може би — призна Кътър и решителността му се възвърна. — Но някой ден ще я имам!

— Тя е омъжена. Добре ще е да го приемеш най-сетне.

— Засега. Но някой ден ще я имам. Някой ден ще имам всичко. Само почакай, Хилъри! Ще го направя!

Тази мисъл повече от която и да било друга го поддържаше през следващите месеци. Напускането на Жондие се беше оказало добър ход. След като намали работното си време и увеличи доходите си, Кътър вече беше в състояние да отделя повече внимание на бизнеса. Там беше неговото бъдеще. Манекенството винаги бе представлявало просто начин за печелене на пари.

Работата в диамантената индустрия му отвори повече врати. Запозна се с нови хора, завърза нови контакти. Някои от водещите фигури в деловия свят му станаха учители. Кътър започна да играе все

по-активна роля в собствения си бизнес, с което само спечели уважението им. Смятаха го за професионално хитър и компетентен в обществено отношение човек.

Неизбежно пътищата му се пресичаха с тези на Пам. Въпреки че работеха в различни области, плуваха в едни води, а и когато той не се занимаваше с манекенството, беше в бизнеса. Имаха доста общи познати. Сферите им на действие се застъпваха.

Първия път, когато се видяха, беше през септември в Сан Франциско, десет месеца след сватбата на Пам. Кътър не я беше виждал от деня, в който бе изхвърчала от апартамента му. Въпреки че първоначалният му гняв се беше поуталожил, все още не можеше да ѝ прости това, което беше направила. И ето че сега тя се появи най-неочаквано в другия край на залата, по-поразителна от всякога.

При вида ѝ Кътър изпита почти физическа болка. Когато се окопоти, в душата му нахлуха мъка, обида и гняв. Не можеше да ѝ се нагледа. Тя беше храна за сетивата му, първите живителни сили от десет и половина месеца насам.

След това тя го видя и точно пред очите му преживя същия шок, същата болка, същата самота, същата жажда. Неспособен да понесе това, Кътър се обърна и си отиде, побеснял от гняв.

Тя беше омъжена и нямаше право да го гледа по този начин. Въпреки всичко го беше направила. Именно затова, когато я видя втория път в един ресторант в Гщаад следващия февруари, вместо да се обърне на другата страна, той се извини на приятелите си и се приближи до масата ѝ.

— Пам — каза той и кимна за поздрав. Сърцето му биеше бясно, но професионалната сдържаност и дебелият плетен пуловер го прикриваха. — Как си?

Пам изглеждаше малко по-бледа отпреди минута.

— Чудесно, а ти?

Той кимна в отговор.

— На ски ли си дошла?

— А, не, по работа.

Тя го погледа още няколко секунди, след което го представи на останалите четирима на масата. Съпругът ѝ беше един от тях, но Кътър вече го познаваше. Беше виждал снимки на Пам и Брендън от

сватбата им и образът на този човек се беше запечатал ясно в съзнанието му.

Пам прикова поглед в Кътър много преди да свърши с представянето.

— А ти? — попита тя веднага щом това стана възможно. Бузите ѝ бяха порозовели. — На работа или на почивка?

— По малко от двете. Тук е страхотно — само че изобщо не погледна наоколо. Никой ски курорт не можеше да стъпи и на малкия пръст на Пам. Тя беше рядка гледка и не си струваше човек да си губи времето с други неща. — Тук съм за пръв път.

Пам кимна и го огледа от глава до пети. След това отново прикова очи в неговите.

— Карал си ски — и когато той кимна, продължи: — Сигурна съм, че си добър скиор.

Кътър сви рамене.

— Във физическо отношение винаги си бил толкова... аа... координиран.

Кътър полагаше доста усилия да изглежда небрежен. Очите на Пам бяха изпълнени с любопитство, примесено с копнеж. Нямаше значение, че тези чувства бяха забранени. Те отразяваха всичко, което той изпитваше, и изобщо не му помагаша да потисне желанието си да я докосне.

Известно време никой от двамата не проговори. Накрая Кътър пророни:

— Винаги съм се старал — след това вдигна глава и поздрави приятелите ѝ с кимване, забави поглед върху нея и добави: — Пази се.

Върна се на масата си, но продължи да хвърля погледи към Пам през залата. На няколко пъти видя, че и тя го гледаше, но всеки път извърещаше очи. Кътър не беше сигурен дали го правеше, защото не искаше той да разбере, че го гледа, или защото намираще контакта им с очи твърде болезнен. Ако беше последното, Кътър много добре разбираше чувствата ѝ. Само като я гледаше, си спомняше за всичко, което трябваше да притежава, но му се беше изплъзнало. Това усилваше решителността му дотолкова, че Пам щеше да се изплаши, ако знаеше.

През октомври, когато я видя на едно парти в частен клуб в покрайнините на Атланта, той се държа настрана. Тя беше с Брендън.

Кътър не можеше да не признае, че двамата бяха хубава двойка. Строен и среброкос, Брендън черпеше елегантност от нея. В замяна я подкрепяше с поглед, докосване или усмивка. Кътър страдаше мълчаливо при гледката на тези неща.

Най-сетне Пам го забеляза. Мъката му се усили. След малко Брендън я поведе през тълпата. Кътър се отправи в обратната посока, но продължи да страда.

Имаше нужда да се поосвести, затова отиде на верандата. Пам го откри там.

— Кътър?

Той сведе очи надолу към лъснатите си обувки. Пам се приближи и повтори нежно името му. Кътър пророни с все още сведени очи:

— Върни се вътре, Пам.

— Защо?

— Опасно е.

— Джон не е тук.

— Не в него е опасността.

Тя замълча, но не си отиде. Гласът ѝ прозвуча предпазливо:

— Просто исках да те видя. Мина много време.

— Осем месеца.

— Плюс една седмица.

От гърлото му се изтръгна тих мъчителен стон. Тогава вдигна глава и видя достатъчно, за да съжали, че го е направил. Очите на Пам бяха огромни, леко изплашени, леко отчаяни. Кожата ѝ бе гладка и блестяща, устните — влажни. Косата падаше грациозно и изящно зад ушите ѝ, роклята се виеше нежно около тялото ѝ. Ушите и шията ѝ бяха украсени с поразителни уникални турмалини и злато. Кътър дълго стоя неподвижен, като я поглъщаше с очи. Накрая каза дрезгаво:

— Семейният живот май ти понася доста добре. По-красива си от всякога.

— Ти също. И имаш успех.

— И ти.

— Диамантената кампания е доста внушителна — Пам продължаваше да го гледа със същия полуизплашен, полуотчаян поглед. — Липсваш ми — прошепна тя.

Кътър почувства как сърцето му се стегна.

— Не го казвай!

— Истина е.

— Но ми причинява болка. А и какво от това, че го знам?

— Олеква ми, когато ти го кажа. Ти си моят най-добър приятел, Кътър, а аз те нараних. Ако можеше времето да се върне назад...

Той допря пръст до устните ѝ, поклати глава и прошепна:

— Не го казвай.

Очите ѝ изразяваха всичко, което чувстваше сърцето ѝ — онзи предишен копнеж, — но този път тя се вслуша в предупреждението му. Без да каже нито дума повече, Пам оформи устните си в целувка, отдръпна се, обърна се и бързо се отдалечи.

Кътър напусна приема малко след това, но тя продължаваше да витае в ума му. Мислеше за всичко, което бе казала Пам, за начина, по който го бе казала, и макар да я ругаеше наум в единия момент, в следващия трябваше да признае, че беше постъпила много по-честно от него. Липсваше му, толкова му липсваше, че му причиняваше огромна болка. Трябваше да ѝ го каже.

Не че това можеше да промени нещо. Тя все още беше омъжена.

Обаче, незнайно как, когато я видя на една филмова премиера в Лос Анжелис следващия юни, той не може да си спомни това. Брендън не беше там и Пам беше дошла с приятели. Кътър беше с една жена, с която излизаше напоследък, но това не му попречи да зяпа към Пам през цялата вечер.

— Приятелка ли ти е? — попита компаньонката му.

— Аха.

Кътър се опита да откъсне поглед, но не успя. Пам също го беше видяла. Изглеждаше като ударена от гръм. Кътър наистина се почувства виновен, задето го бяха хванали с друга жена. После осъзна абсурдността на това. Чувството обаче си остана. Когато я видя да се отдалечава от приятелите си и да отива към стаята за почивка, той я последва. Застана, облегат на отсрещната стена, извън потока от хора, когато тя излезе. Кътър не се престори, че присъствието му е случайно. Макар и колебливо, Пам се приближи.

Никой от двамата не каза нито дума, просто се гледаха. Когато вече не можеше да издържа, той вдигна ръка към бузата ѝ. Пръстите му се спряха на половината път и се плъзнаха крадешком към поинтимното място на врата ѝ. Пам издаде лек стон. Секунда по-късно ръката ѝ се плъзна в неговата, която висеше отпусната встрани.

Кътър си пое накъсано дъх, захвърли здравия разум по дяволите и прошепна:

— Ще се срещнем ли по-късно?

Тя искаше. Личеше по очите ѝ, по стискането на ръката ѝ. Но все още се съпротивляваше:

— Ти беше прав. Опасно е.

— Само ще си поговорим.

Погледът, който му хвърли Пам, отричаше всяка такава възможност. Въпреки всичко, което се беше случило, двамата все още бяха твърде привлечени един от друг, твърде влюбени. След като го гледа цяла вечност с поглед, който го караше да се разкъсва, Пам отдръпна ръката си и се отдалечи.

Филмът вече беше загубен за него, също и прелестите на компаньонката му. Много след като я беше изпратил, той влезе в хотелската си стая. Щеше да се обади на Пам, ако знаеше къде беше отседнала. Добре че не знаеше. Това, което беше намислил, не бе правилно. Тя бе семейна.

Но Кътър я искаше трескаво и това не бе намаляло през последните две и половина години. А и Пам му беше показала, че тази треска е взаимна.

Видя я два месеца по-късно на една изложба в Ню Йорк, а след три месеца — на благотворително тържество в Далас. И двата пъти упражни цялото самообладание, на което бе способен. То обаче започна да се подронва. Накрая, следващия март, когато той и Пам бяха дошли на конференция на бижутерите в Ню Орлиънс, нуждата, натрупвана в продължение на три години, се отприщи.

Пам не каза на никого. Не се гордееше с това, което бе направила, но някак си съзнанието, че беше извършила предателство към Брендън, нямаше никакво значение пред това да бъде с Кътър. Когато го виждаше и докосваше, всичко друго изчезваше. Когато се върнеше у дома, тя неизбежно изпитваше разкаяние, и също толкова неизбежно, за да го компенсира, съсредоточаваше цялото си внимание върху Брендън. Все пак не можеше да престане да мисли за Кътър. Когато започна да се страхува да не произнесе името му в съня си, разбра, че трябва да направи нещо.

Отиде да види Патриша. Поемаше известен риск, но Боб бе казал, че Патриша ставала все по-силна. Той насърчаваше Пам да я

запознава с живота си и тя го правеше, макар и до известна степен. Посещаваше я редовно, показваше ѝ бижутата, които беше изработила, говореше за работата и приятелите си. Веднъж дори доведе Брендън.

Болницата представляваше сигурност за Патриша и тъй като можеше да си го позволи, тя живееше там. Само че сега се беше преместила в най-малката и дискретна къщичка и напоследък бе започнала да предприема малки разходки с Боб. Въпреки че не ѝ достигаше увереност да излезе с Пам, все пак говореше повече.

Точно от това се нуждаеше Пам. Не очакваше опрощение, но трябваше да говори, да каже на някого какво е направила и някой да ѝ каже, че не е толкова лоша, колкото се чувстваше на моменти.

Беше горещ и влажен юлски ден. Високият бряст в двора зад къщичката хвърляше сянка и от време на време подухваше лек ветрец. Пам откара Патриша с количката ѝ дотам и се върна за две високи чаши чай с лед. След това седна на поскърцащата дървена люлка.

Отпиваше чая си и търсеше повод да захване темата. Най-неочаквано Патриша го направи вместо нея.

— Изглеждаш ми намръщена — каза меко тя. — Разстроена ли си?

— Разстроена ли? — попита Пам. В действителност не беше точно това.

— Сърдиш ли ми се?

— О, не! Изобщо не! — тя си пое дълбоко дъх. — Всичко е заради мен.

— Нещо с Брендън ли?

— Донякъде — след това се хвърли с главата напред: — Срецам се с Кътър.

Патриша прие това, сякаш беше напълно логично:

— Ти обичаш Кътър.

— Но съм омъжена за Брендън. Би трябвало да обичам Брендън. И аз наистина го обичам.

На челото на Патриша се появи малка бръчка.

— Тогава всичко е наред. Не е ли?

— Кътър е... Кътър и аз... — Пам отново си пое въздух. — Спах с него.

Малката бръчка отново се появи.

— Преди да се омъжиш за Брендън.

На Пам ѝ се доплака. Майка ѝ я мислеше за невинна и добра, което беше едновременно невероятно хубаво и ужасно нечестно. Все пак и Пам беше човешко същество като всички други.

— Спах с Кътър миналата седмица. Постоянно се засичаме тук и там. Из цялата страна. Из целия свят. И всеки път ми се струва, че избухва пожар, който... — тя направи отчаян жест. — Просто експлодира. Мислех си, че трябва да го направя поне веднъж, за да го забравя. Само че още го чувствам, и то по-силно от всякога. Не мога да направя нищо, за да го спра. Имам нужда от него — останала без дъх, Пам спря за малко и после отново продължи: — Кажи ми, че има причина нещата да са такива! Кажи ми, че има някакво оправдание за това!

Патриша сведе глава и дъщеря ѝ за момент съжали, че не беше говорила първо с Боб. Само че страшно много ѝ се искаше да разкаже на някого за връзката си с Кътър, пък и Боб винаги я бе насърчавал да изпробва докъде можеха да стигнат границите на Патриша.

Патриша каза със сведени очи:

— Моето положение беше различно. Аз не обичах Джон. Нямам никакво оправдание за това, което направих.

— Може би не по отношение на любовта.

Патриша поклати глава:

— Никакво оправдание.

— Но ти си имала необходимост от него — каза Пам. Бяха ѝ нужни дълго време и много разговори с Боб, за да приеме това.

След малко Патриша промълви:

— Да.

— Чувстваше ли се така, сякаш няма да можеш да издържиш без него и един ден?

— Не, никога не е било толкова отчаяно — Патриша се поколеба, после продължи още по-тихо: — Не и във физическо отношение. В останалото беше. Той казваше това, което ми беше необходимо да чуя. Караше ме да се чувствам по-добре — отпи от чая си, като избягваше да вдига очи. — Не че ме е насилвал... физически. Имаше и известно привличане.

Пам винаги се беше чудила какво ли бе естеството на това привличане, след като Джон ни най-малко не ѝ действаше възбуждащо.

— Не е ли било донякъде заради възрастта? За това, че е бил по-млад от татко?

— Може би заради сигурността. Вълнението — тя помълча малко. — Или опасността. Но винаги след това се чувствах страшно виновна.

Пам познаваше тези чувства много добре.

— Искало ли ти се е някога да кажеш на татко за това?

Патриша вдигна рязко глава.

— Не можех! Това щеше да го съсипе — гласът ѝ пресекна. — И наистина го съсипа!

— Не, мамо, гневът го съсипа.

— Но ако аз не бях...

— Ти не си поставила колата в средата на онова кръстовище.

— Нито пък той. Опита се да спре. Скочи върху спирачката и изруга, след това се ударихме. Не го направи нарочно.

— Знам — Пам се залюля. Скърцането ѝ звучеше ритмично и успокояващо. — Ти също не си го направила нарочно.

— Но не трябваше да го правя. Аз го обичах.

— Знам.

Патриша вдигна поглед.

— Наистина ли?

— Аха. По едно време не бях сигурна. Не можех да разбера как така си можела да бъдеш с Джон, след като си обичала татко — тя изсумтя. — Колко благочестиво от моя страна, нали? — и когато Патриша не отговори, тя продължи: — Мислех си, че човек или обича, или не обича, а ако обича, то любовта му е чиста, вярна и всемогъща. Винаги е било така между мен и Кътър — Пам избърса с палец капките по ръба на чашата си. — Но Кътър не беше готов да се ожени, затова се омъжих за Брендън — тя хвърли плах поглед към Патриша. — Никога не си ми казвала какво мислиш за това — Патриша сви бавно рамене. — Искях да се омъжа. Искях да бъда свободна от Джон — Патриша отново не отговори и Пам започна да рови земята с върха на обувката си. — Харесвах Брендън от самото начало. След като се оженихме, ми беше лесно да го обикна. Той е мил и щедър човек.

— Да — каза Патриша.

— И се чувствам много зле, защото той ми има доверие. Няма си представа, че се виждам с Кътър — тя остави люлката да се залюлее

напред-назад. — Какво трябва да направя?

Патриша побутна кубчетата лед със сламката си.

— Едва ли съм най-подходящият човек, който да те посъветва.

— Не мога да попитам никой друг.

Кубчетата лед издрънчаха веднъж, после пак.

— Какво искаш да направиш?

— Искам да постъпя правилно, което означава да бъда вярна на Брендън. Въпреки това не мога да забравя всичко, което изпитвам към Кътър! Нуждая се от него. Не мога да го обясня. Брендън ми дава страшно много, но Кътър си е Кътър. Когато съм с него, съм нещо повече. Сякаш между нас двамата се поражда нещо, нещо много мощно. Брендън е тих и спокоен, нежен и невзискателен. Би ми дал и ризата от гърба си, ако я поискам — Пам се усмихна безпомощно. — Но когато съм с Кътър, искам гърба, не ризата — усмивката ѝ помръкна при спомена за белезите. Сигурно вече ги познаваше по-добре и от самия Кътър.

— Страстта не е достатъчна. Недей да съсипваш това, което има между теб и Брендън.

— Но аз обичам и Кътър.

Патриша поклати глава:

— Нищо няма да излезе от това.

— Даже и ако внимавам?

— Не е редно.

— Но аз съм добра съпруга на Брендън! Създадох му прекрасен дом. Винаги съм там, когато има нужда от мен. Той получава цялото ми време и внимание.

— Така и трябва да бъде. Той е твой съпруг.

— Но Кътър е сам!

— Веднъж вече си му дала шанс.

— Но не беше честно от моя страна. Бях ядосана. С този прибързан брак постъпих точно като татко, който е скочил в онази кола и е натискал като луд педала на газта по заледената улица. Не обмислих добре нещата. Действах по импулс. Направих грешка.

— Понякога се налага да живеем с грешките си.

— Завинаги ли? Например ти! — Пам седна изправено на люлката. — Ти не трябва да стоиш тук. Трябва да дойдеш да живееш при мен или пък някъде сама.

— Не.

— Татко щеше да иска това.

— Не!

Пам искаше да спори още, да изтъкне всичките си аргументи, но инстинктът ѝ подсказа да спре. Затова потъна в мълчание, отпусна се назад в люлката и отпиваше от чая си. От време на време потъркваше с пръст ръба на чашата. След малко гласът на Патриша я изненада.

— Това, което изпитваш към Кътър — започна плахо тя, — кара ли те да чувстваш топлина и замаяност?

— Постоянно.

Очите на Патриша станаха далечни.

— Това остава ли с теб... като някакъв слой под кожата ти?

— Винаги.

Пръстите на майката стиснаха здраво облегалката на количката.

— Когато си с него... по този начин... това кара ли те да забравяш всички други неща, които може да са погрешни?

— О, да!

Патриша въздъхна. Пам я зачака да продължи. Накрая попита колебливо:

— Това ли изпитваше към Джон?

Патриша я погледна право в очите и поклати глава:

— Не. Точно това изпитвах към баща ти.

За миг Пам се встрещи. След това стана от люлката и прегърна Патриша. Майка ѝ не ѝ беше дала опрощение, дори посока, но с приравняването на своите чувства към тези на Пам и Кътър беше отнела малко от чувството за предателство. Любовта свърши останалото.

Не го виждаше често, само когато беше извън града и без Брендън. Обикновено само си говореха, държаха си ръцете, усмихваха се. Бореха се с желанието си да се любят, бореха се с всички сили, но понякога нуждата просто се оказваше твърде силна. Такъв беше случаят в Париж през следващия ноември, когато Пам подтичваше по улица „Жан Кужон“ е една-единствена мисъл в ума.

В желанието си да не я забележат беше вдигнала кожената си яка така, че да застъпва черния тюрбан, който покриваше косите ѝ. Може би ако бе имала време, щеше да облече нещо по-обикновено, но всяка минута ѝ беше скъпа. От момента, в който беше забелязала Кътър в

тълпата на откриването в Жьо дьо Пом, не бе мислила за нищо друго, освен да се приближи до него. Той дойде до нея, взе ръката ѝ и целуна с френска грация първо едната, после другата ѝ буза. В същото време прошепна думите, които все още звъняха в ушите ѝ:

„Хотел «Сен Режи», стая двадесет и първа, в дванайсет и половина. Бъди там.“

Изобщо не можеше да става и дума да не отиде. Беше изминало твърде дълго време от последния път, когато бе лежала в прегръдките му и бе усещала какво е да бъде истински и силно обичана.

При тази мисъл тя ускори крачка. Когато стигна до малкия хотел, изтича нагоре по каменните стъпала и се промъкна през вратата. Мина крадешком през изпълненото със зеленина фоайе, каза само едно задъхано „добър вечер“ на администратора зад рецепцията, изтича леко по стълбите надолу към салона и през един завой на коридора. Накрая стигна пред вратата, на която имаше малка месингова табелка с номер двадесет и едно.

Пам почука тихо. След няколко секунди вратата се откряна, отвори се по-широко и Кътър я издърпа вътре. В следващия момент я притисна с гръб към вратата, обхвана брадичката ѝ с широката си длан и впи устни в нейните.

В тази целувка нямаше нежност. В нея се усещаше всичкият му глад, цялата му нужда. Това беше Кътър в най-яростния, най-жадният си вид и това я възбуждаше невъобразимо. Тя вплете пръсти в косата му и отговори на целувката, докато нуждата да си поемат въздух не ги принуди да се отдръпнат един от друг. Тогава той свали тюрбана ѝ и опря чело в нейното.

— Закъсня — прошепна Кътър обвинително с дълбок и дрезгав глас. Долната част на тялото му я притискаше здраво към вратата, докато той разкопчаваше копчетата на палтото ѝ.

— Не можах веднага да хвана такси — отвърна задъхано Пам, като се опитваше едновременно да си поеме дъх и да разкопчае блузата си. — След това проклетото такси попадна в улично задръстване, продължи да се мотае и накрая ме остави на другия край на улицата.

Кътър вече се беше освободил от сакото си и папийонката висеше накриво от колосаната му яка. Пам разкопча нетърпеливо три от диамантените му копчета, отвори широко ризата и долепи устни до

гърдите му. Устните ѝ докоснаха леко къдравия мъх. Тя затвори очи и вдъхна дълбоко познатия мирис на кожата му.

Кожената яка се изхлузи от раменете ѝ и падна на пода. Преди още да беше придобила формата на купчинка, Кътър свали ципа на блестящата ѝ черна пола, плъзна вътре длан, погали я с пръсти отзад и я притисна към себе си.

Но това удоволствие беше твърде незначително, след като голямото бе тъй близо. Кътър подръпна полата и тя падна с шепот на пода. Пам посегна към панталоните му, но ръцете, които мачкаха гърдите ѝ през коприненото боди, отвлякоха вниманието ѝ и тя трябваше да се хване за Кътър, за да не падне.

Тогава той пое инициативата. Разкопча панталоните си, свали ципа и бутна фината материя надолу към бедрата и прасците си. Те се приземиха като широка виеща се лента до полата.

Тогава Пам го докосна. Беше доста възбуден, но възбудата му нарасна още повече, когато го погали. Сега вече търпението му се изчерпа. Ръката му се плъзна между краката ѝ, намери закопчалките на бодито ѝ, дръпна ги и я оголи за неговото докосване, а след това и за проникването му.

Двамата изстенаха почти едновременно, после се засмяха.

— Господи, колко ми липсваше! — прошепна той в косите ѝ. Пам обичаше тези думи, обичаше тяхната разпаленост, обичаше да го усеща в себе си.

— Знам.

— Наистина ли?

— И аз чувствам същото. Мислех си, че ще престанем да си липсваме.

— Но не става така.

— Знам.

Той проникна дълбоко, отдръпна се и после влезе още по-надълбоко.

— Става... още по-... хубаво...

Пам вдигна поглед. Кътър беше застанал с отметната назад глава, затворил очи и стиснал здраво зъби от болка и удоволствие. На свой ред и нейната възбуда нарасна. Тя уви ръце около врата му и бедра около кръста му. След това се стегна, когато той постави длани върху вратата от двете страни на главата ѝ. Докато целуваше стенещите ѝ

устни, Кътър отново и отново проникваше в нея. Вратата се тресеше на пантите си.

Пам първа стигна до върха, но само защото Кътър искаше това. Тялото ѝ все още се тресеше от остри спазми, когато той издаде силен стон, влезе рязко в нея за последен път и намери облекчение.

Пулсирането в нея продължаваше. Той уви около нея треперещите си ръце и се отпусна бавно на колене. Гласът му беше дрезгав, а брадичката му, опряна в слепоочието ѝ — влажна.

— Аах, скъпа!

Пам шептеше името му, без да има сили за нищо повече. Остави го да я прегръща. Близостта сякаш вливаше обратно живот в крайниците ѝ.

Той я държеше здраво, отначало дори принудително, но Пам нямаше нищо против. Постепенно прегръдката му се охлаби. Той побутна бузата ѝ, гризна обичата и докосна колието ѝ. Този път комплектът беше от турмалини и перли, вградени в щедри стерлингови извивки. Кътър проследи с пръсти камъните, след това наведе глава и позволи на върха на езика си да ѝ каже за колко красива я смяташе.

В този момент на блаженство Пам наистина повярва, че това, което двамата споделяха, беше правилно. Кътър беше нещо специално. Макар и забранен, все пак с него тя се чувстваше в безопасност. Също така я караше да се чувства съвършена, женствена и сексапилна. Въпреки че сега трябваше да бъде преситена, тялото ѝ отново започна да потреперва.

— Ти си истински демон! — подразни го тя и се намести поудобно в скута му, за да усети повторното му втвърдяване.

Кътър се усмихна широко и самодоволно, съвсем по мъжки.

— Старите навици се забравят трудно. Така съм от няколко дни.

— Твърд ли?

— Като скала.

— И няма ли облекчение за теб?

Пам знаеше, че въпросът ѝ беше нечестен, но ѝ беше любопитно да разбере нещо повече за останалите жени в живота му. Кътър беше истински секссимвол и тя по-добре от всички познаваше жаждата му.

— Нуждата ми от теб не може да има облекчение — каза той, без с това да отговаря напълно на въпроса ѝ, но Пам не настоя.

Кътър свали тънките презрамки на бодито и оголи гърдите й. Докато търкаше едното набръчкано зрънце с палец, взе другото в устата си и го засмука силно. Пам потисна вика си, изви гръб като дъга, вплете пръсти в косата му и я стисна здраво.

Няколко секунди по-късно се озова по гръб на пода. Този път се любиха с очи, приковани един в друг. Предизвикваха се с погледи, без да издават нито звук, освен някой вик през прехапани устни, приглушен стон или задъхано ръмжене. Ритъмът ставаше все по-бърз, телата им бяха подивели и покрити с пот, но двамата нито затваряха очи, нито извъръщаха погледи настрана. Когато всичко свърши, когато свалиха и последните си дрехи и се преместиха на леглото, те легнаха настрана, един срещу друг, с широко отворени очи.

Известно време само лежаха, докосваха се нежно, дишаха тихо. Говориха, споделиха си някои новини и мисли, както правеха приятелите, но неизбежно думите извикваха натрапчиви картини. След това отново се любиха, защото така най-добре можеха да изразят чувствата си.

Този път беше по-нежно, истинско сливане на плътта. Кътър галеше коляното й с ръка, побутваше леко пъпа й с върха на носа си, докосваше едва доловимо с пръсти копrienената кожа между бедрата й. Наоколо витаеше мирис на мускус, на мъж, секс и екзотични цветя. Езикът на Кътър се виеше нежно по извитата златна гривна на лявата ръка на Пам. Тя пиеше от собствените си сълзи, които рукаха при гледката на бледите набръчкани белези по гърба му. Реалността винаги им се натрапваше по този начин, въпреки че се опитваха да я държат настрана.

След това отново се надигна горещата вълна и замъгли всичко останало. В този огън предстоящата раздяла остана някъде далеч. Запазиха го дълго в себе си. Любиха се отново и отново. Когато ги завладя изтощението, навън вече се зазоряваше.

Пам се събуди от бледата светлина на утринното слънце в разбърканото, но празно легло. Тя притисна завивките до гърдите си и седна.

— Кътър? — Пам отмахна падналите кичури коса от очите си и го повика отново, този път по-високо: — Кътър?

В последвалата тишина погледът й попадна върху малкото парче хартия на възглавницата. Почеркът представляваше същите

неразбираеми драскулки, които някога бяха помогнали на Кътър да бъде изритан от училище. Само че сега единствената трудност при разчитането им бяха сълзите, които замъгляваха погледа ѝ.

„Ti tiens mon coeur. С.“^[1]

Тя държа дълго бележката, като бършеше носа и бузите с опакото на ръката си. Едва когато погледна към часовника и се сети, че и тя самата закъсняваше, сгъна внимателно хартията наполовина, слезе от леглото и я пъхна в чантичката си. И тази бележка щеше да отиде при останалите в чекмеджето на тоалетката ѝ, под облака от дантелени сутиени, сатенени корсажи и копринени пликчета. Уличаващи доказателства? О, да, но ако тези драскулки бяха единствените веществени спомени, които ѝ оставаха в дългите паузи между срещите ѝ с Кътър, Пам нямаше нищо против да поеме този риск.

През ноември тя отнесе у дома си още един веществен спомен от Кътър и Париж. До януари вече знаеше, че е бременна. Беше въодушевена. Напоследък бе започнала да се тревожи, че абортът е повредил вътрешностите ѝ така, че повече да не може да забременее. Наистина след четири години брак с Брендън нямаха деца. Сега поне този страх изчезна. Беше ѝ даден втори шанс. Не само щеше да навакса за изгубеното бебе, но и щеше да го дари на Брендън. Той знаеше колко много Пам искаше да бъде майка и беше въодушевен не по-малко от нея.

Ариана се роди през август 1984 година. Беше здраво дете. Имаше нежния нос на майка си и устни и тъмни очи, които бяха познати на Пам толкова добре, колкото и нейните собствени. Малката беше истинска дъщеря на баща си.

[1] „Сърцето ми е твое“ (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Бостън, 1988 г.

Кътър седеше на една пейка в парка и сърцето му се изпълваше с радост при вида на приближаващите се Пам и Ариана. И двете бяха красавици — Пам с тъмна коса, фини черти и леко бохемски вид. Ариана със сърцевидна устичка, кръгли тъмни очи и лъскави коси, които блестяха върху набраната яка на рокличката ѝ. Беше поставила ръчичката си в дланта на Пам и при всяка стъпка на майка си правеше по една и половина.

Тя беше най-хубавото дете в Бостън, в цял Масачузетс, в цяла Америка. Кътър беше сигурен в това, не само защото бе негова дъщеря. От самото ѝ раждане той често се вглеждаше в други деца, но нито едно не можеше да се сравни с нея.

Кътър се усмихна широко на Пам, наведе се напред, опря лакти на коленете си и веднага щом Ариана застана пред него, каза:

— Здравей, ангелче.

Тя му се усмихна срамежливо.

— Здравсти, Кътър!

Сигурно никога нямаше да свикне да чува името си, изречено е нежния ѝ гласец. За това трябваше да благодари на Пам. Въпреки че раждането на Ариана беше като погребален звън за секса между тях, Пам искаше Кътър и Ариана да се познават. Вместо да му урежда тайни посещения, тя постъпи прямо и го представи на Брендън като стар приятел от Тимини Коув. Брендън знаеше за заниманията на Кътър и по-специално за интереса му към диамантите и прие лесно, че Пам и Кътър имаха много общи неща. Така че Кътър беше включен в семейни празници, като коледни тържества, барбекюта по случай Четвърти юли и даже обикновени вечери. Ариана лесно свикна с него. Сега Кътър хвърли към Пам доволен поглед и отново погледна към момиченцето.

— Чувам, че днес е изключителен ден — каза нежно той.

Ариана кимна и се усмихна широко.

— И на колко години стана?

Последва минута на подреждане на пръстчета, след което тя протегна към него четири от тях, щръкнали и широко разперени.

— Четири? Ау! Наистина вече си голяма!

Очите ѝ се разшириха от едва потискано вълнение и тя отново кимна.

— Ще имаш ли тържество?

Ариана кимна:

— В събота. Искаш ли да дойдеш?

Той я тупна леко по нослето.

— Сигурно тържеството е за твоите приятели. Едва ли ще ме искаш.

— Искам те! — настоя Ариана напълно сериозно. После погледна към Пам. — Той може да дойде, нали, мамо?

Преди Пам да успее да отговори, Кътър каза:

— Трябва да се връщам в Ню Йорк. Затова исках да ви видя днес — после сниши шеговито глас: — Приготвил съм ти нещо.

Ариана отново представляваше само изпълнени с вълнение очи.

— Наистина ли?

— Аха.

— Къде е?

— Зад мен.

Тя го хвана за ръката, покачи се на пейката и надникна зад гърба му. Там беше притиснатата малка кутийка. Тя се опита да я измъкне, но не можа, затова го дръпна за ръката да се помести. Кътър не помръдваше.

— Първо ме прегърни — каза той.

Тя протегна ръчички към врата му. Кътър ѝ помогна, взе я на ръце, прегърна я с яростна нежност и я залюля насам-натам. Това беше скъп момент. Той се опиваше със затворени очи от топлината ѝ, от детския ѝ аромат, от нежната ѝ кожа. Би я държал още дълго, но тя не му позволи. Отдръпна се и отново си поиска подаръка. Кътър продължаваше да я държи с едната ръка, а с другата бръкна зад себе си и извади кутийката. Ариана се намести не принудено в скута му и започна да развива обвивката.

Кътър срещна погледа на Пам и каза:

— Тя е истинско съкровище!

— Ние с теб сме щастливи.

— Има твоите нос и уста.

— Но очите и косата... — тя посочи към него.

Тази мисъл му харесваше. В децата имаше нещо като увековечаване на родителите, което той намираще за доста успокояващо. Никак не му се искаше да умре, без да остави нещо от себе си на света. Не че имаше намерение да умира в близко бъдеще, но знаеше, че не иска да има деца с никоя друга, освен с Пам. Ариана дойде съвсем непредвидено. Въпреки това Кътър нито за момент не бе съжалявал за нейното раждане, а само за обстоятелствата, които го заобикаляха.

— Да не би да е мъжкарана като майка си?

Пам се изчерви.

— Не, тя е една малка дама.

— Каквато е майка ѝ сега. Как беше едnodневният лагер?

Пам махна с ръка:

— Частта, която най-много ѝ хареса, беше връщането у дома.

— Ти имаше ли нещо напротив?

— Шегуваш ли се? Страшно ми хареса!

Ариана ахна и вдигна малка, изкусно гравирана златна кутийка.

— Виж, мамо! Толкова е хубава!

— Отвори я — усмихна се Кътър.

След това ѝ помогна. Веднага щом капачето се вдигна, се чу музика. Ариана отново ахна, когато оттам изскочи малка балерина и се завъртя на един крак върху палци. Момиченцето просто я поглъщаше с очи, пълни с удивление. Когато хвърли поглед към Кътър, той почувства как по цялото му тяло се разля топлина.

— Погледни, мамо! — възкликна Ариана и много внимателно обърна кутийката към майка си.

Пам седна на пейката, за да погледне по-отблизо.

— Господи, колко е хубава! — и се заслуша с любопитна усмивка. — Танцът от „Бонбонената фея“?

— Открих я в Залцбург миналия месец.

— Чудесна е — Пам се обърна към Ариана: — Каква късметлийка си, задето получи такъв хубав подарък! — тя се наведе по-близо към нея и прошепна: — Не те чух да казваш „благодаря“.

Ариана отново отправи срамежлива усмивка към Кътър.

— Благодаря, Кътър!

След това помисли малко и без никаква подкана от Пам проточи врат и целуна Кътър по бузата. После, придържайки внимателно с ръка музикалната кутийка, тя си помогна с другата да слезе от скута му, пресече пътечката пред пейката и приседна върху каменната основа на една статуя, за да гледа въртенето на балеринката.

— Направо се влюби в нея — забеляза Пам.

— Радвам се. Исках да е нещо изключително.

— И го намери. Благодаря ти!

— Аз трябва да ти благодаря.

— За какво?

— За това, че я доведе — той премести погледа си от Ариана на Пам. — Да не би да е неудобно?

— Не. Бях ѝ обещала на рождения ѝ ден да я заведа да се повози на лебедовите лодки. Казах на Брендън, че си в града и сигурно ще се видим. Нямахме никакви проблеми.

Кътър си помисли за Брендън, за това колко пъти Брендън го беше посрещал в дома си, за деловите дискусии, които бяха провеждали, за нещата, които споделяха. Също така си спомни за едно време много отдавна, когато убеждаваше Пам да напусне съпруга си. През последните една-две години бе започнал да разбира защо тя не биваше да го прави и това го караше да се чувства по-объркан от всякога.

— Той е мил човек, добър човек. Бих искал да можех да го мразя, но не мога.

— И той те харесва.

— Добър баща ѝ е.

— Да.

Кътър отново погледна към Ариана. Тя държеше музикалната кутийка на коленете си и я наблюдаваше като омагьосана. Кътър, на свой ред, беше очарован от нея: от пръстчетата, обувчиците, нослето и мъничката ѝ брадичка. Докато я гледаше, слънцето проблесна в косите ѝ и им придаде още по-топъл карамелен блясък. Пам беше права, Ариана наистина имаше неговата коса.

— Мислиш ли, че той подозира нещо? — попита Кътър.

Пам също гледаше втренчено към Ариана.

— Не съм сигурна. Понякога си мисля, че би трябвало да се досеща, но може би тук говори гузната ми съвест. Даже и да подозира нещо, не го показва. Обожава Ариана. Тя също го обожава. Постоянно се катери по коленете му.

Кътър усети завистливо бодване. В същото време по лицето на Пам се изписа загриженост. Кътър погледна към Ариана, като си помисли, че ѝ се бе случило нещо, но тя просто си седеше на същото място.

— Какво има?

Пам сякаш се сепна от въпроса му.

— А, нищо!

— Изглеждаш разтревожена.

Пам помълча малко и каза:

— Брендън напоследък се чувства уморен. Опитва се да го скрие от мен, но му личи.

— Да не би да работи повече от обикновено?

— Не. Ако не друго, то поне сега си стои повече вкъщи. Той е президент на банката и може да си го позволи.

— На колко години е сега?

— На петдесет и девет. Преди редовно си правеше контролни изследвания. Сега му напомням от време на време, но той все отлага — после добави, като се стараеше да изглежда по-безгрижна: — Може би просто му е трудно да възприеме, че става на шестдесет.

Кътър протегна крака напред и изръмжа:

— Мисля, че и аз изпитвам същото.

Устните ѝ потрепнаха насмешливо:

— На четиридесет ли? Та четиридесет е нищо!

— Лесно ти е да го кажеш. Ти няма да ги стигнеш скоро.

— Но я се погледни! Изглеждаш чудесно! — той сви небрежно рамене. — Още ли ти липсва манекенството?

— В никакъв случай — беше се оттеглил официално две години преди това, с изтичането на последния му договор. — Взех каквото ми трябваше оттам. От самото начало за мен това беше един трамплин. Нищо повече.

— Да не би да ти липсват хвалебствията, вниманието? — той поклати категорично глава. — А бизнесът добре ли върви?

— Аха — малко преди да се оттегли от манекенството, се беше включил в една инвестиционна компания заедно с още трима други. — Партньорите ми имат образованието, опита, техническите познания. Аз имам контактите.

— Имаш чара — поправи го Пам. — Не говориш много, но когато го правиш, имаш какво да кажеш. Не губиш времето на хората. Даваш им някаква увереност.

Той сви рамене.

— Е, понякога се получава — след това престана да се прави на безгрижен, тъй като това бе последното нещо, което чувстваше, когато се сетеше за Джон. — Скоро ще постигнем целта си, Пам! Пакетът ни с акции на „Сейнт Джордж“ нараства — той направи пауза. — Джон още не се досеща, нали?

— Не. Прекалено нагъл е. Трябва да го халосаш с документа за уволнението му от компанията по главата, за да се усети какво става.

— Това е добре — каза Кътър, като се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си. Да, наистина изпита задоволство, но също и гняв и отвращение. — Точно така искам да стане. Купуваме малки пакети от различни места. Нашите клиенти използват собствените си имена или тези на фирмите си. Когато накрая се обединим, за да образуваме събирателно лице, Джон ще остане като гръмнат. Здравата ще го изпързалие! Ще загуби в собствената си игра.

Пам въздъхна с тъжна усмивка:

— Звучи добре!

— А как вървят нещата при теб?

Тя сви устни.

— Наскоро прегледах последните сметки. Моите продажби представляват почти четиридесет процента от продажбите на „Фасетс“. И то, при положение че вече в действителност не се занимавам с изработка на бижута. Освен това държа правата на всичките си дизайни — тя посочи с показалец към гърдите си. — Аз! Не Джон, а аз. Ако напусна неочаквано, Джон ще може да си изяде задника от яд!

Кътър не можа да не се усмихне на израза ѝ. Пам ругаеше рядко. С годините беше поомекнала доста, но все още темата за Джон беше в състояние да я извади от равновесие.

— Често ли го виждаш?

— Колкото е възможно по-малко! — отвърна тя разпалено.

— И колко е това?

— Веднъж или два пъти седмично. И повечето, когато има събрание на съвета.

— Той учтиво ли се държи?

— О, да. Но не рискувам. Винаги гледам да не се виждаме насаме. Той никога не би се държал зле на публично място. Няма да бъде хубаво за репутацията му.

— А той вижда ли често Ариана?

— Колкото е възможно по-малко! — каза тя с още повече жар.

— По свой или по твой избор?

— И двете. Той не обича деца. Няма представа какво да прави с тях. Това ме устройва идеално. Колкото по-малко го вижда тя, толкова по-добре. Не бих искала да взема пример от човек като него — спря се и се замисли върху последните си думи. Когато продължи, в гласа ѝ прозвуча съмнение: — По две причини. Освен всичко друго, когато съм с Джон, аз също не съм много добър пример за подражание. Чувствата ми са грозни. Не бих искала тя да вижда това.

Кътър беше удивен от нейната чувствителност.

— Ти си добра майка.

— Защото искам да ѝ спестя болката ли?

— Защото искаш да е добра.

— Всяка майка го иска.

— Да, но не всяка майка полага грижи за това — той посочи с брадичка към Ариана. — Тя е уравновесена като теб.

— Не, като теб. Аз съм импулсивна.

— Кътър! — извика Ариана.

— Опаа, твърде бързо се разприказва.

Ариана тичаше към тях със съкрушен вид.

— Счупи се! Вече не иска да работи!

Разочарованото ѝ гласче му причини болка. Кътър протегна ръце, сложи Ариана между краката си, прегърна я и взе музикалната кутийка.

— Не е навита — обясни той до ухото на момиченцето. — Това е всичко. Ако искаш отново да заработи, трябва да я навиеш — след това затвори капака, обърна кутийката и показа на Ариана как да върти ключето. Малките пръстчета държаха неговите. Искаше да му

помогне. — Малко е трудничко. Може би трябва да помолиш майка си да го направи.

— Мога сама — отговори момиченцето. След това отмести пръстите му и се замъчи с ключето. Успя да го превърти веднъж, после още веднъж. След три превъртания спря.

— Още — подкани я Кътър.

Тя продължи да върти ключето. За Кътър това беше лесна работа, но не и когато трябваше да седи и да наблюдава Ариана как го прави. Хубавото беше, че докато се бореше с ключето, тя беше близо до него. Кътър си помисли, че ако беше негова, наистина само негова, щеше да я заведе навсякъде. Тя беше неговото дете. Той бе помогнал за създаването ѝ. С всеки изминал ден Ариана все повече заприличваше на голям човек и постоянно му поднасяше изненади. Само да можеше да я вижда по-често!

Като че ли част от тези чувства се бяха изписали по лицето му, защото когато отново погледна към Пам, тя изглеждаше замислена. Веднага щом Ариана се отдалечи, тя каза:

— Толкова си добър с нея!

— Двама от партньорите ми имат деца и съм натрупал солиден опит.

Пам поклати глава.

— Правиш го съвсем естествено — каза тя и посочи към гърдите си. — То идва оттук.

— Така и би трябвало да бъде. Аз я обичам — той отново се облегна назад, но вече не изглеждаше толкова отпуснат като преди. — Понякога ми се иска да крещя. Всичко в бизнеса се развива според плановете ми. Имам доста пари, уважавана фирма, коректни партньори и съм на път да отмъстя на Джон за всичко, което е сторил — въздъхна. — И когато свърша с това, какво? Пак няма да имам нито теб, нито Ариана.

Пам не каза нищо, но и той не очакваше отговор. Беше проиграл шанса си. Можеше да се ожени за нея, когато го бе помолила, и да захвърли цялата работа с Джон. Само че тогава беше изпълнен с гордост. Бе искал нещата да се развиват според неговите планове. Сега, когато наблюдаваше как Ариана си играе, той усети безсмислието на тази гордост. Испита същия онзи лек страх, който му досаждаше от време на време, че беше минало твърде много време, бяха се случили

твърде много неща с него и Пам, за да могат да бъдат заедно по начина, за който беше мечтал.

— Понякога — каза тихо той — ми се струва, че животът ми представлява безкрайна река от копнеж — очите му уловиха погледа на Пам. — Повечето от този копнеж е свързан с теб — Кътър протегна ръка по облегалката на пейката и пръстите му докоснаха тила на Пам. — Откакто ти се появи в живота ми, нищо вече не е същото. Обичам те, Пам.

Тя затвори очи за момент и отпусна лекичко глава назад, сякаш за да задържи пръстите му върху кожата си. Веднага след това очите ѝ се отвориха и тя отправи зорък майчински поглед към Ариана.

— Каква ирония, а?

— Кое?

— Това, което казваше преди за успеха ти в бизнеса. Същото важи и за мен. В професионално отношение нещата вървят страхотно. Имам своя екип от майстори. Правя модели, когато си искам, и получавам признанието, без да има нужда да прекарвам часове в магазина или да гледам физиономията на Джон. Когато се появи проблем, хората от фирмата гледат в очите мен, а не него. Това е идеално. Имам време за Брендън, за Ариана, за майка ми... — пое си дълбоко въздух. — И за теб.

— Бих искал сега наистина да имаше време за мен — каза той много тихо. Тя издаде приглушен стон. — Толкова ми се иска да те прегърна!

— Недей, Кътър.

— И да те целуна. Да те докосна.

Тя си пое треперливо дъх и прошепна:

— Спри!

Но той само понижи глас:

— Ако бяхме сами, нямаше да спра. Щях да продължа, докато и двамата станем неспособни да се контролираме.

— Да не би да те притеснява това, че ставаш на четиридесет? — попита Пам.

— Ще бъда винаги готов за теб до деня, в който умра.

— Шшт!

— Няма да чуе — прошепна Кътър.

— Но аз чувам! — прошепна в отговор Пам. — И това не е хубаво. Не бива да говориш такива неща. Не бива дори да си ги помисляш!

Той се изкикоти гърлено. Тъкмо в този момент покрай тях минаха две девойчета. Когато се усмихнаха, в устите им проблеснаха метални скоби.

— Много е сладка! — обади се едното.

— На колко е години? — попита другото Кътър.

— На четири — отвърна той и след това прибави като горд баща: — Днес ги навършва.

— Днес има рожден ден? — попита първото и усмивката му стана още по-широка.

— Ай! — възкликна второто и се обърна към Ариана: — Честит рожден ден, бонбонче!

Ариана обаче беше твърде погълната от музикалната си кутийка и вдигна поглед едва когато девойчетата бяха отминали. Те ѝ помахаха, засмяха се една на друга, свиха по мостчето и се изгубиха в тълпата.

Ариана изтича към пейката, постави кутийката на нея, затвори капака, отвори го, затвори го за по-дълго време и отново го отвори. След като се увери, че музиката продължаваше да звучи, тя се усмихна мило на Кътър и на бузите ѝ цъфнаха две трапчинки.

Сърцето му се преобърна.

— Искаш ли да дойдеш с нас на лебедовите лодки? — попита Пам.

Беше му необходима цяла минута, докато възвърне достатъчно самообладанието си, за да каже:

— Само ако държа рожденичката в скута си. Става ли така? — попита той Ариана.

Тя кимна.

— Мога ли да си държа подаръка?

— Да, ти ще си държиш подаръка, а аз ще държа теб.

— А кой ще държи мама?

Кътър я взе на ръце и се изправи.

— Какво ще кажеш просто да бъдем близо до нея? — след това нагласи Ариана на едната си страна и когато Пам се изравни с тях, той прехвърли през рамото ѝ свободната си ръка.

Не го беше грижа дали някой щеше да ги види, дали злите езици нямаше да се разприказват и дори дали слуховете нямаше да стигнат до ушите на Брендън. Ако хората ги помислеха за мъж и жена, които се разхождаха с красивото си дете, те нямаше да бъдат далеч от истината.

Все пак му се искаше това да беше цялата истина, а не далечна мечта. Цял живот беше чакал Пам, а сега чакаше и Ариана. Само че това чакане означаваше да пропусне някои изключителни моменти, които си отиваха безвъзвратно. Най-лошото беше, че не знаеше кога щеше да свърши всичко това. Докато Пам бе омъжена за Брендън, Кътър щеше да си остане външен човек. Макар и да намираше огромно удоволствие в откраднатите моменти, те все пак си оставаха откраднати.

Загрижеността на Пам нарастваше с всяка изминала седмица. Брендън изглеждаше блед, не се хранеше добре и ставаше раздразнителен всеки път, когато тя споменаваше за лекар. Проблемът излезе наяве един четвъртък сутринта, когато Брендън припадна в банката. По това време Пам беше във „Фасетс“ и оглеждаше няколкото току-що пристигнали от Мейн турмалини. Когато ѝ се обади, тя се втурна към болницата, изпълнена с лоши предчувствия.

Брендън вече беше дошъл в съзнание и увери Пам, че се чувства чудесно, но тя не му повярва дори за секунда. Почувства облекчение, когато докторът нареди да се направят пълни изследвания. След първата партида направиха още. Някои бяха преповторени.

Резултатите не бяха добри. Брендън имаше тумори в мозъка и в двата си бели дроба. Пам беше потресена.

— Не може да бъде! Той не е боледувал, просто се чувстваше отпаднал!

Докторът я беше повикал на дискретен разговор в кабинета си.

— Това е коварна болест, госпожо Макграт.

Беше чувала такива истории, но никога не бе предполагала, че те могат да се случат на хората, които познаваше и обичаше, а камо ли на собствения ѝ съпруг.

— Но как така без главоболие? Без кашлица? Може би изследванията грешат?

— Направихме сканиране на костите и мозъка, също и снимки с магнитен резонанс. Резултатите съвпадат — докторът изглеждаше разтревожен, почти раздразнен. — Иска ми се съпругът ви да беше дошъл по-рано. Предупреждавах го, че това може да му се случи. Известно време той ме посещаваше на всеки шест месеца, но от две години насам не си е правил пълни изследвания. Като се има предвид предишното му здравословно състояние, това беше доста неразумно.

— Предишното ли?

— Меланомата.

Нещо в стомаха ѝ се сви.

— Каква меланома?

— Тази, която премахнахме преди време — докторът я погледна някак странно. — Вие знаехте за това, нали?

— Не — отвърна тя със слаб глас.

— Трябва да ви е казал.

— Не. Кога е било това?

Докторът побутна очилата на носа си, порови из папката на Брендън и намери един документ.

— Брендън дойде при мен за пръв път през пролетта на седемдесет и шеста с израстък на рамото. Премахнах го. Беше злокачествен.

— Злокачествен? — прошепна невярващо Пам.

— По онова време изпитвахме смесени чувства към лечението на този вид меланома. Много от колегите ми смятаха, че само хирургическата намеса дава добър резултат. Аз взех консервативното решение и след отстраняването проведохме и лечение с химиотерапия.

— Химиотерапия — повтори като ехо Пам. Все още не можеше да повярва.

Докторът постави очилата си на бюрото и я погледна неловко.

— Ако трябва да бъда искрен, госпожо Макграт, бях доста изненадан, когато Брендън ми каза, че имате дете. Когато му препоръчах химиотерапията, го попитах дали не възнамерява да има повече деца. Обикновено след такова лечение пациентите стават стерилни.

Той продължи да говори за това, че Брендън бил случай, достоен да се опише в учебниците, че било забележително, дето Брендън не

боледувал дванадесет години, и че само ако си правел редовно изследванията, нещата сега щели да бъдат много по-оптимистични.

Поразена, Пам го слушаше вяло. Веднага щом стана възможно, тя се измъкна и отиде да види Брендън. Когато се промъкна тихичко в стаята, той спеше. Пам притегли един стол до леглото му и го зачака да се събуди.

Той ѝ се усмихна уморено, след това усмивката му си отиде толкова бързо, колкото беше дошла. После попита сериозно Пам дали беше говорила с доктора. Тя кимна. За момент той не каза нищо, само я гледаше. После взе ръката ѝ и я стисна здраво.

— Трябваше да ти кажа, Пам — очите и гласът му бяха уморени. — Знам това. Трябваше да ти го кажа, преди да се оженим. Ти беше млада. Имаше правото да решиш сама дали искаш да бъдеш обременена с някой, който вероятно ще се разболее. Страхувах се да не би да ми откажеш. Премълчах от чист егоизъм. Ти означаваше толкова много за мен! Мислех си, че ако трябва да умра преждевременно, имам право на малко хубави моменти с теб. И наистина беше хубаво, Пам. Ти беше чудесна...

— Говориш така, сякаш всичко е свършено! — Пам не можеше да приеме това. Той бе твърде добър, за да умре толкова млад. Да, тя винаги го беше смятала за млад. Той беше просто един петдесет и девет годишен младеж, поне преди ракът да му отнеме жизнеността.

— Нещата не изглеждат никак добре.

— Това е, защото лечението още не е започнало. Предишния път ти е повлияло добре, защо сега да не ти подейства?

Той примигна с мек укор:

— Миналия път беше просто като предпазна мярка. Този път е наистина. Трябва много да се боря.

— Значи ще се борим заедно!

Той я стисна леко за ръката.

— Ти си жена с дух. Това е едно от нещата, които обичам в теб.

Гледаше я и в погледа му личеше, че знае много повече неща от нея.

— Страшно трудно ще бъде, Пам. Лечението не е много приятно.

— Правил си го преди, значи ще го направиш пак!

— Сега съм с дванадесет години по-стар.

— И имаш много повече причини да живееш! Преди заради момчетата. Сега може да са пораснали, но все още имат нужда от теб. Ариана и аз — също.

Пам говореше по инстинкт, казваше неща, които идваха направо от сърцето ѝ. Обаче, когато спомена Ариана, по лицето ѝ сигурно се беше изписала част от вината, която изпитваше, защото Брендън се усмихна тъжно.

— Кътър е, нали?

Тя не отговори. Не знаеше колко да каже, дали изобщо да казва нещо и дали Брендън щеше да се бори с болестта си повече, ако не знаеше истината.

Той поднесе ръката ѝ към устните си, целуна я леко и я положи върху гърдите си.

— Вече ми е време — рече меко Брендън.

— Недей, Брен, не говори така! Няма да ми умреш в ръцете днес, утре или другата седмица. Докторът каза, че даже и без лечението можеш да живееш с години.

— Докторът не знае. Никой от тях не знае. При тази болест няма нищо установено. С всеки е различно. Мога и да живея с години, но въпросът е какви ще бъдат тези години. Може съвсем скоро да се влоши.

Изглеждаше напълно спокоен. Пам почувства как я обзема паника.

— Как можеш да приемаш спокойно това?

— Имах на разположение години, за да го обмисля и да се примиря.

— Трябваше да споделиш тревогите си!

— Не можех.

— Трябваше да отидеш по-рано на лекар!

— Бях уморен от изследвания. Уморяваше ме дори мисълта за тях. По едно време — скоро след като Ариана се роди — взех твърдото решение да се радвам на нея и теб, без да си мисля за болестта. Вече се бях примирил, че един ден тя отново ще се върне.

— Но когато си започнал да се чувстваш отпаднал...

— Не исках да знам. Или бях болен, или не бях. Знаех, че ако болестта се повтори, шансовете ми няма да са добри. Затова реших да не ѝ обръщам внимание и да продължа да живея. И не съжалявам. Ако

времето можеше да се върне назад, пак щях да взема същото решение. Ти ми донесе толкова много щастие! — той се поколеба за момент. — Двете ми донесохте толкова много щастие.

Пам отново видя в очите му онова нещо, съзнанието, че Ариана не беше от него. Този път обаче не можа да остави нещата така.

— Мразиш ли ме? — прошепна тя.

— Да те мразя? Та аз те обичам!

— Но аз... тя...

— От самото начало се досетих, че има някой друг. Тогава ти не ме обичаше.

— Сега те обичам.

— Знам. Ти ми беше много добра съпруга.

На Пам ѝ се доплака.

— Но аз те предадох!

— Ти ми даде осем чудесни години и прекрасна дъщеря. Никога не съм имал дъщеричка.

— Но тя не е...

— Моя ли? Биологично — да, но е това се изчерпва всичко. Обичам я като своя собствена. И тя ме обича като свой собствен баща. Нима това е по-различно от положението при хората, които си осиновяват деца?

Пам заплака. Искаше ѝ се той да се разсърди, да се развика и да започне да я обижда. Тя си заслужаваше всичко това, задето го беше предала по този начин.

— Как можеш да бъдеш толкова великодушен?

— А ти? — парира думите ѝ той и за пръв път изглеждаше разстроен. — Аз не можех да имам деца. Знаех го още преди да се ожена за теб. Ти беше млада, искаше да имаш деца. Никога не използваше противозачатъчни. Мислеше си, че можеш да заченеш, а аз през цялото време знаех, че това не може да се случи. И все пак не ти казах истината. Даже и когато усетих, че започна да ме обичаш, не ти казах — той се загледа втренчено в чаршафите си. — Е, да, може да се каже, че се страхувах да не ме напуснеш, но това не беше главната ми тревога. Най-вече се боях да не ме помислиш за по-малко мъж, ако разбереше — Брендън не смееше да вдигне поглед. — Суета, гордост, мъжки егоизъм, каквото и да е, но все пак не ти казах истината.

След това събра сили и я погледна право в очите.

— Бях очарован, когато ти забременя, наистина очарован! Е, да, знаех, че не съм истинският баща на детето, но го знаех само аз. Химиотерапията може и да причинява стерилитет, но съществуват и някои редки изключения.

За момент очите на Пам се разшириха учудено, но той побърза да продължи:

— Само че аз не бях едно от тях. Когато реших да ти предложа брак, си направих изследвания. Резултатите бяха категорични.

Той си пое дълбоко въздух, който изсвистя шумно в дробовете му и напомни на Пам за болестта.

— Не бива да говориш толкова много. Трябва да почиваш.

Но след като веднъж беше започнал, Брендън не можеше да се спре:

— Виждаш ли? Ти си загрижена за мен. Именно това се опитвам да ти кажа. Как мога да ти се сърдя, след като си толкова загрижена за мен и ми даваш толкова много?

— Аз сгреших!

— Аз също, така че сме квит. Но в цялата работа има нещо друго, Пам. Когато разбрах, че си бременна, изпитах истинско облекчение. Ти беше развълнувана от самото начало и явно нямаше никакво намерение да ме напускаш, за да заживееш с бащата на детето. Така че аз се вълнувах, защото ти беше развълнувана, а и заради самия мен, защото те обичам и обичам децата. Сметнах, че щом ти ми даваш шанса отново да стана баща, няма защо да ти го хвърлям обратно в лицето. А и как можех да го направя, след като бях постъпил толкова нечестно с теб в едно тъй важно отношение? Не ти бях казал, че може и да не доживея да те видя в средна възраст. Все пак знаех, че ако умра, ще те оставя добре осигурена — и това беше нещо — силите му явно вече го напускаха и той притихна. След малко повдигна ръката ѝ и я потупа в гърдите си. След още няколко минути промълви: — Сега квит ли сме?

Пам просто не можеше да отговори, не можеше да прецени вината. Беше твърде поразена от всичко, научено през този ден.

— Ще се преборим с това, Брендън! Ще направим всичко, което препоръчва докторът. Той ще докара пълен екип лекари, ще назначат лечението и ние ще го спазваме.

Брендън остана мълчалив, със затворени очи. След това долетя страшно изтънелият му глас:

— Когато си отида, ти ще можеш да бъдеш с него.

— Не говори така! Даже и не си го помисляй! Искам да бъда с теб!

В този момент наистина беше така. Мисълта да желае смъртта на Брендън, за да може да бъде с Кътър, ѝ се струваше ужасна.

Брендън помълча за момент и отвори очи.

— Кътър ли е?

Тя поднесе ръката му към устните си, целуна я и кимна мълчаливо. Това, изглежда, го задоволи и той затвори очи. След малко въздъхна:

— Ех, Пам, какъв тежък път ни предстои! Много ме е яд, че и ти трябва да го преминеш с мен!

— Винаги ще бъда до теб, Брен!

Пам удържа на думата си. Точно както години преди това се беше заклела да бъде добра съпруга на Брендън, така сега реши да направи времето, което му оставаше — колкото и малко да беше то, — възможно най-щастливо. Това означаваше да прекарва с него време, в което двамата да вършат любимите му неща, и с Ариана, тримата заедно, като семейство. Също означаваше Пам да планира уикенди със синовете му и техните семейства, както и вечери с приятелите на Брендън. Опитваше се да се вмести между лечебните процедури и няколкото часа, които той все още се опитваше да прекара в банката. Работата ѝ се ограничаваше в рамките на времето, когато той си почиваше, а това ставаше все по-често и продължаваше все по-дълго, тъй като лечението изсмукваше силите му.

Доставяше ѝ истинско удоволствие да се посвещава на Брендън. Наистина го обичаше и се тревожеше за него. Радваше се да му доставя радост с дребни неща и да го кара да се усмихва.

Също така намираще удовлетворение в Ариана и работата си. Въпреки че беше намалила до минимум работните си часове, името ѝ ставаше все по-известно. Когато се откри „Фасетс“ в Лондон, тя отиде на тържеството. Приеха я много по-добре, отколкото изобщо бе смяла да си мечтае, а почитателите ѝ бяха доста повече, отколкото можеше да предположи от досегашната си работа с британските клиенти.

Джон се ядосваше и това донесе още по-голямо удоволствие на Пам. Брат ѝ не беше свикнал да бъде пренебрегван и въпреки че британските клиенти имаха твърде добри обноси, за да направят това явно, той беше достатъчно чувствителен към коварствата на властта и го забелязваше. Докато течеше приемът, Джон се премести по-близо до Пам, но ако мислеше да я заблуди, че той привлича тълпата, жестоко се лъжеше. Пам беше в стихията си, чувстваше се уверена и остроумна. Знаеше много добре кой привлича вниманието и в продължение на няколко часа му се наслаждаваше.

Тя се завърна въодушевена в Бостън, където се опита да запази разсъдъка и поне малко от чувството си за хумор, докато състоянието на Брендън се колебаеше.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ню Йорк, юли 1990 г.

— Какво ще кажеш да наминеш за малко, когато останеш свободна? — попита Арлън без всякакво предисловие. Резкият му тон накара Хилъри да застане нащрек.

— Някакъв проблем ли има?

— Просто трябва да си поговорим.

Хилъри се опита да се сети какво ли можеше да се е случило, когато един подозрителен звук в слушалката я накара да се намръщи.

— Арлън? Да не би да пушиш?

Той не отговори.

— Арлън?

— Само една.

— Ами, една. Разправяй ги на баба ми! О, Арлън, толкова добре се справяше досега!

— Имах тежък ден.

— Но тук става дума за живота ти!

— Виж какво, аз не ти казвам как да живееш, така че и ти недей да го правиш. Кога можеш да се отбиеш?

Гласът му звучеше наистина раздразнено и това беше нещо ново за Хилъри.

— Тъ, ами щом е толкова спешно, след около час.

— Добре. Тогава ще се видим.

Час по-късно тя влезе в кабинета му. В ръката му имаше цигара и Арлън гледаше предизвикателно, сякаш подканяше Хилъри да направи някаква забележка. Тя обаче не се осмели. Вместо това седна на един стол, облегна лакът на облегалката му и опря показалец под носа си. В отговор Арлън дръпна дълбоко от цигарата и изпусна дълга струя дим.

— Виждаш ли? — не можа да се стърпи Хилъри. — Докато не пушеше, дробовете ти са станали по-силни. Сега вече можеш да дърпаш още по-дълбоко от преди.

— Ще се откажа!

— Вече се опита.

— Не, не от цигарите. Ще се откажа от работата си.

Хилъри примигна учудено.

— Какво?

— Напускам работа. Твоят договор е анулиран.

Този път Хилъри не примигна. Всичко в нея се вцепени.

— Какво?

— Добре чу.

— Но аз го подписах!

— Не е парафиран. А сега изведнъж ми казаха, че няма да го бъде.

— Какво значи това „няма да го бъде“? — попита Хилъри. Все още не можеше да проумее. За нея договорът си беше договор. — Нали имахме споразумение? Издателството не може да се отдръпне ей така!

— Издателството — каза той отвратено — може да се отдръпне във всеки момент преди подписването.

— Не е така! Устното споразумение означава намерение — всъщност не в това беше въпросът. — Книгата ми е добра! Ти страхотно я хареса. Главният редактор също страхотно я хареса. Да не говорим за шефа.

— Председателят на управителния съвет мисли, че тя е твърде рискована.

— Твърде рискована? За какво говориш?

Арлън я накара да почака, докато дръпне от цигарата си, но този път не беше от предизвикателност, а от чиста нужда. Когато и последната струйка дим се отдалечи от устните му, той продължи:

— Джон Сейнт Джордж е заплашил Темплър.

— Какво?

— Джон е заплашил издателството със съдебен процес за клевета, ако подпишат договор с теб.

Хилъри се наведе напред на стола си.

— Но той няма никакви основания за клевета! Всичко в книгата ми е вярно и мога да го докажа! Той просто няма за какво да се хване!

— Темплър смята, че има и само това е от значение.

Хилъри го гледа втренчено цяла минута. Не знаеше на кого да се гневи повече — на Джон или на Саймън Темплър. Но тъй като никой

от тях не присъстваше, Арлън опра пешкира. Тя се наведе напред, опря юмруци на бюрото му и извика:

— Дявол да го вземе, Арлън, не можеш да позволиш да постъпят така с мен!

— Прекарах цялата сутрин в спорове, но никаква полза.

— Тогава не си спорил както трябва. Говори отново с Темплър! Кажи му, че не може да се отдръпне сега. Кажи му, че ще заведе дело срещу него. Накарай го по някакъв начин да промени решението си!

— Няма да го направи. Той вече е дал разпореждания да се унищожи всичко, което е започнато.

— Не може да го направи!

— Да, но го прави.

— Не можеш да му позволиш!

— За Бога! — озъби се Арлън. — Направих каквото можах! Какво искаш от мен?

Хилъри положи усилие да се успокои. Арлън не беше виновен. Хилъри му вярваше, че е направил всичко, което е било по силите му. Също така знаеше, че той беше просто влюбен в книгата ѝ. Тя седна с явно усилие.

— Виж какво — каза Арлън с вече по-умерен тон. — И двамата ще напуснем. Ще предложим книгата ти на друга издателска къща. Ще я излапат като топъл хляб.

— Не става дума за това — потрепери гласът ѝ, докато се опитваше да се сдържи. — Въпросът е принципен.

— Значи смяташ да заведеш дело срещу издателството? И какво ще постигнеш? Ако спечелиш и къщата бъде принудена да публикува книгата ти, няма да я издадат добре. Ще я оставят да събира прах по рафтовете. Всъщност, ако трябва да бъда точен, ще я оставят да изгние в складовете. Това ли искаш?

Със сигурност не искаше това. Искаше големи продажби и подобаващо представяне. Искаше всяка книжарница в страната да лансира книгата ѝ. Искаше да влезе във всеки списък на бестселърите. Нито едно от тези неща нямаше да се случи, ако издателството не беше на нейна страна. Окончателно объркана, тя извика:

— Не е честно, дявол да го вземе! Темплър не може да прецаква писателите си по този начин! И Джон не може да се подиграва така с мен!

— Защо не му го кажеш?

— Точно това смятам да направя — каза тя и си представи картинката. Идеята ѝ хареса. — Да, ще го направя — Хилъри посегна към телефона на Арлън и започна да набира номера на Джон.

— Хей, ама това е междуградски разговор!

— Съжалявам.

Хилъри изчака няколкото дълги сигнала и след това долетя гласът на Кристиан. Все пак беше успяла да се свърже с жилището на Сейнт Джордж.

— Здравсти, Кристиан — каза тя с безгрижен тон. — Тук е Хилъри Кокс. Трябва да поговоря за нещо с Джон. Там ли е той?

— Съжалявам, госпожице Кокс, но е все още на работа.

— Кога го очакваш да се прибере?

— Каза, че ще се върне към четири. След това има излизане в шест. Искате ли да му кажа, че сте се обаждали?

— Тъ, да, би могъл. Всъщност не, вероятно няма да съм вкъщи, когато той се прибере. Ще се опитам да се свържа с него по друго време.

— Това звучи добре, госпожице Кокс.

— Благодаря, Кристиан.

Тя постави обратно слушалката с тънка усмивчица, стана от стола си и се отправи към вратата.

— Тръгвам.

— Сега?

Хилъри погледна към часовника си. Беше точно два.

— Ако успея да хвана автобуса в два и половина, ще бъда пред вратата на Джон тъкмо когато той се прибира.

Арлън се изправи.

— Почакай, Хили. Може би трябва да го обмислиш. Като че ли не е най-доброто решение да се опитваш да ловиш бика за рогата. Може би...

— Спести си усилията, Арлън — отвърна тя. Вече знаеше какво иска да направи. — Тръгвам.

Уличното движение към „Ла Гуардия“ беше натоварено. Хилъри изпусна автобуса в два и половина, но успя да хване този в три. Така че вместо да изчаква Джон на входа, тя застана пред вратата и позвъни.

Когато Кристиан я видя, повдигна учудено вежди.

— Не се ли обаждахте от Ню Йорк? — попита учтиво той.

— Ъхъ — отвърна тя и се плъзна покрай него вътре. — Той горе ли е?

— Може би ще седнете в салона, докато аз...

— Вкъщи си е, нали? Когато Джон каже, че ще се прибере в четири, никога не изменя на думата си. Той не обича да закъснява.

— Ако се настаните удобно в...

— И да му дам шанс да се измъкне тихичко? Няма начин — тя застана в подножието на стълбите и извика високо: — Джон?

Когато започна да се изкачва, равният глас на Джон се обади тъкмо зад нея:

— Оттук, Хилъри — после той каза на Кристиян: — Ще говоря с нея в библиотеката — обърна се и тръгна.

Още при първия поглед Хилъри усети познатото гъделичкане във вътрешностите си. След малко то отстъпи на обидата, причинена от грубостта му, после на гняв. Тя вирна високо брадичка и го последва. За краткото време, докато стигнат до библиотеката, гневът ѝ се утрои. Ако подсъзнанието ѝ беше регистрирало по някакъв начин добрия външен вид на Джон, то тя не му обърна внимание.

— Току-що пристигам от офиса на издателството ми. Казаха ми какво си направил.

— Ти не ме уведоми, че ще пишеш книга. Не беше честно от твоя страна, Хилъри.

— Как смееш да заплашваш Саймън Темплър?

— Не съм заплашвал никого. Просто му обясних какво ще бъда принуден да направя, ако продължи с плановете да публикува книгата ти.

— Ти го наричаш обяснение, а аз — заплаха. Опитваш се да манипулираш мен, като манипулираш Темплър. Докъде мислиш, че ще стигнеш, ако действаш така? И за какъв се смяташ?

— Аз съм просто един човек, който не иска интимните подробности от живота му да бъдат напечатани и прочетени от целия свят — отвърна спокойно той, с което я вбеси още повече.

— И защо не? Сега си станал голяма работа, следователно си обществена собственост.

— Не. Ако бях политик, щеше да бъде честно, но не съм.

— Ти си известен. Не може да не ти се случват от време на време такива неща. Не смяташ ли, че хората и без това вече се чудят? Със сигурност тези, които са гледали шоуто „20/20“, са си казали: „Ей, ама той не се ли поти като нас?“

— Аз съм уважавана личност и не мога да си позволя да бъда опетнен.

Думите му прозвучаха толкова надутото, че ѝ се прииска да изкрещи. Хилъри положи всички усилия да потисне гнева си.

— Ако не искаше да бъдеш опетнен, трябвало е да си помислиш преди това. Наистина ли си въобразяваше, че ще ти се размине ей така? Наистина ли смяташе, че като даваш по десет бона на този или онзи, ще си осигуриш добро име?

Тъмните му очи проблеснаха.

— Аз имам добро име и няма да позволя то да бъде съсипано.

— И затова смяташ да съсипеш кариерата ми? Не можеш да направиш това, Джон! Живеем в свободен свят. Конституцията защитава правото ми на свободно слово и случаят с книгата ми е точно такъв!

— Добре казано, но без стойност — каза подигравателно той. — Пет пари не давам какво казва Конституцията. Поставен между твоето право на свободно слово и моето за самосъхранение, без колебание избирам второто.

— Съдът няма да се съгласи с теб. А аз ще заведа дело, ако не получа договора си такъв, какъвто съм го подписала преди два месеца. Ще осъдя издателството, ще осъдя и теб!

— Нямах никакъв шанс да спечелиш. Ще те окалям от глава до пети.

— Въз основа на какво? За какво можеш да ме окаляш? Да не би някога да съм пребивала някого? Да не би да съм подправяла нечие завещание? Изобщо няма за какво да се хванеш!

— Ще намеря нещо.

Хилъри поклати глава:

— Единствената глупост, която съм направила през живота си, е, че съм идвала винаги когато си ми подсвирвал. Но с това вече е свършено, Джон. Свършено!

Той изкриви иронично уста и каза тихо:

— Наистина ли?

— Определено.

— Е, това наистина би било глупаво — Джон тръгна към нея с бавната си походка, която Хилъри намираше за толкова привлекателна. — Дватамата с теб си пасваме отлично, Хилъри. Може и да имаме някои философски различия...

— Някои? Та ние имаме толкова много, че е истинско чудо, дето можем да стоим заедно в една стая! Дватамата с теб сме на мили разстояние във всичко, което има значение.

— Но в това отношение не сме — каза той и посегна да я докосне, но тя отблъсна ръката му.

— Не, Джон! Не съм дошла за това!

— Наистина ли?

— Да!

— Жалко. Ти го правиш несравнимо. Би могла сега да използваш поне част от огъня си.

Подготвена за прелъстителния му глас, тя го погледна сърдито.

— Можеш да говориш колкото си искаш. Това няма да промени нещата. Този път наистина ме предизвика!

— Не съм те предизвиквал, но ако ми дадеш шанс, мога да го направя — този път той я прегърна през талията и я притегли към себе си, преди тя да успее да се изплъзне.

Хилъри опря здраво длани на гърдите му.

— Пусни ме, Джон!

— Обичам да те чувствам до себе си.

Тя го забута още по-силно.

— Пусни... ме!

— Или какво? — попита той.

— Ще се развикам, че ме изнасилваш.

— Няма да можеш да го докажеш.

— Ще вдигна достатъчно шум, за да ти навредя.

Джон се ухили.

— Ах, ти, дяволица такава! — после поклати глава и промърмори: — Изнасилване, а? — след това се изкикоти. — Целуни ме, Хилъри. Толкова ми липсваше!

Когато устните му докоснаха нейните, тя извърна глава настрана. Той я обърна обратно и покри устните ѝ със своите, преди Хилъри да

успее да произнесе и дума на протест. Тя се опита да се отскубне и започна да издава гърлени звуци. Накрая го ритна силно в пищяла.

Той веднага я пусна и се наведе да разтрие удареното място.

— Какво ти става пък сега?

Хилъри покри устата си с ръка и отстъпи крачка назад.

— Какво ми става ли? — просто не можеше да повярва на ушите си. — Какво ми става ли? Не искам да ме целуваш, ето какво ми става! Не ме ли чу, когато ти го казах? Да не би да си оглушал?

— Чух те да го казваш, но ти не го мислеше сериозно. Знаем, че ме искаш.

— Тъкмо сега те искам изгърбушен и разчекнат! Ти никога няма да се промениш.

— Никога и не съм го искал.

Хилъри кимна бавно в знак на съгласие:

— Прав си, да! Никога не си го искал. Само че аз си мислех, че може би някога и някак ще мога да променя живота ти. Сгрехих.

Тя се извърна и понечи да се отправи към вратата, но Джон я сграбчи здраво и я завъртя обратно.

— Къде отиваш?

— Навън. По-далеч. Обратно в Ню Йорк. Само си губя времето с теб.

— Какво би трябвало да означава това? — попита той.

Хилъри го изгледа гневно.

— Влизам тук страхотно вбесена, задето проваляш кариерата ми, и всичко, което можа да кажеш, беше: „ти ме искаш“. Наистина ли си мислиш, че сексът е решение за всички дребни грижи?

— Между нас двамата — да.

— Това вече свърши! — тя направи яростен жест с ръка. — Писна ми.

— Досега винаги сме успявали да се разберем по този начин — имаше наглостта да каже Джон.

Тя кимна енергично:

— Прав си! Преди успявахме, а грешката е моя. Всичко беше заради моята слабост. Щом те погледнех, се разтрепервах. Щом се приближеше до мен, се разтапах. Нямахме никакво значение, че знаех за всичките гадни неща, които правеше с хората около теб. Обичах да се чукам с теб и го правех, щом можех да го получа. Лягах ти с едно

подсвирване — главата ѝ трепна. — Но стига толкова! Вече не се разтапям и ако треперя, то е от гняв — гняв, че ти си толкова копеле, а аз съм се оставяла да бъда мамена така през всичките тези години. Винаги съм те защитавала. Знаеш ли това? Надигах се в твоя защита при първата отрицателна дума за теб. И как ми се отплащаш за това? Отиваш при председателя на управителния съвет на издателството ми и правиш така, че договорът ми да бъде анулиран.

— Можеш да ми бъдеш благодарна. Тази книга щеше да бъде пълен боклук.

Тя се удари с юмрук в гърдите.

— Тази книга беше моята работа! Имах право да бъде публикувана, независимо дали е боклук или не — Хилъри махна с ръка. — Но забрави това! Мога да отида при друг издател. Винаги ще се намери някой, който да иска да публикува боклуци. И няма да можеш да ме спреш, освен ако не ме убиеш. Вече си извършвал убийство, като се има предвид абортът на Пам, а и побоят над Кътър. Така че предполагам, че би могъл да ме убиеш. Само че ръкописът ми е на сигурно място. Ако ми се случи нещо, всички обвинения ще бъдат насочени към теб. Това няма много да спомогне за уважението, което искаш да ти се оказва, нали?

Той изглеждаше отвратен.

— Аз не съм убиец, за Бога! Започваш да говориш глупости!

— Говоря самата истина, а тя е, че си лош човек! — той погледна отегчено към тавана. — Плашиш ме, Джон. Твоите понятия за добро и зло са напълно извратени. Добро е това, което служи на целите ти. И само някой да има късмет да застане на пътя ти! Движиш се напред с пълна пара и прегазваш всички по пътя си.

— Всеки преуспяващ бизнесмен прави това до известна степен.

— Не знам за другите бизнесмени. Знам само за теб.

— Аз съм преуспяващ.

— Ти си тъжен и самотен. Вече си на средна възраст. Имаш пари и бизнеса си, но това е всичко. Нямах семейство, нито близки приятели.

— Имам приятели...

— Но не близки. Ти не би позволил на никой да се приближи до теб. Пък и се съмнявам дали някой ще го поиска. В теб има някаква тъмна страна, която отблъсква хората. Затова си сам.

— Защото така предпочитам.

— Защото до ден-днешен се чувстваш несигурен. Въпреки всичко, което си постигнал, дълбоко в себе си ти все още си несигурен.

— Глупости!

Хилъри поклати глава:

— Обзалагам се, че понякога все още имаш кошмари, в които си дете, намираш се в Тимини Коув, опитваш се да угодиш на баща си, но не успяваш. Никога не си успял да превъзмогнеш това, нали? Никога не си успял да превъзмогнеш факта, че не си могъл да се вместиш в неговите стандарти — тя се засмя горчиво и буцата, заседнала в гърлото ѝ, се поразсея. — Боже мой, каква ирония! Ако той беше жив сега и видеше поне половината от това, което си направил, щеше да се изпълни със страхопочитание.

— Ако беше жив — каза Джон с каменно лице, — нямаше да ми позволи да направя нищо от това, което съм направил досега. Казвал съм му моите идеи, но той ги намираше за погрешни.

— Той беше консервативен. Страхуваше се да предприема такива големи стъпки. Не беше шлифован като теб. Нямаше широк поглед над нещата и когато ти се опитваше да му го дадеш, той не можеше да го види. Той е бил ограничен, Джон, не ти! В толкова много отношения ти си много по-добър, отколкото Юджийн изобщо някога е бил... — тя се спря, погледна го втренчено, поклати глава и попита слисано: — Чуваш ли ме? Все още те защитавам — буцата в гърлото ѝ изчезна. — И сигурно винаги ще го правя. Така както ти винаги ще се чувстваш втори. Това до такава степен се е сраснало с теб, че не можеш да се освободиш от него. Толкова дълго си живял с омразата и ревността, че ако сега ги изгубиш, ще се почувстваш празен — Хилъри почувства как в очите ѝ започнаха да напират сълзи. Тя се опита да ги преглътне, но не успя. — Омразата и ревността са лоши, Джон, не ти. Ти не си роден зъл, но им се оставяш. Позволяваш им да те осакатят духовно. И заради това си пропуснал толкова много!

Джон застана с разкрячени крака и стиснати зъби.

— Не ми липсва нищо! Имам всичко, което съм искал в живота си!

— Грещиш и това е тъжно.

Очите му проблеснаха.

— При мен няма нищо тъжно. Имам повече, отколкото много хора не биха могли и да мечтаят.

— Нямах нищо! Ходиш на работа, връщаш се вкъщи, преобличаш се и отново излизаш и се връщаш, но през цялото време си сам.

— Я виж само кой се е намерил да ми го каже! Ти да не си по-добре? Нямах си никого. Никога не си имала. Работиш, излизаш, връщаш се вкъщи и пак си сама. Тогава защо ме критикуваш?

— Но аз не искам да бъда сама! Никога не съм го искала и си го признавам съвсем честно.

— Защо го правиш тогава?

— Защото през всичките тези години те обичах и се надявах и ти да ми отвърнеш със същото. Само че ти не можеш! Не си способен да обичаш никого. Твърде си зает да обичаш сам себе си, защото си мислиш, че ако не го направиш, никой друг няма да го направи заради теб и така ще си останеш. И именно в това е тъжното — очите ѝ се наляха със сълзи, а гласът ѝ стана дрезгав. — Това е твърде болезнено. Любовта към теб е болезнена.

Лицето му сякаш потъна в мъгла. Хилъри направи безпомощен жест с ръка и прошепна:

— Но е това вече се свърши.

След това стана, изтощена и съсипана, обърна се и излезе. Джон не се опита да я спре.

Хилъри поскита безцелно из центъра на Бостън, после взе такси до летището и се върна в Ню Йорк. Вместо да се прибере направо в апартамента си, тя се поразходи, даже спря в един ресторант да вечеря, вече беше станало време за това. Само че не беше гладна и самотата на масата ѝ действаше потискащо. Затова порови малко храната и стана. В телефонния секретар имаше четири съобщения. Нито едно от тях не беше от Джон. През следващите няколко дни тя се бори с дилемата с часове. Не вдигаше телефона. Ако Арлън се обадеше с добри новини — че Джон е оттеглил заплахите си и Темплър иска да продължи с книгата ѝ, или пък че Арлън се местеше в друго издателство и взимаше със себе си книгата като част от сделката, — той щеше да остави съобщение. Само че Арлън не се обади.

Нито пък Джон.

Самотата, която я бе измъчвала преди, сега беше станала още по-лоша. С Джон всичко беше свършено. Наистина всичко. Празнотата, която Хилъри чувстваше, беше същата, която беше предсказала на Джон, ако той се освободеше от омразата и ревността си. Ако той се беше опитал да го направи, Хилъри с радост щеше да запълни тази празнота в живота му. Това обаче не се случи и сега самата тя се чувстваше празна.

За да запълни живота си, Хилъри съсредоточи цялото си внимание върху книгата. Единствената духовна енергия, която притежаваше, като че ли беше неразривно свързана с това. Въпреки че нямаше договор за публикуване, Хилъри не можеше да спре. Трябваше да завърши работата си. Трябваше да прогони Джон от живота си.

През следващите няколко седмици писа без почивка. В Ню Йорк беше лято. Повечето от приятелите ѝ бяха заминали и жегата беше достатъчно потискаща, за да я държи плътно вкъщи. Хилъри редактираше и изглаждаше, обаждаше се тук и там, за да провери фактите. Ако имаше намерение да носи произведението си на друг издател, то трябваше да бъде безупречно. Всичко трябваше да бъде обосновано така, че Джон да не може да замрази нещата, както беше направил с Темплър.

Тогава се случи нещо неочаквано. Хилъри успя да открие Джо Грогън, адвоката, който беше изготвил завещанието на Юджийн. Мислеше го за умрял, но в усилието си да не остави нито един камък необърнат, се хвана за една случайна следа и го откри. Беше се пенсионирал и живееше в Северна Аризона. По телефона звучеше приветливо и напълно с ума си. Отлично си спомняше Юджийн.

Още на следващата сутрин Хилъри отлетя за Аризона. Грогън не беше определен за изпълнител на завещанието на Юджийн и не можеше да знае, че Кътър не беше получил дарението си. Но въпреки това той си спомняше много добре за това допълнение и подписа клетвена декларация. За свидетели послужиха управителят на имението му и местният представител на закона.

Хилъри се върна в Ню Йорк едновременно окрилена и изплашена. Тя прибави декларацията на Грогън в папката си, но почувства нарастващо безпокойство. Документът беше поразяващо

реален, истинско доказателство за престъпление. Той бе една потенциална бомба.

Всъщност такава беше и повечето от написаното в книгата. Джон беше прав да иска нейното спиране. Хилъри не само разкриваше факти, но и ги доказваше неколнократно. Може би защото беше от Тимини Коув, тя успя да намери хора, които искаха да говорят пред нея. Връзката ѝ с Джон ѝ помогна да се свърже с лица от неговите кръгове, които също имаха какво да кажат. Хилъри видя Джон по-ясно от всякога и тази картина изплува в книгата ѝ.

Постепенно започна да схваща какво държи в ръцете си. Имаше власт. За пръв път в живота си можеше да движи Джон, накъдето си иска. Това беше доста обезпокоително откритие.

С течение на седмиците откритието придоби още по-голямо значение. Лятото свърши. Денят на труда дойде и си отиде и бизнесът в града се възстанови от мястото, откъдето беше замрял. Една вечер Хилъри излезе да вечеря с Кътър. Седмица след това обядва с Пам. У двамата се усещаше някакво очакване. Когато ги попита, и двамата признаха, че беше свързано с компанията.

Една част от Хилъри — тази, която беше обичала Джон през годините — искаше да го предупреди. Той изплуваше в съзнанието ѝ самотен и арогантен, а следователно беззащитен. Беше сгрешил със завещанието, побоя и аборта. Беше сгрешил за още куп неща. Но щеше да се сгромоляса. Хилъри го усещаше с цялото си същество. Джон щеше да се сгромоляса, а част от нея все още искаше да му помогне.

Само дето не виждаше начин да го предупреди. Не можеше да предаде Пам и Кътър, след като ѝ се бяха доверили. Освен това не се беше чувала с Джон от деня, в който бяха скъсали окончателно. Помисли си дали да не му се обади сега, просто за да възстанови част от контакта, но се страхуваше да не би той да ѝ затвори телефона и с това да я нарани още повече.

Ако трябваше да си признае истината, Хилъри все още го обичаше. Мразеше го, задето не ѝ отвръщаше със същото, но все пак го обичаше. Любовта ѝ беше чиста лудост. Казваха ѝ го Кътър, Пам и Арлън и тя знаеше, че бяха прави. Само че не можеше да потисне чувствата си. Всичко това беше заложено в нея и нямаше нищо общо с разума. Не можеше просто ей така да щракне с пръсти и да го забрави. Той беше заровен дълбоко в нея от двадесет и седем дълги години.

Джон беше част от нея. Той я беше оформил повече от всеки друг. Хилъри осъзна това през последните няколко месеца. Може би беше започнала книгата донякъде за отмъщение, но все пак главно заради Джон. Ако Хилъри се беше насочила към писателството през годините, то бе, за да заслужи похвалата му. Ако пишеше, за да омаломощи терзанията си, то Джон беше в основата им.

Искаше ѝ се нещата да бяха по-различни. Искаше ѝ се да не я беше грижа какво ще му се случи. Искаше ѝ се да го мрази повече, отколкото да го обича. Но не беше така. Съдбата му винаги щеше да я засяга.

Пам ѝ се обади в една облачна неделя в края на септември. Каза, че тя и Кътър имали намерение да се срещнат с Джон на следната сутрин в библиотеката на Бийкън Хил. Хилъри попита дали може да присъства.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кътър от години си беше представял влизането си в градската къща Бийкън Хил, обстановката вътре и триумфа си. Не беше очаквал чувството на разочарование, което изпита, докато следваше Кристиян към библиотеката. Всичко в къщата беше добре поддържано и приятно на вид. Мебелировката беше традиционна, макар и наскоро да бе преобзавеждано. Всичко бе точно както в много други къщи, които Кътър беше виждал, и нямаше собствено лице.

Обаче нямаше намерение да размишлява колко тъжно е това или как щеше да изглежда обстановката, ако Юджийн живееше тук. Кристиян отвори двойните врати и кимна аристократично. Кътър влезе вътре, изпълнен с очакване. Дълго, твърде дълго беше чакал този момент.

Пам седеше на коженото канапе и изглеждаше прекрасно. Очакването на Кътър се усили. Брендън седеше до нея и изглеждаше с двадесет години по-стар от последната им среща. Кътър веднага отиде към него, протегна ръка и каза съвсем искрено:

— Радвам се да те видя, Брендън. Как се чувстваш?

Брендън сви многозначително едната си вежда, но след това се отказа, усмихна се и кимна.

— Кътър, може би си спомняш майка ми? — попита Пам. Заедно с вълнението в гласа ѝ се усещаше напрежение. Той се опита да я окуражи с поглед и се обърна към другия край на стаята, където Патриша седеше в инвалидната си количка. Знаеше предварително, че тя ще присъства на срещата. Също така знаеше и как изглежда, тъй като Пам му я беше описвала много пъти. Самият той я беше виждал за последен път преди много години. Сега Патриша изглеждаше по-стара, но все още красива и някак крехка. По вида ѝ личеше, че се чувства изнервена и уязвима, което Кътър разбираше много добре. Тя не беше идвала в къщата от катастрофата.

Кътър протегна ръка, внезапно почувства желание да я защити и покри нейната с другата си длан. След това каза тихо:

— Хубаво е, че ви виждам, госпожо Сейнт Джордж. Радвам се, че сте тук.

— Аз самата не съм много сигурна, че се радвам — прошепна Патриша.

Той се усмихна и стисна лекичко ръката ѝ. След това я пусна, за да поздрави мъжа, който стоеше наблизо:

— За мен е удоволствие, доктор Гросмън.

— За мен също.

Кътър никога преди не беше виждал Боб, но го хареса от пръв поглед. Пам му беше казвала, че той е много добър с Патриша, даже влюбен в нея. Освен това му беше благодарен за духовната подкрепа, която бе давал на Пам през годините.

Надяваше се това да беше проличало в изражението му, защото в следващия момент всичко, което би могло да наподобява удоволствие или благодарност, изчезна от лицето му. Тъй като в стаята нямаше повече никой друг, който да отвлече вниманието му, той се обърна към Джон.

През изминалите години го беше виждал от време на време, но винаги от разстояние и винаги на публични места. Сега разстоянието беше не повече от десет фута, а между тях стоеше само лъскавото махагоново бюро.

Последния път, когато Кътър беше поглеждал Джон право в очите, беше през онази студена декемврийска нощ. Тогава бе миньор, беден и необразован, с омраза и болка в душата. Сега вече не изпитваше болка, но омразата нахлу обратно и само след секунди беше по-силна от всякога. Кътър си спомни заплахите, които го бяха държали на разстояние от Пам, голямата тухлена къща, която беше продадена, аборта и петте редици метални шипове, набраздили гърба му.

После това отмина и омразата беше потисната от изисканата обстановка, присъствието на Патриша и Пам и собственото му достойнство, спечелено с толкова усилия. Не се поздравиха. Известно време двамата се гледаха мълчаливо и предизвикателно. Най-сетне Джон заяви:

— Ако си свършил с любезностите, можем да продължим. Имам среща на другия край на града в единадесет.

Кътър кимна. Значи разполагаха с един час, което беше напълно достатъчно, поне доколкото зависеше от него. Преди обаче да успее да каже и дума, вратата се отвори и Хилъри се вмъкна като крадец в стаята. Изглеждаше леко развълнувана и съсипана. Тя огледа набързо всички в стаята и накрая погледът ѝ се спря на Джон.

— Какво търсиш тук? — попита той с тон, който накара Кътър да почувства болка заради нея.

— Искан да дойда.

— Ще си говорим по работа.

— Знам.

— Тези неща не те засягат.

Пам се намеси:

— Аз я помолих да дойде. Тя е свързана с всеки от нас.

Чертите на Джон се стегнаха още повече.

— Записки ли ще си води?

— Не — отговори Хилъри. — Тук съм като приятел.

— Чий обаче?

— Твой.

— Също и на Пам, и негов — той посочи с брадичка към Кътър.
— Чувствам, че тук ще има сблъсък, Хилъри. По-добре отсега да решиш на чия страна си.

Пам отново се обади, но вече не толкова търпеливо:

— Няма нужда да взема страна — после погледна към часовника си. — И тъй като времето ни е ограничено, мисля, че трябва да започваме — Джон се облегна назад в стола си и отправи към Кътър леден поглед. — Предполагам, че си тук, защото притежаваш акции от компанията. Това е единствената причина, поради която те пусках да влезеш в дома ми. Разбираш ли?

— Това не е твой дом — долетя крехкият глас на Патриша. — Мой е. Беше ми оставен като част от имота на съпруга ми. Ти живееш тук, защото аз ти позволявам. Когато реша, ще напуснеш.

Чувството на триумф във въздуха беше почти осезателно. То се излъчваше от всеки в стаята, освен от Джон. Странно, но той успя да запази спокойствие, дори не мигна. Вместо това се обърна невъзмутимо към Кътър:

— Ако имаш да казваш нещо, казвай. Нямам на разположение цял ден.

Ако Кътър в момента държеше пистолет, насочен към главата на Джон — както често си бе представял в мечтите си, и Джон му беше казал да стреля, той щеше да направи именно това. Но тъй като не разполагаше с пистолет, каза с ясен глас:

— Освободен си от длъжност.

Джон кимна подигравателно:

— Аха!

— Вярно е — обади се Пам, но Кътър вдигна ръка и я спря. Това беше неговото дело. Беше му отнело години, докато го планира и осъществи. Искаше да запази цялото удоволствие за себе си.

— Преди време създадох фирма за банкови инвестиции, която потръгна доста добре. През последните години списъкът на клиентите ни се учетвори и много от тези клиенти купуваха акции на „Сейнт Джордж Кампъни“. Вече имаме достатъчно, за да те освободим от длъжност.

— Това е абсолютно невъзможно — каза Джон. Все още седеше облегнат назад, с ръце, скръстени върху корема. Щеше да изглежда абсолютно спокоен, ако кокалчетата на пръстите му не бяха побелели от стискане. — За това имате нужда от мнозинство, а аз мога лично да гарантирам за повече от петдесет и пет процента. Четиридесет и пет процента от акциите са притежание на семейството и други десет — на близки приятели.

— Може и четиридесет и пет процента да са притежание на семейството — осведоми го Кътър, — но тридесет от тях са съгласни със свалянето ти от длъжност.

Реакцията на Джон беше едва забележима. Кътър не можеше да не му признае, че притежава железен самоконтрол. По лицето на Джон не пролича нищо, освен леко пребледняване.

— Тридесет процента ли? Защо смяташ така?

— Пам ще гласува за смяна в ръководството на компанията. Патриша също.

— Патриша не управлява своя дял — отвърна Джон. — Аз го управлявам.

— Това няма да бъде за дълго — отбеляза Патриша. Гласът ѝ беше треперлив, но думите се чуваха ясно. — Вече помолих адвоката си да се занимае с възвръщането на контрола ми върху моя дял.

Тъй като вече не можеше да я пренебрегне, Джон поклати нехайно глава:

— Няма да успее. Ти си прекарала последните двадесет години в психиатрична болница. Никой съдия няма да реши внезапно, че си в състояние да го управляваш сама.

Боб Гросмън пристъпи напред и каза с по-твърд глас от Патриша:

— В състояние е и аз ще свидетелствам за това. В състояние е от години.

— Тогава защо е била в болница?

— Защото е предпочела да живее в определена среда.

— И ако това не е откачено — изтърси Джон, — не знам кое друго може да се нарече това.

Пам понечи да защити майка си, но Боб я изпревари:

— Не е откачено. Повечето хора изпитват нужда да издигат стени около себе си. Някои го правят под формата на близки приятели, други — на работа, трети — на мястото, където живеят. Не, у Патриша няма нищо откачено, а повярвай ми, аз много добре разбирам значението на тази дума.

— Вярно, ти си психиатър. Лекувал си я в продължение на години, а сега изведнъж заявяваш, че е наред. Честно казано, това ми звучи като мошеничество.

Боб остана невъзмутим.

— Болшинството от хората, които се подлагат на психиатрично лечение, са напълно с ума си. Едното няма нищо общо с другото. А колкото до Патриша, тя скоро ще напусне болницата. Смятаме да се оженим.

Кътър чуваше това за пръв път. Зарадва се за Патриша и когато погледна към Пам, прочете същото и по нейното лице. Джон също ликуваше, но по доста грозен начин.

— Аха! — каза ехидно той. — Сега вече ми става ясно. Бил си привлечен от тази жена, затова я държиш толкова години в болницата. Прибираш тлъстите суми, които ти плаща за пребиваването си там, както и още по-тлъстите такси за услугите ти. Неочаквано усещаш, че от този храст може да изскочи още по-голям заек и заявяваш, че Патриша е напълно с ума си и трябва да бъде изписана, както и че може да се омъжи за теб. Мисля, че на членовете на управителния съвет на болницата ще им бъде интересно да чуят тази история.

Пам скочи на крака.

— Нее, този път няма да стане! Твърде често си играл този номер, но сега няма да изплашиш Боб с шантажи. Той не е направил нищо лошо.

— Възползвал се е от една безпомощна жена, която е била зависима от него.

— Не съм безпомощна — каза тихо Патриша. — Позволих си да бъда безпомощна като млада. Тогава ти се възползва от мен. Боб никога не е правил това.

— Напълно разбирам етичните ви съображения, господин Сейнт Джордж — каза Боб. — Никога не съм се възползвал от Патриша по време на престоя ѝ в моята болница. Във физическо отношение не съм я докоснал. Тя плаща същите такси, както и всеки друг от пациентите. Освен това от една година я посещава друг лекар. Пък и когато се оженим, ще живеем в моята къща, която съм купил преди дванадесет години и я изплащах досега. Няма да взема от парите на Патриша. Вече ѝ го казах и ще го удостоверя писмено — по мое, а не по нейно настояване — той си пое дъх. — Съжалявам, паленцето ми, но лаеш в грешната посока.

— Не съм ти паленце — процеди Джон.

— Не си, и слава Богу — долетя отговорът на Боб.

Настъпи пълна тишина. Кътър я наруши, като се покашля:

— Предлагам да продължим — той изчака Пам да седне и се обърна към Джон: — Имаме повече гласове от теб. Пам е за промяна на ръководството, Патриша, моите клиенти и аз — също.

Гласът на Джон стана по-остър:

— Твоите клиенти знаят само това, с което им пълниш главите. Ако си бяха направили труда да прочетат отчетите на компанията...

— Направили са си този труд.

— ... щяха да видят, че предприятието процъфтява под моето ръководство. Няма причини да бъда сменен.

— Те смятат, че има.

— Само защото ти си им казал.

Кътър сви рамене. Той се чувстваше доста добре, беше уверен и доволен от развоя на нещата. Джон вече започваше да се тревожи. Устните му бяха леко присвити. Ръцете му вече не бяха сключени, но седеше по-изправен.

— Аз създадох „Фасетс“ — заяви той със заповеднически тон. — Тези магазини са мои. Нито ти, нито който и да било друг може да ми ги вземе!

Кътър погледна първо към Пам и Брендън, а после към Патриша и Боб. Когато видя Хилъри, притиснала гръб в една от стените на библиотеката, със склучени върху стомаха си ръце, той изпита моментно състрадание. В същото време му се прииска да я разтърси, за да ѝ помогне да разбере, че това, което се случва сега, е за добро. Кътър не можеше да повярва, че тя все още обича този мъж, не можеше да повярва, че тя изобщо някога го беше обичала.

— Както изглежда — обърна се той бавно към Джон с такова достойнство, че като се имаше предвид с колко малко беше започнал, Джон бе поставен в неловко положение — нямаш друг избор. Ние имаме необходимия брой гласове — после бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади дебел плик. — Имам и необходимите пълномощия, в случай че се наложи извънредно събрание на управителния съвет.

— Ти не си човекът, който ще свиква събрание на моя управителен съвет.

— Това е и мой управителен съвет — напомни му със задоволство Кътър. — Аз съм акционер.

— Доста незначителен.

— Сам — може би. Но не съм сам. Зад мен стоят всичките тези хора, които просто умират от нетърпение да те изритат.

— Ти си им промил мозъците!

— Нямах нужда да взимам толкова драстични мерки — като негови партньори те бяха повече от готови да го последват.

— Нямах никаква основателна причина да ме махнеш.

— Имам ли нужда от такава?

Джон скочи и изпъна рамене.

— Със сигурност, дявол да го вземе! Аз създадох тази компания. Досието ми е безупречно. Печалбите ни нарастват с всяка година. Акционерите ни получават тлъсти дивиденди.

— Не е там въпросът — отвърна хладнокръвно Кътър. — Ти служиш под управлението на борда на директорите, а той служи на интереса на акционерите.

— Бордът е на моя страна.

— Старият борд може би, но новият няма да бъде — Кътър размаха плика, който все още беше в ръката му. — Тук имам предварителен списък на служителите. Доста интересна група. Мисля, че те ще искат някой техен човек да застане начело на компанията.

Лицето на Джон вече не беше бледо. Започваше да се изчервява, сякаш в него се нагнетяваше пара.

— И този човек сигурно си ти?

— Аз ли? Боже мой, не! Аз си имам свой собствен бизнес. Все пак имам предвид няколко души за този пост. Всички те имат опит в международните корпорации.

— Но никой от тях не е член на семейството. Баща ми е основал компанията „Сейнт Джордж“ като семеен бизнес.

— Баща ти — процеди Кътър, като за момент изгуби контрол — щеше отдавна да те е изхвърлил, ако разбереше всичко, което си сторил на Пам и Патриша. И на мен — той си пое дъх, за да се успокои. — Но не се тревожи, че компанията ще западне. Тя ще преуспява, даже ще се разшири.

— Това е моята компания!

— Разбира се, ти все още притежаваш акциите си...

— Аз съм компанията!

— Не за дълго. Както започнах да ти казвам преди малко — той размаха още веднъж пълномощните, преди да ги пхне обратно в джоба си, — можем или да свикаме извънредно събрание, или да изчакаме годишното през ноември. Ако се оттеглиш сега...

— Нямам намерение да се оттеглям! — изрева Джон.

В момента толкова приличаше на Юджийн, че Кътър неволно затаи дъх. Но това не продължи дълго. Огненият темперамент беше практически всичко общо между двамата мъже. Кътър си спомни за Юджийн, спомни си какво голямо сърце бе имал и колко много неща бе искал за Пам и Патриша. Те обаче не ги бяха получили. Сърцето на Кътър се втвърди.

— Имаш избор — каза хладно и рязко той на Джон. Беше време за колана с петте редици метални шипове. — Можеш да се оттеглиш сега и в такъв случай до годишното събрание ще бъде избран служебно президент. Другият вариант е да ни се противопоставиш. Ако решиш да направиш това, ние ще свикаме извънредно събрание и ще придвижим нещата по-бързо. Имаме достатъчно гласове, Джон.

Повече от достатъчно. Нямах никакъв шанс. От теб зависи само колко зле ще паднеш — пое си дъх само колкото да замахне отново с колана. — А ако се опиташ да ни се противопоставиш, играта ще загрубее. Не само ще се сгромолясаш, но и ще бъдеш очернен. От друга страна, ако си подадеш оставката и изчезнеш от сцената, ще си замълчим. Можеш да си събереш нещата и да отнесеш знанията си другаде. Ще си намериш работа незабавно. Направо ще се бият за теб. Единственото обяснение, което ще дадеш за напускането си на „Сейнт Джордж Кампъни“, ще бъде, че си имал нужда от промяна. Също така можеш да продадеш дела си от „Сейнт Джордж“ и да започнеш нов бизнес. Можеш и да се оттеглиш напълно и да отидеш да живееш някъде на юг или на запад. При всички случаи репутацията ти ще остане непокътната. Ако се оттеглиш, разбира се. И то в срок от една седмица.

Джон замръзна.

— Това е шантаж!

— Ти знаеш по-добре. Доста пъти си го използвал.

— Не можете да направите това!

— Вече е направено. Имам подкрепата на Пам и Патриша, както и — той потупа вътрешния джоб на самото си — подкрепата на болшинството от останалите акционери. Приеми го най-сетне, Джон. Ти загуби.

— Не! Работих твърде много, за да стигна, където съм. Аз съм силата на компанията...

— А аз съм силата на „Фасетс“ — прекъсна го Пам. — Моите уникали са гръбнакът на бизнеса. Така че няма да има голямо значение, ако си отидеш. Продажбите ще се запазят на същото ниво, а може и да станат по-добри.

Джон присви очи.

— Ти си очаквала с нетърпение да се случи това. Замисляла си го от момента, в който дойде да работиш за мен.

— Много преди това — поправи го Пам. — Освен това не работя за теб, а с теб.

— Само си чакала да си забиеш ноктите в мен.

Тя се усмихна победоносно.

— И го направих добре, а?

Джон се обърна към Брендън:

— Тя прави грешка. Всички те правят грешка. Не може да се поправя нещо, което не е счупено! Ти си делови човек. Знаеш това.

Брендън отвърна с леко стържещ, но ясен глас:

— Знам, че понякога е хубаво да се направи промяна. Това предоставя нови възможности. Също като проветряването на мръсни дрехи. В стаята започва да мирише по-хубаво.

Пам се изсмя. Джон я изгледа гневно.

— Мислиш, че е забавно ли? Няма да ти е толкова смешно, когато цифрите на продажбите започнат да спадат.

— Това няма да стане. Имам вяра в Кътър. Той знае какво прави — тя прие озадачена физиономия. — Все пак не си ли имал никакво предчувствие за това? Нищо ли не видя? Нима и през ум не ти мина, че Кътър се превръща в сила, която не е за пренебрегване? Къде беше през всичките тези години?

— Скъсвах се да направя от „Фасетс“ голяма фирма.

— Просто се навърташе около богатите и известните.

— Аз самият съм богат и известен.

— Може би — призна Пам — и не можем да направим нищо по този въпрос. Но вече няма да можеш да забавляваш приятелите си за сметка на „Фасетс“. Отсега нататък ще трябва да го правиш със собствени средства.

Той се замисли за момент. Премести погледа си от нейното лице към това на Кътър, после на Патриша. Докато правеше това, като че ли започна да изпуска нагнетената в него пара.

— Това е отмъщение, а? — Джон отново се огледа наоколо. — Прав ли съм? Отмъщение, нали?

— Бих казал — отвърна Кътър, който с укротяването на Джон вече чувстваше по-малко гняв. — Но предпочитам да го нарека справедливо възмездие.

— В цялата тази работа няма никаква справедливост, не и след всичките тези години, в които работих, за да изградя компанията!

— Докато ти работеше, за да изградиш компанията, ние пък се борехме да намерим почва под краката си заради нещата, които ни причини. Работихме също толкова упорито, колкото и ти, всеки по свой начин — той кимна. — Ето това е справедливото възмездие.

Джон не каза нищо. Погледа известно време към Кътър, после се смръщи и сведе очи към бюрото си. След това отново вирна

предизвикателно брадичка.

— Няма да предприема каквото и да било, преди да видя документите в подкрепа на твоето твърдение. Уверен съм, че блъфираш.

— Не блъфирам.

— Когато разгледам документацията, тогава ще реша.

Въпреки заповедническия тон на Джон, Кътър владееше положението и го знаеше. Той свиреше първа цигулка.

— Ще помоля адвокатата си да се свърже с теб по-късно днес, за да си уредите среща.

— Днес няма да си бъда вкъщи — каза Джон и погледна към часовника си. Пръстите му потреперваха леко. — Имам една среща в единадесет и друга в два. Няма да се връщам в офиса.

— Тогава ще ти се обади утре сутринта. Имаш време до петък да вземеш решение. Смятам, че ще ти бъде достатъчно.

Без да реагира по какъвто и да било начин на тези думи, Джон вдигна куфарчето си от пода до бюрото и се отправи към вратата.

Кътър не беше човек, който би ритнал паднало куче, но Джон не беше обикновен пес.

— Ако се надяваш да забавиш нещата достатъчно дълго, за да организираш контраатака, не си прави труда — посъветва го той. — Ще започнем да те очерняме при най-малкото подозрение за борба. А ако започнем, ще имаш доста проблеми с намирането на друга работа.

Джон се спря на вратата с ръка върху бравата. Кътър продължи да говори на гърба му:

— И недей да си правиш сметки да създадеш магазин някъде другаде и да предприемеш враждебна кампания към „Сейнт Джордж Кампъни“. Ще се погрижим за някои клаузи, които да предотвратят това. Нямах никакъв шанс.

Джон натисна бравата, отвори вратата, излезе и затвори зад себе си. Вървеше с равномерна крачка, единият му крак в безупречна обувка стъпваше пред другия с механична плавност. Усещаше странното, почти далечно треперене вътре в себе си, но съзнанието му като че ли не можеше да се съсредоточи върху това. Въпреки че държеше куфарчето, ръката му сякаш беше празна. Точно така се чувстваше и той. Празен. Поразен. Сам.

Джон потърси в душата си гняв, потърси го усърдно и дълбоко. Предполагаше, че в душата му имаше такъв, но той като че ли нямаше сили да го извади на повърхността. Същото се случи и с неговата самоувереност. Беше изморен да бори с невидими призраци. Сега му се струваше, че го е правил през целия си живот, беше се борил да намери най-доброто място за себе си. Напоследък бе започнал да мисли, че го е намерил, че е успял. Постът начело на „Сейнт Джордж Кампъни“ задоволяваше всичките му нужди.

Сега щеше да загуби всичко. Кътър се беше справил ловко с това. Джон знаеше достатъчно за бизнеса — все пак той бе дал такъв тласък на компанията, — за да му бъде ясно, че щеше да се случи точно както казваше Кътър. Без подкрепата на Пам и Патриша, Джон щеше да загуби. Беше разчитал на тях, беше ги приемал за нещо дадено. Не знаеше защо, но беше така.

Входната врата вече беше пред погледа му, но той все още виждаше лицата в библиотеката. В тях нямаше нито топлота, нито подкрепа или разбиране. Освен Хилъри. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, бе притиснала устата си с юмрук. Тя беше единственият човек от цялата пасмина, който изобщо изпитваше нещо към него.

Дали беше съжаление или състрадание? Не знаеше. Той не искаше съжаление. Все още имаше името си. Все още имаше гордостта си. И все още имаше бъдеще.

Състраданието беше нещо друго. Джон предполагаше, че можеше да го приеме. Но не точно сега. Той си пое дълбоко дъх, затвори за минута очи и потърси в душата си последните остатъци от самообладание. Имаше среща и не искаше да закъснява. Беше известен с точността си. Трябваше да бъде навреме на срещата, за да не закъснее за следващата, и следващата, и следващата... Той беше зает, търсен човек. Трябваше вече да тръгва.

Хилъри чу рязкото затваряне на входната врата. То проехтя в тишината, изпълнила библиотеката след излизането на Джон. Тя примигна няколко пъти, за да прогони сълзите от очите си и огледа останалите в стаята. Израженията им не бяха победоносни. Прииска ѝ се да бяха такива, за да може да им се разсърди, да може да им каже какви лицемери са били да критикуват Джон, след като току-що бяха действали със същите похвати като него.

Не, израженията им не бяха победоносни. Но това не означаваше, че щяха да променят решението си. Хилъри не можеше да ги помоли за това, но даже и да го направеше, те нямаше да отстъпят. Бяха работили твърде дълго и упорито, за да стигнат до сегашното си положение. И тя не можеше да не признае, че Кътър беше прав за справедливото възмездие.

През цялото време Джон се беше държал с достойнство. Хилъри се гордееше с него. Не беше изложил себе си или нея с изблици на гняв или кръсъци. Знаеше, че е победен. Последните му думи бяха просто един начин да излезе с достойнство от положението.

Господи, колко му съчувстваше Хилъри! А и той изглеждаше толкова самотен, когато излизаше! Тя се обърна, отвори вратата и тръгна след него. Когато стигна до стълбите, той не се виждаше никъде.

След малко усети присъствието на Кътър зад себе си. Той взе ръката ѝ.

— Какво ще правиш сега, Хилъри?

Тя отново огледа улицата, като се надяваше Джон да се появи отнякъде. Него обаче го нямаше.

— Не знам — отговори Хилъри. Гласът ѝ звучеше точно така, както се чувстваше тя, на границата на паниката! — Мисля, че ще се опитам да му се обадя по-късно.

— Ами ако ти затвори телефона?

— Ами да го затвори. И преди го е правил. Ще изчакам малко и ще опитам пак.

Кътър стисна ръката ѝ.

— Ти заслужаваш повече.

— Знам. Знам, Кътър. Но той е всичко, което някога съм искала.

— Не искаше ли да направиш кариера?

— Да, но само защото не можех да имам него.

— Все още имаш книгата си.

Тя се замисли за момент, сети се защо я беше написала и какво бе искала да получи от нея. След това поклати глава:

— Няма да я довърша.

— Изобщо ли?

Тя отново поклати глава.

— Защо?

Хилъри сви рамене.

— Защото е твърде интимна, твърде пикантна и твърде болезнена — въздъхна. — Мислех си, че искам отмъщение, но то причинява болка. Освен това — Хилъри се опита да се усмихне, но не успя — не знам как ще свърши цялата тази история. Това достатъчна причина ли ти се вижда?

— В момента толкова добра, колкото всяка друга — отвърна Кътър тъй съчувствено, че Хилъри едва не изстена. В следващия момент тя уви ръце около врата му и го прегърна.

— Ти си истински приятел. Мога ли да ти се обаждам от време на време?

— Ще бъда бесен, ако не го направиш.

Тя се отдръпна и го потупа по ревера.

— Бесът е за кучетата, а ти си човек. Добър човек — Хилъри го погледна плахо. — Ще ми се разсърдиш ли, ако продължа да бъда с него?

— Страхотно. Ти заслужаваш нещо по-добро от това, което той може да ти даде.

— Но аз го обичам.

— Ето това е нещо, което никога не можах да разбера.

Тя помълча, преглътна и сви рамене.

— Аз също. Но така стоят нещата.

Кътър понечи да каже нещо, но явно размисли и само рече:

— Бих искал всичко най-хубаво за теб, Хилъри.

Зад усмивката ѝ напиреха сълзи.

— Аз също — прошепна тя. След това го потупа още веднъж по ревера, изтича надолу по стълбите и се отдалечи по улицата.

Кътър остана да гледа след нея. След малко зад него се чу гласът на Пам:

— Ще се оправи ли тя?

Той се обърна, усмихна се и постави ръка върху врата ѝ — просто защото изпитваше страхотна нужда да я докосне.

— Не знам. Това, което чувства към Джон, е истинска лудост.

— Винаги е било така. Никога не съм го разбирала. Той е толкова жесток към нея, а тя продължава да го преследва.

— Някои жени са така.

— Но аз искам тя да бъде щастлива.

— Може би ще бъде.

Пам изруга тихо:

— През всичките тези години тя беше на негова страна, но копелето никога не го забеляза. Хилъри е истинска златна мина за него. Ако не го види и сега, да върви по дяволите!

Пам плъзна ръка под сакото и около кръста на Кътър. Чувстваше се изненадващо празна.

— Мислех си, че ще бъде толкова хубаво — каза тихо тя. — Мислех си, че ще се чувствам, сякаш летя, че ще изпитам страхотен триумф, че ще злорадствам... Но няма нищо такова.

Кътър я разбираше напълно.

— Това е разликата между него и нас. На наше място той щеше да чувства тези неща.

— Какво мислиш, че ще направи сега?

— Ще се оттегли, ще замине някъде и ще си живее чудесно.

Тя притисна чело в рамото му.

— Това тревожи ли те?

Кътър посрещна погледа ѝ.

— Не. Може да прави каквото си иска. Просто искам да се махне от живота ми. От твоя също. Да се махне от компанията. Щом веднъж го направи, вече няма да бъде в състояние да ни стори каквото и да било.

Двамата се погледаха мълчаливо известно време.

— Толкова дълго чакахме! — прошепна тя.

— Наистина — прошепна той в отговор.

— И толкова много изгубихме!

— Но и спечелихме страшно много. И двамата вече имаме име и кариера. Имаме невероятно красива дъщеря. И имаме време, адски много време пред нас.

Пам почувства пронизваща мъка.

— Брендън обаче няма. Следващата седмица започваме ново лечение, но то ще ни помогне да спечелим не повече от няколко месеца. Нещата не изглеждат добре, Кътър!

Той уви ръка около рамото ѝ и я притегли към себе си.

— Ще бъдеш ли до мен, когато това се случи? — попита тя.

— Знаеш, че ще бъда.

— Даже и ако ужасно тъгувам за него? Аз наистина го обичам! По-различно е, отколкото с теб, но ще ми липсва, когато си отиде. Ще можеш ли да се примириш с това?

— Да, защото именно то те прави такава, каквата си.

И именно тази забележка правеше Кътър такъв, какъвто беше. Пам го обичаше още повече заради това. Тя го прегърна, почерпи сили от пулса му, целуна го леко и влезе вътре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.